

ARBORELE VIEȚII

Christian Jacq

PRIMUL VOLUM DIN SERIA

MISTERELE LUI OSIRIS

CHRISTIAN JACQ

Arborele vieții

CHRISTIAN JACQ s-a născut la Paris, în 1947. Doctor în studii de arheologie şi egiptologie la Sorbona, el este autorul a peste douăzeci de eseuri şi a numeroase romane.

Din creaţia sa literară se remarcă romanele *Champollion l'Egyptien*, din 1987, care l-a făcut celebru, *La Reine Soleil*, 1988, *L'Affaire Toutankamon*, 1992, ca şi seriile *Le Juge d'Egypte* (3 volume), 1993-1994, *Ramses* (5 volume), 1995-1997, *La Pierre de lumière* (4 volume), 2000.

Cariera sa de egiptolog se întrepătrunde cu cea de romancier, cele două domenii dialogînd în eseurile şi romanele sale. „Fiind pasionat de muzică, consider că romanele mele sînt opere, iar eseurile, sonate", declară autorul într-un interviu.

Christian Jacq

Arborele vieții

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JACQ, CHRISTIAN
Arborele vieţii / Christian Jacq; trad.: Mihaela Stan
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2005

ISBN 973-576-738-4

I. Stan, Mihaela (trad.)

821.133.1-31=135.1

RAO International Publishing Company '
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA

CHRISTIAN JACQ
L'Arbre de Vie

Traducere din limba franceza
Mihaela STAN

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

mai 2005

ISBN 973-576-738-4

„Dacă totul rămîne statornic şi se înnoieşte încontinuu, acest lucru se întîmplă pentru că mişcarea soarelui nu s-a întrerupt niciodată. Dacă toate lucrurile sînt desăvîrşite şi întregi, asta se întîmplă pentru că misterele din Abydos nu au fost dezvăluite niciodată.“

Iamblichos, *Misterele Egiptului*

Marea Mediterană
CAIRO
Giseh
Memphis
Saqqara
Oaza Siwah
LACUL QARUN
Sinai
Oaza Bahariyah
Beni Hassan
Heliopolis
Deșertul Arabiei
Oaza Farafirar
Asyut
Akhmin
Marea Roșie
Abydos
Dendera
Teba
Oaza Dakhla
Oaza Kharijah
Edfu
Tropicul Cancerului
Elephantina
LACUL NASSER
Nubia

1.

Iker deschise ochii.

Nu putea să se mişte cu nici un chip. Legat cobză, era prins de catargul principal al unui vas puternic, care înainta cu repeziciune pe o mare liniştită.

Îi reveni în minte imaginea ţărmului pe care se plimba la sfîrşitul unei zile de muncă, apoi a celor cinci bărbaţi care se năpustiseră asupra lui, lovindu-l cu ciomegele, apoi golul.... Îl durea tot trupul, iar capul îi ardea.

– Dezlegaţi-mă! imploră el.

Un bărbos voinic se apropie de el:

– Ce nu-ţi convine, fiule?

– De ce m-aţi răpit?

– Pentru că ne vei fi de mare folos. Frumoasă corabie, nu? Numele ei e *Fulgerul*, măsoară 120 de coţi în lungime şi 40 în lăţime. Tocmai ceea ce îmi trebuia pentru a-mi îndeplini misiunea.

– Ce misiune?

– Eşti tare curios! Însă dacă mă gîndesc la ce te aşteaptă, pot să-ţi destăinuiesc totuşi că ne îndreptăm spre Ţara Punt.

– Pămîntul divin? Dar asta nu e decît o poveste de adormit copiii!

Căpitanul surîse:

– Crezi că 120 de vîslaşi cu inima mai îndrăzneaţă decît a leilor s-ar mai fi îmbarcat dacă ar fi crezut în aceste basme?

Echipajul meu nu e alcătuit din oameni care visează cu ochii deschişi, ci din viteji de temut, care o să ajungă bogaţi, foarte bogaţi!

– Puţin îmi pasă de bogăţiile lor! Eu vreau doar să ajung scrib.

– Uită de culori, de pensule şi de papirusuri! Vezi tu, marea e o zeiţă la fel de primejdioasă şi cu neputinţă de înfrînt precum Seth. Cînd următoarea furtună se va abate asupra noastră, ştiu cum s-o potolesc. Ar fi numai bună o ofrandă ca să putem ajunge la Punt. De aceea te vom arunca în apă de viu. Prin moartea ta, tu ne vei proteja.

– De ce... De ce eu?

Căpitanul îşi duse degetul arătător la buze:

– Secret de stat. Nici chiar unui om care îşi trăieşte ultimele ceasuri nu pot să i-l dezvălui.

După ce căpitanul se îndepărtă, Iker izbucni în hohote de plîns. Să mori la 15 ani pentru o cauză necunoscută nu era, oare, culmea nedreptăţii?

Furios, încercă zadarnic să se elibereze din laţul care-i înconjura gîtul.

– Degeaba, copile, sînt noduri făcute de oameni care-şi cunosc meseria, observă un bărbat de vreo 40 de ani, cu trăsături aspre, care mesteca nişte ceapă. Eu te-am legat şi ce face Ochi-de-Ţestoasă e bine făcut.

– De ce vrei să devii un criminal? Zeii te vor pedepsi.

– Cînd te aud, îmi piere pofta de mîncare.

Ochi-de-Ţestoasă se aşeză la pupa.

Orfan, educat de un scrib bătrîn care îl îndrăgise, Iker arătase o puternică înclinaţie spre învăţătură. Dacă ar fi ţinut-o tot aşa, ar fi reuşit, fără îndoială, să fie angajat de administraţia unui templu, unde zilele i s-ar fi scurs fericite.

Dar acum nu mai conta decît această imensă întindere de apă care avea să-l înghită.

Cu o vîslă pe umăr, un tînăr corăbier trecu pe lîngă prizonier.

– Ajută-mă!

Omul se opri:

– Ce vrei?

– Dezleagă-mă, te rog!

– Ca să te duci unde, nătărăule? Ar fi o prostie să te îneci înainte să vină vremea potrivită. Cel puțin, dacă mori cînd trebuie, te dovedești folositor. Şi acum, lasă-mă în pace! Dacă nu, pe onoarea lui Cuțit-Tăios, îți retez limba!

Iker încetă să se mai zbată.

Soarta îi era pecetluită.

Dar de ce el? Înainte de a dispărea, voia cel puțin să capete un răspuns la această întrebare. Secret de stat... În ce fel un scrib ucenic, fără noroc, l-ar fi putut amenința pe puternicul Sesostris, al treilea faraon cu acest nume, care cîrmuia Egiptul cu mînă de fier? Evident, căpitanul își bătuse joc de el. Banda sa de pirați îl înhățase pe primul venit.

Ochi-de-Țestoasă îi dădu să bea puțină apă.

– E mai bine să nu mănînci nimic. Pari să fii dintre aceia care au rău de mare.

– Căpitanul știe într-adevăr să prevadă o furtună?

– Cît despre asta, ai încredere în el!

– Şi dacă nu se stîrnește nici o nenorocire de acest soi? Atunci, m-ați putea elibera!

Căpitanul îl dădu la o parte pe Ochi-de-Țestoasă:

– Nici să nu-ți treacă prin cap așa ceva, băiete! Ți-e scris să devii jertfă. Împacă-te cu această idee și bucură-te de priveliștea minunată: ce poate fi mai frumos decît marea?

– Părinții mei mă vor căuta, veți fi băgați la închisoare!

– Nu ai părinți și n-o să-ți observe nimeni lipsa. Ești deja mort.

2.

Nu se mai simţea nici o adiere de vînt şi căldura devenea apăsătoare. Trîntiţi sub punte, cei mai mulţi corăbieri moţăiau. Pînă şi căpitanul aţipise.

Iker ajunsese în culmea disperării. Acest echipaj de hoţi era hotărît să-l sacrifice orice s-ar fi întîmplat şi nu avea nici o posibilitate să fugă.

Tînărul era îngrozit că va fi înghiţit de mare, departe de Egipt, fără un ritual cît de simplu, fără mormînt. Pe lîngă moartea trupului, aruncarea lui în apă însemna dispariţia pentru totdeauna, pedeapsa rezervată criminalilor.

Ce nelegiuire săvîrşise pentru a merita o astfel de soartă?

Iker nu era nici ucigaş, nici tîlhar, nu putea fi acuzat nici de minciună, nici de lene. Şi totuşi, se afla aici, condamnat la ce-i mai rău.

În depărtare, marea scînteia. Iker crezu că era doar lumina care se reflecta în apă, dar sclipirea se tot întindea. Un soi de coloană prinse să se îngroaşe cu viteza cu care o fiară se aruncă asupra prăzii. În acelaşi timp, sute de nori mici, apăruţi de nicăieri, invadară cerul formînd un văl întunecat.

Smuls cu brutalitate din toropeala sa, căpitanul, neîncrezător, privi îndelung această dezlănţuire de forţe.

– Nimic nu anunţa această furtună, murmură el, naucit.

– Trezeşte-te şi dă ordinele de care e nevoie, îi ceru Ochi-de-Ţestoasă.

– Pînzele... Coborîţi pînzele! Fiecare să treacă la locul lui!

Tunetele bubuiau cu o asemenea violenţă, încît cei mai mulţi corăbieri încremeniseră.

– Trebuie împlinit sacrificiul, îi aminti Cuţit-Tăios.

– Ocupă-te de asta imediat! ordonă căpitanul.

Îndată ce fu dezlegat, Iker sări la bătaie. Bineînţeles că nu avea nici o şansă să-şi doboare adversarul, dar măcar murea cu demnitate.

– Prefer să-ţi tai gîtul mai întîi, îi spuse Cuţit-Tăios. Vei mai păstra o urmă de viaţă cînd te voi arunca peste bord şi zeul mării va fi mulţumit.

Iker nu putea să-şi desprindă privirea de pe lama de silex care urma să-i ia viaţa.

În clipa în care ea îi crestă pielea, un fulger străpunse norii şi se transformă într-o limbă de foc care-l săgetă pe Cuţit-Tăios. Acesta se prăbuşi, urlînd.

– Valul, strigă Ochi-de-Ţestoasă, valul este monstruos!

Un perete de apă se repezi spre corabie.

Nici unul dintre membrii echipajului, deşi toţi erau corăbieri încercaţi, nu văzuse vreodată o asemenea grozăvie. Cu muşchii încordaţi, conştienţi de inutilitatea oricărui gest, rămăseseră nemişcaţi, cu braţele lipsite de vlagă, cu ochii ţintă la valul care se abătu asupra *Fulgerului* cu un vuiet cumplit.

Degetele mîinii sale drepte pipăiră ceva sfărîmicios şi umed.

Nisip... Da, trebuia să fie nisip.

Aşadar, pămîntul Lumii de Dincolo era un deşert inundat de o mare nesătulă, fără îndoială, populată de creaturi înfiorătoare care îi devorau pe condamnaţi.

Dar dacă avea o mînă, probabil că Iker poseda şi un picior, poate chiar două.

Le mişcă, apoi făcu la fel şi cu mîna stîngă.

În cele din urmă, tînărul îndrăzni să-şi deschidă ochii, iar după aceea, să-şi ridice capul.

O plajă strălucitoare de nisip alb se întindea în jur. Nu departe, se vedeau numeroşi arbori.

Dar, oare, de ce îşi simţea corpul atît de greu?

Iker îşi dădu seama că încă mai avea o bucată din catarg legată de mijloc. Se eliberă cu greu şi se ridică încet în picioare, continuînd să se întrebe dacă era viu sau mort.

În larg, pluteau în derivă resturile împrăştiate ale *Fulgerului*. Valul uriaş, care smulsese catargul şi pe Iker, îi purtase pînă la această insulă scăldată de soare şi cu vegetaţie luxuriantă.

Tînărul nu se alesese decît cu vreo cîteva zgîrieturi şi vînătăi.

Şovăind, făcu turul insulei. Unii corăbieri avuseseră parte, poate, de acelaşi noroc ca şi el. În acest caz, trebuia să fie pregătit să se lupte cu ei!

Dar plaja era pustie. Corabia şi echipajul fuseseră înghiţiţi de marea furioasă. Unicul supravieţuitor: Iker, ofranda promisă mării.

Foamea îl chinuia.

Aventurîndu-se spre mijlocul insulei, descoperi curmali, smochini, viţă de vie şi chiar o grădină de castraveţi, lîngă un izvor cu apă cristalină.

Iker se îndopă cu fructe şi de-abia după aceea prinse a se gîndi că nu era singurul locuitor al acestui petic de pămînt pierdut în mijlocul valurilor.

Oare din ce motiv ceilalţi se ascundeau şi cum aveau să se poarte cu un intrus?

Cu frica în suflet, Iker cercetă locurile.

Nimeni.

Şi nici cea mai mică urmă de aşezare omenească. Singurul tovarăş era propria inimă. Dar un băiat de 15 ani şi-ar fi golit repede sacul cu amintiri.

Epuizat de atîtea emoţii, adormi la umbra unui sicomor.

Cum se trezi, Iker inspectă insula pentru a doua oară, fără a obţine mai multe rezultate. Observă peşti mari care nu ezitau să

vină aproape de plajă, transformîndu-se astfel într-o pradă ușoară. Dintr-o ramură și un capăt de frînghie, tînărul meșteri o undiță și folosi o rîmă drept momeală. Abia băgase cîrligul grosolan în apă, că un soi de biban și căzu în capcană.

Cel puțin aici, pe această insulă, naufragiatul nu risca să moară de foame.

Însă trebuia să aprindă și focul, fără să aibă însă cele trebuincioase, dintre care cel mai important era un fel de arcuș sau burghiu cu cremene. Din fericire, Iker gasi un băț ascuțit pe care îl înfipse într-o bucată de lemn moale. Ținînd bățul strîns între palme, îl roti cît putu de repede și reuși să încălzească lemnul pînă țîșni o scînteie. O întreținu cu frunze de palmier foarte uscate și fripse peștele.

Înainte de a-l gusta, era însă necesar să împlinească o îndatorire esențială: să le mulțumească zeilor pentru că-i salvasera viața.

În momentul în care Iker își ridică brațele deasupra flăcării într-un gest de rugăciune, tunetul se dezlănțui, arborii se clătinară, iar pămîntul se cutremură.

Îngrozit, tînărul voi să fugă. Se poticni, izbindu-se cu capul de trunchiul unui smochin.

3.

Fulgere, un cer în flăcări, un şarpe uriaş cu pielea aurie şi cu sprîncene de lapislazuli! De data aceasta, Iker era mort de-a binelea şi un monstruos spirit al Lumii de Dincolo se îndrepta spre el pentru a-l zdrobi.

Dar reptila rămase pe loc şi se mulţumi să-l observe.

– De ce ai aprins acest foc, micuţule?

– Pentru... pentru a te saluta cu respectul cuvenit!

– Cine te-a adus aici?

– Nimeni, a fost un val... Corabia, corăbierii... Şi apoi...

– Spune tot adevarul şi răspunde fără întîrziere. Dacă nu, te prefac în cenuşă.

– Nişte piraţi m-au răpit în Egipt şi aveau de gînd să mă arunce de viu în mare, pentru a o linişti. Dar căpitanul n-a ştiut să prevadă o furtună puternică. Corabia a fost distrusă şi eu sînt singurul care a supravieţuit.

– Zeul te-a scăpat de la moarte, îi spuse şarpele. Această insulă aparţine lui *Ka*, puterea creatoare, seva universului. Fără ea nimic nu există. Dar o stea căzută din înaltul cerului a lovit acest pămînt şi totul a fost pîrjolit. Eu, stăpînul pămîntului divin, a minunatului regat Punt, n-am putut să împiedic sfîrşitul lumii mele. Dar tu o vei salva pe-a ta?

O arsură îl trezi pe Iker.

Focul cuprinse un tufiş şi flăcările îi atinseră pulpele tînărului.

Ferindu-şi picioarele, Iker constată că nici un şarpe uriaş nu dădea tîrcoale prin preajmă. Apoi încercă să stingă flăcările.

Ce vis ciudat... Iker ar fi jurat că animalul nu fusese doar o vedenie şi că îi vorbise într-adevăr, cu o voce care nu semăna cu nimic cunoscut şi pe care şi-o va aminti mereu. Dupa ce şi ultimele scîntei dispărură, tînărul se îndreptă spre izvor.

Pe pămînt, se găseau două lăzi.

Iker se frecă la ochi.

Lăzile rămaseră în acelaşi loc. Se apropie încet, ca şi cum ele ar fi constituit o ameninţare.

Cineva îi punea nervii la încercare.

Cineva care se ascunsese în frunziş şi luase în stăpînire această pradă provenită de pe *Fulgerul* sau de pe alta corabie. Cineva care nu ar fi ezitat să scape de un musafir nepoftit pentru a nu fi silit să împartă comoara.

– Nu are de ce să-ţi fie frică de mine, urlă Iker, averea ta nu mă interesează! Decît să ne batem, mai bine ne-am ajuta unul pe altul ca să rămînem în viaţă.

Nimeni nu-i răspunse.

Iker explora din nou mica insulă, schimbînd mereu direcţia, întorcîndu-se pe urmele paşilor săi, iuţindu-şi mersul sau încetinindu-l brusc. Cu toate simţurile treze, pîndea cel mai mic semn al prezenţei unui eventual duşman.

Pierdere de vreme.

Aşa ca Iker se văzu nevoit să admită că, în mod evident, era singurul locuitor al insulei.

Dar aceste lăzi... Fara îndoiala, nu le observase de la început, dar ele se aflau aici de mult timp, nişte rămaşiţe ale unui naufragiu, aduse de valuri.

Îi mai rămînea să le deschidă.

Conţineau săculeţi din pînză de in şi vase mici de ceramica din care se răspîndea un miros plăcut. Erau parfumuri preţioase care valorau, precis, o avere.

Oare Iker chiar scăpase de moarte? Pe insulă, deşi ea nu părea aşa de îngrozitoare ca şi corabia piraţilor, totuşi destinul nu se dovedea prea favorabil. Bineînţeles, putea să reziste aici cîteva luni, poate ani, dar singurătatea nu-l va aduce, în cele din urmă, în pragul nebuniei? Şi ce se va întîmpla dacă izvorul va seca şi peştele se va împuţina? Pentru a construi o plută solidă ar fi avut nevoie de unelte. Totuşi, să călătoreşti pe această mare necunoscută la bordul unei luntre şubrede nu însemna moarte sigură?

Tînărul nu înceta să se gîndească la dezvăluirile făcute de şarpe, stăpînul minunatului regat Punt. Cum putea această insulă neînsemnată să fie însuşi pămîntul sacru, cel plin de comori neînchipuite şi atît de rîvnite de oameni?

Nu avea nici un sens!

Poate că reptila aurită nu existase decît în imaginaţia naufragiatului. Şi de ce să evoce necesitatea salvării lumii? Din moment ce avea un faraon care domnea, Egiptul nu era în pericol!

Egiptul atît de îndepărtat, atît de inaccesibil! Iker se gîndea la cătunul său care era aproape de sanctuarul din Medamud, un loc misterios la nord de Teba. Datorită bătrînului scrib care îl luase în grija sa, tînarul nu fusese decît rar la muncile cîmpului şi se dedicase cititului şi scrisului. Acest privilegiu îi atrăsese multe invidii de care nu-i păsa pentru că învăţătura îi hrănea sufletul.

Iker trasă pe nisip hieroglifele pe care le cunoştea bine. Ele formară o frază ce lăuda meseria de scrib. Apoi privi apusul soarelui, contemplă îndelung cerul plin de stele şi adormi cu speranţa, amestecată cu teamă, de a-l revedea pe şarpele uriaş.

Avea poftă să mănînce peşte fript.

Înarmat cu undiţa sa, Iker se îndreptă spre plajă.

Uluit, constată că aceasta fusese acoperită de apa mării.

Fenomen trecător, fără umbră de îndoială!

Îşi aruncă totuşi undiţa, de mai multe ori, dar nici un peşte nu muşcă momeala. Nedumerit, intră în apă şi înotă vreme îndelungată, fără să zărească vreunul.

Întors pe uscat, Iker băgă de seamă că nivelul mării continua să crească. Dacă insula nu s-ar scufunda...

Năucit, tînărul privi cum valurile îi ajung la pulpe, apoi la genunchi, apoi deasupra coapselor. În ritmul acesta, Insula lui *Ka* nu va întîrzia să dispară.

Cuprins de panică, Iker se cățără în vîrful celui mai înalt palmier, zdrelindu-și mîinile și picioarele.

Tremurînd, cu răsuflarea tăiată, crezu că este victima unui nou vis, cînd zări în imensitatea albastră o pînză albă.

4.

Cu toată forța plămînilor săi, Iker strigă după ajutor, agitîndu-și frenetic, în același timp, mîna dreaptă.

Osteneală zadarnică și gest fără urmări... Corabia își continuă drumul în larg, mult prea departe pentru a-l zări.

Totuși, tînărul se încăpățînă. Dacă acela care veghea pe corabie avea privirea ageră, poate îl va observa. Iar insula care se scufunda nu va atrage, oare, atenția echipajului?

O clipă, Iker crezu că vasul își schimbă traseul și se apropie. Dar era mai bine să nu-și facă iluzii și preferă să închidă ochii. De astă dată nu vor mai veni nici o furtună și nici un val monstruos pentru a-l salva. Apa îi va atinge pieptul, fața și el va aluneca ușor în acest giulgiu albastru și călduț.

Dorința de a trăi rămăsese totuși atît de puternică, încît Iker își deschise ochii.

Acum nu mai avea nici o îndoială. Vasul se îndrepta spre insulă.

Iker strigă și gesticulă.

Era o corabie de dimensiuni modeste, cu vreo 20 de oameni la bord. Dat fiind că marea cuprinsese trunchiul palmierului, tînărul coborî cu iuțeală și înotă spre salvatorii săi cît de repede putu.

Brațe puternice îl ridicară pe punte și Iker se pomeni în fața unui bărbat scund și îndesat, cu o figură ostilă.

– Niște lăzi plutesc acolo, jos! Adunați-le! Iar tu cine ești?

– Mă cheamă Iker și sînt singurul supraviețuitor al unui naufragiu.

– Care era numele corabiei?

– *Fulgerul*... 120 de coți lungime, 40 lățime, cu un echipaj de 120 de oameni.

– N-am auzit de ea. Ce s-a întîmplat?

– Un val enorm ne-a înghițit și m-am trezit singur pe această insulă care e pe cale să dispară.

Surprinși, corăbierii priveau apa care acoperea vîrful arborilor.

– Dacă n-aș fi văzut cu ochii mei, n-aș fi crezut niciodată așa ceva, mărturisi căpitanul. Din ce port ați plecat?

– Nu știu.

– Îți bați joc de mine, băiete?

– Nu, dar am fost răpit, m-au lovit cu bîtele pînă cînd am leșinat și, cînd m-am trezit, mă aflam legat de catarg. Capitanul m-a lămurit că urma să fiu aruncat în valuri, pentru a le potoli furia.

– Și de ce n-a făcut-o?

– Pentru că furtuna l-a luat pe nepregătite. Unul a încercat să împlinească sacrificiul, dar valul i-a luat-o înainte.

Sesizînd neîncrederea interlocutorului său, Iker evită să-i vorbească despre apariția șarpelui și dezvăluirile acestuia.

– Cam ciudată povestea ta! Ești sigur că n-a mai scăpat nici un suflet?

– Nici unul.

– Dar lăzile ce conțin?

– Nu știu, răspunse prudent Iker, observînd că acestea se închiseseră.

– O să ne uităm în ele mai tîrziu. Ți-am salvat viața, să nu uiți! Iar povestea ta nu ține. Nimeni n-a vazut vreodată o corabie care se numea *Fulgerul*. Ai ochit lazile astea din timp, nu-i așa? Și te-ai descotorosit de stăpînul lor. Dar lucrurile au luat o întorsătura urîtă, corabia s-a pierdut în mare și tu te-ai dovedit destul de șiret ca sa fugi cu prada.

– V-am spus adevarul! Am fost răpit, am....

– Ajunge, fiule, nu m-am născut ieri! Nu mă păcălești tu pe mine! Și, mai ales, nu încerca sa te împotrivești!

La un semn al capitanului, doi corăbieri îl apucară pe Iker, îi legară mîinile la spate şi îi prinseră picioarele de bastingaj.

Portul gemea de ambarcaţii. Manevrînd cu pricepere, căpitanul acostă încet. Iker încă nu îndraznea să creada că era teafăr şi nevătămat. Dar, neîndoielnic, soarta care îl aştepta nu era prea placută.

Căpitanul se apropie de el:

– În locul tău, băiete, nu aş atrage deloc atenţia asupra mea! Naufragiat, hoţ, poate şi ucigaş... Destule păcate pentru un singur tîlhar, nu?

– Dar n-am greşit cu nimic. Eu sînt victima.

– Bineînţeles, bineînţeles, dar faptele sînt împotriva ta şi judecatorul va lua repede o hotărîre. Fă tu pe deşteptul şi nu vei scăpa de pedeapsa cu moartea!

– Eu am sufletul împacat!

– Nu-mi spune mie asta, copile! Iată ce-ţi propun, te învoieşti sau nu: ori lăzile îmi rămîn mie şi nu te-am văzut în viaţa mea, ori te predau gărzilor şi tot echipajul va depune mărturie impotriva ta. Alege, dar fără să stai prea mult pe gînduri!

Să aleagă... Ce ironie!

– Pastrează lazile!

– Grozav, prietene, te-ai dovedit un om cu judecată! Pierzi comoara, dar îţi salvezi viaţa. Data viitoare cînd vei încerca să mai dai lovitura, staduieşte-te să-ţi întocmeşti un plan mai bun. Şi mai ales, nu uita: nu ne-am întîlnit niciodată!

Căpitanul îl legă la ochi pe Iker. Doi corabieri îi dezlegară picioarele şi îl coborîră pe uscat. Apoi îl obligară să meargă repede timp îndelungat, foarte îndelungat.

– Unde ma duceţi?

– Taci sau te omorîm!

Lac de sudoare, lui Iker îi era din ce în ce mai greu sa ţină pasul. Oare călăii săi nu îl purtau departe de port, pentru a-l ucide într-o zonă pustie?

– Puțină apă, fie-vă milă!

Nici măcar nu îi răspunseră.

Nicicînd Iker nu s-ar fi crezut capabil să reziste atît. Înlăuntrul său, o forță necunoscută refuza să cedeze în fața epuizării.

Brusc, fu îmbrîncit din spate.

Se rostogoli pe o pantă, iar spinii îi sfîșiară pielea.

În cele din urmă, un nisip moale îi opri căderea. Epuizat, cu limba uscată, Iker avea să moară de sete.

5.

Nişte dinţi îi mestecau părul.

Durerea îl făcu pe Iker să tresară.

Speriată, capra se retrase.

– Îi iei pîinea din gură, îl dezaprobă un păstor cu barba neîngrijită. Un animal aşa frumos! Puteai să aştepţi să se sature.

– Dezleaga-mă, te rog, şi dă-mi ceva să beau!

– Să-ţi dau de băut, poate, dar să te dezleg... De unde ai răsărit? Nu te-am mai văzut prin locurile astea.

– Piraţii m-au rapit.

– Piraţi aici, în mijlocul deşertului?

– Eram pe o corabie, m-au forţat să cobor şi să fac un drum lung.

Păstorul se scărpină în cap:

– Am auzit şi poveşti mai demne de crezare! N-oi fi vreun prizonier care a fugit?

Nervii tînărului cedară şi izbucni în lacrimi.

N-o să-l creadă nimeni niciodată?

– Bag de seamă că nu pari prea periculos. Dar cu toţi tîlharii care bîntuie prin ţinuturile astea e mai bine să fii prevăzător. Ţine, bea puţin!

Apa din burduf nu era proaspata, dar Iker o înghiţi cu lacomie.

– Uşurel, uşurel! Ţi-o dau înapoi imediat. O să te duc la primarul satului meu. El va şti ce e de făcut cu tine.

Tînărul păşi ascultator, în urma turmei de capre. La ce i-ar fi folosit să fugă? Asta ar fi dovedit vinovăţia sa. Trebuia să-i convingă pe săteni de buna sa credinţă.

De îndată ce-l zăriră pe străin, copiii începură să alerge în jurul lui.

– Sigur este un tîlhar! exclamă unul dintre ei. Uite, păstorul l-a prins, o să ceară o recompensă frumoasă!

Bărbatul ridică bîta pentru a speria liota de copii, dar aceştia nu-l slăbiră. Prin urmare, alaiul ajunse în faţa casei primarului însoţit de un amestec gălăgios de rîsete şi chicoteli.

– Ce se petrece aici?

– Am dat peste băiatul ăsta în deşert, îl lămuri păstorul. N-am avut încredere în el pentru că mîinile îi erau legate la spate. Am dreptul la o răsplată, nu?

– Mai vedem noi. Iar tu intră!

Iker se supuse.

Cu brutalitate, primarul îl împinse într-o încăpere mică, în care, pe un scaun, statea un bărbat slab, înarmat cu un baston.

– Ai nimerit bine, netrebnicule! Tocmai stăteam de vorbă cu un soldat din gărzile deşertului. Cum te cheamă?

– Iker.

– Cine ţi-a legat mîinile?

– Corăbierii care m-au cules de pe o insulă pustie, apoi m-au părăsit nu departe de aici, ca să mor de sete.

– Termină imediat cu minciunile! Probabil nu eşti decît un mic hoţ care îşi închipuie că va scăpa de pedeapsă. Ce-ai şterpelit?

– Nimic, vă asigur!

– Cu o bataie bună, o să-ţi aduci aminte!

– Sa-l ascultăm totuşi, îl sfătui soldatul.

– Daca aveţi timp de pierdut... Bine, lamuriţi situaţia! Eu trebuie să mă ocup de hambarele mele. Şi înainte de a-l lua pe acest mic tîlhar, lasaţi-mi totuşi un raport, aşa, de formă.

– Bineînţeles.

Iker era pregătit să primească loviturile de baston, dar ce-ar fi putut spune altceva decît adevărul?

– Dă-mi mai multe amănunte, îi ceru soldatul.

– La ce bun, de vreme ce nu mă credeți?

– Ce știi tu? Am obiceiul să-i recunosc pe mincinoși. Dacă ești sincer, nu ai de ce să te temi.

Cu o voce tremurătoare, Iker povesti întîmplarile neplăcute prin care trecuse, fară să pomenească însă de visul în care îi apăruse șarpele uriaș.

Barbatul îl ascultă cu atenție.

– Erai, așadar, singurul supraviețuitor și această insulă a dispărut în valuri.

– Întocmai.

– Și salvatorii tăi au păstrat lăzile?

– Într-adevăr.

– Care era numele corabiei lor?

– Nu știu.

– Dar al căpitanului?

– Nu-l știu nici pe acesta.

În timp ce răspundea, Iker își dădu seama că povestea sa nu convinge pe nimeni. Nici un om cu mintea întreagă nu i-ar fi dat crezare.

– De unde ești de loc?

– Din regiunea Medamud.

– Ai familie acolo?

– Nu. Un bătrîn scrib m-a adapostit și m-a învățat puțină meserie.

– Susții că știi să citești și să scrii... Dovedește-mi!

Soldatul îi oferi prizonierului o tăbliță de lemn și o pensulă pe care o înmuie în cerneală neagră.

– Am mîinile legate, îi aminti Iker.

– O să te dezleg, dar nu uita că știu să mînuiesc bastonul.

Cu caractere atent alese, tînărul scrise: „Numele meu este Iker și nu am săvîrșit nici o nelegiuire“.

– Fără cusur, aprecie bărbatul. Aşadar, nu eşti un mincinos.

– Mă... mă credeți?

– De ce nu? Ți-am spus, am obiceiul să-i deosebesc pe oamenii sinceri de cei mincinoşi.

– Atunci, sînt... sînt liber?

– Întoarce-te acasă şi socoteşte-te fericit că ai scăpat viu din asemenea peripeții.

– Îi veți aresta pe pirații care-mi doreau moartea?

– O să ne ocupăm de ei, în mod sigur.

Iker nu îndrăznea să iasă din încăpere. Omul începuse să-şi scrie raportul:

– Ei, băiete, ce mai aştepți?

– Mi-e cam frică de săteni.

Soldatul strigă spre un gură-cască rămas în fața casei primarului:

– Hei, tu, dă-i băiatului o rogojină şi apă!

Înzestrat cum se cuvine pentru călătorie, Iker se simțea la fel de pierdut ca şi pe Insula lui *Ka*. Era cu adevărat liber, avea cu adevărat dreptul să se întoarcă în satul său?

Bărbatul îl privi cum se îndepărta.

Apoi, fără a aştepta întoarcerea primarului, părăsi în mare grabă locul pentru a-şi regăsi tovarăşii, care străbăteau în lung şi-n lat împrejurimile, în căutare de veşti despre echipajul *Fulgerului*.

Şi ei făceau parte din gărzile deşertului tot atît de puțin ca el.

6.

În miezul zilei, soarele arzator de vară transformase deşertul estic într-un cuptor. Puţinele creaturi care reuşiseră să rămînă în viaţă în acest infern, precum şerpii şi scorpionii, se refugiaseră în nisip.

Totuşi, micul grup format din cinci bărbaţi continua să înainteze. În frunte, mergea un individ cu braţele şi picioarele lungi, care era mai înalt cu un cap decît însoţitorii săi. Bărbos, cu ochii afundaţi în orbite, cu buze groase, părea insensibil la căldură. Îmbrăcat cu o tunică din lînă ce-i ajungea pînă la călcîie, avînd capul acoperit cu un turban, îşi vedea de drum cu pas egal.

– Nu mai pot, se plînse unul dintre cei care-l urmau.

Ca şi tovarăşii săi, fusese condamnat de mai multe ori pentru furt. La îndemnul bărbosului, fugise din gospodăria unde îşi ispăşea sfîrşitul pedepsei, îndeplinind diverse corvezi.

– Nu sîntem încă în inima deşertului, estimă cel care-i conducea.

– Şi cînd ai de gînd să ne oprim?

– Mulţumeşte-te să mă asculţi şi viitorul tău va fi plin de lumină.

– Eu fac cale întoarsă.

– Gărzile te vor aresta şi te vor băga la închisoare, îl avertiză un roşcovan pe nume Shab Strîmbu'.

– Mai bine acolo decît în iadul ăsta. În temniţă, o să-mi dea de mîncat şi de băut, şi nu va trebui să merg la nesfîrşit ca sa nu ajung nicăieri.

Bărbosul îl privi fix și cu dispreț pe răzvrătit:

– Uiți cine sînt eu?

– Un nebun care se crede împuternicit cu o misiune sacră.

– Toți zeii mi-au vorbit, e adevarat, dar vocile lor nu valorează azi mai nimic, fiindcă eu singur dețin adevărul. Și toți cei care mi se împotrivesc vor disparea.

– Te-am urmat pentru că ne-ai promis averi. Dar aici, sigur nu le vom gasi.

– Eu sînt Prevestitorul. Cei care vor avea încredere în mine vor deveni bogați și puternici, iar ceilalți vor muri.

– Cuvîntările tale mă obosesc. Ne-ai înșelat și refuzi să recunoști, asta-i tot!

– Cum îndrăznești să-l jignești pe Prevestitor? Pocăiește-te imediat!

– Adio, biet nebun!

Omul se întoarse din drum.

– Shab, omoară-l, porunci, calm, Prevestitorul.

Roșcatul părea că se codește:

– A venit cu noi, a...

– Sugrumă-l și fie ca stîrvul lui să servească drept hrană fiarelor! Apoi o să vă conduc spre locul unde veți avea revelația. Atunci veți înțelege pe de-a-ntregul cine sînt.

Shab nu era la prima crimă. Întotdeauna ataca pe la spate, înfigînd în gîtul victimei lama ascuțita a unui cuțit de silex.

Subjugat de bărbosul cel înalt încă de la prima lor întîlnire, avea certitudinea că alături de aceasta căpetenie cu vorba tăioasa, va răzbi pînă departe.

Fără să se grăbească, roșcatul îl ajunse din urmă pe fugar, îl executa cu precizie și se alătură din nou micului grup.

– Mai avem mult? întrebă el.

– Nu te teme, îi răspunse Prevestitorul, și mulțumește-te să mă urmezi!

Îngroziți de scena la care tocmai asistaseră, ceilalți doi hoți nu îndrăznira sa ridice nici cea mai mică obiecție. Și ei erau, de asemenea, subjugați de călăuza lor.

Pe frunte, nu îi apărea nici o picătură de sudoare, nici o senzaţie de oboseală nu îi afecta mersul. Şi dădea impresia că ştia exact spre ce anume se îndrepta.

În toiul după-amiezei, în momentul în care însoţitorii săi erau pe punctul de a leşina, Prevestitorul se opri.

– Aici e, declară el. Priviţi cu atenţie!

Deşertul se schimbase. Ici şi colo, se vedeau plăci alburii.

– Răzuieşte-le şi gusta, Shab!

Roşcovanul îngenunche:

– E sare.

– Nu, e spuma zeului Seth care ţîşneşte din adîncurile pămîntului. Îmi este hărăzită ca să devin mai puternic şi mai nemilos decît însuşi Seth. Această flacără va distruge templele şi bogăţiile, va nimici puterea faraonului ca să domnească adevărata credinţă pe care eu o voi răspîndi pe pămînt.

– Ne e sete, îi reaminti unul dintre hoţi, şi nu cu aşa ceva ne-o vom potoli.

– Shab, dă-mi o bucată mare!

Sub privirile uluite ale însoţitorilor săi, Prevestitorul mîncă atîta sare, încît limba şi gura sa ar fi trebuit să ia foc!

– Nu se află pe lume o bautură mai bună, afirmă el.

Cel mai tînăr dintre hoţi desprinse o bucată de crustă şi o mîncă.

Apoi scoase un strigat sfîşietor şi se rostogoli pe jos, în speranţa de a potoli arsura care-l mistuia.

– Nimeni în afară de mine nu are dreptul să talmăcească voinţa Zeului, spuse Prevestitorul, şi oricine încearcă sa fie ca mine va avea aceeaşi soartă. E drept ca acest necredincios să piară.

Nefericitul mai avu cîteva tresariri, apoi muri.

Cei doi discipoli rămaşi în viaţă se prosternară în faţa învăţatorului:

– Stăpîne, noi nu avem puterile tale şi îţi recunoaştem măreţia... Dar sîntem însetaţi! Poţi să ne uşurezi suferinţa?

– Zeul m-a ales pentru a-i ocroti pe credincioşii adevăraţi. Săpaţi şi veţi fi răsplătiţi!

Roşcovanul şi complicele său săpară cu frenezie.

Curînd, dădură la iveală marginile unei fîntîni. Încurajaţi de această descoperire, ajunseră în cele din urmă la un strat de pietre uscate, pe care le scoaseră cu mare grabă.

Şi apa se ivi.

Din centurile tunicilor făcura o coardă la care ataşară un burduf.

După ce Strîmbu' îl trase plin la suprafaţă, îl oferi Prevestitorului:

– Stăpîne, beţi primul!

– Focul lui Seth îmi e de ajuns.

Shab şi tovarăşul său îşi umeziră buzele, apoi sorbiră cu înghiţituri mici înainte de a-şi uda părul şi ceafa.

– Îndată ce vă refaceţi forţele, îi anunţă Prevestitorul, vom porni pe drumul izbînzii. Marele război tocmai a început.

7.

Sobek Păzitorul, căpetenia gărzii personale a faraonului Sesostris, dădea dovadă de o nervozitate neobişnuită. Pentru a asigura paza monarhului, nu folosea decît serviciile a şase zdrahoni. Îi considera mai eficienţi decît un batalion de soldaţi mai mult sau mai puţin vigilenţi, căci aceşti şase oameni semănau cu nişte fiare, mereu în alertă şi gata de atac la cel mai mic pericol. Dar Sobek Păzitorul nu se mulţumea doar să comande; la fel de voinic, rapid şi puternic precum subordonaţii săi, lua parte la antrenamentele zilnice în cursul cărora nimeni nu lovea cu reţinere.

La Memphis, capitala regatului, protecţia suveranului ridica deja mii de probleme. Aici, la Abydos, pe teren necunoscut, trebuia să fie pregătit să facă faţă unor pericole neaşteptate.

În timpul călătoriei pe corabie nu avusese loc nici un incident. La debarcader, doar cîţiva preoţi, neînarmaţi, îl întîmpinaseră pe faraon, care pornise de îndată spre templul lui Osiris.

În vîrsta de 50 de ani, înalt de peste doi metri, regele era un colos cu chipul aspru. Al treilea în linia descendenţilor lui Sesostris, purta numele de „Sfîntul preschimbărilor“, „Sfînt din naştere“, „Cel-care-se-transformă“, „Puterea-luminii-divine-apărute-în-toata-strălucirea-sa“ şi „Omul-puternicei-zeiţe“.

În decursul primilor cinci ani de domnie, în ciuda unei autorităţi incontenstabile, Sesostris nu reuşise să-i atragă de partea sa pe cei cîţiva guvernatori ai provinciilor, a caror bogaţie le permitea să întreţină armate şi să se comporte ca nişte adevăraţi suverani.

Sobek Păzitorul se temea de un atac din partea soldaților lor. Oare nu se gîndeau ei că Sesostris le-ar putea sta în cale și că, mai devreme sau mai tîrziu, va lua măsuri împotriva independenței lor? Drumul la Abydos, teritoriu sacru, lipsit de importanță economică, fusese ținut secret. Dar era posibil, în realitate, să păstrezi o taina în palatul din Memphis? Convins de contrariu, Sobek încercase în zadar să-l determine pe rege să renunțe la această călătorie.

– Nimic nou?

– Nimic, comandante, îi răspunseră pe rînd, oamenii săi.

– Împrejurimile sînt pustii și liniștite, adăugă unul dintre ei.

– E normal să fie așa pe pămîntul lui Osiris, observa Sobek Păzitorul. Așezați-vă în locurile cele mai potrivite și opriți de îndată pe oricine încearcă să se apropie!

– Chiar și pe preoți?

– Fără abateri de la regulă.

„Marele Pămînt" era numele tradițional al teritoriului rezervat lui Osiris, zeul care deținea secretul nemuririi. Prim suveran al Egiptului, el pusese bazele domniei faraonilor. Fusese ucis, dar învinsese moartea și stăpînea, în prezent, peste Regatul Umbrelor. Numai celebrarea misterelor sale îi conferea faraonului puterea supranaturală și capacitatea de a menține legătura cu forțele creatoare. Fără împlinirea ritualurilor lui Osiris, Egiptul n-ar fi supraviețuit.

Cîteva cîmpuri fertile, unde creștea cea mai gustoasa ceapa din Egipt, cîteva case modeste așezate de-a lungul canalului, deșertul care mărginea lungul țarm abrupt, un lac întins, înconjurat de copaci, o padure de salcîmi, un mic templu, capele, stele, mormintele primilor faraoni și cel al lui Osiris: astfel se înfățișa Abydos, în afara Timpului, în afara Istoriei.

Aici se găseau Insula Celor Drepți și poarta cerului care avea în păstrare aștrii.

Sesostris patrunse în mica sală unde îl aşteptau preoţii care vedeau tot timpul. Toţi se ridicara şi se înclinară:

– Vă mulţumim ca aţi venit atît de repede, Maiestate, spuse marele preot, un bărbat în vîrstă, cu o voce domoala.

– Scrisoarea ta pomenea de o mare nenorocire.

– O sa vă puteţi convinge cu propriii ochi.

Cînd preotul şi faraonul ieşiră din templu, Sobek Păzitorul şi unul dintre subordonaţii săi voiră să-i însoţească.

– Peste putinţă! obiectă preotul. Locul unde mergem este interzis oamenilor de rînd.

– E primejdios! Dacă vreodată...

– Nimeni nu încalcă legea din Abydos! i-o reteză Sesostris.

Regele îşi scoase brăţările de aur pe care le purta la încheieturile mîinilor şi i le încredinţa lui Sobek. Pe pămîntul lui Osiris trebuia să renunţe la orice obiect din metal.

Cuprins de îngrijorare, soldatul îi privi pe cei doi bărbaţi cum se îndepărtează, mergînd de-a lungul Lacului Vieţii, înconjurat de copaci, apoi străbatură un drum mărginit de stele şi capele pentru a ajunge la pădurea sacră Peker, centrul vital şi tainic al ţinutului.

În inima sa se înălţa un salcîm.

Arborele care, crescînd pe mormîntul lui Osiris, le dovedise credincioşilor săi că suveranul Regatului Morţilor reînviase.

Sesostris îşi dadu seama imediat de amploarea dezastrului: salcîmul se usca.

– Cînd Osiris renaşte, aminti marele preot, salcîmul se acoperă de frunze şi regatul prosperă. Dar Seth, ucigaşul şi nimicitorul, încearcă să-l pîrjolească. Atunci, viaţa îi parăseşte pe oameni. Dacă salcîmul moare, ura şi distrugerea vor domni pe acest pămînt. Prin acest arbore, Osiris uneşte Cerul, Pămîntul şi Lumea de Dincolo. În el, moartea se alătură vieţii şi o altă viaţa, mai luminoasă, le cuprinde pe amîndouă.

– L-ai udat în fiecare zi cu apă şi lapte?

– Mi-am împlinit îndatoririle, Maiestate!

– Care vasăzică cineva cu influență nefastă știe să se folosească de puterea lui Seth și o îndreaptă împotriva lui Osiris și a Egiptului.

– Scrierile spun că acest salcîm își prelungește rădăcinile pînă la Oceanul Începutului și de acolo își ia energia care-l însuflețește. Doar aurul fermecat ar mai putea tămădui arborele.

– Știi unde se găsește?

– Nu, Luminăția Voastră.

– O să-l descopăr. Și cunosc mijlocul prin care să încetinesc, dacă nu chiar să opresc, distrugerea salcîmului: voi construi un templu și un locaș al eternității la Abydos. Ele vor produce o vrajă puternică, îngreunînd înaintarea răului și dîndu-ne timp să obținem leacul.

– Luminăția Voastră, preoții sînt prea puțini pentru...

– Voi aduce oameni care să se îngrijească de ritualuri și constructori care se vor dedica doar acestei sarcini. Toți vor păstra secretul.

Brusc, o idee fără sens îi veni în minte regelui:

– A încercat cineva să pună stăpînire pe vasul sacru?

– Luminăția Voastră, știți bine că nu e cu putință.

– Să verificăm, totuși.

Sesostris constată că ușa mormîntului lui Osiris era închisă și sigiliul regal neatins. Doar el putea să dea ordin să fie spart ca să pătrundă în acest sanctuar.

– Chiar dacă un smintit ar forța această ușă, spuse marele preot, nu ar ajunge să se apropie de vas și cu atît mai puțin să-l atingă.

– Abydos nu este suficient de bine apărat, estimă monarhul. De acum înainte, soldații vor veghea asupra lui.

– Luminăția Voastră, nici un neinițiat nu poate...

– Cunosc legea din Abydos, pentru că eu sînt păstrătorul și chezașul ei. Nici un neinițiat nu va pîngări pămîntul lui Osiris, dar toate drumurile care duc aici vor fi păzite.

Din vîrful colinei, Sesostris contemplă spaţiul sacru unde se hotăra soarta ţării sale, a poporului său şi, mai mult, chiar a lumii în care trăim.

Cînd urcase pe tron, ştiuse că sarcina sa nu va fi uşoara din cauza nenumăratelor reforme necesare. Dar nu şi-a închipuit ca principala încercare va fi noua moarte a lui Osiris.

Cu paşi hotărîţi, Sesostris înaintă prin deşert spre o zonă neumblată, situată între dunele de nisip şi marginea cîmpurilor cultivate.

În pofida soarelui care-i ardea pielea, faraonul putea să vadă.

Vedea înălţîndu-se cele două edificii ale sale, templul şi mormîntul, care ar fi întîrziat sfîrşitul fatal, avînd menirea să stăvilească forţele întunericului.

Cine era răspunzător de această agresiune pe cît de neprevăzută, pe atît de bine pusă la punct? Regele avu nevoie de toată tăria de care putea fi capabil un om, pentru a nu se lasa pradă disperării şi a nu abandona lupta cu un adversar încă invizibil.

8.

După două zile obositoare de mers, Iker avu norocul să fie lăsat să se alature unei caravane care se îndrepta spre Teba, pentru a livra mărfuri. Proprietarul se arătă la început reţinut pentru că însemna să accepte o gură în plus de hranit, dar după ce tînărul îi dezvălui că ştie să citească şi să scrie, îşi schimbă părerea:

– Am nişte tăbliţe cu promisiuni de cumpărare. Ai putea să le cercetezi?

– Arătaţi-mi-le!

Nerăbdător, proprietarul nu se putu abţine să nu pună întrebarea esenţială:

– Se pomeneşte ceva despre administratorii palatului care şi-au luat angajamentul să mă plătească?

– Într-adevăr, şi chiar aţi obţinut un preţ bun.

– Experienţa, fiule, experienţa! Unde locuieşti?

– La Medamud.

– Un sătuc neînsemnat! Ce faci în deşert?

– Nu-i cunoaşteţi cumva pe doi corăbieri pe nume Ochi-de-Ţestoasă şi Cuţit-Tăios?

Negustorul îşi frecă bărbia, gînditor.

– Numele astea nu-mi spun nimic. Cum se chema corabia lor?

– *Fulgerul.* 120 de coţi lungime, 40 lăţime.

– N-am auzit niciodată de ea. Ai putea să-mi mai spui şi altceva?

– Cred că m-am înşelat.

– În mod sigur! *Fulgerul*... Îţi dai seama că, dacă o astfel de corabie ar fi existat, negreşit aş fi ştiut. Ce-ai zice să-mi faci puţină ordine în acte? Cu cel care strînge dările nu eşti niciodată îndeajuns de prevăzător.

Iker se supuse, ceea ce îl bucură nespus pe negustor.

Şi călătoria continuă fără grabă. Pe parcursul popasurilor, tînărul se bucură de peştele uscat şi ceapa primite în schimbul muncii sale.

Cu toate întrebările care nu încetau să-l frămînte, Iker savură momentul cînd caravana părăsi, în sfîrşit, drumul arid pentru a parcurge o cîmpie înverzită, presărată cu palmieri. Marea periculoasă şi munţii ameninţători fura daţi uitării. Pe cîmpurile bine irigate, ţaranii recoltau legume.

– Spune, băiete, nu ţi-ar plăcea să lucrezi pentru mine? îl întrebă negustorul.

– Nu, eu vreau să mă întorc la învăţătorul meu, pentru a continua să-mi însuşesc meseria de scrib.

– Ah, te înţeleg! Nu se cîştigă prea bine, dar eşti respectat. Îţi doresc mult noroc, băiete!

Iker inspiră cu plăcere parfumul aerului şi simţi căldura dulce de primăvară. Nerăbdator să-şi revadă satul, porni repede la drum, urmînd potecile pe care le străbătuse de atîtea ori pe vremea cînd era copil, pentru a se izola şi a se cufunda în liniştea şi pacea pe care i-o inspirau priveliştea. Deşi nu-i displăcea să se joace cu ceilalţi copii, Iker prefera sa mediteze asupra misterelor lumii şi a forţelor sale ascunse.

Satul Madamud era alcătuit din case mici şi albe, construite pe un deal unde salcîmi, palmieri şi tamarini le adăposteau de razele soarelui. La intrarea în sat, se găsea o fîntîna al carei paznic crezu că are de-a face cu o vedenie:

– Nu eşti... nu eşti Iker!

– Ba da, eu sînt în carne şi oase.

– Asta-i bună! Iker... Ce-ai păţit?

– Nimic demn de luat în seamă.

Cunoscînd înclinația paznicului spre flecăreală, Iker hotărî să-și păstreze confidențele pentru profesorul său.

– Poate că ar trebui să pleci din nou.

– Să plec? Vreau să mă întorc acasă și să-mi continuu învățătura!

Văzînd indignarea tînărului, paznicul nu mai insistă.

Nedumerit, Iker se grăbi spre locuința bătrînului scrib care îl adăpostise și îl educase. La trecerea sa, copiii încetau să se mai joace cu păpușile de cîrpă, iar femeile care cărau poveri, rămîneau pe loc, privindu-l cu ochi bănuitori.

Găsi ușa încuiată, iar ferestrele astupate cu scînduri.

Iker ciocăni, ciocăni și iar ciocăni.

– Nu te mai strădui degeaba, îl sfătui un vecin. Bătrînul scrib a murit.

Tînărul avu impresia că se prăbușește cerul peste el.

– A murit... Cînd?

– Acum o săptămînă. După plecarea ta, tristețea l-a doborît.

Iker se așeză pe prag și începu să plîngă.

Răpindu-l, pirații îi omorîseră tatal adoptiv.

– Du-te să vorbești cu primarul, îl povățui vecinul. El o să-ți spună mai multe.

În ciuda durerii, Iker simțise ostilitatea sătenilor. Toți îl considerau responsabil de moartea învățătorului său.

Pentru prima dată, Iker simți lovitura de nesuportat a nedreptății. Dar le va explica tot și aceasta va dispărea.

Cu inima împovărată și capul greu, Iker merse încet pînă la casa primarului, care tocmai dădea ordine muncitorilor însărcinați cu întreținerea canalelor.

– Aș fi jurat... învățăcelul nostru scrib! Chiar tu ești? Ce surpriză! Totuși, eram convins că n-o să te mai văd.

Tonul primarului, un bărbat rotofei, de vreo 50 de ani, era, în același timp, ironic și tăios. Cu un gest disprețuitor, îi dădu afară pe muncitori:

– L-ai făcut să moară de durere pe ocrotitorul tău, Iker! Este o crimă pentru care vei răspunde în fața zeilor. Dacă aş avea posibilitatea, te-aş băga la închisoare.

– Vă înşelați, sînt nevinovat! Pirații m-au răpit, am reuşit să scap ca prin minune.

Primarul izbucni în rîs:

– Născoceşte altceva ! Sau, mai degrabă, taci şi pleacă!

– Dar... Vreau să mă întorc acasă.

– Vorbeşti de casă? Proprietarul nu a făcut testament în favoarea ta. De aceea am confiscat-o. Sătenii te dispreţuiesc, locul tău nu mai este printre noi.

– Trebuie să mă credeți, am fost cu adevărat răpit, am...

– Ajunge! Sper că remuşcările îți vor otrăvi inima. Dacă nu pleci imediat, voi da ordin slujitorilor să te alunge cu lovituri de baston. Ah... Protectorul tău dorea să-ți dau, drept moştenire din partea lui, acest sipet, în caz că te vei întoarce vreodată. Încă o dovadă a generozității sale naive, dar sînt nevoit să-i împlinesc ultimele dorințe. Părăseşte Medamud, Iker, şi nu mai reveni sub nici un motiv!

Strîngînd sipetul la piept, Iker aşteptă să se îndepărteze bine de sat pentru a-l deschide. Observă că încuietoarea de lemn fusese spartă.

Înăuntru, găsi un papirus rulat şi sigilat.

Sigiliul, de asemenea, fusese rupt şi refăcut cu stîngăcie.

În cele cîteva rînduri, bătrînul scrib îşi blestema elevul şi îi promitea mii de pedepse. Dar Iker cunoştea prea bine scrisul învățătorului său pentru a observa că fusese imitat într-un mod grosolan.

Pe fundul sipetului, se vedea un strat subțire de ghips. La umbra unui tamarin, tînărul răzui ghipsul cu o bucată de lemn.

Apăru un mesaj care-i umplu inima de bucurie:

> Ştiu că nu ai fugit ca un tîlhar. Ma rog pentru tine să fii teafar şi nevătămat. Viața mea se sfîrşeşte, înalț rugăciuni zeilor pentru ca tu sa ajungi scrib. Dacă te întorci la Medamud, sper ca acest hoț

de primar să-ți înmîneze testamentul prin care îți las casa și acest sipet ce conține pensulele mele de scris cele mai bune. Dar un străin a sosit în sat. Primarul se înțelege de minune cu el. Simt cum forțe întunecate dau tîrcoale prin aceste locuri, de aceea prefer să ascund acest mesaj după o metodă pe care te-am învățat s-o folosești. Nu-ți pierde vremea aici, pleacă în provincia Djou-Ka[1]. Acesta va fi începutul călătoriei. Fie ca zeii să te călăuzească spre ținta Căutării tale! Oricare ar fi încercările, nu te lăsa pradă disperării. Voi fi mereu alături de tine, fiule, pentru a te ajuta să-ți împlinești destinul pe care nu-l cunoști încă.

---

[1] „Muntele înalt“ (n.trad.)

9.

Cînd trezorierul Medes intră în somptuoasa sa locuinţă, situată în centrul oraşului Memphis, doi slujitori se grabiră să-i spele picioarele şi mîinile, să-l încalţe cu sandale de interior, să-i servească vin alb, proaspăt adus din oaze.

Impozantul personaj, care era adesea invitat la palat şi chiar mîncase la aceeaşi masă cu regele, se număra printre cei mai înalţi demnitari din capitală. Îmbrăcat în pînzeturi fine de in, de cea mai bună calitate, el verifica inventarul templelor care redistribuiau lucrurile de valoare după ce erau sfinţite.

Încă de la numirea sa, Medes înţelesese toate avantajele de care ar fi putut profita de pe urma poziţiei sale privilegiate. Folosindu-se cu abilitate de serviciile scribilor contabili, ale intendenţilor şi ale arhivarilor, trezorierul fura puţin, dar des. Acţionînd cu maxima prudenţă, nu lăsa nici o urmă a furtişagurilor sale şi falsifica documentele administraţiei cu atîta îndemînare, încît nici un ochi exersat nu şi-ar fi dat seama de nimic.

Dar Medes nu era nici mulţumit, nici fericit.

Mai întîi de toate, cariera sa stătea pe loc. E adevărat, faraonul Sesostris îi încredinţase un post important, dar trezorierul îşi dorea mai mult. Medes se considera cel mai bun şi voia sa fie recunoscut ca atare. Dacă acest rege încăpăţînat continua să nu priceapa acest lucru, se impunea o intervenţie, poate una brutală. Sesostris avea mulţi duşmani, începînd cu foarte bogaţii guvernatori ai provinciilor, cu care Medes se înţelegea bine.

Dacă faraonul făcea greșeala să se lege de privilegiile lor, domnia sa avea să fie scurtă. Nu se zvonea că unul dintre înaintașii săi fusese asasinat?

Apoi Medes reflectă la adevărata față a puterii și la mijlocul cel mai potrivit pentru a și-o însuși. Ca să poată fura mai ușor din transporturile destinate aprovizionării templelor, devenise preot temporar. Participînd la ceremonii, se simți atras de sacru. Arătîndu-și entuziasmul pentru practicile spirituale, flatîndu-și superiorii, prezentîndu-se ca un donator generos, Medes era fascinat de misterele la care nu avea acces. Doar faraonului și cîtorva preoți permanenți le era permis să le contemple. Și, oare, regele nu-și trăgea adevărata sa putere din ele?

Porțile templului ascuns rămîneau închise pentru trezorier. În acest domeniu, pe care Medes îl considera la fel de important ca și negustoria, nu se bucura de nici o influență. Și nici nu era pregătit să renunțe la funcțiile sale administrative pentru a duce o viață de călugăr.

Situația părea fără ieșire, pînă cînd flecăreala unui demnitar al templului lui Hathor, la Memphis, îi furniză o informație prețioasă referitoare la Pămîntul zeului, Țara Punt. La fel ca și pe ceilalți care o cunoșteau, pe Medes îl amuza această născocire. Pe oamenii de rînd și pe copii îi fermeca supranaturalul și de aceea trebuiau să fie hrăniți cu astfel de povești.

Dar, după spusele demnitarului, Punt nu era o legendă.

Pămîntul zeului exista în realitate, el ascundea bogății extraordinare, printre care un soi de aur care nu se mai găsea nicăieri, folosit cîndva, în mare secret, de anumite sanctuare. În schimbul unei mobile scumpe, vorbărețul îi mai dăduse cîteva indicații geografice vagi, înainte de a muri în urma unei crize de inimă. Era puțin, dar suficient pentru a începe cercetările.

– Stăpîne, îl anunță intendentul pe Medes, oaspetele a sosit.

– Lasă-l să aștepte, am nevoie de puțină odihnă.

În ultima vreme, Medes se îngrășase. Înzestrat din naștere cu o uriașă energie, care nu se alterase de-a lungul celor 42 de ani

de viață, Medes avea tendința să mănînce și să bea prea mult, pentru a-și potoli nemulțumirile. Soția lui Medes fiind și ea la fel de durdulie, trebuia să se arate inventivă și perversă atunci cînd încercau să guste din plăcerea trupească.

Cu părul negru lipit de capul său rotund, cu fața visătoare, cu pieptul larg, cu gambele scurte și labele picioarelor umflate de grăsime, Medes era mărunt și îndesat.

Cîteodată, avea senzația că se sufocă, mai ales atunci cînd nu obținea destul de repede ceea ce-și dorea. Dar lăcomia sa era atît de mare, încît Medes învingea aceste slăbiciuni și continua să meargă mai departe. Și această întrevedere cu una dintre iscoadele sale se va dovedi, probabil, o întîlnire decisivă.

Dinspre stradă, casa era bine protejată: ferestre cu storuri împodobite cu ornamente din lemn, care permiteau pătrunderea luminii, o poartă principală solidă, din bîrne și cu zăvor greu, o intrare pentru servitori supravegheată permanent de un paznic. Două etaje, 15 încăperi, o terasă deschisă spre grădină, în care era amenajat un bazin cu apă.

La adăpostul unui umbrar, Medes își primi musafirul, falsul soldat care îl interogase pe Iker.

– Sper că-mi aduci vești foarte bune.

– Mai mult sau mai puțin, stăpîne!

– Ai aurul?

– Da și nu. În sfîrșit, poate...

Medes simți cum îl cuprinde furia:

– În afaceri, mă supără lipsa preciziei. S-o luăm pe rînd. Cînd a revenit *Fulgerul* în port?

– N-a revenit, stăpîne, s-a scufundat cu tot cu echipaj!

– Scufundat? Ești sigur?

– N-am decît o singură mărturie, dar pare serioasă.

– A căpitanului?

– Nu, a tînărului pe care mi-ați poruncit să-l răpim la Medamud și pe care l-am întîlnit de curînd într-un tîrgușor în

apropiere de Coptos. Vă amintiți de băiatul acela fără familie, căruia îi plăceau singurătatea și învățătura?

– Îmi amintesc, îmi amintesc! Ofranda ideală pentru a potoli o furtună. Primarul din Medamud mi-a atras atenția asupra acestui tînăr naiv și n-a regretat. Dar cum se poate să fie el singurul martor care a scăpat?

– Nu știu, dar așa s-a întîmplat. Mi-a istorisit că un val enorm a scufundat *Fulgerul*, că el s-a trezit ca prin minune pe o insulă pustie, de unde a fost salvat de o corabie al cărei căpitan n-a crezut un cuvînt din povestea lui. Totuși, a pus mîna pe două lăzi ce proveneau de pe insulă, înainte de a-l debarca pe tînărul pe care toată lumea îl lua drept nebun.

„Să fi ajuns naufragiatul în Punt?“ se întrebă Medes.

– Ar putea să regăsească insula?

– După spusele lui, stăpîne, insula a fost înghițită de ape și a disparut.

– Ce conțineau lăzile?

– Esențe de parfum.

– Atîta tot?

– N-a mai pomenit de nimic altceva.

– Și tu l-ai lăsat să plece!

– Aveam de ales? În calitate de soldat, m-am prefăcut că i-am notat mărturia, primarului nu i s-a părut ceva în neregulă și nu exista nici un motiv să-l rețin pe acest rătăcit cu mintea bolnavă.

– Nu ți-a dat prin gînd că te minte?

– Cred ca a fost sincer.

– Eu mă îndoiesc. Ți-a spus numele corabiei care l-a salvat?

– Nu-l cunoștea.

– Băiatul și-a batut joc de tine! începu sa tune și să fulgere Medes. Te-a păcălit cu povești de adormit copiii ca să-ți ascunda mai bine adevărul.

– Va asigur că...

– Trebuie să-l găseşti! Repede! Fără îndoială că s-a întors la Medamud. Primarul l-a gonit, dar poate ştie încotro a luat-o. Cînd îl prinzi, fă-l să vorbească, apoi scapă de el.

– Vreţi să spuneţi că...

– M-ai înţeles pe deplin.

– Dar, stăpîne...

– Acest sărăntoc n-are familie, nimeni nu se va îngrijora dacă dispare din nou şi de data aceasta, pentru totdeauna. Ascunde-i cadavrul, vulturii şi rozatoarele vor avea grija lui. Iar tu vei fi răsplătit cu generozitate. Pleacă imediat!

Trezorierul îşi ascundea cu greu furia. Pentru a echipa o corabie şi a strînge o ceată de piraţi capabili să navigheze în direcţia Punt, cheltuise peste măsură, evitînd, totodată, să atragă atenţia autorităţilor. Într-un viitor apropiat, nu ar mai fi fost în stare s-o ia de la capăt.

Îndată ce falsul soldat părăsi locuinţa, Medes se gîndi că mai mult ca sigur echipajul care îl salvase pe Iker nu-şi va ţine gura. În tavernele din porturi, întîmplările vor fi povestite şi căpitanul va încerca să negocieze conţinutul celor două lăzi. Chiar dacă era vorba doar de nişte pomezi, va cîştiga, probabil, de pe urma lor o mică avere. Şi dacă această ciudată încărcătură cuprindea şi obiecte mai preţioase, avea nevoie de un mijlocitor priceput şi bogat.

Dincolo de orice îndoială, acest căpitan, dacă există cu adevărat, nu va trece neobservat.

În consecinţă, Medes îl chemă pe Gergu, cîinele său credincios, un petrecăreţ înrăit şi un temut strîngător de dări. Va acţiona aşa cum trebuia şi îi va înapoia ce i se cuvine.

10.

Pe corabia ce îl ducea la Memphis, Sesostris înțelese pe de-a-ntregul îngrozitoarea provocare ce îi fusese aruncată tocmai cînd dorea să-i atace pe acei guvernatori de provincie, care nu voiau să renunțe nici măcar la cele mai mărunte privilegii.

De cînd Osiris creașe Egiptul, format din Deltă și Valea Nilului, faraonul domnea peste Cele Două Regate după ce fuseseră unite. În calitate de „Cel al Albinei“ stăpînea Nordul, în calitate de „Cel al Trestiei“, Sudul. Albina producea mierea, aurul vegetal, indispensabil pentru vindecarea bolnavilor, iar trestia era folosită într-o sută de feluri și, sub formă de papirus, devenea suportul „cuvintelor zeului“. Astfel, în persoana faraonului, protejat de Horus, stăpînul cerului și fiul lui Osiris, însărcinat să vegheze asupra tatălui său, toate forțele creației se reuneau. Și era de datoria faraonului să strîngă iar la un loc acele părți ale țării care se împrăștiaseră.

Sesostris numără nu mai puțin de șase adversari redutabili, șase guvernatori care se considerau liberi și-l disprețuiau pe monarhul instalat la Memphis. Din fericire, nu se gîndeau să se unească, deoarece fiecare ținea cu sălbăticie la independența proprie. Egiptul sărăcea din pricina acestei dezbinări. Menținerea ei și pe mai departe evita, bineînțeles, conflicte grave, dar ducea regatul la ruină.

Lucru ciudat, cinci din cei șase demnitari ostili faraonului se găseau la cîrma unor provincii apropiate de Abydos. Oare

unul dintre ei reuşise să îndrepte puterea de distrugere a lui Seth împotriva lui Osiris? Dacă bănuiala se adeverea, Sesostris avea să ducă o luptă fără milă ca să salveze arborele şi, în acelaşi timp, Egiptul.

Pentru început, avea nevoie să strîngă cît mai multe informaţii despre cei şase demnitari, ca să-l poată afla pe vinovat. Apoi, se impunea o lovitură eficientă care să nu lase inamicului posibilitatea de a se ridica din nou. Dar cui să-i încredinţeze o misiune atît de delicată? Curtea de la Memphis gemea de linguşitori, intriganţi, ambiţioşi, laşi şi mincinoşi. Doar Sobek Păzitorul se dedica trup şi suflet sarcinilor sale, fără să se îngrijească de foloase personale.

Sesostris se vedea obligat să utilizeze puţinele forţe de care dispunea şi, mai ales, să se încreadă în intuiţia sa. Cît priveşte căutarea aurului necesar tămăduirii salcîmului, aceasta era şi mai anevoioasă. Legenda pretindea că aurul verde din Punt avea însuşiri nemaiîntîlnite, dar nimeni nu ştia unde era situat Pămîntul zeului. Şi oare acest pămînt mai producea încă preţiosul metal? Mai rămîneau minele din deşertul estic, aflate sub controlul unor guvernatori, şi cele din Nubia, de care nu se putea atinge.

Acolo, cu atît mai mult, sarcina părea imposibilă. Aşadar, soluţia se impunea de la sine: trebuia să creeze aurul. Dar înainte de toate, va da o nouă energie Arborelui Vieţii.

Astfel că faraonul începu să traseze în minte planurile unui templu şi ale unui locaş al eternităţii ce aveau să se înalţe la Abydos.

Pe cîmpuri, se lucra din greu. Recoltele de primăvară erau îmbelşugate şi nu era îngaduita nici o risipă.

După ce se îndeparta la o zi de mers de Medamud, Iker se înfăţişă intendentului unui mare domeniu pentru a-i oferi serviciile sale de ucenic-scrib.

– Pici tocmai bine, fiule! Am mulţi saci de numărat şi de însemnat. Dupa aceea, ai putea să-mi faci inventarul lor.

Pentru o săptămînă de muncă, avea să primească o plată convenabilă: hrană, o rogojină, un burduf pentru apă și o pereche de sandale.

În timp ce lucra, Iker clocotea de furie din cauza primarului din Medamud, acest hoț care distrusese testamentul bătrînului scrib, pentru a fura casa lăsată discipolului său. Mai mult chiar, călcase în picioare chiar și ultimele dorințe ale defunctului, deschizînd sipetul, furîndu-i pensulele și scriind un text prin care îl blestema cu cruzime pe Iker.

Cum putea un om să fie atît de josnic? Iker descoperea o lume crudă, nemiloasă, în care minciuna și perfidia triumfau. Dar o imensă bucurie ștergea aceste umilințe: învățătorul său știuse că el nu fugise și își păstrase încrederea în el. Totuși, ce mesaj ciudat! Despre ce Căutare, despre ce destin era vorba? Dintr-o dată, bătrînul i se păru la fel de misterios ca și șarpele uriaș de pe Insula lui *Ka*.

Lui Iker i-ar fi plăcut să facă o plîngere împotriva primarului din Medamud pentru ca acesta să fie condamnat. Dar cine l-ar fi crezut? În lipsa testamentului, tînărul nu avea nici un drept asupra locuinței învățătorului său. La Medamud nu ar fi găsit decît persoane care îl acuzau și îi reproșau că părăsise satul fără să spună un cuvînt.

Odată munca terminată, Iker se pregăti să-și continue drumul.

– Găsesc că ești foarte cinstit și harnic. Nu dorești o slujbă mai stabilă?

– Nu acum.

– Ești tînăr încă, dar nu uita că pînă la urmă va trebui să te așezi într-un loc. Uite aici mîncare pentru cîteva zile!

Oferindu-i pîine, carne uscată, usturoi și smochine, intendentul se arătase generos.

– Încotro ai de gînd s-o apuci?

– Spre Muntele Înalt.

– E mai bine să te previn că stăpînul acelor locuri nu trece drept un om prea îngăduitor.

Ziduri mici despărţeau parcelele şi reţineau apa cît era nevoie. Ţăranii irigau cîmpurile cu o ştiinţă desăvîrşită. Bunăstarea se obţinea prin munca neîncetată şi nu existau zile de sărbătoare pentru leneşi.

Ajungînd în provincia zeiţei-şarpe Uadjet, „Cea-care-face-să-înverzească", Iker îşi dădu seama cu surprindere că în numele de Dju-*Ka*, „Muntele Înalt", era cuprins cuvîntul *Ka*, la fel ca în „Insula lui *Ka*", ţinutul şarpelui dispărut în vis pentru totdeauna. O simplă întîmplare sau un semn al destinului pomenit de bătrînul scrib?

Ka, adică „înalt, ridicat"... Spre ce ţintă ascunsă trebuia, aşadar, să urce? Şi ce era, cu adevărat, *Ka*, această energie secretă, care se scria, ca hieroglifă, cu două braţe ridicate?

Pierdut în gîndurile sale, Iker se ciocni de un om înarmat cu un baston:

– Bună, băiete! Ar trebui să te uiţi pe unde mergi!

– Iertaţi-mă, dar... sînteţi soldatul care m-a interogat în apropiere de Coptos?

– Chiar el. Mi-a fost puţin cam greu să te găsesc.

– Ce vreţi de la mine?

– Mărturia ta nu este completă, mi-ar plăcea să aud mai multe amănunte.

– V-am spus tot. Cel care trebuie arestat e primarul din Medamud.

– Din ce pricină?

– Este un hoţ. A distrus testamentul făcut în favoarea mea.

– Poţi să dovedeşti?

– Din păcate, nu.

– Să ne întoarcem atunci la mărturia ta şi la cele două lăzi pline de mărfuri preţioase. Forţat de împrejurari le-ai cercetat conţinutul. Povesteşte-mi despre el!

– Uleiuri parfumate, cred.

– Haide, fiule, nu e de ajuns. Ştii mai multe.

– Vă asigur că nu.

– Dacă nu te arăți înțelegător, riști să ai mari necazuri.

Și falsul soldat seceră picioarele lui Iker cu o lovitură violentă de baston.

Tînărul căzu pe burtă, iar atacatorul său îl țintui la pămînt.

– Și acum, să aud adevărul!

– Vi l-am spus deja!

– Care e numele corabiei ce te-a salvat?

– Nu-l știu.

Vreo zece lovituri de baston peste umeri îi smulseră lui Iker strigăte de durere.

– Cum se numeau corabia și căpitanul ei?

– Nu știu.

– Nu ești deloc înțelept, fiule! Vreau aceste informații și le voi avea. Dacă nu, te omor!

– Vă jur că nu știu nimic.

Falsul soldat lovi din nou, dar nu obținu alt răspuns.

Evident, copilul chiar spunea adevărul și nu mai era nimic altceva de scos de la el.

Ceafa, spatele și șalele lui Iker erau acoperite de sînge. La sfîrșitul unei noi serii de lovituri, leșină.

Nu mai respira aproape deloc.

Agresorul tîrî corpul într-un desiș de papirus, la marginea unui canal. Fiind în agonie, Iker nu va întîrzia să-și dea sufletul. Și, din moment ce avea să moară din cauza rănilor, falsul soldat nu putea fi socotit pe de-a-ntregul vinovat, ceea ce era de preferat în fața eventualilor judecători, de aici, de pe pămînt sau din Tărîmul Celălalt.

11.

La început, simți o durere de neîndurat. Apoi veni alinarea, ca o senzație de răcoare, așa cum Iker nu mai încercase niciodată. Brusc, spatele încetă să îl mai doară și băiatul întredeschise ochii, pentru a vedea în ce lume îl trimisese atacatorul său.

– S-a trezit! exclamă o tînără fată.

– Ești sigură? întrebă o voce aspră de bărbat.

– Se uită la noi, tată!

– În starea în care se afla, n-ar fi avut cum să supraviețuiască.

Iker încercă să se ridice, dar o durere fulgerătoare îl reținu pe rogojină.

– Nu te mișca! îi ceru fata. Ești foarte norocos, să știi. Eu sînt aceea care te-a găsit într-un desiș de papirus închinat zeiței Hathor. De obicei, cînd merg acolo, depun ofrandele și plec. Dar de data aceasta, am văzut zeci de păsări zburînd deasupra și țipînd, și am îndrăznit să pătrund în desiș. Voiam să am sufletul împăcat, caci păsările se purtau într-un chip neobișnuit. După ce te-am zarit, l-am anunțat pe tata, iar țăranii te-au adus pînă aici. De trei zile, te ung întruna cu cel mai bun dintre leacurile noastre. E preparat din ulei alb, grăsime de hipopotam, de crocodil, de somn și de chefal, tămîie și miere. Mai-marele doctorilor din provincia noastră mi-a dat chiar și niște pastile din extract de mirt pentru a-ți potoli durerile. Doar eu am fost convinsă că nu vei muri din pricina rănilor.

Era brunetă, frumoasă și foarte vioaie. Tatăl său, un țăran robust, părea, mai degrabă, neprietenos:

– Ce-ai pățit, băiete?

– Un bărbat s-a repezit la mine ca să mă jefuiască.

– Ce aveai tu atît de prețios?

– O rogojină, un burduf, sandale...

– Atîta tot? Și de unde veneai?

– Sînt orfan și lucrez ca scrib începător.

– M-ai costat cam mult, băiete, chiar foarte mult.

Țăranul se îndepărtă.

– Nu-ți face griji, îl sfătui fata. Deși pare morocănos și aspru, tata e un om de treabă. Pe mine mă cheamă Floare-Mică. Dar pe tine?

– Iker.

– Așa cum arăți acum, nu ești prea plăcut la vedere. Dar cînd rănile ți se vor vindeca, n-ar trebui să te dovedești un băiat urît.

– Crezi că voi putea merge din nou?

– În mai puțin de o săptămînă, ne vom plimba împreună pe cîmp.

Floare-Mică nu se lăudase. Datorită efectelor balsamului, calmantelor și numeroaselor masaje, Iker se puse pe picioare. Numai printr-o minune nici un os nu-i fusese rupt, iar urmele loviturilor începuseră să se șteargă.

Totuși, nu se plimbaseră pe cîmp, căci stăpînul gospodăriei avea alte planuri.

– Ești mai solid decît pari, constată el. Și îmi ești dator, căci leacurile tale valorează o avere.

– Cum aș putea să vă plătesc?

– Gospodăria mea nu are nevoie de un amărît de scrib. În schimb, mi-ar trebui un muncitor agricol.

– Mi-e teama că astfel nu vă sînt de folos.

– Ai de ales: ori îmi plătești muncind, ori îți petreci cîțiva ani buni la închisoare. Guvernatorului provinciei noastre nu-i

plac pungaşii. Pot să te angajez să lucrezi la cîmp sub conducerea unui vătaf. Vei avea o căsuţă în care să stai şi un petic de pămînt pe care să-ţi cultivi legume. Dar înainte de a-ţi face aceste daruri, îţi cer să-mi spui adevărul. Cine eşti şi de ce ai fost atacat?

Întrebîndu-se dacă nu cumva a căzut într-o nouă capcană şi dacă gospodarul nu era făcut din acelaşi aluat ca şi primarul din Medamud, Iker se arătă prudent:

– Vă repet, sînt un scrib începator şi vin din regiunea tebana. Dorinţa mea e să merg din sat în sat şi să întocmesc plîngerile celor nedreptăţiţi de administraţie. Bărbatul care aproape m-a omorît în bătaie mi-a furat uneltele.

Gospodarul păru convins:

– Plăteşte-ţi mai întîi datoriile! Dacă o să-ţi placă munca noastră, poţi rămîne şi după aceea. Dacă nu, vei fi liber să pleci.

Vătaful era un om destul de plăcut, dar nu-l cruţa deloc pe noul-venit. Iker trebui pentru început să cureţe curtea gospodăriei, apoi să îngrijească de ograda păsărilor, un adăpost cu acoperişul susţinut de coloane micuţe din lemn, în formă de tulpina de lotus. Aici trăiau laolaltă gîşte cu capul alb, prepeliţe, raţe şi găini. Servitorul însărcinat cu hrana păsărilor aducea coşuri mari, pline cu grăunţe pe care le răsturna în jgheaburi. Animalele puteau bea apă dintr-un bazin care alimenta şi rigolele.

În a treia zi, Iker se văzu nevoit să intervină:

– Cred că s-a strecurat o mică greşeala, îi spuse omului care căra coşurile, un lungan cu faţa prost rasa.

– Ce fel de greşeală?

– În prima zi ai vărsat în jgheaburi şase coşuri. A doua zi, numai cinci. Iar azi, coşurile nu sînt bine umplute.

– Şi te deranjează?

– Am în grija această ogradă. Pasările trebuie sa fie bine hranite.

– Ceva mai mult sau mai puţin... ce contează? Vrei să împărţim ce rămîne?

– Vreau să aduci șase coșuri umplute bine.

Lunganul înțelese că Iker nu glumea și că orice tîrguială era imposibilă.

– N-o să-i vorbești despre acest lucru stăpînului, nu?

– Dacă îți îndrepți greșeala, sigur că nu...

Iker nu-și făcu un prieten cu acest prilej, dar viețuitoarele din ogradă îi arătară zgomotos afecțiunea lor.

– Îți place noua ta muncă? îl întrebă Floare-Mică pe Iker care mîngîia o gîscă splendidă, aproape domesticită.

– O fac cît pot de bine.

– Nu mai ai dureri?

– Datorită îngrijirilor tale, m-am întremat. Mi-ai salvat viața și îți voi fi întotdeauna recunoscător.

– Nu erai chiar mort și zeița Hathor este aceea care te-a scăpat de la pieire. Eu doar ți-am grăbit vindecarea.

După aceea, Floare-Mică păru nedumerită:

– Tata mi-a interzis să ne mai întîlnim.

– E nemulțumit de mine?

– Dimpotrivă, dar îi dai de gîndit pentru că nu ești la fel ca și ceilalți. Mi-a poruncit să iau de bărbat un țăran adevărat căruia să-i dăruiesc copii frumoși și împreună să ne ocupăm de gospodărie.

– Cînd ai noroc de un tată cinstit și curajos, trebuie să-l asculți.

– Vorbești ca un om bătrîn. Ia spune, Iker, n-ai vrea să devii un țăran adevărat?

– Mai am mult pînă să-mi achit datoria, dar adevărata mea îndeletnicire e cea de scrib.

– Trebuie să plec. Dacă mă găsește tata aici, o sa mă bată.

– N-am văzut în viața mea o ogradă atît de îngrijită, fiule! constata tatal fetei. Îmi plac oamenii care pun suflet în munca lor. Dar se pare că nu te amesteci deloc printre tovarășii tăi.

– Prefer sa stau singur sau cu animalele.

– Ei bine, asta o să se schimbe! E mult orz de strîns şi a venit timpul să înveţi să mînuieşti secera.

Lui Iker nu-i dădu prin gînd să protesteze. Îşi tot punea aceleaşi întrebari, ştiind însă că nu aici avea să găsească răspunsuri. Pentru a-şi continua drumul, trebuia mai întîi să-şi plătească datoria, adică să muncească fără odihnă ca să poată să-şi recîştige, cît mai repede, libertatea.

Tînărul fu introdus într-o echipă de secerători aspri şi cu multă experienţă, care îl priviră insistent şi veseli pe novice.

– Să-ţi dai toată osteneala, băiete, zise unul dintre ei, cîmpurile sînt întinse! Anul se arată bogat, pămîntul a fost rodnic, nouă nu ne lipseşte nimic, iar carnea de miel e mai bună ca orice. Dar trebuie s-o meriţi. Aşadar, să nu-ţi tremure mîna şi să nu ne ţii pe loc. Nu cunosc pe nimeni care sa fi murit de prea multă muncă.

Iker se bronză rapid pe frunte. Ceea ce-l ajută să nu se dea bătut fu muzica unui flautist, care schimba adesea ritmul, dar îşi încheia toate cîntecele în tonuri grave.

– Ai faţa umflată, remarcă unul dintre tovarăşii săi, ai stat prea mult cu capul aplecat. Du-te să vorbeşti cu flautistul, o să-ţi prindă bine.

Deoarece se simţea tot mai rău, Iker îi urmă, bucuros, sfatul.

După ce bău cîteva înghiţituri şi îşi stropi gîtul şi tîmplele cu apă rece, tînarul îşi mai reveni.

– Munca voastră e grea, recunoscu muzicantul, de aceea cînt pentru *Ka*-urile voastre. În acest fel, nici ţie, nici tovarăşilor tăi nu vă lipseşte energia.

– Ce este *Ka*-ul? îl întrebă Iker.

– El este cel care ne îngăduie să trăim, să rezistam, să supravieţuim. Osiris a creat muzica pentru ca armonia să ne umple inimile. Ea sarbătoreşte tăierea orzului şi a grîului, moment sacru ce le dezvăluie spiritul, care este însuşi Osiris.

Iker sorbea cuvintele instrumentistului.

– Unde ai aflat toate acestea?

– În marele templu al provinciei. Maestrul meu de muzică m-a învățat să cînt la flaut, iar eu, la rîndul meu, îmi voi învăța urmașul. Fără ea, fără magia pe care o răspîndește muzica, secerișul n-ar fi decît o trudă istovitoare și spiritul lui Osiris ar părăsi spicul copt.

– Osiris... El e secretul vieții?

– La treabă, Iker! îl îndemnă șeful de echipă.

Flautistul porni să cînte din nou.

Iker continuă să mînuiască secera, dar avea senzația că fiecare gest, în loc să-l obosească, îi dădea putere.

Oare aceasta însemna *Ka*, energia care se năștea din lucrul bine făcut?

12.

Spre deosebire de ceilalţi secerători, care nu erau obligaţi să strîngă spicele, lui Iker îi fu impusă o astfel de corvoadă. Tînărul lega cu sfoară snopii şi îi îndesa în sacii pe care îi căra un băieţandru.

– Trebuie să ne mai spetim mult aşa? se plînse acesta. Pentru satul nostru am strîns îndeajuns.

– Mai sînt şi alte sate, îi reaminti Iker, dar recolta nu va fi peste tot la fel de bogată. De aceea nu e bine să ne gîndim doar la noi şi să nu ne pese de alţii.

Băiatul îl privi chiorîş:

– Nu ţii cu stăpînul nostru?

– Ţin cu munca bine făcută.

Copilul ridică din umeri şi pregăti un nou sac.

– Pauză pentru masă, îi anunţă vătaful.

La umbra unei colibe de stuf, bucate îmbietoare fuseseră aşezate pe o rogojină: plăcinte umplute cu legume, pîini aurii şi crocante, usturoi prăjit în ulei, iaurt sărat din lapte de capră amestecat cu verdeţuri, lapte prins, peşte uscat, carne condimentată de vacă, smochine, rodii, bere rece.

Iker murea de foame, dar lunganul îl împiedică să se aşeze:

– Nu mai e loc aici. Caută în altă parte!

– Dar aceasta e echipa mea! Pe ceilalţi nu-i cunosc.

– Noi nu te vrem. Îi urîm pe pîrîcioşi.

– Eu, pîrîcios?

– Le-am povestit băieților că m-ai dat de gol stăpînului pentru că nu aduceam destule grăunțe păsărilor din ogradă.

– E o minciună.

– Stai deoparte și vezi-ți de treabă! Nu ne deranja cînd mîncăm. Dacă te încăpățînezi, nu vom ezita să te pocnim.

Dar Iker nu avea chef să se bată.

– Ia puțină apă și o bucată de pîine, îi îngădui lunganul, triumfător. Dă-ți silința să nu încetinești ritmul după un asemenea ospăț. Dacă nu, te vom pîrî stăpînului.

Izgonitul se îndepărtă și savură cele cîteva înghițituri care nu aveau cum să-i dea puterea necesară pentru a-și continua munca.

Tocmai se adîncise în gîndurile sale, cînd țipete de groază îl făcură să privească înapoi.

Ieșind din ascunzătoarea sa, o cobră regală, țîșnise drept în mijlocul mesenilor.

Toți se ridicară dintr-un salt.

– Alungați-o înspre Iker! urlă lunganul.

Bătînd din picioare și aruncînd cu bulgări de pămînt, țăranii făcură întocmai.

Iker nu se clintise din loc.

Cobra avea ochii neobișnuit de mari, solzi aurii și mișcările de o eleganță fascinantă.

Fermecat, tînărul se gîndi la șarpele din insula lui *Ka*.

– E zeița secerișului! spuse un țăran. S-o lasăm în pace, să nu-i facem nici un rău! Altfel, recolta se va strica.

Iker îngenunche și așeză în fața cobrei resturile din bucata sa de pîine. Apoi își ridică mîinile în semn de venerație.

Se așternu o liniște adîncă.

Între Iker și șarpe erau mai puțin de trei pași. Și unul și celălalt stăteau nemișcați precum statuile, dar cobra nu se mai grăbea să atace.

Timpul parcă se oprise.

Și minunea se petrecu, la fel ca în templul lui Osiris, unde măracinele nu înțeapă, iar fiarele sălbatice nu mușcă. Mulțumindu-se

cu gestul ofrandei, reptila își pierdu urma în terenul învecinat. Nu exista o prevestire mai bună decît asta pentru cantitatea și calitatea recoltelor.

– Eu și băieții îți cerem iertare, îi zise, stînjenit, lunganul lui Iker. Nu aveam cum să știm că tu ești unul dintre aleșii zeiței. Sperăm că nu te-ai supărat prea tare și că accepți să mănînci împreună cu noi. Mai mult chiar, găsim că e firesc să fii șeful nostru de echipă. Așa vom fi și noi protejați.

Lihnit de foame, Iker nu se lăsă rugat încă o dată.

– Ca șef de echipă, îi spuse vătaful lui Iker, ai voie să-ți mîni măgarii pînă la aria de treierat. Ai grijă să descarci sacii în liniște, să-i lași pe preoți să îndeplinească ritualurile și să nu pui întrebări.

– Are loc o ceremonie?

– Nu pune întrebări.

Înaintea celor cinci măgari ce cunoșteau drumul mai bine decît el, Iker se îndreptă spre arie, aflata în apropierea unei căpițe înălțate vremelnic din grămezi mici de spice. Patrupedele se opriră singure, fără ca tînărul să folosească nuiaua.

Alături, se găseau doi scribi care însemnau numărul sacilor. O parte din ei erau destinați țăranilor și familiilor acestora, cealaltă parte – brutăriei din această provincie. După ce-și încheiară treaba, scribii se retraseră în liniște.

Rămaseră doar nouă șefi de echipă, șapte femei care urmau să vînture boabele și trei preoți, printre care și flautistul.

– Aria pare dreptunghiulară, rosti el, dar, în realitate, e rotundă. În ea se ascunde hieroglifa[1] care înseamnă „prima dată“, clipa cînd s-a arătat creația. Slăvită fie zeița secerișului!

Ceilalți doi preoți ridicară un mic altar din lemn, pe care depusese un vas cu lapte, pîine și prăjituri.

– Am jelit la înmormîntarea bunului păstor Osiris, urma flautistul. Bobul a fost băgat în pămînt și l-am crezut mort pentru totdeauna. Acum, ca secerișul a fost îmbelșugat, putem să ne

[1] În orig. *sep tepy*.

veselim. Grîul și orzul cresc pe spatele lui Osiris, el poartă bogățiile pămîntului, nu obosește și nu se plînge niciodată. Șefii de echipă să deșarte sacii pe arie!

Iker era așa de fericit că participă la ritual, încît nici nu simțea greutatea poverilor sale.

– Aduceți măgarii, porunci flautistul, și puneți-i să meargă în cerc!

– Sa fie dați la o parte, protestă un alt preot, să nu-l lovească pe părintele meu! Măgarii lui Seth nu au dreptul să strice bobul lui Osiris.

– Misterul trebuie împlinit pînă la capăt, afirmă flautistul.

Măgarii se învîrtiră și se tot învîrtiră, la fel de liniștiți ca și oamenii care-i priveau.

Făra sa înțeleagă toată semnificația, Iker era conștient că asistă la un act esențial. Îi venea să pună o sută de întrebări, dar nu voia să tulbure tăcerea.

– Boabele să fie purificate, ceru flautistul.

Preoții scoaseră măgarii de pe arie și veni rîndul femeilor să vînture boabele. Odată și această treabă terminată, ele umplură sacii și îi urcară în spatele măgarilor.

– Însoțitorii lui Seth să-l poarte pe Osiris spre cer de unde își va raspîndi binefacerile pe pămînt, porunci flautistul.

Se organiză o procesiune care porni spre hambare.

– Șefii de echipă să descarce sacii, să-i urce pînă în vîrful hambarelor și să-i verse înăuntru.

„În acest fel, observă Iker, hambarul este asemenea cerului unde trăiește spiritul lui Osiris cuprins în bob."

Pătruns de ritualul extraordinar la care tocmai asistase, tînărul coborî cu pas încet pentru a-și fixa în memorie fiecare secunda a acestei aventuri. Desculț, atunci cînd călca pe treptele de calcar simțea cum sporea intensitatea acestui sentiment care îi dezvăluia o nouă fața a lumii.

Flautistul, preoții, șefii de echipă și cele șapte femei se închinara în fața unui bărbat cu statura impunătoare, cu ochii înfundați

în orbite, pleoape grele şi pometi ascuţiţi. Privirea îi era atît de pătrunzătoare, încît Iker rămase înlemnit. Cu nas drept şi fin, gură arcuită şi piept larg, acest bărbat aspru avea urechi mari şi părea să sesizeze şi cel mai mic freamăt din univers. Purta o cămaşă de in cu o singură bretea petrecută pe umărul stîng şi un şorţ dreptunghiular pe care era desenat un grifon ce-i nimicea pe duşmanii Egiptului.

Apăsarea puternică a mîinii flautistului îl obligă pe Iker să se întindă la pămînt:

– Slăveşte-l pe faraon, cel care ne dă viaţa!

13.

Sesostris ridică spre cer ofranda de grîu și de orz care se cuvenea zeilor. Apoi, se sui cu greu pe scara ce ducea în vîrful celui mai înalt dintre hambare și, cu un tăciune, aprinse o cădelniță în care erau puse bucăți de tămîie.

În timp ce îndeplinea ritualul, regele se gîndea la ochii tînărului care-i ieșise în cale. Nu mai văzuse niciodată o astfel de privire.

Mereu atent, Iker îl asculta pe faraon.

– Osiris moare și renaște, își jertfește trupul pentru a-și hrăni poporul. Părinte al tuturor oamenilor, el dă naștere, cu energia sa ascunsă, grînelor, pentru ca noi să supraviețuim. Toți trăiesc prin respirația și carnea sa, iar el a venit din Insula de Foc ca să se incarneze în boabe. Noi ne hrănim cu trupul lui Osiris și ne vindecăm datorită aurului vegetal.

Floare-Mică îi întinse regelui o păpușă făcută din spice. Aceasta era logodnica grîului și pe fațada fiecărei case avea să stea atîrnată una la fel pînă la secerișul următor.

Flautistul aduse un coș mare și frumos, împletit din stuf, colorat în galben, albastru și roșu. Fundul coșului era întărit cu ajutorul a două stinghii din lemn, dispuse în formă de cruce.

– Iata coșul misterelor, Luminăția Voastră. Tot ce era risipit s-a adunat în el.

– Să se întoarcă în templu! porunci Sesostris.

Stăpînul gospodăriei apăru deodată, tremurînd de emoție și se prosternă:

– Luminăţia Voastră, cea mai de soi dintre vacile mele e pe cale să fete! Minunea s-a împlinit încă o dată!

Toţi cei prezenţi se îndreptară spre staul.

Flautistul rosti formule magice care să uşureze naşterea, în timp ce mai-marele îngrijitorilor de vite ajuta animalul care-i lingea mîna.

Învingîndu-şi durerea, vaca îşi întinse gîtul şi îşi încovoie picioarele de dinapoi. Îngrijitorul o mîngîia pe coaste ca s-o liniştească.

– Cuvîntul e al taurilor, aminti faraonul, iar intuiţia cunoscătoare – a vacilor. Să le tratăm cu cel mai mare respect!

Vocea blîndă a monarhului linişti animalul. Apoi apăru capul unui viţeluş şi picioarele din faţă de care îngrijitorul trase încetişor. Bălţat, cu ochi căprui, mica fiinţă era de o frumuseţe rară.

Bărbatul îl aşeză înaintea mamei care îl curăţă îndelung, cu limba.

Cei de faţă îi aşteptau hotărîrea.

Cu o privire adîncă, vaca îl fixă pe Iker.

– Apropie-te şi ajută viţelul! îi ceru flautistul.

Puţin stîngaci, Iker sprijini cu tandreţe animalul care nu părea deloc speriat.

– Soarele cel nou s-a ivit, încheie faraonul. Fie ca sărbătoarea secerişului sa ne strîngă laolaltă cu bucurie.

Lui Sobek Păzitorul şi oamenilor săi nici nu le dădea prin gînd să lase lucrurile în voia sorţii şi să ia parte la veselia generală. Din pricina sănătăţii sale şubrezite, Uakha, guvernatorul provinciei Cobrei, nu putuse să-l însoţească pe rege la celebrarea ritualurilor. Dar oare aceasta nu era doar o strategie iscusită ce îi permitea să se ferească de răspundere în cazul în care faraonul era atacat?

Să te avînţi astfel într-un teritoriu al duşmanului părea nebunie curată. Totuşi, Sesostris luase această decizie şi comandantul

gărzii sale personale fu nevoit să se supună. Din fericire, curtea din Memphis ignora planurile monarhului.

– Ce-ai aflat despre Uakha? îl întrebă Sesostris.

– Trece drept un bun administrator, îi plac oamenii simpli și nu s-a arătat niciodată pe față împotriva dumneavoastră. Grija sa cea mai mare, asemenea înaintașilor săi, este construirea unui locaș al eternității.

– Are la îndemînă o armată gata pregătită?

– Nu, doar forțe de ordine destul de puține și acestea, fără a pune la socoteală însă garzile din deșert, care supraveghează drumurile înspre oazele Dakleh și Khargeh. Această provincie începe cu ele, de aceea trebuie să se îngrijească de siguranța caravanelor.

– Ai făcut cercetări referitoare la băiatul pe care ți l-am aratat?

– Se numește Iker. Muncește într-o gospodărie, unde a intrat în slujbă de curînd.

– Să nu-l scăpăm din ochi!

Sobek se încordă:

– Dacă-l socotiți primejdios, Luminăția Voastră, de ce să nu-l arestez?

– Nu e încă o amenințare.

– Dar atunci...

– Mulțumește-te să veghezi asupra lui, fără ca el să știe.

Măcinat de artroză, guvernatorul Uakha îl întîmpină pe faraon în pragul incredibilului său locaș al eternității care amintea de construcțiile din vremea marilor piramide. Giganticul mormînt se întindea pînă spre vîrful falezei, împrumutînd ceva din forța Muntelui Înalt. Legatura între părțile ce-l alcătuiau se făcea cu ajutorul scarilor.

După templul de întîmpinare, începea o lungă alee ce ducea într-o primă curte, apoi rampa ajungea la un portic cu coloane care se deschidea spre o a doua curte închisă între pereți înalți. Urma, după aceea, un soi de sanctuar ce adăpostea camera

învierii. La capăt, pe axă, se găsea o nişă pentru *Ka*, locul de întîlnire între Lumea de Aici şi cea de Dincolo.

– Un monument minunat, aproape demn de un rege, constată Sesostris.

– Îmi dau seama de acest lucru, Luminăţia Voastră, dar să nu vedeţi în el o provocare. Prin locurile noastre aşa era tradiţia care se va stinge o dată cu mine.

– Din ce cauză?

– Pentru că domnia Voastră va fi strălucită şi pentru că aţi hotărît să puneţi capăt independenţei guvernatorilor din provincii.

– Ce te face să fii aşa de convins?

– Prezenţa Domniei Voastre aici.

– Să zicem că ar fi adevărat. Ce poziţie ai lua?

– V-aş aproba fără reţinere, căci această dezordine n-a durat prea mult. Pagubele sînt încă neînsemnate, dar e timpul să fie restabilită, fără şovăire, legea lui Maat. Doar reunind provinciile şi păstrîndu-le astfel cu o mînă de fier veţi face Egiptul înfloritor. Îmi îngăduiţi să mă aşez pe această bancă de piatră?

Sesostris consimţi:

– Sînt fericit că am trăit îndeajuns ca să apuc această clipă, mărturisi bătrînul Uakha. Un rege slab risipeşte puterea şi distruge ţara.

– Unii guvernatori nu-ţi împărtăşesc părerea.

– Ştiu, Luminaţia Voastră. Cu cinci dintre ei, înfruntarea riscă să fie grea, chiar violenta. Totuşi, să nu daţi înapoi! Marii nobili greşesc ţinînd neaparat ca demnitaţile să fie moştenite din tată în fiu şi uitînd că priceperea şi însuşirile unui om trebuie să treacă înaintea originii. Această stare de lucruri nu mai poate continua! Doar Luminăţia Voastra domneşte, nimeni altcineva.

Impasibil, monarhul nu arată nici cel mai mic semn de satisfacţie.

– Adversarii sînt bogaţi, obraznici şi încăpăţînaţi, relua Uakha. Vă puteţi bizui pe mine, pe armata şi pe oamenii din provincia mea.

– Un alt razboi tocmai a fost declarat, îi dezvălui Sesostris.

– Cine ne atacă?

– Un om în stare să folosească forța lui Seth și hotărît să-l facă pe Osiris să moară din nou.

Fața lui Uakha se întunecă:

– Și bănuiți că e vorba de unul dintre guvernatorii care vă sînt potrivnici.

– E o posibilitate pe care nu pot s-o neglijez.

– Cum ar putea pămîntul nostru să zămislească un asemenea monstru? Acționînd astfel, va nărui toate străduințele și toate faptele bune săvîrșite încă de pe vremea zeilor și ne va arunca în întuneric!

– De aceea trebuie să-l găsesc și să-i redau Egiptului unitatea și puterea.

– Nu am nici o informație despre un astfel de demon, preciză Uakha.

– Ce știi despre Punt?

– E o poveste frumoasă, Luminăția Voastră. Se spune că niște corăbieri ar fi descoperit această țară cu mult timp în urmă și ar fi adus de acolo aur.

– Pe pămînturile tale nu se află un astfel de zăcămînt?

– Nici unul.

– Ești mulțumit de cioplitorii tăi în piatră, Uakha?

– Creația lor vorbește pentru ei, Luminăția Voastră.

– Aș avea nevoie de acești meșteri pentru un timp mai îndelungat. Se vor supune unui legămînt secret.

Sesostris avea să vadă acum dacă Uakha îi era cu adevărat aliat.

– Meșterii vă stau la dispoziție oricînd, Luminăția Voastră.

14.

Cel care strîngea dările, Gergu, era un om greoi, iubitor de băutura, dar rareori beat şi amator de femei pe care le considera obiecte menite sa-i ofere plăcere. Divorţat pentru a treia oară, se simţise bine chinuindu-şi soţiile şi le înspăimîntase într-atît cu violenţa sa, încît acestea nu îndrăzniseră să depună plîngere. Pînă şi singura lui fată, care se adăpostise în casa mamei ei, jurase să nu mai dea ochii vreodată cu această brută.

Întîlnirea cu trezorierul Medes, îi schimbase soarta. Fiind mîna dreaptă a acestui important demnitar şi la adăpostul funcţiilor sale, căpătase avînt. Putea acum, fără teama de a fi pedepsit, să-şi manifeste cruzimea înnăscută, atît asupra victimelor care-i erau indicate cît şi asupra celor pe care le alegea singur.

Nu numai că munca îi era bine plătită, dar se anunţau şi promovări însemnate. Şi cum Medes urca rapid treptele ierarhiei, Gergu îl urma îndeaproape.

Orgolios şi lacom, fostului corăbier îi plăcea să fie întotdeauna la cîrma. Şi cum nu se simţea în largul său în timpul călatoriilor pe uscat, asuda din belşug. Superstiţios, nu pleca niciodată la drum fără o duzina de amulete asupra lui.

Ajungînd la Coptos, Gergu răsuflă uşurat. Deşertul îl obosea şi, asemenea stăpînului său, suporta cu greu căldura. Dar tocmai aici, în acest oraş, daduse de urma celor două lăzi pe care le voia Medes. Instinctul său de vînător îl înşela arareori şi, avînd in vedere că în viaţa lui scosese destule fiare sălbatice din

bîrlog, simțea și acum că această ceată de corăbieri tîlhari nu putea fi departe.

Însoțit de trupa sa de soldați înarmați cu bîte, Gergu nu umblă cu viclenii. Făcu turul hanurilor fără să se ascundă și puse întrebări fiecărui proprietar.

A șasea încercare se dovedi norocoasă.

– E adevărat, recunoscu hangiul, cîțiva petrecăreți s-au lăudat că au pus mîna pe o comoară neașteptată și au băut zdravăn pînă dimineața.

– Au spus ce fel de comoară? întrebă Gergu.

– Parfumuri și uleiuri prețioase, din cîte am înțeles.

– De unde proveneau?

– N-au vorbit despre asta.

– Și încotro au plecat chefliii?

– Cel mai înflăcărat, căruia ceilalți îi ziceau „căpitane“, a pomenit de casa părinților săi, înspre miazăzi de oraș. Acolo voiau să aștepte în liniște încheierea vînzării. Altceva nu mai știu.

– E bine și atît, hangiule! Cu condiția, bineînțeles, să nu mă fi mințit.

– Sigur că nu! Dar sper să n-am necazuri din această pricină.

– Dimpotrivă, afirmă Gergu cu un zîmbet lacom. Dacă ești de acord să te numeri printre iscoadele mele, vei scoate chiar și un cîștig frumușel.

– O să vă arăt unde se găsește casa.

Căpitanul avea ochii ațintiți asupra celor două lăzi din care se răspîndea neîncetat o mireasmă foarte plăcută. Însă, de fiecare dată cînd încerca să le deschidă, lăzile se încingeau așa de tare, încît era nevoit să renunțe. Complicii săi începură să-și piardă răbdarea, dar nici unul nu voia să riște să cadă victima unui blestem. Posedau o comoară, desigur, dar cum să obțină un preț cît mai bun?

Căpitanul se gîndi că ar fi fost mai bine să se îndepărteze de Coptos și să încerce s-o vîndă într-un oraș mai mare, Memphis chiar, ca să poată trece neobservați.

Cîştigul urma să fie împărţit şi acest lucru îl enerva cel mai mult. Pentru moment, avea nevoie de oameni care să care lăzile. Dar după aceea, va avea el grijă ca situaţia să se schimbe.

Zgomotul unei lupte ce răzbătea de afară îl alarmă.

Avea loc o încăierare, cu siguranţă. Ar fi trebuit să meargă să vadă ce se petrece, dar nu putea lăsa lăzile nepăzite.

După cîteva ţipete sălbatice, se aşternu tăcerea.

Apoi, Gergu năvăli în cameră:

– Ah! Acesta este, fără îndoială, renumitul căpitan şi conducătorul hoţilor! Şi nu-i singur... Ci împreună cu cele două lăzi pe care le caută administratorul tezaurului.

– Tezaur? Dar...

– Ai declarat aceste comori administraţiei?

– Nu încă, dar...

– Unul dintre oamenii tăi e mort, ceilalţi au fost arestaţi. Se fac vinovaţi că i-au lovit şi rănit pe oamenii legii, săvîrşind astfel o greşeală foarte gravă, care se pedepseşte aspru. Nici unul dintre voi nu va revedea marea.

– Dar eu nu m-am bătut!

– Numai laşii fug de răspunderile ce le revin, îl repezi Gergu.

– Lăzile acestea nu-mi aparţin, luaţi-le şi lăsaţi-mă să plec!

– Cum le-ai obţinut?

– Din întîmplare! Am salvat un naufragiat de pe o insula pustie.

– Unde anume se găseşte această insulă?

– Am văzut-o pierind sub valuri.

Gergu îi dădu o palmă căpitanului:

– Urăsc să-şi bată joc cineva joc de mine! Hai, vorbeşte! Şi mai repede!

Continuă să-l lovească pe marinar cu mare plăcere.

Avînd nasul spart, mai multe coaste rupte şi faţa plină de sînge, căpitanul îi relata toata întîmplarea, întocmai cum se petrecuse. Convins de sinceritatea interlocutorului său, Gergu se simţi tulburat.

– Cu ce sînt pline lăzile?

– N-am reuşit să le deschid! Cînd încerc, îmi ard degetele.

Gergu nu îndrăzni să-i verifice spusele. Curajul nu era punctul său tare și, oricum, nu era plătit să-și asume riscuri. Această poveste era din ce în ce mai ciudată și era treaba lui Medes să-i descurce ițele.

Un servitor aduse bere rece pentru Medes și oaspetele său.

– Băiatul a vorbit? întrebă, nerăbdător, trezorierul.

– Chiar nu știe nimic, stăpîne, răspunse falsul soldat. Nu a făcut decît să repete aceeași poveste cu neputință de crezut. Cred că a fost atît de îngrozit de naufragiu, încît și-a pierdut mințile.

– Ai scăpat de el?

– Am îndeplinit întocmai poruncile pe care mi le-ați dat.

– Atunci e mai bine să părăsești provincia aceasta. Ți-am găsit o slujbă mulțumitoare departe de aici, în Fayyum. Muncă puțină, o casă frumoasă, o plată bunicică. Ai și loc asigurat pe corabia ce pleacă într-acolo cît de curînd.

Falsul soldat făcu o plecăciune și părăsi încăperea.

În urma lui, Medes, plin de ciudă, goli pe nerăsuflate două cupe de bere. Nu se îndoia că cercetările fuseseră făcute temeinic și că micul scrib înnebunise. Mai rămîneau cele două lăzi, dar oare într-adevăr existau?

Iar răspunsul nu întîrzie.

În seara zilei următoare, Gergu, roșu la față și voios, se înfățișă portarului casei lui Medes, care îl primi neîntîrziat.

– Misiune încheiată, stăpîne!

– Unde sînt lăzile?

– Într-o magazie părăsită, păzite cu grijă. Ar fi bătut la ochi dacă le-aș fi adus pînă aici.

– Lăudabilă hotărîre. Și echipajul?

– Nu vom mai auzi vorbindu-se de el. Nenorociții aia vor putrezi în temniță.

– Ce-ai aflat de la căpitan?

– Nu l-am cruțat, puteți să mă credeți! Dar amărîtul de el nu mai are mintea întreagă. Un băiat și două lăzi culese de pe

o insulă pustie, corabia care a pierit în urma unei furtuni, insula ce s-a scufundat în mare, băiatul fiind singurul supraviețuitor, asta-i tot ce-am putut scoate de la el.

Medes nu-și ascunse dezamăgirea:

– S-ar părea că acesta-i adevărul, Gergu! Am pierdut *Fulgerul* cu tot cu echipaj, marea nu l-a vrut pe scrib ca jertfă. Această călătorie pentru care am depus atîtea eforturi și atîta răbdare n-a fost o izbîndă.

– Da, dar aveți totuși lăzile! Pînă acum, nimeni nu le-a deschis.

– Cum poți fi așa sigur?

– Un blestem le protejează.

– Dar noi îl vom birui!

Cei doi bărbați porniră fără întîrziere spre magazia părăsită, supravegheată de oamenii lui Gergu.

Medes avea, în continuare, convingerea că Țara Punt exista fără putință de tăgadă și toate aceste întîmplări surprinzătoare nu făceau decît să-l întărească în credința sa. Valul care nimicise corabia și omorîse echipajul nu arăta oare că pămîntul sacru știuse să-și apere bogățiile?

Avînd în vedere mărimea lor, cele două lăzi conțineau, probabil, o veritabilă avere.

– Ce curios, observă Gergu, nu se mai simte nici un miros. Pînă acum, răzbătea din ele un parfum delicat.

– Deschide-le!

Gergu se dădu înapoi:

– Se zice că ard mîinile celor care le ating!

– Dă-mi cuțitul tău!

Cu multă îndîrjire, Medes reuși să strecoare lama în locul unde se îmbinau două scînduri.

– Vezi, nu se întîmplă nimic.

Puțin mai liniștit, Gergu duse munca pînă la capăt.

În interiorul lăzilor, nu găsiră decît noroi, din care se răspîndea un miros dezgustător.

15.

După o zi istovitoare, seara era de-o blîndețe divină. O dată cu sfîrșitul secerișului, ritmul muncii țăranilor încetinea, timpul pentru odihnă sporea și fiecare se bucura de abundența deosebită a recoltei, datorată, fără nici o îndoială, faraonului. Ca și guvernatorul lor, locuitorii provinciei deveniseră partizanii lui Sesostris.

Ultimele raze de lumină ale asfințitului se stinseră repede, lăsînd locul unei nopți înmiresmate. Animalelor și oamenilor li se făcuse foame și mese vesele se organizau în jurul bucătăriilor în aer liber.

Singur, așezat pe piatra de hotar a unui cîmp, Iker nu avea poftă de mîncare. Nimeni de aici nu auzise de Ochi-de-Țestoasă și de Cuțit-Tăios. Descriindu-l pe falsul soldat care încercase să-l omoare, sperase că îl va recunoaște cineva. Dar asasinul nu locuia în această regiune și, odată nelegiuirea înfăptuită, își luase tălpășița.

Chiar dacă ar fi întrebat în dreapta și în stînga, n-ar fi ajuns totuși la nici un rezultat. Așa că tînărul se închisese în sine și nu mai vorbea aproape deloc. Ar fi trebuit să părăsească acest ținut pentru a-și continua căutările, dar încotro s-o pornească? Și achitarea datoriei avea să-i mai răpească mult timp.

Singura alinare în această stare de dezolare îl constituia ritualul celebrat în prezența faraonului. Niciodată tînărul n-ar fi

putut bănui că paşii săi se vor încrucişa cu aceia ai monarhului. Asemenea celorlalţi, abia dacă îndrăznise să-l privească.

– Dacă nu mănînci nimic, murmură cu voce firavă Floare-Mică, o să te prăpădeşti.

– Ce contează?

– Eşti foarte tînăr, Iker, şi plin de calităţi alese. De ce să nu te împaci cu soarta şi să-i dovedeşti tatălui meu că eşti demn să-i urmezi?

– Pentru că sînt prea multe întrebări fără răspuns.

– Dă-le uitării!

– Cu neputinţă.

– Îţi îngreunezi viaţa degeaba, te asigur!

– Ritualul celebrat pe arie nu era atît de simplu.

– Sînt doar vechi obiceiuri de-ale ţăranilor, nu te frămînta din pricina lor!

– De ce faraonul le-a onorat cu prezenţa sa?

– Pentru că vrea să fie sigur că guvernatorul nostru e de partea sa. După cum ţi-ai dat seama, regele nostru nu-i un om neputincios care acceptă să-şi împartă puterea cu alţii. În curînd, îi va înfrunta pe stăpînii provinciilor care nu i se supun. Noi, cel puţin, putem sta liniştiţi. Lasă-ţi deoparte trecutul, Iker, şi nu te gîndi decît la viitor! Eu exist, asemenea acestei gospodării, acestor pămînturi şi acestor hambare. Dacă doreşti, totul va fi al tău.

– Aminteşte-ţi că tatăl tău ţi-a interzis să mă vezi.

Floare-Mică îi zîmbi:

– De cînd ai fost ales să ridici viţelul, simbolul soarelui renăscut, e altfel. Nimeni de-aici nu mai îndrăzneşte acum să te vorbească de rău. Această noapte putem s-o petrecem împreună.

Se machiase puţin cam strident, dar farmecul ei nu fusese niciodată atît de puternic.

– Trebuie să mă gîndesc înainte.

– Şi dacă te-ai gîndi... după?

M-ai dispreţui, Floare-Mică, şi pe bună dreptate! Îţi mărturisesc că vorbele tale m-au mişcat. Chiar trebuie să mai chibzuiesc.

Posac, după cum îi era obiceiul, stăpînul i se adresă lui Iker:

– Îngrijitorul vitelor este bolnav. Du boii la canal să se adape și să se scalde!

În curtea gospodăriei se pregătea ospățul ce marca sfîrșitul secerișului. Pretutindeni, pe cîmpuri, avea să fie mare sărbatoare, urmată de mai multe zile de odihnă. Această fericire tihnită nu era, oare, rodul faptelor lui Sesostris, care tocmai părăsise provincia, după ce îndeplinise ritualul din templul principal?

Abia așteptînd să se răcorească, boii nu se lasară prea mult îndemnați. Apucară singuri pe drumul potrivit și tînărului nu-i rămase decît să-i însoțească.

Locul preferat al animalelor era mărginit de sălcii bătrîne, care dădeau o umbră plăcută. Unul după altul, boii coborau panta și gustau apa din canal cu vădită plăcere.

Iker se așeză pe malul rîpos.

Nu dormise toată noaptea, străduindu-se să-și imagineze cum ar arăta o existență liniștită, alături de Floare-Mică. Dar scenele pe care și le închipuia, el – un bun tată de familie și țăran destoinic, ea – o soție desăvîrșită și o mamă grijulie, recolte și cirezi bogate, hambare bine umplute, nu trezi în el nici o dorință.

Iker nu putea să se mintă singur; încercările prin care trecuse lăsaseră urme de neșters. Să le dezlege taina rămînea scopul său principal.

Deodată, se porni un vînt ciudat ce bătea, parcă, din toate părțile, în același timp.

Boii rămaseră nemișcați.

Apoi, Iker o văzu.

O femeie de o frumusețe nepămînteană, cu păr de aur și piele foarte netedă, ieși din frunziș. Lunga sa rochie alba împrăștia o lumină orbitoare.

O secundă, o singură secundă, privirile lor se întîlniră.

Ea.

Era ea și nici o alta n-ar fi reușit vreodată s-o întreacă.

– Arăți ciudat, îi spuse lunganul lui Iker. De unde vii cu boii?

– De la canalul mărginit de sălcii.

– A, înțeleg! Şi tu crezi că ai văzut-o pe zeiță. Nu eşti primul, linişteşte-te! Jocurile de lumini şi umbre desenează trupul unei femei splendide, despre care îngrijitorii de vite vorbesc cu înflăcărare. Din păcate, nu e decît o iluzie.

Lunganul îi aruncă o privire cu subînțeles:

– Dar Floare-Mică e adevărată. Şi, după cum umblă zvonul, a pus ochii pe tine. E ceva serios?

– Zvonul este o otravă cu care oamenii n-ar trebui să se hrănească.

– Încă o cugetare fără rost! Eşti pe calea cea bună, Iker! Toți visează la Floare-Mică! Fata stăpînului, îți dai seama? Hai mai bine să pregătim ospățul! Anul acesta se anunță nemaipomenit.

Mai multe umbrare de stuf fuseseră ridicate pentru a-i proteja pe meseni de soare şi copiii nu încetau să le necăjească pe bucătărese care, ca să scape, le oferiră pînă la urmă, cîteva bucăți de prăjituri.

Indiferent față de toată această agitație, Iker duse boii înapoi în grajd.

Cînd ieşi, se ciocni de Floare-Mică.

– Te-ai gîndit?

– Nu mă cred în stare să te fac fericită.

– Te înşeli, Iker!

– Îmi dai prea multă atenție, Floare-Mică!

– Tu nu semeni cu ceilalți şi eu pe tine te vreau.

Supărată, îi întoarse spatele şi se alătură tatălui ei, care supraveghea prepararea bucatelor.

Înainte ca foamea oamenilor să fie potolită, trebuiau cinstiți zeii.

Astfel că douăzeci de purtătoare de ofrande umplură un altar cu mîncăruri sfințite în templu şi închinate puterii nevăzute, care veghea asupra ospățului. Împodobite cu peruci negre, îmbrăcate în rochii strîmte, acoperite cu văluri încărcate de perle

albastre, cu brățări la încheieturile mîinilor și la glezne, preotesele erau una mai fermecătoare decît alta.

Dar ultima le întrecea pe toate. Grația ei fără egal îi cuceri pînă și pe cei mai plictisiți. Cu mersul său de regină, cu trăsăturile feței de o rară finețe, cu șolduri înguste, părea răsărită dintr-o lume unde domnea perfecțiunea. Un făurar divin îi modelase frumusețea, îi trasase curba sprîncenelor și dăduse ochilor ei o strălucire asemenea stelelor.

Încet, cu calm, de parcă s-ar fi aflat singură într-un templu, tînara preoteasă depuse pe altar o floare de lotus deschisă.

Astfel, parfumul lumii de dincolo avea să plutească peste bucuria oamenilor.

Apoi preoteasa se retrase cu o eleganță care îi vrăji pe cei de față.

Cînd trecu prin dreptul său, Iker se văzu nevoit să recunoască un lucru evident: era chiar femeia minunată care i se arătase în frunzișul sălciilor.

16.

– Cum te simţi? îl întrebă Floare-Mică pe Iker, care zăcea întins pe o rogojină, cu o cîrpă umedă pe frunte.

– Închide uşa, nu suport nici cea mai palidă rază de soare.

Tînăra îi schimbă cîrpa:

– Vrei să-ţi fac un masaj?

– Nu-i nevoie.

– Această indigestie pare foarte severă.

– Da, este...

– Nu ştii să minţi, Iker! Te-am observat: n-ai mîncat aproape nimic. Nu indigestia te ţine la pat.

– Nu are nici o importanţă.

– Ba dimpotrivă, chiar prea multă! De ce te afli în starea aceasta?

– Nu ştiu.

– Eu da! Crezi că nu te-am văzut cum o priveai cu ochi pătimaşi?

– Despre cine vorbeşti?

– Despre această preoteasă pe care toţi bărbaţii, şi mai ales tu, o sorbeaţi din ochi! Eşti în stare să te îndrăgosteşti şi să te îmbolnăveşti în acelaşi timp.

– Nu poţi să înţelegi, Floare-Mică!

– Înţeleg eu destul! Te înşeli dacă te laşi furat de un vis cu neputinţa de atins. Fata aceasta este o preoteasă care trăieşte în

templu și nu-l părăsește decît pentru celebrarea ritualurilor. N-o s-o mai vezi niciodată.

Iker se ridică:

– În ce templu?

– Doar atît te interesează! Nimeni nu știe, las-o să rămînă doar în visele tale, e mai bine așa! O să te trezești, într-un sfîrșit, și o să-ți dai seama că eu nu sînt un vis!

– Lasă-mă în pace, te rog!

Iker voia să-și fixeze bine în minte clipa magică în care tînăra preoteasă îi acordase atenție. Ar fi trebuit să-i vorbească, s-o întrebe cum o cheamă, să facă un gest, oricît de mărunt, pentru a o reține.

– E prima dată cînd vine aici?

– Prima și ultima.

– Știi, cu siguranță, cum o cheamă, Floare-Mică!

– Îmi pare rău că te dezamăgesc.

– Cineva a invitat-o în mod special, cineva care ar putea să-mi vorbească despre ea!

– Nu te bizui pe așa ceva. Și acum, lasă rogojina și du-te să muncești! Minciuna cu indigestia nu poate să țină la nesfîrșit. Ai o datorie de plătit, adu-ți aminte!

Viața fără să o revadă nu avea nici un rost.

Dar vai! După cum spusese fata stăpînului său, nimeni nu cunoștea numele frumoasei preotese. Nu fusese decît o superbă apariție în timpul unui ritual și nu exista altă soluție decît să o uite.

Dar Iker o iubea și nu-l atrăgea nici o altă femeie. Oricît de greu i-ar fi, trebuia să o regăsească.

– Urmează cel mai neplăcut moment al anului, îl anunță lunganul. Scribii contabili vin sa controleze cîte animale numără fiecare cireadă. Nici nu intră în discuție să-i înșeli, că te alegi cu o ciomăgeala bună și o amendă usturătoare. În plus, trebuie să te arăți și binevoitor față de mutrele lor nesuferite.

Scribii luară loc la umbra unui baldachin, iar perceptorul avu parte, în plus, şi de o pernă. Iker îi detestă imediat îngîmfarea şi figura satisfăcută.

Boi, vaci, măgari, capre şi porci începură să se perinde fără prea multă grabă prin faţa lor.

Iker se aşeză discret în spatele unui scrib pentru a-l vedea cum lucrează.

În mai multe rînduri, perceptorul, care nu nota nimic şi se mulţumea doar să observe, ceru bere rece. Odată numărătoarea încheiată, îl chemă pe gospodar.

– Am cercetat din nou socotelile colegilor mei, afirmă el cu răceală. La 700 de urcioare de miere datorezi 70 statului, iar pentru 70 000 de saci cu grîu datorezi 7 000.

– Dările au crescut şi nimeni nu m-a prevenit.

– Tocmai am făcut-o eu.

– O să depun plîngere la tribunalul provinciei.

– E dreptul tău, dar aminteşte-ţi că fac parte şi eu din el. Sănătatea animalelor nu mi se pare prea grozavă. Dacă refuzi să plăteşti, vei primi o amendă usturătoare.

– Nu-l ascultaţi pe acest hoţ! interveni Iker fluturînd papirusul pe care îl smulsese scribului. Priviţi mai degrabă actul din mîna mea: din ordinul acestui tîlhar, slujbaşii sai au scris cifre false! Au mărit numărul de vite ca să sporească dările.

Un tic nervos făcu să se mişte buza superioară a perceptorului, luat pe nepregătite.

În rîndul ţăranilor, furia clocotea.

– Arestaţi-l pe acest obraznic! porunci demnitarul. Nu vedeţi că minte pentru a vă îndemna la răzmeriţă? Dacă îndrăzniţi să vă atingeţi de mine, veţi merge cu toţii la închisoare.

Preţ de cîteva clipe, oamenii rămaseră nemişcaţi.

– Fără prostii, băieţi! îi sfătui lunganul. Perceptorul are dreptate. Şi apoi e treaba lui şi a stăpînului. Pe noi nu ne priveşte.

– Puneţi mîna pe acel netrebnic! ordonă omul care strîngea dările celor patru soldaţi înarmaţi cu bastoane.

Iker o rupse la fugă mîncînd pămîntul. Și, întrucît cunoștea bine locurile, avea șanse să scape.

Cu ajutorul lunganului, bucuros că scăpase de un rival care-l stînjenea, soldații scotociră prin colibe, prin adăposturile de stuf, prin grajduri, străbătură cîmpurile, cercetară tufișurile.

Urmăritul dispăruse.

– Nu va putea ajunge prea departe, zise perceptorul.

– Numai să nu părăsească provincia, îl corectă stăpînul gospodăriei.

.– Tu nu pierzi nimic dacă aștepți!

– Și cu acest act ce-ai de gînd să faci? îl ironiză țăranul fluturînd papirusul.

– Tu de-abia știi să citești!

– Îndeajuns pentru a-mi da seama că ești de-a dreptul un hoț. Și oamenii mei nu vă vor lăsa baltă.

– Să zicem că e așa... Hai mai bine să uităm această poveste. Nu e decît o simplă greșeală la mijloc, pe care o s-o îndrept imediat.

– Să uităm și creșterea nedreaptă a dărilor mele.

– Ai mare noroc că sînt un om înțelegător. Dar nu-mi cere mai mult!

Soldații se hotărîseră să străbată-n lung și-n lat împrejurimile gospodăriei încă vreo două zile în speranța de a gasi ceva urme.

Întorcîndu-se acasă, Floare-Mică se gîndea la tînărul frumos, cu frunte înaltă și ochi strălucitori, care îi scăpase. Și în sufletul ei ardea un foc a cărui intensitate îi displăcea, dar pe care va ști ea să-l potolească în cele din urmă. Spre deosebire de ceilalți băieți care o curtaseră, Iker avea o ținută impunătoare și hotărîrea unui stăpîn. În calitate de soție, ea l-ar fi îndemnat să cumpere și alte pămînturi, să-și mărească domeniile și să angajeze și alți muncitori. S-ar fi dus vestea despre prosperitatea lor.

Dar „alesul“ ei nu mai era acum decît un fugar.

Floare-Mică închise uşa camerei sale, unde nimeni, nici chiar tatăl său, nu avea voie să intre. În coşuri mari, erau rînduite cu grijă rochiile, perucile şi mantiile sale. O bună parte din cîştigurile adunate se duceau pe veşminte şi podoabe. În sala de baie, se găseau două cufere mai mici, din alabastru, în care erau păstrate produsele pentru îngrijirea pielii şi a părului.

Fata scoase un strigat de surpriză cînd îl descoperi pe intrus:

– Iker! Ce faci aici?

– E cea mai bună ascunzătoare.

– Soldaţii te caută, a...

– N-am făcut nimic rău, dimpotrivă.

– Nu te poţi pune cu acest perceptor.

– Ba bine că nu! Avem dovada că fură şi va fi condamnat.

– Nu e atît de simplu, Iker.

– Cheamă-l pe tatal tău şi să punem la punct împreună un plan. Voi fi martorul principal.

– Îţi repet: nu e aşa simplu.

– Lămureşte-ma, Floare-Mică!

– De fapt, orice este posibil, cu condiţia să accepţi să te căsătoreşti cu mine.

– Ai priceput că nu ştiu să mint. Nu sînt îndrăgostit de tine.

– Ce conteaza? Important este că sîntem o pereche frumoasă şi că ne vom îmbogăţi.

– Nenorocirea s-ar abate pînă la urmă asupra noastră, cu siguranţă.

– Nu e chip să te răzgîndeşti?

– Nu.

– Habar n-ai ce pierzi!

– Îmi pare rău, dar îmi doresc altceva.

– Preoteasa după care ţi s-au aprins călcîiele!

– Vreau ca acest perceptor să fie condamnat. Fără dreptate, lumea ar fi de nesuportat. Eşti de acord să te duci să-l cauţi pe tatăl tău?

Floare-Mica reflectă puţin.

– Facem precum ai spus.

Iker o sărută tandru pe frunte.

– Nici un slujbaș care ia mită nu va mai îndrăzni să vă necăjească, o să vezi.

Fata plecă, dar Iker nu avu prea mult de așteptat.

– Poți să vii, Iker! strigă ea, după un timp.

Cînd ieși din cameră, trei soldați se repeziră asupra lui și îi legară mîinile la spate.

Ghemuită în brațele tatălui sau, Floare-Mică privea în altă parte.

– Pentru mine totul e limpede, declară țăranul. Fiica mea a făcut bine dînd de știre soldaților că te ascunzi aici și că o ameninți. La urma urmelor, nu ești decît un pierde-vară, plin de datorii și obraznic. Meriți o pedeapsă aspră și nimeni nu va plînge după tine.

– Adio, Floare-Mică, zise Iker. Acum nu-ți mai datorez nimic.

17.

Condamnarea era definitivă: un an de muncă silnică pentru învinuirea adusă unui demnitar aflat în exercițiul funcțiunii, violența față de gărzile deșertului și tentativă de evadare.

Judecătorul care prezida un juriu format din primarii provinciilor nu arătase nici un fel de interes față de explicațiile lui Iker. Mărturiile zdrobitoare ale perceptorului, scribilor, țăranului și ale fiicei sale, precum și cea a lunganului l-au convins însă.

În timpul îndelungatei călătorii spre minele de aramă din Sinai, Iker nu căzuse victimă nici unei brutalități. În plus, nu dusese lipsă nici de mîncare, nici de apă și se bucură de simpatia soldaților care nu-i ascunseră asprimea încercării ce-l aștepta.

– Din fericire pentru tine, îi spuse mai-marele lor, ești tînăr și sănătos. Un trup bolnav și îmbătrînit n-ar rezista nici un an.

– Nu sînt vinovat de nimic! Doar am dat pe față că un perceptor lua mită.

– Știu, fiule! Noi doar ne supunem ordinelor primite. Dacă te-am lăsa să fugi în deșert, am atrage asupra noastră mari necazuri. Iar tu n-ai avea nici o șansă să scapi cu fața curata. Mai bine îți ispășești pedeapsa, chiar dacă e nedreaptă.

Convoiul era pus sub protecția lui Sopdu „Cel Ascuțit", un șoim cu ciocul tăios, ce domnea peste pustietățile dogoritoare de la Răsărit. Ascuns într-o piatră sacră în formă de triunghi, pe care era gravată imaginea unei raze de lumină ce cobora din înaltul cerului, zeul îi ferea pe adoratorii săi de atacurile conduse

de tîlharii nisipurilor, jefuitori fără credință, care nu se temeau de lege și care atacau caravanele și-i omorau pe negustori.

Fascinat de deșert, Iker uită gospodăria și pe locuitorii ei. Cum nu mai simțea nici o ranchiună, înaintea ochilor îi apărea adesea chipul frumoasei preotese. Cînd ea îl privea, Iker devenea atît de puternic, încît ar fi mișcat munții din loc și n-ar fi băgat în seamă oboseala! Îndată ce preoteasa dispărea, se simțea vlăguit, abătut, aproape incapabil să meargă mai departe. Dorința de a o revedea era însă atît de arzătoare, încît își recăpăta încrederea în sine. Da, va depăși și această nouă piedică și va pleca în căutarea ei.

La Timna[1], o depresiune semicirculară, pustie, mărginită de faleze cu pante abrupte, adăpostea minele de aramă exploatate încă din timpul primelor dinastii. Convoaiele de măgari le aduceau regulat minerilor hrană, îmbrăcăminte și unelte. Avînd în vedere asprimea condițiilor de muncă, meșterii erau înlocuiți des. Condamnații trebuiau să se adapteze sau să moară. Cei cîțiva criminali, supravegheați de paznici vigilenți, n-aveau vreme să lenevească. Săpau și consolidau puțurile și galeriile ca să ușureze munca minerilor.

Clădirile – casele, depozitele și închisoarea – erau construite din piatră tăiată grosolan. Piatra șlefuită fusese folosită doar pentru sanctuarul zeului Min, stăpînul vieții, protectorul carierelor și minerilor, cel care dezlățuia tunetul și furtunile ce umpleau rezervoarele. Datorită lui, muncitorilor care scoteau arama din măruntaiele pămîntului, nu le lipsea niciodată apa.

La sosirea convoiului, responsabilul carierei, un bărbat scund și îndesat, cu pielea arsă de soare și vocea răgușită, se arătă foarte mirat:

– Unde sînt condamnații?

– Nu e decît unul singur, răspunse soldatul. Băiatul acesta.

– E vorba de o glumă?

– Pentru el, nu.

---

[1] Timna, localitate aflata la treizeci de kilometri de Edom.

– Ce crimă a făptuit?

– A scos la iveala necinstea unuia dintre perceptorii provinciei Cobra.

– Dar... aceasta nu-i o vină.

– Un țăran împreună cu fiica și slugile sale au depus mărturie împotriva lui. Condamnarea: un an aici.

– Mult prea mult! De ce nu a făcut plîngere?

– N-a fost timp. În mod evident, toată lumea părea dornică să scape de el.

Scundul își scărpină ceafa.

– Nu-mi place... Da' deloc! Ai actele?

– Uite-le! Îți lăsăm băiatul și plecăm. Data viitoare, vom încerca să-ți aducem cea mai bună mînă de lucru.

În timp ce soldații își refăceau forțele mîncînd, scundul îl privea stăruitor pe condamnat:

– Numele tău?

– Iker.

– Vîrsta?

– 16 ani.

– Țăran?

– Nu, ucenic scrib. Am fost atacat, jefuit, apoi...

– Povestea vieții tale nu mă intereseaza. Și, oricum, n-ar fi trebuit să te afli aici. Dar e un fapt împlinit și nimeni nu poate să schimbe ceva.

Scundul îl cercetă apoi pe Iker din creștet pînă în tălpi.

– Ia sa vedem... Ești prea înalt ca să te poți strecura prin galeriile înguste și nici nu ești suficient de puternic ca să te repartizez la sapat. O să te pun în echipa care se ocupă de cuptoare. Nu pot să fac pentru tine mai mult de atît, fiule!

– Vă mulțumesc!

– Încearcă să ții pasul și nu te lăsa călcat în picioare de nimeni.

Doi supraveghetori îl conduseră pe Iker într-un adăpost mic din piatră neșlefuită. Pe jos, erau întinse două rogojini.

– Așteaptă aici!

Locul nu era deloc vesel, iar muntele părea de-a dreptul dușmănos. Iker se simțea atît de departe de Egipt, încît avea impresia că nu va mai ajunge vreodată acolo. Dar refuză să se lase pradă disperării. Avea să iasă din această închisoare și să o regăsească pe tînăra preoteasă.

Un tînăr de vreo 20 de ani, cu fața pătrată, sprîncenele groase și cu burtă, intră în adăpost.

– Tu ești nou-venitul?

– Mă numesc Iker.

– Iar eu, Sekari. Sîntem în aceeași echipă. Am auzit că ești nevinovat.

– Într-adevăr.

– Și eu la fel. Dar mai bine să nu vorbim despre trecut și să ne îngrijim de prezent. Mai-marele nostru este Gură-Pocită. Un om prost și rău. A fost condamnat de mai multe ori și e de zece ani aici. A supraviețuit lucrului în mină și acum se poartă de parcă ar fi stăpînul cuptoarelor de aramă. Nici un supraveghetor nu îndrăznește să se lege de el. Fii foarte atent! Încearcă să-i fii pe plac. Cît despre rațiile de mîncare, te previn, sînt mici și deloc consistente. Dar ai nimerit bine. Bucătarul mă are la inimă și primesc niște porții în plus. Și pentru că îmi ești mai degrabă simpatic, vreau să te fac părtaș la această taină, dar cu două condiții: mai întîi să-ți ții gura și apoi să iei asupra ta o parte din corvezile mele.

– Mă învoiesc.

Sekari îngenunche și începu să sape în colțul cel mai întunecat al încăperii. Scoase un mic vas de alabastru căruia îi înlătură acoperămîntul de pînză. Apoi răsturnă în palmă cîteva pastile pe care i le oferi lui Iker.

– Înghite-le!

– Ce sînt?

– Un amestec de boabe de roșcovă și de mărar. Acest leac te va ajuta să eviți diareea și alte necazuri cu stomacul. Să știi că unii au murit din cauza acestor boli.

Iker le înghiţi, iar Sekari dezgropă o altă comoară.

– Să te îngrijeşti de trup nu-i de ajuns, trebuie să te ocupi şi de suflet. Dacă nu, tristeţea te va copleşi şi-ţi vei pierde vigoarea. Ca să rămîi liniştit, poartă asta la gît!

Sekari îi oferi lui Iker o sforicică împodobită cu o serie întreagă de amulete micuţe, din cornalină, care reprezentau şoimi, păsările lui Horus şi babuini, animalele lui Thot, ocrotitorul scribilor.

Tînărul le frecă îndelung între degete.

– Bun! Şi acum să mergem, că de nu, vom fi pedepsiţi.

Gură-Pocită era un soi de monstru păros, care nu se speria de temperaturile ce variau de la 700 la 1 000 de grade ale cuptoarelor în care era pregătită arama.

De la prima privire, îl detestă pe noul-venit.

– Aici, băiete, nimeni nu e nevinovat. Fii ascultător, altfel te strivesc. Şi să ştii că nimeni n-o să mă învinuiască. O gură mai puţin de hrănit înseamnă o veste bună.

Iker înfruntă privirea lui Gură-Pocită:

– Eşti mai voinic decît mine, dar nu mi-e frică de tine.

– Pentru început, aranjează lingourile. Apoi mai vedem.

După ce impurităţile se ridicau la suprafaţă, arama topită se lăsa pe fundul cuptorului şi se scurgea în canalele de unde se scotea metalul brut. Retopit într-un cazan, acesta era turnat în forme înainte de a se întări. Transformat apoi în lingouri, inventariate şi numerotate, metalul lua calea Egiptului.

O lună mai tîrziu, Iker continua să stivuiască lingourile în magazii. Gură-Pocită nu-i făcu nici un reproş.

– E ciudat, observă Sekari, gustînd dintr-o smochină. De obicei, nu se arată atît de îngăduitor.

– Îl ascult şi tac. Poate că acest lucru e de ajuns. Şi apoi, mi-ai dat amuletele care s-au dovedit eficiente.

– Cu atît mai bine pentru tine, dar fii în continuare cu băgare de seamă.

– N-ai auzit vorbindu-se de doi corăbieri pe nume Ochi-de-Țestoasă și Cuțit-Tăios?

Sekari se gîndi.

– Nu, numele acestea nu-mi spun nimic.

– Ai putea să-i întrebi și pe ceilalți prizonieri?

– Dacă vrei tu. Cei doi sînt prietenii tăi?

– Le-am pierdut urma și mi-ar plăcea să știu de unde sînt de fel. Și mi-ar mai plăcea, de asemenea, să-l revăd pe falsul soldat care a încercat să mă omoare.

– Un fals soldat! Ești sigur că...

Iker îl descrise pe agresorul său.

– Bine, o să mă interesez. Dar nu-ți promit nimic.

Demersurile lui Sekari nu dădură roade. Nici unul dintre condamnați nu putuse să-i furnizeze nici cea mai vagă informație.

Trecînd peste această dezamăgire, Iker își îndeplinea mai departe, cu rîvnă, sarcinile, care nu erau prea anevoioase.

– Bună treabă, băiețaș, recunoscu Gură-Pocită, aproape binevoitor. Meriți mai mult de atît. Ca să tragi și tu un folos de pe urma șederii tale aici, trebuie să cunoști totul despre aramă, începînd cu cuptoarele. Mîine le curățăm împreună. Este o favoare sacră, să știi. Ți-o acord pentru că ai învățat care ți-e locul. E o însușire rară care merită răsplătită.

Cu pasul său greoi, Gură-Pocită se îndepărtă. Nu-l mai suporta pe acest băiețandru care, bineînțeles, era o iscoadă trimisă în grabă de gărzile din deșert ca să afle cum funcționează ierarhia condamnaților.

Și ținta principală era el, Gură-Pocită. Acest Iker o să-l pîrască și el va fi trimis într-o ocnă.

Exista o singură soluție: să-l ardă într-un cuptor, dar să facă în așa fel încît să pară un accident.

Cînd soarele răsări, Sekari se întinse și căscă:

– Astăzi, îl ajut pe bucătar. Dar tu ce-ai de făcut?

– O să curăț cuptoarele cu Gură-Pocită, răspunse Iker.

– Chiar că i-ai intrat sub piele! Ai putea jura că vrea să-ţi transmită toată învăţătura necesară ca să-i urmezi.

Ieşind din adăpostul lor, Iker şi Sekari dădură peste responsabilul carierei şi peste o mică trupă de soldaţi ai deşertului.

– Voi doi, Gură-Pocită şi încă trei condamnaţi veţi fi mutaţi.

– Unde anume? întrebă Sekari.

– La minele de turcoaz ale zeiţei Hathor.

– De ce?

– Aşa am primit ordin.

– Dar ne-am purtat bine, n-am fost pedepsiţi, am...

– La minele de turcoaz e nevoie grabnică de muncitori. Fiţi supuşi şi lucraţi din greu, că altfel vă vor trimite înapoi aici. Şi dacă se întîmplă aşa ceva, vă promit că o să vă „răsplătesc“ pe măsură.

18.

Toate căile de acces pe uscat către Abydos erau păzite de soldați care nu lăsau pe nimeni să treacă. Pentru a pătrunde pe pămîntul sacru al lui Osiris, nu exista altă posibilitate decît debarcaderul, aflat, de asemenea, sub strictă supraveghere. Şi chiar acolo acostă flota în fruntea căreia se afla corabia faraonului.

Sub privirea sa, marinarii descărcară blocuri de piatră, socluri de coloane şi dale pentru pavat. Apoi coborî echipa de meşteri din provincia Cobrei, numărînd un şef de echipa, sculptori şi dulgheri. Toți depuseseră jurămînt că vor păstra tăcerea asupra lucrului pe care aveau să-l înceapă. Ştiau, de asemenea, că nu-şi vor revedea familiile înainte de încheierea lui.

Marele preot din Abydos se înclină în fața monarhului.

– Cum îi mai merge salcîmului?

– Starea lui e neschimbată, Luminăția Voastră.

– Am venit să înalț un templu, un locaş al eternității şi un oraş, îl informă Sesostris. Spre miazăzi va fi construit oraşul Uah-sut, „Cetatea Întărită". În fiecare zi, vor fi aduse provizii de legume, carne şi peşte. Vor locui aici măcelari şi bucătari, astfel ca preoților şi meşterilor să nu le lipsească nimic.

– Care hotărîți să fie menirea preoților, Luminăția Voastră?

– După cum am dat poruncă, nici un sacerdot din Abydos nu se va putea muta la alt templu. Nici unul însă nu va fi supus corvezilor şi nimeni nu va avea dreptul să se atinga nici măcar de un bulgăre de pămînt din teritoriul lui Osiris. Vor fi primiți

aici două feluri de preoţi: permanenţi şi temporari. Înainte ca un cortegiu de preoţi temporari să se poată retrage pentru a lăsa locul altuia, trebuie să-şi împlinească în chip desăvîrşit îndatoririle, sub ameninţarea cu pedeapsa. Preoţii permanenţi vor fi: Chelul, răspunzător de ritualurile din Locaşul Vieţii, Slujitorul lui *Ka*, cel care venerează şi întreţine energia spiritului, „Cel care varsă libaţiile pe mesele de ofrandă“, „Cel care vegheaza asupra integrităţii marelui corp al lui Osiris“, „Cel a cărui sarcină e ascunsă şi care cercetează tainele“, „Cei şapte muzicanţi care desfată sufletul divin“ şi, în sfîrşit, „Cel care poartă paleta de aur“ pe care sînt înscrise formulele cunoaşterii şi pe care ţi-o încredinţez ţie.

Regele înmînă bătrînului preţiosul obiect.

– Mă voi arăta demn de această încredere, Luminăţia Voastră. Cînd veţi face cunoscute şi numele celorlalţi?

– Alege-i tu pe sacerdoţii cei mai devotaţi! Dar înainte de a merge mai departe, trebuie să ştiu dacă spiritul locului ne este favorabil.

Şi Sesostris porni singur spre deşert.

În ciuda insistenţelor şi a avertismentelor repetate ale lui Sobek Păzitorul, faraonul nu-i îngădui să-l urmeze.

Încă din cele mai vechi timpuri, asupra lui Abydos veghea o misterioasă divinitate, „Cel care este în fruntea fiinţelor Apusului“. Deşi trecut în „Lumea Cealaltă“ a tenebrelor, străbătea totuşi pămîntul celor vii cînd se deschideau porţile nevăzutului.

Fără aprobarea sa, planul faraonului era sortit eşecului.

Sesostris se opri şi rămase nemişcat chiar în locul unde urma să fie ridicat sanctuarul templului său. Aici, pămîntul intra în rezonanţă, într-un fel aparte, cu cerul.

Natura întreagă amuţise.

Nu se auzea nici un cînt, nu se simţea nici o adiere.

Şi brusc, parcă ieşit de nicăieri, un şacal negru, cu picioare lungi, bot imens şi urechi mari, drepte, îşi făcu apariţia.

Neîncrezător, se ţinu la distanţă de intrus. Foarte repede, Sesostris înţelese ce voia de la el. Incarnarea Primului dintre oamenii Apusului îi cerea să-şi dezvăluie intenţiile.

– Trebuie să împiedic veştejirea salcîmului, rosti monarhul. Pentru a reuşi, voi ridica un templu unde în fiecare seară se va celebra un ritual care va păstra vigoarea acestui loc. Dar n-ar fi de prea mare folos fără prezenţa unui locaş al eternităţii, unde se vor împlini misterele morţii şi reînvierii. Nu pentru mărirea mea vor înălţa meşterii toate acetea, ci pentru ca Osiris să rămînă stîlpul lumii egipetene. Citeşte direct în inima mea planurile construcţiilor şi însemnează-le cu pecetea puterii tale, fără de care ele nu se vor împlini niciodată.

Şacalul se aşeză pe picioarele din spate, îşi îndreptă ochii spre soare şi cîntă o melodie duioasă atît de pătimaşă, atît de profundă, încît făcu să vibreze sufletele tuturor fiinţelor vii de pe Marele Pămînt al lui Abydos.

Prevestitorul şi însoţitorii săi tocmai trecuseră de un nou platou calcaros, ce urmase unei serii de coline pietroase pe care se înălţau cîteva piscuri. Ici şi colo, întîlniseră, în mod neaşteptat, cîte o mică insulă de verdeaţă, unde se odihniseră cîteva ore înainte de a porni iar prin deşert.

Subjugaţi de căpetenia lor, care ignora oboseala şi îndoiala, oamenii încă reuşeau să păşească. Şi nici măcar nu se mai întrebau cît timp aveau să mai reziste în arşiţa aceasta.

– N-o să le găsim, afirmă Shab Strîmbu'. Mai bine ne-am lăsa păgubaşi, stăpîne!

– Te-am dezămăgit deja?

– Niciodată, dar cum să crezi în astfel de poveşti?

– Ai văzut vreodata leşuri ciopîrţite de monştrii deşertului?

– Nu.

– Eu da. Şi în acea zi am priceput că aceste creaturi stăpînesc forţa de care avem noi nevoie. Cu ea, vom fi de neînvins.

– Nişte trupe bine antrenate n-ar fi mai potrivite?

– Deşi orice armată poate fi înfrîntă, totuşi aceea pe care o voi strînge eu va fi altfel.

– Cu tot respectul, pentru moment, nu e decît o adunătură de păduchioşi.

– Crezi că nişte amărîţi de păduchioşi ar mai fi acum în viaţă dacă nu mi-ar fi auzit cuvintele?

– Da, trebuie să mărturisesc... E de necrezut că ne ţinem încă pe picioare!

Nu erau decît vreo douăzeci de oameni, dar acceptaseră să-l urmeze pe Prevestitor după ce acesta le promisese că, la capătul unor încercări dure, îi aşteaptă norocul şi bogăţia. Răufăcători condamnaţi de mai multe ori la închisoare se bucurară să scape de pedeapsă în acest fel. De fiecare dată cînd unul dintre ei era pe punctul să renunţe sau să se revolte, Prevestitorul se apropia de el şi îl încuraja din priviri. Cîteva cuvinte, rostite pe un ton liniştitor, ca un descîntec magic, îl readucea pe rătăcit pe drumul cel bun. Un drum care totuşi se îndrepta spre adîncurile deşertului fără sfîrşit.

Pe înserat, cel care mergea în fruntea coloanei crezu că zăreşte un *sedja*, monstrul cu cap de şarpe şi corp de leu.

– Băieţi, am vedenii! Şi dacă nu e o nălucire, o să vadă ea, pocitania, ce-i fac!

Şi o rupse la fugă în direcţia lighioanei pentru a-i zdrobi capul cu o lovitură de bîtă. Totuşi, gîtul şarpelui se feri şi ghearele leului se înfipseră în pieptul atacatorului.

– Aşadar, există cu adevărat, murmură Shab, îngrozit.

Apoi se iviră un *seref*, cu cap de şoim şi trup de leu, şi un *abu*, berbecul enorm cu corn de rinocer deasupra botului.

Doi dintre însoţitorii Prevestitorului încercaseră să fugă, dar monştrii îi prinseră din urmă şi-i sfîşiară.

Apoi, într-o lumină roşie, care îmbrăţişa deşertul, se arătă *sha*, sălbăticiunea lui Seth, un patruped înzestrat cu un cap ca de girafă. Chiar dacă părea mai puţin înfricoşător decît ceilalţi trei, totuşi ochii săi cu sclipiri roşietice îi împietri pe supravieţuitori.

– Ce ne facem? întrebă Shab, căruia îi clănțăneau dinții.

Prevestitorul își ridică brațele.

– Toate divinitățile mă inspiră, cele ale răului deopotrivă cu cele ale binelui, vorbi el cu patimă. Lumina zilei și forța întunericului sălășluiesc în spiritul meu. Ele nu-mi vorbesc decît mie și eu sînt singurul lor tălmaci. Cine nu mi se supune, va fi distrus, cine mă ascultă, va fi răsplătit. Din aceste felurite puteri voi face una și voi fi singurul care o va răspîndi. Pămîntul întreg îmi va da ascultare, nu va mai exista decît o singură credință și un singur stăpîn.

Doar Shab Strîmbu' nu se lungise pe nisip ca să nu fie zărit de prădatori. Cu toate acestea nu-și crezu ochilor.

Prevestitorul se apropie de cei trei, își trecu încet mîinile peste ghearele, peste pliscul și cornul lor și se unse cu sîngele victimelor.

Apoi smulse ochii de jăratic ai sălbăticiunii lui Seth și îi lipi peste propriii ochi.

O furtună de nisip se ridică dintr-o dată, obligîndu-l pe Shab să se arunce pe burtă. Pe cît de violentă, pe atît de scurtă, furtuna cedă în curînd locul unui vînt rece.

Prevestitorul stătea pe un colț de stîncă, iar de monștri nu mai era nici urmă.

– Stăpîne... N-a fost decît un vis urît?

– Bineînțeles, prietene! Astfel de creaturi nu trăiesc decît în închipuirile fricoșilor.

– Totuși, acolo sînt niște morți, sfîrtecați!

– Victime ale unei fiare pe care prezența noastră a înfuriat-o. Am aflat ceea ce doream și vom porni acum să împlinim prima noastră faptă măreață.

Shab căzuse, așadar, pradă unuia dintre acele miraje atît de des întîlnite în deșert. Dar atunci, de ce ochii Prevestitorului deveniseră roșii ca sîngele?

19.

Înainte de a pleca spre minele de turcoaz din Sinai, situate la sud-vest de cele de aramă, Sekari prepară un leac compus din chimen, miere, bere dulce, piatră de var şi o plantă numită „păr de babuin". După ce măcinase şi strecurase ingredientele, obţinuse o băutură indispensabilă pentru păstrarea vigorii şi alungarea numeroaselor reptile ce dădeau tîrcoale prin deşert. O altă precauţie necesară o constituia ungerea întregului corp cu o pastă de ceapă fiartă şi zdrobită, pentru a îndepărta şerpii şi scorpionii. În plus, această ultimă măsură prezenta şi avantajul ca ascuţea cele cinci simţuri, avantaj deloc neglijabil într-un loc ostil.

Doar Gură-Pocită refuzase aceste leacuri, dar el oricum duhnea atît de tare, încît nici chiar o viperă cu corn nu s-ar fi încumetat să-l muşte.

– Cunoşti tainele plantelor, Sekari? se miră Iker.

– Înainte de a face mari prostii, am fost grădinar şi îngrijitor de păsări. Uite aici, pe gît, cicatricea unui abces cu care m-am ales din cauza prăjinii grele la capetele căreia erau atîrnate găleţile umplute cu apă. De cîte ori nu le-am cărat! Însă lucrul la care mă pricepeam cel mai bine era să vînez păsărelele din grădini. Îmi plăceau mult vietăţile acestea mici, dar unele distrugeau tot! Dacă stăteai cu mîinile în sîn, nu mai mîncai nici un fruct. Le prindeam cu capcana şi cu laţul, ca sa le fac să înţeleagă totuşi că trebuie sa se ducă să ciugulească în altă parte. În afara prepeliţelor care sfîrşeau pe jar sau în tocană, celorlalte le

dădeam drumul. Învățasem chiar să le vorbesc! Unora le era de ajuns să le imit cîntecul ca să ocolească livada.

– Şi care au fost... marile tale prostii?

Sekari ezită:

– Ştii, în meseria noastră, nu poți să declari tot strîngătorului de dări, că nu te mai alegi cu nimic. Şi un scrib pusese ochii pe mine. Era înalt, foarte urît, cu nasul plin de bube. Un prefăcut care se dădea cinstit, deși mințea așa cum respira. Pe scurt, cînd mi-a atacat livada, am pus capcana la treabă. Şi pentru că prostul era foarte neîndemînatic, s-a vîrît în capcană pînă-n gît și s-a sufocat puțin. Nimeni n-a plîns după el, dar judecătorul a socotit că eram vinovat. Pentru că părea doar o întîmplare nefericită, n-am fost condamnat la moarte, dar nu voi părăsi minele prea curînd.

– Hotărît lucru, nu avem noroc la perceptori. Nu speri să-ți fie micșorată pedeapsa pentru bună purtare?

– Ba tocmai de aceea îmi țin capul plecat. Tăcut și îndatoritor, aceasta e deviza mea. Astfel sînt apreciat de supraveghetori.

– Cunoști minele de turcoaz?

– Nu, dar se aude că acolo munca e mai puțin aspră decît cea din minele de aramă.

– De ce am fost trimiși de aici?

– N-am idee. Dacă vrei un sfat, nu te încrede în Gură-Pocită!

– Se poartă mai degrabă cu bunăvoință față de mine, obiectă Iker.

– Tocmai acest lucru nu e firesc! E totuși un ucigaș, chiar dacă n-a fost condamnat decît pentru furt, vătămare și rănire. Sînt convins că doar se preface și că, de fapt, te urăște.

Iker își frecă amuletele și luă avertismentul în serios. La drept vorbind, uitase prima impresie pe care i-o făcuse Gură-Pocită și coborîse garda.

El, ucenicul scrib, era cel care va purta piatra triunghiulară a lui Sopdu, acoperită cu un văl. În regiune, nu fuseseră observați tîlhari ai nisipurilor, dar era mai bine să-ți asiguri protecția zeului.

– În curînd ajungem, îi preveni un soldat.

Priveliştea era măreaţă. Şiruri de munţi, la nesfîrşit, şi oaze mici înconjurau un platou înalt ce domina depresiunile. Cîteva tufe de mărăcini, stînci sfărmate, gresie galbenă şi neagră, coline roşii şi un vînt violent animau acest peisaj neprimitor şi atrăgător în acelaşi timp.

Alcătuită din soldaţi, prizonieri şi măgarii care cărau apa şi hrana, caravana apucă pe o cărare abruptă, ce permitea accesul pe platou.

La marginea unui drum destinat procesiunilor ce treceau pe lîngă numeroase stele, îndreptîndu-se spre templu, îi aştepta un bărbat solid, de vreo 50 de ani:

– Mă numesc Horure şi sînt comandantul corpului de armată trimis aici de faraonul Sesostris. Mai ales din pricina vremii, misiunea mea e îngreunată şi am nevoie de mai mulţi mineri. De aceea aţi fost mutaţi aici. Sîntem în cea de-a patra lună a sezonului cald, total neprielnic extragerii turcoazelor, care nu suportă această temperatură. Îşi pierd culoarea verde-albastră, atît de intensă. Totuşi, faraonul mi-a poruncit să-i aduc cea mai frumoasă piatră descoperită vreodată şi de aceea trebuie să reuşim. În fiecare zi, o venerăm pe Hathor, suverana acestor locuri, ca să ne călăuzească mîinile. Odihniţi-vă astăzi, iar mîine, în zori, la muncă!

Locuinţele se găseau la est de templu. Oamenii liberi, care munceau la mine pentru o plată bună, îi priveau cu ochi plini de îngrijorare pe aceşti răufăcători, alături de care se vedeau nevoiţi să lucreze. Iar înfăţişarea lui Gură-Pocită nu avea darul să-i liniştească.

Mai multe adăposturi făcute din blocuri de piatră nelegate între ele cu mortar fuseseră transformate în închisoare, cu uşile ferecate şi păzite.

Pe rogojini, Iker şi Sekari găsiră plăcinte umplute cu năut, curmale şi vase cu apă.

– Am trăit şi mai rău, mărturisi Sekari, aruncîndu-se asupra mîncării.

Sever supravegheați din toate părțile, condamnații se înfățișară înaintea lui Horure.

Fără un cuvînt, acesta îi conduse într-un templu format dintr-o înșiruire de curți cu coloane, ale cărui altare erau încărcate de ofrande. Împăcat cu sine, Iker avu impresia că se află pe altă lume cînd păși în acest loc sacru, unde domneau liniștea și mirosul de tămîie.

Horure înaintă pînă la o curte mare, avînd de o parte și de cealaltă rezervoare și bazine de purificare.

Ajuns aici, își ridică ochii spre munte:

– Vă găsiți în fața sanctuarului lui Hathor, protectoarea noastră. Ea poate să ne îndrume căutările și să ne ofere piatra desăvîrșită.

Horure depuse pe un altar o cupă de alabastru plină cu vin, un colier, două sistre și o statuetă reprezentînd o pisică.

– Atunci cînd zeița e furioasă și vrea să-i pedepsească pe oameni, ia înfățișarea unei leoaice și îi nimicește pe cei rătăciți în deșert. Cînd Îndepărtata revine pe un pămînt iubit de zei, se transformă în pisică, blîndă și afectuoasă. Ea deține turcoaza, simbolul bucuriei și al înnoirii, capabil să triumfe asupra nenorocirii și distrugerii. Această piatră transmite energia sa copiilor luminii și trezește în ei veselia. Hathor, tu ești aceea care îngăduie soarelui să răsară și să reînvie lumea noastră în fiecare dimineață. Fie ca strălucirea ta să pătrundă în inimile noastre!

Iker trăi fiecare frază ca pe o revelație. Se simțea atît de bine în acest sanctuar, încît chipul tinerei preotese îi apăru din nou. Era acolo, aproape de el și-i împărtășea emoția.

Scurta ceremonie se încheie repede, toți cei prezenți părăsind templul. Horure îi duse pe condamnați pînă la baza unei faleze cu aspect respingător.

– Locul e periculos, recunoscu el. Din această pricină l-am păstrat pentru voi. Cînd am adus-o aici, statuia lui Min s-a dat înapoi. Altfel spus, cariera are rod, dar refuză să ni-l ofere. Dacă am încerca să săpăm o galerie ar însemna s-o sfidăm și

s-ar răzbuna omorîndu-i pe mineri. Prudenţa ne îndeamnă să aşteptăm pînă ce muntele însuşi ne va da voie să-l cercetăm. Dar, aşa cum v-am spus, n-avem timp de pierdut.

– De ce nu săpaţi în altă parte? întrebă Sekari.

– Pentru că sînt convins că o turcoază unică, una care nu-şi schimbă culoarea, se ascunde aici. Aveţi de ales: ori vă asumaţi riscul, ori veţi fi trimişi înapoi la minele de aramă. Cine reuşeşte îşi cîştigă libertatea.

„Libertate!" Cuvîntul acesta răsună cu intensitate în mintea lui Iker.

– Eu refuz, declară ferm Gură-Pocită. Prefer să mă întorc la cuptoarele mele. E ceva necurat la mijloc, dacă pînă şi cei care se pricep la treburile acestea se feresc.

Ceilalţi prizonieri îl aprobară.

– Eu mă încumet, spuse răspicat Iker.

– Eşti nebun, protestă Sekari. Nu l-ai auzit pe comandant? Însuşi zeul Min a dat înapoi.

– Să-mi fie aduse uneltele necesare!

– Iker, fii om cu judecată, te îndrepţi spre o nenorocire! De unul singur, nu vei reuşi.

– Atunci de ce nu vii şi tu cu mine? Stai pe gînduri cînd, în loc să zaci în mizeria dintr-o mină de aramă de unde ai puţine şanse să scapi, poţi să-ţi redobîndeşti grabnic libertatea?

Tulburat, Sekari contemplă peretele de stîncă:

– Dacă o iei aşa... Dar tu intri primul!

– Desigur!

– Mai sînt şi alţi doritori? întrebă Horure.

– Nici unul, răspunse Gură-Pocită, încîntat că scăpase de iscoadă.

Horure îngenunche şi ridică braţele spre munte în semn de veneraţie.

– Galeria pe care o veţi săpa va purta numele de „Cea care aduce bunăstare minerilor şi îngăduie să fie văzută desăvîrşirea lui Hathor". Fie ca piatra cea vie să primească loviturile uneltelor

cu bunăvoință și să știe că lucrăm pentru Lumină, și nu pentru noi înșine!

Comandantul corpului de armată le dădu celor doi tineri tîrnăcoape și burghie din silex.

– De unde începem? întrebă Sekari.

Horure le indică un punct anume. Și cîntecul uneltelor rupse tăcerea muntelui.

20.

Ţîfnosul putea fi mulţumit de propria persoană. După ce jefuise timp de zece ani drumurile din istmul de Suez şi prădase nenumărate caravane, îşi biruise fără luptă principalul rival. Căpetenia bandei potrivnice murise prosteşte căzînd într-o rîpă şi oamenii săi nu fuseseră în stare să se înţeleagă între ei pentru a alege o nouă căpetenie. Aşa că preferară să se adune sub conducerea Ţîfnosului, formînd astfel cea mai de temut bandă de tîlhari ai nisipurilor din întreaga regiune. De acum înainte, puterea lor va spori într-atît, încît nici un negustor nu va reuşi să le scape.

Uneori, tîlharii luau tot, alteori, se mulţumeau să-şi însuşească doar o parte din mărfuri, obligîndu-şi victimele să jure că nu vor depune plîngere, sub ameninţarea cu pedepse crunte. Nu uitau să le violeze pe femei, supuse, de asemenea, legii tăcerii.

– Pradă în zare, anunţă un pîndar.

– O caravană frumoasă? întrebă Ţîfnosul, aţîţat.

– Nu s-ar zice.

– Atunci ce e?

– Vreo douăzeci de oameni cumsecade.

– Soldaţi?

– După înfăţişare, nu. Cred că s-or fi rătăcit pe aici. O adunătură de sărăntoci care nu prezintă nici cel mai mic interes.

– Pe unii i-am putea primi în banda noastră, iar pe ceilalţi i-am omorî.

– Rămîne de văzut.

Ţinuta impunătoare a conducătorului jalnicei trupe îi impresionă pe tîlharii nisipului. Mergînd cu vreo cîţiva paşi înaintea celorlalţi, avea ochi agresivi şi o privire de fiară.

Ruşinat că simţise oarecare teamă, Ţîfnosul îl luă la rost pe bărbatul înalt şi slab.

– Cine eşti tu, prietene?

– Prevestitorul.

– Şi ce preveşteşti?

– Că duşmanii faraonului trebuie să se spună voinţei mele, ca să-l strivim pe acest tiran.

Ţîfnosul îşi puse mîinile în şold:

– Ia te uită! Şi de ce-ar trebui să fim de partea ta?

– Pentru că prin mine vorbesc toate puterile pămîntului. Şi doar eu pot învinge.

– Ţi-ai pierdut minţile, prietene, dar măcar m-ai înveselit!

– În acest caz, de ce-ţi tremură vocea?

– Obrăznicia ta nu mă sperie.

– Dacă vrei să mai trăieşti, supune-te imediat Prevestitorului!

Ţîfnosul izbucni în rîs:

– Destul cu trăncăneala! O să vă cercetez pe rînd. Pe cei mai vînjoşi îi iau în banda mea, ceilalţi se vor usca în deşert.

Prevestitorul întinse braţul stîng:

– Îţi spun pentru ultima dată. Supune-te!

Şi pe cînd Ţîfnosul se pregătea să-l lovească, mîna Prevestitorului se transformă în gheară şi nasul, într-un cioc de pasăre de pradă.

– E şoimul-om! exclamă un tîlhar al nisipului. Ne va distruge pe toţi.

Tovarăşii săi se întinseră pe nisip, cu mîinile la cap. Rămînînd complet nemişcaţi, sperau să scape de furia monstrului.

Un vînt îngheţat îi făcu să se înfioare.

Unul dintre ei îndrăzni să ridice capul şi să privească.

Şi atunci văzu cadavrul Ţîfnosului, cu gîtul tăiat.

– Cine refuză să mi se supună? întrebă Prevestitorul, cu o voce blîndă.

Iar tîlharii nisipurilor se prosternară cu toții în fața noului lor stăpîn.

– Gata, zise Sekari, lac de sudoare, stîlpii de susținere au fost ridicați! Acum avem ceva șanse sa ieșim de aici.

Înaintînd în galeria pe care tocmai o descoperise, Iker nu se gîndise că tavanul risca să se prăbușească. Fără ajutorul tovarășului său, amîndoi ar fi fost îngropați de vii.

– Nu s-ar zice că avem ghinion, aprecie Sekari. Săpăm doar de cîteva zile și nimerim drept peste această galerie îngustă din inima stîncilor. Mai că-ți vine să crezi că tocmai pe noi ne aștepta!

– Nu mi se pare de prisos să mai punem cîțiva stîlpi.

– Ai dreptate, înainte de a merge mai departe, să întărim galeria.

Horure fu uimit să-i vadă, din nou, pe cei doi smintiți ieșind teferi afară.

– Frumoasă descoperire, stăpîne! strigă, în gura mare, Iker.

– Turcoaze?

– Nu încă, dar am găsit o galerie ce duce sigur la comoară.

Vestea făcu repede înconjurul domeniului zeiței Hathor, unde Gură-Pocită și ceilalți îndărătnici mai aveau de trudit înainte de întoarcerea în minele de aramă. La amărăciunea pe care-o încercau deja, se adăugă acum și invidia.

De la începutul periculoasei lor aventuri, Iker și Sekari nu mai stăteau împreună cu foștii lor tovarăși. În plus, porțiile lor de hrană erau mult mai consistente.

Pe cînd soarele apunea, Horure se așeză în fața lor:

– Nici unuia, nici celuilalt nu vă lipsește curajul.

– La mine, protestă Sekari, curajul e pe terminate. Nu credeți că am făcut destul?

– Îmi trebuie cea mai frumoasă dintre turcoaze. Pînă cînd nu dați de ea, sarcina voastră nu se termină.

– Pot să vă pun o întrebare? i se adresă Iker.

– Te ascult.

– Îi cunoaşteţi pe doi corăbieri pe nume Ochi-de-Ţestoasă şi Cuţit-Tăios sau aţi auzit vorbindu-se de corabia lor, *Fulgerul?*

– Eu mă pricep la deşert, nu la corăbii. Încercaţi să vă odihniţi, poimîine vă întoarceţi în măruntaiele muntelui.

Caravana se opri la marginea micuţei oaze, unde mai curgea încă puţină apă. Sub supravegherea soldaţilor, negustorii descărcară poverile de pe măgarii care se grăbiră să se adape.

– Încă trei zile de mers, estimă călăuza, şi vom ajunge la marginea Deltei. Acolo, jos, se găsesc canale, copaci şi apă. Sînt mulţumit că scap, în sfîrşit, din aceste pustietăţi fierbinţi! De astă dată, călătoria mi s-a părut foarte lungă.

– Socoteşte-te fericit să scapi cu viaţă, îl corectă gradatul. Regiunea este din ce în ce mai primejdioasă.

– E vorba de atacurile tîlharilor nisipurilor?

– Ultimul a fost un adevărat măcel.

– De ce nu intervine faraonul cu mai multă hotărîre?

– Cred că are alte griji. Dar eu sînt aici cu o patrulă de zece soldaţi cu experienţă.

– Atunci să căutăm urcioarele cu provizii. Merităm o masă bogată.

Fiecare călăuză cunoştea locurile unde, sub protecţia magică a micilor stele şi a amuletelor, erau ascunse provizii care se reînnoiau în mod regulat. Ele constituiau un sprijin pentru călătorii obosiţi care îşi calculaseră greşit hrana necesară drumului pe care-l aveau de străbătut.

Stela era spartă şi amuletele smulse din locaşul lor.

– Cine a îndrăznit să facă asta? se indignă gradatul. Netrebnicii aceştia nu mai respectă nimic!

Călăuza observa că mîncarea dispăruse.

– Voi întocmi îndata un raport care va produce multă tulburare! promise bărbatul. Pînă la urmă, armata va cerceta şi va curăţa regiunea.

Deodată, izbucniră nişte urlete care îi alertară pe cei doi bărbaţi:

– Caravana e atacată!

Călăuza încercă să fugă, dar doi tîlhari ai nisipurilor o ajunseră din urmă şi îi zdrobiră capul cu lovituri de bîtă.

Gradatul ţinu piept inamicului, dar pînă la urmă fu copleşit.

Surprins că nu a fost omorît, se pomeni tîrît în faţa unui bărbat neobişnuit de înalt şi de slab, cu ochii roşii.

– De cîţi ani umbli prin deşert? îl întrebă Prevestitorul.

– De mai bine de zece ani.

– Aşadar, cunoşti întregul ţinut. Dacă vrei să scapi de tortură, spune-mi care sînt cele mai importante locuri pentru faraon şi descrie-mi-le în amănunt!

– Pentru care motiv?

– Tu fă bine şi răspunde! Şi, mai ales, vorbeşte limpede!

Soldatul îi povesti despre fortăreţe, despre locurile de popas ale caravanelor, despre minele de aramă şi despre turcoaze.

– Turcoazele, repetă Prevestitorul pe un ton ciudat. Nu sînt protejate de o divinitate?

– Ba da, de zeiţa Hathor.

– Şi se arătă mereu binevoitoare?

– Nu şi atunci cînd ia înfăţişarea unei leoaice fioroase care străbate Nubia şi îi devorează pe cei răzvrătiţi. Dar datorită turcoazei s-ar putea să se liniştească.

– Cariera e supravegheată?

– Soldaţii o păzesc fără încetare.

– Nu mai am nevoie de tine, viteazule soldat, deoarece nu eşti unul dintre aceia care-şi trădează ţara.

Şi Prevestitorul îi întoarse spatele soldatului, pe care Shab Strîmbu' se hotărîse să-l execute.

21.

Iker se sufoca, tuşea, dar continua să sape în galeria care se îndrepta spre inima muntelui. După ce întărise stîlpii de susţinere, Sekari, epuizat, se mulţumea să-şi observe atent tovarăşul de suferinţă.

– Nu duce nicăieri, Iker! Dacă îţi forţezi norocul, vom sfîrşi striviţi amîndoi.

– Aici stînca e solidă. Mi-e foarte greu să înaintez.

– Şi tot ca pînă acum, nici cea mai mică urmă de turcoază.

Furios, Sekari lovi cu tîrnăcopul în perete:

– Acolo, priveşte... Ai făcut o spărtură.

Amîndoi zăriră o sclipire verde-albastră.

Sekari apropie de stîncă fitilul lămpii sale, aranjat cu grijă ca să nu fumege.

– Turcoaze... Am găsit turcoaze!

Mutra comandantului Horure nu anunţa nimic bun.

– Sînt pietre obişnuite, aprecie el. Culoarea e ştearsă, n-are pic de strălucire. Nu pot să le duc la curtea faraonului.

– Dar aţi spus că anotimpul nu e prielnic turcoazelor, îi reaminti Iker.

– O zi de odihnă şi apoi vă continuaţi munca. Ştiu că regina turcoazelor se ascunde în acest munte şi am nevoie de ea. Acesta e preţul libertăţii voastre.

Trecînd peste decepţia pe care-o resimţeau, Iker şi Sekari se întoarseră în mină. Ucenicul scrib avea voinţă pentru amîndoi.

– Am o idee, spuse el.

– Hei! Nu cumva, din întîmplare, e una nebunească?

– Ce-ar fi dacă am săpa noaptea? Am lasa lumina lunii să intre în galerie şi am privi viaţa pereţilor. Sînt sigur că piatra nu respiră la fel ca ziua.

– Şi noi cînd dormim?

– Măcar să încercăm.

Sekari ridică din umeri.

Într-adevăr, atmosfera era cu totul alta. Cei doi avură impresia că pătrund într-un sanctuar în care lucrau forţe misterioase. Liniştiţi, înaintară cu grijă pentru a ajunge la capătul galeriei.

Lampa lui Sekari se stinse:

– Numai asta mai lipsea! Mă duc să caut alta.

– Aşteaptă puţin!

– Stăm în întuneric!

– Nu tocmai.

– Ah, ai dreptate!

Din perete izvora o rază de lumină albastră, intensă şi blîndă în acelaşi timp.

– Ar trebui, poate, să ieşim cît mai repede afară, sugeră Sekari.

– Dă-mi tîrnăcopul cel mic!

Cu grijă, Iker scobi în stîncă de jur împrejurul razei.

Apăru o turcoază magnifică, a cărei strălucire îi uimi pe descoperitori.

Tînărul îşi contemplă faţa în ea. Din mijlocul pietrei, frumoasa preoteasă îl privea surîzătoare.

– Grozavă treabă, recunoscu Horure. N-am văzut vreodată o turcoază de o asemenea calitate.

– Atunci... sîntem liberi? întrebă Iker.

– Cuvîntul dat nu se ia înapoi. Veţi pleca în valea Nilului cu următoarea caravană.

– Avem nevoie de documente care să dovedească acest lucru.

– Iată-le!

Tînărul strînse la piept tăblița de lemn care îi reda viitorul.

– O ispravă ca a noastră nu merită puțin vin? sugeră Iker.

Horure păru că stă pe gînduri:

– Ceri mult... Dar m-am gîndit deja.

Sekari goli trei cupe una după alta, apoi sorbi pe îndelete vinul tare, mîncînd în același timp cît patru.

– Păcat că prin locurile acestea lipsesc femeile! Fericirea ar fi fost deplină. Dar curînd vom petrece seri mai vesele. Ai o iubită, Iker?

– Sînt în căutarea unei femei.

– Una anume! Unde ai întîlnit-o?

– Mai întîi, în apropierea unui canal, sub o salcie.

– Ah, zeița care se arată îngrijitorilor de vite! O veche legendă care are farmecul ei. Eu te întreb de o femeie adevărată.

– Dar ea chiar există.

– Cum adică, chiar există?

– Am întîlnit-o și a doua oară.

– Tot sub o salcie?

– Nu, pe o cîmpie, în timpul unei sărbători. Și tocmai am văzut-o pentru a treia oară în inima turcoazei.

Sekari goli încă o cupă cu vin:

– Ai muncit mult, Iker, ai dormit puțin și emoțiile din ultimele zile te-au tulburat. După cîteva ore de somn, o să fii iar în apele tale.

– Nu-i cunosc numele, dar știu că este preoteasă.

– Ah... Mai degrabă fermecătoare sau mai degrabă severă?

– Nu se afla pe lume o alta mai frumoasă ca ea.

– Pari îndrăgostit de-a binelea! Sper că nu aparține Cercului de Aur din Abydos.

– Despre ce vorbești, Sekari?

– Între noi, grădinarii, așa îi numim pe inițiații care se retrag într-un templu.

– Nu e cazul ei, pentru că a participat la sărbătoare ca purtătoare de ofrandă.

– Cu atît mai bine pentru tine. Poate n-o fi fost ultima ei ieşire în lume, înainte de a se alătura tovarăşelor sale.

– De ce i se zice „Cercul de Aur“ şi de ce la Abydos?

– Acum vrei prea multe! După cum ştie fiecare, Abydos este locul cel mai misterios din Egipt, unde Osiris renaşte pentru ca ţara să trăiască mereu în armonie. Restul nu-i priveşte pe oamenii ca noi.

– Crezi că e cu putinţă să intri în acest Cerc?

– Ca să-ţi răspund sincer, nu-mi pasă deloc! Şi nici ţie, de fapt!

– Cum poţi să spui aşa ceva?

– Pentru că ai treburi mai grabnice. Nu mai cauţi urmele a doi corăbieri care sînt cauza nenorocirilor tale?

– Doi corăbieri, o corabie, un fals soldat care a încercat să mă omoare, murmură Iker. Şi Ţara Punt...

– Ah, nu, nu te pierde iar în poveştile tale! Îţi dai seama că ai devenit cel mai mare descoperitor de turcoaze şi că această faptă strălucită va ajunge poate la urechile faraonului însuşi?

– Uiţi că Horure este comandantul corpului de armată. Laudele pentru această ispravă îi vor reveni lui.

– Ai dreptate, fără îndoială, recunoscu Sekari. Dar, oricum, eşti liber!

– Mă vei ajuta în căutările mele?

Grădinarul păru stînjenit:

– Ştii, eu sînt un om paşnic, care nu visează decît o viaţă liniştită, departe de orice neînţelegeri. Nu prea mă descurc în încăierari.

– Înţeleg. Prin urmare, drumurile noastre se despart aici.

Beat, Sekari căzu într-un somn profund, de îndată ce se întinse pe rogojină. Nereuşind să adoarmă, Iker ieşi din adăpost şi contemplă stelele. De ce destinul îi juca feste? Spre ce îl tîra?

Gîndul la tînăra preoteasă îl calmă şi îl făcu să sufere, în acelaşi timp. Dacă era, într-adevăr, cu neputinţă de ajuns la ea, nu

avea să mai cunoască vreodată fericirea. Dar de ce să dispere, cînd putea acum să-și reia și îndeletnicirea de scrib, și Căutarea? Descoperirea turcoazei nu reprezenta un semn de încurajare? Asumîndu-și riscuri, înțelegînd secretul muntelui, Iker își atinse scopul. Continuînd să se comporte așa, va regăsi urma atacatorilor săi și va afla, în cele din urmă, de ce a fost ales ca victimă. Își închipui chiar că zeița Hathor îl va conduce pînă la cea pe care o iubea.

Lui Iker i se păru că aude un strigăt înăbușit, provenind din locul unde se sfîrșea principalul drum de acces pe platou. Acolo stătea permanent o strajă.

Tînărul porni în această direcție, dar instinctul îi interzise să-și trădeze prezența.

Văzu mai multe siluete ascunzîndu-se în spatele stîncilor.

Totul se petrecuse atît de repede și fără zgomot, încît somnul celorlalți nu fusese tulburat.

Dar Iker nu se înșelase: intrușii pîngăriseră pămînturile zeiței, după ce înlăturaseră santinela.

Cu fruntea brusc scăldată de sudoare, tînărul voi să se îndrepte spre locuința lui Horure, dar cîteva siluete îi barară trecerea.

Apoi un strigăt curmă liniștea nopții:

– La atac, urla Shab Strîmbu', și omorîți-i pe toți!

22.

După ce eliminaseră toate străjile care supravegheau platoul, atacatorii se repeziră cu puterea unui val asupra aşezării.

Sub privirea calmă a Prevestitorului, care nici nu fu nevoit să intervină, Shab Strîmbu' şi tîlharii nisipului îi masacrară pe soldaţi şi pe mineri.

Pe cînd Horure încerca să organizeze o oarecare rezistenţă, capul îi fu zdrobit de nişte pietre pe care le aruncase Gură-Pocită.

– Bateţi-i zdravăn, prieteni, sînt cu voi! striga el către agresori.

Dezorientat, Iker voia să se arunce în luptă, cînd deodată fu trîntit la pămînt.

– Fă pe mortul, îi ordonă Sekari, tîlharii vin încoace.

Cu bîte pline de sînge în mîini, mai mulţi ucigaşi trecură pe lîngă ei, fără să-i bage în seamă.

– Ş-o ştergem iute de aici!

– Tu eşti, Sekari?

– Atît de tare m-am schimbat încît nu mă recunoaşteţi? Mişcă-te!

– Trebuie să ne batem, trebuie...

– Nu avem nici o şansă.

Iker se lăsă tîrît de Sekari, de parcă ar fi fost beat.

– Numele tău? întrebă scurt Prevestitorul.

– Gură-Pocită.

– De ce ne-ai ajutat?

– Sînt condamnat pe viață în minele de aramă. Am fost mutat aici pentru a o găsi pe regina turcoazelor.

– Şi ai reuşit?

– Eu nu. Dar o iscoadă a gărzilor din deşert, numit Iker, a scos-o din inima muntelui.

– Unde se găseşte acum această minunăție?

– Probabil în locuința comandantului Horure pe care l-am omorît cu mîinile mele! Mi-a făcut mare plăcere să scap de temnicerii mei. O să le aplic cea mai crudă pedeapsă, cea rezervată criminalilor, şi o să le ard trupurile.

Prevestiorul încuviință, în calitate de căpetenie şi, în timp ce Gură-Pocită şi Shab Strîmbu' aprindeau rugurile, el pătrunse în încăperile pe care le ocupase Horure. Nu-i trebui mult ca să pună mîna pe sipetul de alabastru în care era pusă la păstrare neprețuita turcoază.

Pe cînd oamenii săi petreceau, mîndri de prima lor victorie, Prevestitorul ridică piatra prețioasă în lumina lunii, ca să se umple de energie. Astfel, turcoaza devenea o armă hotărîtoare în drumul său spre izbîndă.

– Cine sînteți cu adevărat? îl întrerupse Gură-Pocită, destul de amețit de băutură.

– Cel cu ajutorul căruia vei omorî un număr cît mai mare de egipteni.

– Atunci, sînteți un general!

– Mai mult decît atît. Sînt Prevestitorul şi noua mea credință se va răspîndi pe întreg pămîntul.

– Şi ce folos am eu de aici?

– Discipolii mei vor cunoaşte gloria şi bogăția.

– Puțin îmi pasă de glorie. Bogăția însă mă interesează.

– Jumătate din turcoazele păstrate în comorile acestor mine îți aparține.

Gură-Pocită saliva deja:

– Sînteți un stăpîn straşnic! Eu nu am cap de comandant. Dar pentru aşa răsplată vă urmez. Doar să nu vă înmuiați mai tîrziu!

– Fii fără grijă!

– Ce mă supără e că n-am văzut cadavrul lui Iker. Dar hoiturile acestea ard atît de bine, că nu mai recunoşti pe nimeni. Nu beţi cu noi?

– Cineva trebuie să-şi păstreze mintea limpede.

Clătinîndu-se, Gură-Pocită se călăuzi după lumina jarului pe care se topeau trupurile soldaţilor şi minerilor, pentru a regăsi ceata gălăgioasă a învingătorilor.

Nici Sekari, nici Iker nu se crezuseră vreodată capabili să alerge atît de mult. Cu răsuflarea tăiată, se aşezară pe nişte pietre netede.

– Nu e bine să ne oprim, zise Sekari. Hoţii vor încerca, în mod sigur, să ne ajungă din urmă.

– Cine sînt, după părerea ta?

– Probabil, tîlharii nisipurilor. De obicei, se reped asupra caravanelor.

– Gură-Pocită i-a ajutat!

– Să nu te mire, Iker! Are o inimă rea.

Porniră din nou şi merseră pînă la epuizare. Setea le uscase gîtul.

– Cum afli unde sînt locurile cu apă? îl întrebă Iker.

– N-am nici o idee.

– Să privim adevărul în faţă, Sekari: supravieţuirea se anunţă anevoioasă.

– Nu-mi place deloc adevărul tău.

– Ar fi fost, fără îndoială, mai bine să murim luptînd.

– Nu, pentru că acum, de bine, de rau, sîntem încă în viaţă. Freacă amuletele unele de altele şi lipeşte-le de gît!

Iker se supuse şi senzaţia de sete se domoli.

– Acum e rîndul meu.

Mai puţin chinuiţi de sete, continuară apoi să se îndeparteze de locul măcelului.

În miezul zilei, nisipul se încingea într-atît, că te frigea la picioare. Iker și Sekari săpară o groapă în care se adăpostiră și, pentru a se apăra de soare, își acoperiră capul cu bucata de pînză pe care o purtaseră pînă atunci în jurul șoldurilor.

Cînd arșița se potoli, porniră din nou la drum, dar le era atît de sete, încît nici amuletele nu mai reușeau s-o potolească.

În fața lor se ridica un munte ciudat, cu reflexe aurii.

– Nu vom avea forța să trecem peste această piedică, observă Sekari.

– Se mișcă.

– Ce tot zici?

– Muntele se mișcă, Sekari.

– E o vedenie... O simplă nălucire.

– Vine spre noi.

Privind cu atenție, Sekari se văzu nevoit să-i dea dreptate tovarășului său:

– Înnebunim, sărmanul meu Iker!

Din vîrful muntelui se desprinseră niște stînci care se rostogoliră de-a lungul pantelor și căzură bubuind.

– Cutremur! exclamă Sekari, neștiind în ce direcție să fugă.

– Uită-te la culoarea muntelui, îl sfătui Iker, netulburat.

Pe măsură ce stîncile se crăpau, muntele căpătă o nuanță verde-albastră.

– E Hathor, ea ne protejează. Să nu ne mișcăm de aici și s-o venerăm.

Deși convins doar în mică măsură de adevărul spuselor lui Iker, Sekari îngenunche și o invocă pe zeița cerului. La două degete de piciorul său stîng, se deschise o crăpătură.

– Locul nu e tocmai sigur!

– Iată ce-a înfăptuit zeița!

Muntele întreg devenise de culoarea turcoazei, iar zgomotele neliniștitoare se atenuară.

Cînd pămîntul încetă să geamă, Sekari aruncă o privire în crăpătură. Și ceea ce găsi acolo îl năuci de tot.

– S-ar zice că e... apă!

Își strecură mîna înăuntru și o scoase udă.

– Apă, Iker, sîntem salvați!

– Să bem cu înghițituri mici.

Pentru prima dată în viața sa, Sekari găsi acest lichid la fel de gustos ca vinul. Cei doi tovarăși se stropiră, se spălară și își potoliră setea.

– N-avem un burduf, se plînse Sekari. Așa că, dacă ne îndepărtăm de acest izvor, sîntem pierduți. Pe deasupra, începe să-mi fie tare foame.

– Hathor ne protejează, îi reaminti Iker. Să petrecem noaptea aici și să așteptăm un alt semn.

– Dacă te bucuri de favorurile tuturor zeițelor, spune-mi imediat ca să mă liniștesc!

– Ca și tine, nu sînt decît un om flămînd, pierdut în deșert. Dar lumea aceasta nu cumva e mai misterioasă decît pare? Dacă știm să citim anumite semne, vom găsi poate o scăpare.

– Ei bine, să dormim atunci!

Tocmai cînd Sekari visa o enormă coastă de vacă friptă și aromată cu verdețuri, alături de un urcior cu bere rece, Iker îl zgîlții.

– Ce s-a întîmplat?... Muntele s-a mișcat iar?

– Soarele de-abia a răsărit. La drum, Sekari! Trebuie să pornim înainte să se încălzească prea tare.

– Cum adică, la drum? Eu nu plec de lîngă izvor.

– Să n-o facem pe călăuza noastră să aștepte.

Grădinarul se ridică dintr-o săritură și privi împrejur.

– Nu văd pe nimeni!

– Uite acolo, sus, pe cer!

Un șoim descria cercuri largi deasupra celor doi băieți.

– Îți bați joc de mine, Iker?

– Bătrînul meu învățător mi-a spus că numele de Hathor înseamnă „Sălașul lui Horus“[1]. Și incarnarea lui Horus este chiar acest șoim pe care zeița ni l-a trimis să ne arate drumul.

---

[1] Hathor este transcrierea cuvîntului *Hout-Hor*. *Hout*, „casă, domeniu, templu“. (n.trad.)

– Deşertul ţi-a luat minţile!

– Hai, să-l urmăm!

– Şi izvorul?

– O să aibă şoimul grijă să găsim altul.

– Prefer să rămîn aici.

– Să-i vezi sosind pe tîlharii nisipului?

Argumentul dădu roade. Bombănind, Sekari porni în urma lui Iker.

– Şoimului tău nu îi pasă de noi, ci de viitoarea sa pradă. Vezi, se îndepărtează şi ne lasă aici!

Dar pasărea reveni.

Cînd zbura înainte, cînd se rotea deasupra protejaţilor săi.

La capătul mai multor ore de mers, Iker şi Sekari simţiră din nou arsurile setei.

– Şoimul tocmai a coborît! exclamă Sekari, împiedicîndu-se de o piatră.

– Şi tu te-ai izbit de o mică stelă. Ce-ar fi să săpăm?

La baza modestului monument, găsiră două urcioare cu fructe uscate şi, puţin mai departe, un izvor.

– Nu e un ospăţ, aprecie Sekari, dar ne vom mulţumi şi cu atît.

23.

Trecuse multă vreme de cînd cei doi călători nu mai numărau zilele. Îl urmau pe șoimul care, după ce-i călăuzise spre răsărit, se îndrepta acum spre miazăzi. De fiecare dată cînd pasărea răpitoare cobora, Iker și Sekari găseau fie apă, fie mîncare, fie și una, și alta. Și nu le ieșise în drum nici măcar un singur tîlhar al nisipurilor.

Apoi, deșertul deveni mai arid, iar tufele de mărăcini și tamarini pitici însuflețeau peisajul.

Cu o puternică bătaie de aripi, șoimul urcă spre soare și dispăru în orbitoarea lumină a amiezii.

– Călăuza noastră ne părăsește, zise, cu regret, Sekari.

– Privește acolo jos, o alta îi urmează.

Pe o colină apăru o frumoasă gazelă albă cu coarnele în formă de liră.

– Un înțelept m-a învățat că aceasta e făptura lui Isis și că îi ajută pe rătăciți să regăsească drumul cel bun, arătă Sekari.

Gazela se îndepărtă în galop.

– Din nefericire, nu e decît o legendă!

– Nu fi atît de sigur! obiectă Iker.

– N-ai văzut că a luat-o la sănătoasa?

– Să ne luam după urmele lăsate de ea în nisip. Poate ne așteaptă ceva mai încolo.

Iker avea dreptate.

Gingașul patruped se juca, dispărînd și reapărînd, arătîndu-le niște salturi impresionante și o goană nebunească, dar fără să uite de cei doi tineri pe care-i avea în grijă.

Peisajul se schimba, deșertul se împuținа, vegetația devenea mai abundentă.

– Dacă intuiția mea e corectă, zise Sekari, ne apropiem de platourile care domină valea Nilului. Ce pline de farmec sînt aceste locuri! Aici, plantele răsar după cea mai slabă ploaie. Curînd, vom vedea tufișuri și salcîmi. Îți dai seama, am scăpat cu viață din deșert!

– Datorita lui Hathor, șoimului și gazelei, îi reaminti Iker.

– Eu o să mă întorc la grădinile mele. Iar tu, ce-ar fi dacă ți-ai uita trecutul?

– Nu numai că nu-l uit, dar am de împlinit o nouă îndatorire: să o regăsesc pe regina turcoazelor. Ea mi-a permis să o revăd pe femeia pe care o iubesc. Fără îndoială că această piatră mă va mai ajuta.

– Tîlharii nisipurilor au furat-o cu siguranță, Iker! Dacă, din nenorocire, o să le ieși în cale, te vor ucide. Femei frumoase există cu miile!

Brusc, ucenicul scrib rămase nemișcat, apoi îl obligă pe Sekari să se ghemuiască la pămînt.

– Vreo 20 de oameni cu arcuri și cîini... Vin spre noi.

– Cu siguranță, sînt vînători.

Fără să-și dea seama de pericol, gazela păștea iarbă fragedă.

Iker se ridică și făcu gesturi largi cu mîinile.

– Fugi, fugi repede!

Abia o rupse la fugă animalul că se și auzi lătratul cîinilor.

O săgeată șuieră pe la urechea lui Iker și un ordin aspru lovi aerul ca un bici:

– Nu mișca sau te dobor!

În poziție de atac, arcașul nu glumea.

Imediat i se alăturară ceilalți și o haită de cîini agitați. Sekari nici măcar nu încercase să fugă.

– Sîntem oameni paşnici! declară el.

– Mai degrabă tîlhari ai nisipurilor care ne fură vînatul, fu de părere un ofiţer prost ras şi cu pieptul plin de cicatrice, amintiri de la o fiară îndărătnică. În provincia Oryx-ului aceasta e o nelegiuire sever pedepsită. Şi pentru că voi ne-aţi atacat, noi vom fi obligaţi să tragem, dar vă dau totuşi o şansă: alergaţi cît de repede puteţi. Poate greşim ţinta.

– Nu vom alerga, hotărî Iker. Tocmai ce-am scăpat de criminalii care au devastat domeniile turcoazei şi nu ne-am fi închipuit că vom cădea sub loviturile unor barbari încă şi mai cruzi.

Cîţiva vînători părură stînjeniţi.

– Nu sîntem barbari, prostestă unul dintre ei, ci soldaţi aflaţi în slujba guvernatorului provinciei, Khnum-Hotep. Datoria noastră e să protejăm caravanele şi să le aducem vînat. Tu cine eşti?

– Iker, ucenic scrib. Şi însoţitorul meu este grădinarul Sekari.

– Poveşti! i-o reteză ofiţerul. Sînteţi iscoade şi hoţi. Dacă refuzaţi să vă îndepărtaţi, vă tai beregata aici şi acum.

– Subordonaţii tăi te vor acuza de crimă.

Ofiţerul îşi scoase pumnalul din teacă, dar un soldat îl prinse de braţ:

– Nu aveţi dreptul să procedaţi astfel. Guvernatorul provinciei va hotărî. Noi ne vom mulţumi doar să-i ducem în faţa lui pe aceşti doi suspecţi.

Cînd cei patru purtători ai litierei în care era instalat Khnum-Hotep îşi depuseră povara pe pămînt, scoaseră un suspin de uşurare. Corpolent, musculos şi un mare mîncăcios, guvernatorul bogatei provincii Oryx era greu. Deoarece dispunea de trei litiere decorate pe laterale cu flori de lotus şi se deplasa mult, transportarea lui nu era lucru uşor.

De îndată ce puse piciorul pe pămînt, cîinii săi de vînătoare, un mascul foarte vioi şi două femele dolofane, se repeziră înaintea lui.

– În dimineaţa asta nu v-am văzut deloc, iubiţii mei!

Masculul se ridică şi îşi puse labele pe umerii stăpînului. Geloase, femelele scheunau. Mîngîierile îndelungate le liniştiră.

– Au fost hrăniţi cum trebuie? întrebă Khnum-Hotep pe slujitorul care-i ducea umbrela.

– Desigur, stăpîne!

– Sper că nu mă minţi!

– Bineînţeles că nu! De altfel, au mîncat tot.

– În această seară, vor mînca iepure cu sos, la fel ca mine! Cine nu-şi răsfaţă cîinii, îi jigneşte pe zei.

La gîndul ospăţului, cei trei cîini care ştiau ce înseamnă „iepure cu sos" îşi linseră boturile. Apoi îşi urmară stăpînul cînd acesta intră în luxosul palat din capitală[1], locul de naştere al lui Kheops, acela care ridicase cea mai mare piramidă de pe platoul de la Gizeh.

După ce inspectase unul dintre bogatele terenuri agricole unde ţăranii trudeau din greu, dar se bucurau de cîştiguri excelente, lui Khnum-Hotep îi plăcea să se afunde într-un jilţ cu spătar înalt. Format din două plăci mari de lemn unite la vîrf, jilţul suporta fără să scîrţîie greutatea celui mai bogat guvernator de provincie. Datorită calităţilor sale de administrator, supuşii săi trăiau în belşug. Şi nici nu se punea problema ca un faraon, fie el şi Sesostris, să se amestece în treburile sale. În cazul în care monarhul instalat la Memphis ar încerca o lovitură în forţă, va întîmpina o rezistenţă crîncenă.

Un slujitor aduse un lighean mare, iar altul, un vas din aramă prevăzut cu un cioc alungit. Al doilea slujitor turnă apă pe mîinile lui Khnum-Hotep care se spăla îndelung, de mai multe ori pe zi, cu săpun vegetal.

Apoi, slujitorii îi dădură pomezile sale preferate, pe bază de grăsime purificată, fiartă în vin aromat. Se împrăştie un miros fin, care îndepărtă insectele.

Fără să fie nevoie să dea poruncă, servitorul îi aduse o splendidă cupă placată cu aur, a cărei ornamentaţie reprezenta

---

[1] Menat-Khofu.

nişte petale de lotus. Cupa conţinea băutura preferată a stăpînului, un amestec rafinat din trei feluri de vin vechi, care împrospăta puterile.

– Îmi pare rău că vă deranjez, stăpîne, dar comandantul unei patrule a deşertului doreşte să vă vadă cît mai repede.

– Să vină!

Ofiţerul se închină pînă la pămînt:

– Am arestat doi indivizi periculoşi. Vînau pe pămînturile voastre şi ne-au atacat. Dacă nu interveneam, oamenii mei i-ar fi omorît. Cum anume doriţi să scap de ei, stăpîne?

– Sînt tîlhari ai nisipurilor?

– E greu de spus, eu...

– Pentru un om cu meseria şi cu experienţa ta, nu judeci prea limpede! Adu-i în faţa mea!

– Nu e nevoie, ei...

– Eu hotărăsc ce e nevoie.

Cu mîinile legate la spate, Iker şi Sekari fură înfăţişaţi guvernatorului provinciei Oryx.

– Celui înfometat îi dau pîine, celui însetat – apă, veşmînt celui gol şi corabie celui care n-are, afirmă impozantul personaj, dar îi pedepsesc aspru pe criminali.

– Stăpîne, declară Iker cu gravitate, nu sîntem tîlhari, ci, victimele lor.

– Asta nu e şi părerea ofiţerului care v-a arestat.

– Am gonit gazela pentru că era mesagera unei zeiţe care ne-a salvat viaţa.

– Ticălosul ăsta e nebun sau mincinos! strigă comandantul.

– Dezleagă-i pe prizonieri şi pleacă! ordonă Khnum-Hotep.

– Stăpîne, siguranţa dumneavoastră...

– O să mă ocup eu însumi de ea.

Sekari nu se simţea în largul lui, dar Iker îşi păstră seninătatea.

– Acum, voinicilor, spuneţi adevărul! Sînteţi pe teritoriul meu şi vreau să ştiu tot.

– Lucram în minele de turcoaze ale zeiţei Hathor, îi spuse Iker.

– În calitate de meseriaşi sau de condamnaţi?

– Condamnaţi mutaţi la minele de aramă.

– Atunci chiar sînteţi nişte criminali!

– Eu am primit un an de muncă silnică, pentru că l-am înfruntat pe un perceptor necinstit.

– Şi tu? îl întrebă Khnum-Hotep pe Sekari.

– Şi eu la fel, stăpîne, bîigui grădinarul.

– Vă înşelaţi dacă mă credeţi naiv!

– Prietenul meu şi cu mine am fost însărcinaţi să cercetăm muntele pentru a o descoperi pe regina turcoazelor, continuă Iker, fără să se lase tulburat. Pentru că am împlinit cu bine această sarcină periculoasă, am fost eliberaţi.

– Şi ai asupra ta dovada că e adevărat ceea ce spui, nu?

– Iat-o!

Iker scoase din pînza înfăşurată în jurul şoldurilor tăbliţa de lemn semnată de Horure, care făcea din el şi din Sekari nişte oameni liberi, spălaţi de păcate.

Khnum-Hotep o citi cu atenţie, o încercă în dinţi, apoi cu unghiile.

– Pare adevărată.

Şeful provinciei auzise vorbindu-se despre acest Horure, un supus credincios al lui Sesostris, faimos pentru priceperea sa în treburi legate de ţinuturile deşertice. Evident, tînărul acesta mîndru şi hotărît nu minţea.

– Ce s-a întîmplat cu regina turcoazelor?

– Domeniul zeiţei a fost atacat de o bandă înarmată care a primit sprijin din partea unui prizonier, Gură-Pocită. El l-a ucis pe Horure, soldaţii şi minerii au fost măcelăriţi, iar cadavrele lor, arse. Fără îndoială, sîntem singurii care au scăpat.

– Iker voia să se bată, interveni Sekari, dar ar fi fost curată sinucidere! De aceea am fugit!

– Şi aţi traversat deşertul fără apă şi hrană?

Iker nu trecu sub tăcere nici unul dintre miracolele care le permiseseră să supravieţuiască.

Sinceritatea tînărului era atît de evidentă, încît Khnum-Hotep nu-i puse la îndoială povestea, cu atît mai mult cu cît divinitățile se iveau adesea în deșert.

Pentru prima dată, tîlharii nisipurilor îndrăzniseră să atace minele de turcoaze care se aflau totuși sub protecția faraonului.

Dar nu era de datoria guvernatorului provinciei Oryx să-l anunțe pe Sesostris. Alții îl vor preveni în cele din urmă că autoritatea sa era spulberată. Astfel, monarhul, slăbit, se va ocupa de sarcini mai urgente decît confruntarea cu înalții demnitari potrivnici extinderii puterii sale.

– Ce știți să faceți, fiecare din voi?

– Eu sînt grădinar, îi răspunse Sekari.

– Și eu – ucenic scrib.

– Provincia mea e bogată pentru că aici se muncește mult, preciză Khnum-Hotep. Un grădinar mi-ar fi de folos. Dar n-am nevoie de încă un scrib.

24.

– În schimb, reluă Khnum-Hotep, îmi trebuie mai mulţi soldaţi pentru ca gărzile mele sa poată respinge orice atacator. Pentru că eşti tînăr şi sănătos, locul tău e printre ele.

– Vreau să fiu scrib, stăpîne, nu soldat!

– Ascultă-mă bine, copile, zeii mi-au încredinţat o misiune: să fac ca această provincie să fie cea mai înfloritoare din întreaga ţară. Aici, văduvelor nu le lipseşte nimic, tinerele fete sînt respectate, fiecare mănîncă după pofta inimii, nimeni nu cere de pomană. Cei slabi nu sînt asupriţi de cei puternici şi nu există nici o neînţelegere între cei bogaţi şi oamenii simpli. De ce? Pentru că eu rămîn stîlpul acestui ţinut, oricît ar fi de greu. În timpul inundaţiilor, i-am plătit eu însumi pe ţărani şi i-am scutit de dările din urmă. Cu cît se pun mai multe dări, cu atît scade dorinţa de muncă. Nici pungaşii, nici slujbaşii care iau mită nu au dreptul să stea pe teritoriul meu. Dar nimic nu e mai firav decît fericirea aceasta. Astăzi se conturează un pericol pe nume Sesostris. Mai devreme sau mai tîrziu, va încerca să pună stăpînire pe provincia mea. Ori eşti cu mine, ori eşti împotriva mea! Dacă vrei să te bucuri de bunăvoinţa mea, fii unul dintre soldaţii mei! N-o să-ţi pară rău şi vei învăţa multe aici!

Khnum-Hotep se miră el însuşi că folosise atîtea argumente pentru a-l convinge pe acest tînăr necunoscut. De obicei, se mulţumea să dea ordine şi nu-i suporta pe cei care-l contraziceau.

– Am încredere în dumneavoastră, stăpîne!

Încă o dată, trezorierul Medes lăsă impresia că e foarte dornic. Marele preot al templului lui Ptah îi mulţumise călduros, fără să bănuiască faptul că ofranda provenea dintr-un furt. Dar Medes se lovea mereu de uşa veşnic închisă a templului ascuns. Şi trebuia să admită că nu va reuşi niciodată să-i cumpere pe cei care deţineau cheia.

Ce metodă să folosească pentru a descoperi în sfîrşit secretul sanctuarelor? Înaltul demnitar lăsa această grijă pentru mai tîrziu, căci capitala fremăta de zvonuri nu lipsite de interes. Sesostris decisese să pornească într-o adevărată recucerire a provinciilor, începînd cu Cobra, peste care domnea bătrînul Uakha.

La prima vedere, monarhul nu avea nici o şansă să reuşească; totuşi hotărîrea sa trebuia tratată cu toată seriozitatea, căci, puternic din fire, Sesostris nu dădea înapoi în faţa obstacolelor.

Dar averea lui Medes depindea, în mare parte, de excelentele sale relaţii cu guvernatorii provinciilor, pe care îi informa prin mijlocitori despre ceea ce se petrecea la curte. Cu excepţia cîinelui său credincios, Gergu, nimeni nu ştia cine era cu adevărat Medes, care nu înceta să uneltească din umbră.

De ceva vreme, întîmpina mari greutăţi în verificarea zvonurilor care se contraziceau între ele. Evident, Sesostris îi strunise pe cei mai mulţi din curteni şi întreţinea el însuşi această confuzie, pentru a putea înainta mai uşor pe drumul pe care-l alesese.

Şi dacă monarhul reuşea să stîrnească o veritabilă furtuna, aceasta nu-l va smulge şi pe Medes? Nu exista decît o singură soluţie pentru a evita catastrofa. Înlăturarea celui care a cauzat-o.

Dar asasinarea unui rege nu se poate face la repezeală, mai ales cînd este protejat de un soldat atît de eficient ca Sobek, care nu avea încredere în nimeni, nici chiar sau mai ales în apropiaţii faraonului. De aceea Medes nu putea comite nici cea mai mică imprudenţă.

Să se bazeze pe noroc era fantezie curată. Însemna să fie rupt de realitate. Trebuia, prin urmare, să pună la punct un plan care să-i permită să meargă la sigur.

Instructorul îi seceră picioarele lui Iker care căzu greoi pe spate.

– Nu ești atent, fiule! Ridică-te și străduiește-te să mă lovești în burtă!

Încercarea se sfîrși cu un eșec dureros și tînărul se trezi iar doborît la pămînt, cu vreo cîteva vînătăi în plus.

– O să am ceva de lucru cu tine... Dar cu multă voință vei învăța, în cele din urmă, să te bați.

Iker strînse din dinți și porni iar la atac, știind că vor trece săptămîni, luni chiar, înainte de a-i ajunge din urmă pe tinerii recruți care-și băteau joc de el.

Cel mai important era să nu se plîngă de soarta care-l purtase pînă aici, ci să tragă toate învățămintele din această situație; apoi era necesar să-i observe tot timpul pe cei mai pricepuți și să-i imite.

Faptul că nu avea nici prieteni, nici aliați, îi înzeci energia, în loc să i-o slăbească. Neputîndu-se baza decît pe el însuși, Iker găsi în singurătate forța de a se concentra asupra acestei noi ucenicii și doar asupra ei.

De la răsuciri bruște pînă la loviturile de picior, își însuși numeroasele moduri de prindere a adversarului, corectîndu-și greșelile. Înțelese că rapiditatea conta mai mult decît brutalitatea și că era posibil să întorci împotriva atacatorului violența sa.

Instructorul nu era mai vorbăreț decît Iker. Zgîrcit în explicații și comentarii, îl punea să repete de o sută de ori mișcarea corectă, indiferent de suferința sau oboseala elevului. Și cum acesta nu ridica vreodată nici cea mai mică obiecție, îl muncea și mai mult decît pe tovarășii săi.

– Mîine, anunță el, vor avea loc primele probe eliminatorii în vederea alergării de rezistență. Vă veți bate cu mîinile goale. Doar cei care vor obține două victorii vor merge mai departe.

Primul adversar al lui Iker era mai înalt și mai solid decît el.

– Vino, încoace, băiete, să te strivesc!

Iker puse un genunchi la pămînt.

– Ah, te recunoşti învins fără luptă! Nu mă miră! Numai baieţii din provincia noastră sînt în stare să ajungă buni războinici.

– Totuşi, nu e cazul tău.

– Ce-ai îndrăznit să spui?

Voinicul se repezi înainte cu pumnii strînşi. Iker se feri, întinse piciorul pentru a-i pune piedică, îl întoarse pe spate şi îi prinse gîtul cu braţul drept.

Cînd învinsul lovi pămîntul cu mîna stîngă, instructorul îi ordonă lui Iker să îi dea drumul prăzii. Cel de-al doilea adversar nu era aşa de prost ca primul. Atacă pe nepregătite şi reuşi să-şi petreacă braţul drept pe sub coapsa dreaptă a lui Iker, încercînd să-l ridice. Dar tînărul nu se lăsă, se eliberă, trecu în spatele luptătorului cu o iuţeală neaşteptată şi îl apucă de glezne. Învinsul se prăbuşi, iar învingătorul îl ţintui la pămînt, strîngîndu-l de gît.

– Două victorii, e bine! Du-te să mănînci şi să bei acum!

Vreo 50 de tineri soldaţi se repeziră cu viteză înainte. Deşi instructorul vorbise de o cursă de rezistenţă, unii porniră mai repede pentru a-şi uimi camarazii. Iker părea rămas în urmă, dar beneficia de experienţa dobîndită în timpul groaznicului marş prin deşert. Fără să se forţeze, îşi depăşi unul cîte unul concurenţii, surprins el însuşi de rezistenţa sa.

A doua zi, proba reîncepu, încă mai exigentă.

– Cei mai buni dintre voi trebuie să alerge 100 de kilometri în opt ore[1], anunţă instructorul. Cele mai multe mesaje sînt trimise cu ajutorul corăbiilor, dar mesagerii armatelor vor fi nevoiţi uneori să urmeze drumurile de pe uscat. Vreau, aşadar, oameni bine pregătiţi.

Alergînd într-un ritm din ce în ce mai alert, Iker nu înceta să se gîndească la chipul desăvîrşit pe care îl contemplase în turcoază. Cum să nu-i dea încredere un semn atît de minunat?

[1] Pe pistele moderne, special amenajate pentru competiţii sportive, atleţii pot sa parcurgă 100 km în aproximativ şase ore. Însă în Antichitate, din cauza terenului dificil, se considera că erau necesare opt ore. (n.a.)

O va regăsi, oare, pe tînăra preoteasă și pe cei care îl condamnaseră la moarte?

Cînd zări, în ultimul moment, bucățile ascuțite de silex împrăștiate pe potecă, avu inspirația să se arunce pe-o parte. Apoi se rostogoli pe o pantă și își încheie căderea, izbindu-se de trunchiul unui tamarin. Mort pe jumătate, evitase însă ce era mai rău, căci rănile adînci de la picioare l-ar fi imobilizat pentru o perioadă lungă. După ce-și veni în fire, Iker acoperi puțin cîte puțin distanța care-l separa de cel aflat în frunte, fiul unui soldat care îl ura și nu înceta să-l ponegrească în fața camarazilor săi.

În momentul în care îl depăși, celălalt încercă să-l dezechilibreze cu o lovitură de umăr. Iker se feri:

– N-o să-i spun nimic instructorului despre silex. Vom pune lucrurile la punct între noi, la cazarmă.

– Cei mai buni mînuitori ai bastonului sînt nubienii, arătă instructorul. De la unul dintre ei am deprins metodele pe care v-am învățat să le folosiți. Le veți pune în practică într-o luptă în care veți lovi din toate puterile. Am nevoie de doi voluntari.

– Eu mă ofer, zise Iker, știind că provoacă astfel reacția fiului soldatului.

Într-adevăr, acesta nu rată ocazia.

Cei doi adversari erau deopotrivă în privința înălțimii și a forței, dar, conform obiceiului său, Iker se bază pe agerimea sa. Îl lăsă pe celălalt, care era furios la culme, să creadă că se teme de atacurile lui și îl făcu să-și irosească puterile tot învîrtindu-se și atacînd fără nici un rezultat.

Cu bastonul său tare și ușor, Iker nu-l lovi decît o singură dată, drept în mijlocul frunții.

Celălalt căzu grămadă.

Instructorul îl examină.

– Cînd se va trezi, o să-l doară foarte rău capul.

– Aș fi putut să dau și mai tare.

– Nu te mai recunosc, Iker!

– Nu suport laşii.

Instructorul îl privi cu coada ochiului.

– Ai ceva de mărturisit?

– Problema este rezolvată.

– Îmi place asta, Iker! Ce se petrece între soldaţi nu mai interesează, cu condiţia să fie disciplinaţi, pricepuţi şi curajoşi. Dar tu nu eşti încă destul de pregătit pentru sărituri.

La început, frînghia prinsă între doi ţăruşi nu era întinsă prea sus. Dar o ridicară aşa de mult, încît părea de netrecut. Iker avu nevoie în aceeaşi măsură de pricepere şi voinţă, ca să se obişnuiască şi să nu se oprească în faţa obstacolului. Şi la acest joc, ca şi la celelalte, se dovedi cel mai bun.

O brunetă frumoasă, de vreo 40 de ani, se apropie de instructor.

– Doamnă Techat! Ce ne-aţi adus bun?

– Brînză şi legume. Spune-mi, cum se numeşte acest tînăr?

– Iker.

– E din regiunea noastră?

– Nu, dar e un recrut de excepţie. Sigur voi face din el un ofiţer!

Trezoriera provinciei surîse enigmatic. Din punctul său de vedere, Iker merita ceva mai bun.

25.

Cînd prima piatră a sanctuarului lui Sesostris fu aşezată după încheierea ritualului de întemeiere condus de însuşi monarhul, una dintre ramurile salcîmului înverzi.

Din nefericire, nici una nu mai făcu la fel. Totuşi, speranţa renăştea şi calea de urmat era stabilită: construirea unui nou templu şi a unui nou locaş al eternităţii, pentru a lupta împotriva tenebrelor care ameninţau să invadeze domeniul lui Osiris.

Sesostris verificase calitatea materialelor şi stătuse de vorbă cu fiecare meşter. Deşi lucrate repede, bineînţeles, construcţiile trebuiau sa dăinuiască peste timp. Şi încă de la începutul muncii pe şantier, noul grup de sacerdoţi numiţi de purtătorul paletei de aur se pusese, de asemenea, pe treabă.

Preotul chel se îngrijea de arhivele secrete din Casa Vieţii, unde nimeni nu putea să intre fără acordul său. Cel însărcinat să vegheze asupra integrităţii corpului lui Osiris nu se arăta mai puţin vigilent şi controla de mai multe ori pe zi sigiliile de pe uşa mormîntului divin. Cît despre preotul care păzea secretele, acesta celebra, în numele faraonului, ritualurile zilnice în compania purtătorului paletei. Graţie magiei cuvîntului, legătura cu nevăzutul era menţinută. Venerîndu-i pe strămoşi şi pe fiinţele luminii, servitorul lui *Ka* înlesnea, în mod eficace, sporirea puterii acesteia; iar cel care vărsa zilnic libaţia de apă proaspătă pe masa ofrandelor elibera substanţele delicate şi ascunse ale materiei pentru ca divinitatea, hrănindu-se cu ele, să protejeze Abydos-ul.

Toţi erau pe deplin conştienţi de importanţa sarcinilor lor. Preoţii permanenţi organizau ritualurile celor temporari, cercetaţi amănunţit de către forţele de ordine. Fiecare fusese interogat şi declaraţiile sale verificate. La cea mai mică greşeală, un preot temporar putea fi exclus de pe domeniul lui Osiris. Gravitatea situaţiei nu permitea nici o îngăduinţă. Aceeaşi severitate era aplicată şi faţă de preotesele muzicante. Acestea aveau origini diferite, o doamnă de vază de la Curte luînd parte la ritualuri alături de fiica unui ţăran. Una dintre ele era atît de frumoasă şi de cucernică, încît nici bătrînul purtător al paletei nu rămase insensibil la farmecul ei. Cine n-ar fi dorit să fie tatal unei fete atît de tinere şi de luminoase, a cărei privire oferea bucurie şi speranţă? Fără nici o îndoială, într-o zi va fi iniţiată în marele mistere şi nu va mai îndeplini îndatoririle de purtatoare de ofrandă în timpul sărbătorilor din lumea exterioară. Dar pentru a ajunge la statutul de preot permanent, mai ales la Abydos, trebuiau parcurse toate treptele ierarhiei şi toate etapele care duceau spre templul ascuns. Aşa era Legea încă de la începuturi, aşa se păstra şi acum.

Devotat în întregime sarcinii sale, însufleţit de misiunea pe care i-o încredinţase faraonul şi ferm hotărît să lupte împotriva întunericului pînă la ultima suflare, bătrînul preot nu sesiză un pericol neaşteptat.

Unul dintre preoţii permanenţi, un lungan cu figură dezagreabilă şi nasul proeminent, nu era mulţumit de poziţia pe care o ocupa. Trecea drept un om îndrăgostit de spiritualitate, iluzie cu care se amăgise înainte să iasă la iveala adevărata sa natură: gustul pentru putere. Nu cea a unui rege expus evenimentelor şi supus la o mie şi una de constrîngeri, ci puterea exercitată din umbră.

Pe măsură ce anii trecuseră, înţelesese cît de importante erau Abydos-ul şi misterele lui Osiris. Însăşi existenţa şi puterea faraonilor depindeau de ele. Trebuia sa stăpînească acest domeniu, care adăpostea secretele vieţii şi morţii.

Instruit la o școală de geometri și matematicieni, cu o fire rece ca un vînt de iarnă, își propusese să-i urmeze celui mai bătrîn dintre preoți și să devină superiorul lor. Cu toate acestea, apariția bruscă și neașteptată a lui Sesostris și reorganizarea corpului de preoți îi spulberaseră planurile. Și culmea ironiei, purtătorul paletei de aur îi încredințase o sarcină pe care o considera mai prejos, foarte îndepărtată de cea la care spera. Aparținea, desigur, vîrfului ierarhiei, dar voia mai mult decît atît.

Blestematul ăsta de Sesostris se făcea responsabil de ura și dezamăgirea sa, care creșteau în fiecare zi. Dar cum să scape de el și să obțină ceea ce i se cuvenea?

Pentru ceata Prevestitorului, care se ridica la mai bine de 200 de oameni, traversarea zonei mlăștinoase se dovedise deosebit de anevoioasă din cauza căldurii umede și a insectelor care îi înțepau neîncetat. Doi oameni muriseră mușcați de șerpi, iar unul fusese înhățat de un crocodil. Totuși, nimic nu clintea hotărîrea călăuzei care nu ezita niciodată asupra căii ce trebuia urmată.

După o vreme, fură nevoiți să treacă printr-un desiș de stuf pe jumătate inundat și să meargă prin noroi. Dar evitau astfel să aibă de-a face cu soldații lui Sesostris și puteau în fiecare seară să petreacă pe cinste, mîncînd pește fript.

În ciuda dorințelor lui Shab Strîmbu' și Gură-Pocită, Prevestitorul le interzisese să jefuiască rarele sate de pescari prin apropierea cărora treceau.

– Nu ne-ar lua mult timp, protestă Gură-Pocită.

– Prada ar fi neînsemnată și noi nu trebuie să lăsăm nici o urmă. Atacul asupra domeniului lui Hathor n-a fost decît un avertisment. Curînd, vom lovi cu și mai multă putere.

– Și încotro mergem?

– Dincolo de Zidurile Regelui. Din acest motiv trebuie să fim cu băgare de seamă și să străbatem ținuturi care sînt socotite de netrecut.

– Nici măcar nu aveți de gînd să atacăm fortărețele egiptene!

Fiecare auzise vorbindu-se despre sistemul de apărare pus la punct de primul Sesostris pentru întărirea graniţei de nord-est a regatului şi respingerea oricărei încercări de cotropire. Comunicînd între ele prin semnale vizuale, numeroasele posturi de pază şi control îi adăposteau pe arcaşii împuterniciţi să tragă asupra oricui şi-ar fi asumat riscul să forţeze trecerea graniţei.

– E încă prea devreme, recunoscu Prevestitorul, dar va veni şi vremea noastră. Zidurile Regelui dau Egiptului un amăgitor sentiment de siguranţă.

– Totuşi, obiectă Shab Strîmbu', sînt păzite de soldaţi adevăraţi şi...

– Continuă să ai încredere în mine şi totul va fi bine! Prima noastră ţintă este să trecem hotarul fără să fim descoperiţi. Apoi vom lua legătura cu noii noştri aliaţi.

– Despre cine vorbiţi, stăpîne?

– Despre asiatici şi beduini, care trăiesc în sărăcie în Canaan şi sînt persecutaţi de administraţia egipteană. Umiliţi fără încetare, nu visează decît să se răscoale, dar se tem de o pedeapsă sîngeroasă. Nu aşteaptă decît un conducător. Pe mine, Prevestitorul!

Shab Strîmbu' era deja subjugat. Iar Gură-Pocită, deşi îl socotea nebun pe conducătorul lor, îl credea totuşi în stare sa pună la cale o serie straşnică de jafuri, care i-ar fi îmbogăţit pe adepţii săi. Însă trebuiau, într-adevăr, să treacă de Zidurile Regelui fără să fie prinşi şi evadatul din minele de aramă nu credea că e posibil aşa ceva.

Însa Gură-Pocită se înşela.

Fără grabă, Prevestitorul trimise mai multe iscoade pentru a găsi punctul de trecere cel mai puţin supravegheat. Odată sfîrşită cu bine această misiune, observă timp de cîteva zile comportamentul soldaţilor şi al vameşilor. Apoi, în toiul unei nopţi fara luna, îşi trezi din somn credincioşii şi le porunci să-l urmeze.

Într-o linişte desăvîrşită, merseră de-a lungul liniei din spatele fortului pe care nici o strajă n-o păzea.

– Stapînul e om deștept! recunoscu Gura-Pocită.

– Cînd ai norocul să găsești pe unul ca el, aprobă Shab Strîmbu', nu trebuie să-l mai părăsești.

– Dar în privința prăzii nu e lacom?

– Nici nu-i pasă. Ești de acord ca noi doi să luăm partea cea mai grasă, fiindcă sîntem mîna dreaptă a Prevestitorului, și restul să-l împarțim celorlalți?

– Îmi convine. Dacă vreunul bombăne, îi rup șalele. Doar ca să le fie învățătură de minte. Dar spune-mi... stăpînul ce caută?

– Obsesia sa este ca adevărul suprem pe care el singur îl deține și care trebuie impus tuturor oamenilor să domnească pentru totdeauna. Ori i te supui, ori mori! Și principalul său dușman e faraonul care se împotrivește acestei credințe.

– Ești grozav de învățat, Strîmbule!

– După ce l-am ascultat atîta pe Prevestitor, pot să repet ce spune el.

– Mie, unuia, nu-mi pasă! Important este să se dovedească o adevarată căpetenie războinică și să impună noua sa credință prin luptă și prin sînge. Cu cît vom omorî mai mulți egipteni, cu atît vom fi mai bogați.

Cînd Prevestitorul îi întîlni pe primii asiatici, stăpînii unor turme, se prezentă imediat drept dușmanul de temut al lui Sesostris și cîștigă atenția căpeteniilor de clan. Acceptă jocul obligatoriu al lungilor tratative care nu duceau nicăieri, dar obținu ceea ce dorea: o întrevedere cu înalta lor căpetenie secretă, un bătrîn beduin orb, cu barba albă, a cărui ură față de egipteni nu înceta să crească. El hotăra atacurile împotriva caravanelor prost apărate și ordona executarea cananeenilor bănuiți de a se fi înțeles cu dușmanul.

Abia păși Prevestitorul în camera lipsită de orice podoabe în care moșneagul statea înțepenit într-un scaun, că bărbosul și surîse încîntat:

– Iată-te, în sfîrșit! De atîta vreme trag nădejde să apari... Loviturile mele sînt doar ca niște înțepături de insectă. Dar tu,

tu vei stîrni fulgerul şi măcelul! Trebuie să i se pună capăt legii lui Maat şi domniei fiului ei, faraonul!

– Ce mă sfătuieşti?

– Un război pe faţă este pierdut dinainte. Cu vreo cîţiva credincioşi, gata să-şi dea viaţa pentru cauza noastră, poţi semăna groaza pe pămîntul egiptean. Trebuie ca atacurile să fie precise, să facă un număr cît mai mare de victime şi să răspîndească spaima în rîndul oamenilor. Sesostris va fi socotit răspunzător şi tronul său va începe să se clatine.

– Eu sînt Prevestitorul şi cer supunere absolută din partea războinicilor pe care mi-i încredinţezi.

– Ai dobîndit-o deja! Dar e nevoie să îi mai instruieşti şi pe mulţi alţii. Lasă-mă să-ţi ating mîinile!

Prevestitorul se apropie.

– Ciudat... Pot să jur că sînt gheare de şoim! Eşti exact aşa cum visam: crud, neîndurător, cu neputinţă de distrus.

– Dacă ai avea mijloacele necesare, de unde ai începe cuceririle?

– Fără şovăială, de la Sichem! Acolo nu se află decît o mică garnizoană egipteană. Localnicii vor fi uşor de aţîţat, iar victoria – impresionantă.

– Să fie, aşadar, Sichem.

– Cheamă-i pe slujitori şi cere-le să mă ducă pe pragul casei mele! Să se strîngă toţi susţinătorii războiului!

Cu o vehemenţă uluitoare pentru un om de vîrsta lui, orbul predică războiul total împotriva Egiptului şi îl prezentă pe Prevestitor drept urmaşul său şi, în acelaşi timp, singurul comandant capabil să-şi poarte adepţii spre victorie.

Apoi, cu o ultimă tresărire de ură, muri.

26.

Micul oraş Sichem era adormit sub razele soarelui şi garnizoana egipteană se îndeletnicea, fără tragere de inimă, cu treburile zilnice, printre care exerciţiile militare ocupau un loc neînsemnat. După zece ani petrecuţi în acest colţ pierdut de lume, comandantul nu mai încerca să se opună permanentelor „negoţuri“ pe furiş ale populaţiei locale. Capii marilor familii, al căror număr de copii era imposibil de socotit, se înţelegeau între ei. Se furau reciproc, asasinau din cînd în cînd, îşi rezolvau problemele lovindu-se pe la spate, dar fără a pricinui tulburări ale ordinii. Asupra acestui aspect, comandantul se arătase de neclintit: acceptînd să nu ştie nimic, nu voia să vadă nimic.

Cît despre strîngerea dărilor, renunţase, de asemenea, şi la treaba aceasta. Cananeenii minţeau cu atîta uşurinţă, încît nu mai reuşeau să distingă adevărul de plăsmuire. Şi nu dispunea de un număr suficient de oameni care să facă verificările necesare. Se mulţumea, aşadar, să ia o foarte mică parte din recoltele pe care i le arătau. De fiecare dată, lucrurile se petreceau la fel: supuşii se plîngeau de căldură, de frig, de insecte, de vînt, de secetă, de furtună şi de o sută de alte nenorociri, care îi aduceau în pragul mizeriei. Ofiţerul nici nu mai asculta aceste jelanii atît de plictisitoare, care l-ar fi adormit şi pe cel mai încăpăţînat insomniac.

În fiecare zi, comandantul se ruga zeului Min, a cărui capelă fusese construită în nordul cazărmii, să-i permită să se întoarcă în Egipt cît mai curînd. Visa să-şi revadă satul natal din Deltă,

să-şi facă siesta sub palmierii ce se întindeau de-a lungul canalului unde se putea scălda în anotimpul cald şi să aibă grijă de bătrîna sa mamă, pe care n-o văzuse de foarte mult timp.

Cu perseverenţă, scria la Memphis cerînd mutarea sa, dar mai-marii săi păreau să fi uitat de el. Suferind cu resemnare, ofiţerul îşi rînduise o viaţă tihnită în care bere tare, adesea de o calitate îndoielnică, ocupa primul loc.

– Caravana de la miazănoapte a sosit, îl avertiză aghiotantul său.

– A avut loc vreo întîmplare neplăcută?

– Încă n-am făcut controlul obligatoriu.

– Uită de el!

– Dar regulamentul...

– Cananeenii vor face munca în locul nostru. Se înţeleg bine cu stăpînii sirieni de caravane.

– O să măsluiască documentele, o să ne înşele în privinţa cantităţii mărfurilor şi...

– Ca de obicei, îi reaminti comandantul. Mi se pare mie sau ţi s-au aprins călcîiele după o localnică?

– Ne întîlnim, e adevărat.

– E frumoasă?

– Atrăgătoare şi bine înzestrată de zei.

– Nu te căsători cu ea! Fetele de aici se supun mai mult clanului lor decît bărbatului pe care sfîrşesc întotdeauna prin a-l distruge.

– Unul dintre paznicii noştri de noapte mi-a raportat despre un început de răzmeriţă la intrarea dinspre sud a oraşului.

Comandantul ieşi brusc din toropeala sa:

– Glumeşti?

– N-am verificat încă.

– Ocupă-te imediat de asta! Înţelegerea-i înţelegere. În cazul în care cananeenii au uitat-o, o să le-aduc eu aminte.

Două ore mai tîrziu, aghiotantul său tot nu se întorsese.

Cuprins de o presimțire rea, comandantul ordonă soldaților să ia armele și să-l urmeze. Și dacă localnicii îi pricinuiseră subordonatului său cel mai mic necaz, atunci o să afle ei cine deține puterea la Sichem.

La intrarea dinspre sud, era strînsă o mulțime, formată din mai bine de 300 de oameni. Ofițerul egiptean fu surprins: cei mai mulți dintre ei îi erau necunoscuți.

Neîndoielnic, nu putea înfrunta o astfel de mulțime cu slabele sale puteri, mai ales că soldaților săi, prea puțin pregătiți pentru o astfel de ciocnire, le clănțăneau deja dinții de frică.

– Comandante, îi sugeră unul dintre ei, am face poate mai bine să ne retragem.

– Noi reprezentăm ordinea și legea în Sichem, pe care nu le vor pune în pericol o adunătura de străini.

O tînără femeie înaintă spre el:

– Vrei vești de la aghiotantul tău, comandante?

– Cine ești tu?

– Femeia pe care a dezonorat-o și a necinstit-o. Își închipuia că voi fi pentru totdeauna obligată să tac și să fac ce vrea el, dar nici unul dintre voi nu v-ați gîndit la venirea Prevestitorului! Datorită lui, cananeenii vor șterge Egiptul de pe fața pămîntului.

– Eliberați-l imediat pe aghiotantul meu!

Tînăra femeie îi surîse cu cruzime:

– Cum zici tu, comandante!

Gură-Pocită aruncă trei saci la picioarele ofițerului egiptean:

– Iată ce a mai rămas din acest călău!

Cu mîinile tremurînde, comandantul desfăcu sacii. Primul conținea capul aghiotantului, al doilea – mîinile, al treilea – sexul.

Apoi, apăru un bărbat înalt, cu barba tăiată îngrijit și cu ochi ciudați, roșii:

– Depune armele și poruncește-le oamenilor tăi să mi se supună, îi propuse el cu voce blîndă.

– Cine te crezi?

– Eu sînt Prevestitorul și trebuie să mi te supui, la fel ca toți locuitorii din Sichem.

– Tu ești cel care trebuie să se supună reprezentantului puterii! Dacă tu ai comis această crimă, vei fi executat, la fel și cei care au înfăptuit-o.

– Nu ești un om cu judecată, comandante! Dacă eu încep lupta, ceata ta de fricoși nu va mai rezista mult timp.

– Ascultă-mă fără împotrivire! Dacă nu...

– Îți ofer o ultimă șansă, egipteanule! Sau mi te supui, sau mori.

– Puneți mîna pe acest răsculat! ordonă comandantul oamenilor săi.

Credincioșii Prevestitorului se năpustiseră la atac.

Gură-Pocită străpunse pieptul gradatului, înainte ca Shab Strîmbu', apucat de o criză de isterie, să-i dea lovitura de grație, călcîndu-i fața în picioare. Nici unul dintre soldați nu fugi destul de repede pentru a scăpa de urmăritori.

Populația din Sichem își aclamă noul stăpîn care o converti la religia al cărui singur chezaș și interpret era. Cum planul său era să-l răstoarne pe faraon și să extindă teritoriul cananeenilor, aceștia îi îmbrățișară cu entuziasm ideile și credința.

Într-un acces de ură, cazarma și templul lui Min fură șterse de pe fața pămîntului. De acum înainte, nici un templu nu va mai fi ridicat în onoarea vreunei divinități și nici un chip al vreunui zeu nu va mai fi sculptat în piatră. Doar cuvintele Prevestitorului urmau să fie gravate pentru ca fiecare să le pătrundă sensul, repetîndu-le fără încetare.

Învingătorul și ajutoarele sale se instalară în casa primarului, omorît cu pietre din cauza relațiilor strînse pe care le avea cu egiptenii.

– Cer jumătate din pămînturi, declară Gură-Pocită.

– Bineînțeles, dar e chiar puțin, estimă Prevestitorul, năucindu-și interlocutorul. După atîtea suferințe îndurate în minele de aramă, nu meriți mai mult?

– Dacă o iei așa... Ce propuneți?

– Trebuie să pregătim tineri războinici gata să moară pentru cauza noastră și să pricinuiască Egiptului răni adînci. Dorești să te ocupi de ei?

– Pe cinstea lui Gură-Pocită, îmi place! Dar nu va fi vorba de o joacă. Chiar și la antrenamente, o să lovesc fără milă.

– Așa zic și eu. Doar cei mai buni, pe de-a-ntregul căliți, vor fi trimiși în misiunile pe care le vom alege împreună cu Shab. Și în fiecare dimineață, le voi explica tuturor credincioșilor mei motivele luptei noastre.

Shab Strîmbu' era din ce în ce mai mîndru să participe îndeaproape la o asemenea cucerire. Cuvintele simple ale Prevestitorului îl copleșiseră și facuseră din el cel mai credincios dintre adepții săi.

Chiar aici, la Sichem, marea aventură prindea contur.

27.

Curtea de la Memphis era neliniştită. Potrivit unor zvonuri stăruitoare, Sesostris, la întoarcerea în capitală, nu întîrziase să-i convoace pe înalţii demnitari care formau Casa Regelui, adevăratul trup simbolic al monarhului. Funcţia lor nu se mărginea la cea a miniştrilor obişnuiţi; comparaţi cu razele soarelui, rolul lor consta, cu precizie, în transmiterea şi aplicarea decretelor faraonului, în calitate de manifestări pămîntene ale luminii creatoare.

Dar, în acest domeniu ca şi în multe altele, Sesostris tocmai efectuase o reformă profundă, reducînd numărul celor care aveau funcţii importante în Casa Regelui, şi păstrase secretul asupra deciziilor privitoare la acest consiliu secret, unde urma să se hotărască viitorul ţării.

Şi fiecare se întreba, cu nelinişte şi plin de dorinţă, dacă va fi unul dintre fericiţii aleşi. Cîţiva bătrîni curteni potoliră elanurile celor ambiţioşi, amintindu-le despre povara enormă ce va apăsa pe umerii lor în acest caz.

Aşteptînd numirile, Medes tremura de emoţie. Îşi va păstra rangul? Va fi mutat sau, şi mai rău, exilat într-un oraş din provincii? Era sigur că nu comisese nici o greşeală şi, prin urmare, nu risca să primească vreun reproş. Dar va şti, oare, regele să-i aprecieze calităţile la adevărata lor valoare?

Cînd cei doi soldaţi ai lui Sobek Păzitorul cerură să-l vadă, Medes simţi cum îl lasă puterile. Ce semn îl îndrumară spre el pe acest blestemat? Gergu... Gergu se arătase prea vorbareţ!

Nenorocitul nu avea să scape cu viață dacă-și încălcase îndatoririle, căci Medes îi va pune în spate multe păcate.

– Vă ducem cu noi la palat, îl anunță unul dintre zbiri.

– Pentru ce anume?

– O să vă spună mai-marele nostru.

Era inutil să se opună. Medes nu trebuia să lase să se vadă teama pe care o resimțea, pentru ca la o adică să-și poată susțină nevinovăția și să-l convingă pe monarh.

Dar în fața lui Sobek, curajul îi dispăru, iar cuvintele pe care și le pregătise îi rămaseră pe buze:

– Luminăția Sa mi-a poruncit să vă anunț că nu mai răspundeți de trezorerie.

Medes parcă și auzi trîntindu-se poarta temniței.

– Acum sînteți numit secretar al Casei Regelui. În această calitate, sînteți însărcinat să înregistrați decretele regale și să vegheați asupra aplicării lor în toată țara.

Pentru o lungă perioadă, Medes se crezu pierdu într-un vis. El, unit cu inima puterii! Desigur, nu intra în cercul de bază al cărui centru era faraonul, dar era lipit de el. Situat chiar dedesubtul celor mai importante persoane din regat, va fi primul care le va cunoaște adevăratele intenții.

Îi rămînea doar să profite cît mai mult de această nouă situație.

Nu erau decît patru oameni în sala de audiențe a palatului regal din Memphis: Sobek Păzitorul, Sehotep[1], Senânkh și generalul Nesmontu.

Tăcuți, nu îndrăzneau nici să se privească, nici să se gîndească la faptul că fuseseră într-adevăr aleși de către rege ca să formeze consiliul său restîns. Nici unul nu aspira la onoruri, toți cîntareau dificultațile care-i așteptau, știind că Sesostris nu admitea nici înfrîngerile, nici justificările șirete.

---

[1] Numele său complet era Sehotep-ib-Râ – „Cel care dă măreție inimii Luminii divine". (n.a.)

Cînd apăru faraonul, simbolul lui Unu care aducea armonia în diversitate, se ridicară şi se înclinară. Datorită tiarei sale, gîndurile monarhului străbăteau cerul asemenea şoimului divin, primind energia soarelui şi celebrînd cea mai misterioasă dintre legături, cea a lui Ra şi Osiris; bucata de pînză care înfăşura coapsele regelui simboliza cunoaşterea marilor mistere, iar brăţarile din aur masiv, apartenenţa la sfera divinului.

Faraonul se aşeză încet pe tron.

– Principala noastră îndatorire este să facem să domnească Maat pe acest pămînt. Fără dreptate şi judecată corectă, omul devine fiară pentru aproapele său şi în lumea aceasta nu s-ar putea trăi. Inima noastră trebuie să vegheze, limba să vorbească răspicat şi buzele să rostească numai adevărul. Avem obligaţia să continuăm opera Zeului şi a celorlalte divinităţi, să refacem în fiecare zi creaţia, să punem din nou temeliile acestei ţări, ca pe cele ale unui templu. Glorios este Cel Mare ai cărui principali slujitori sînt puternici. Nici unul dintre voi nu va putea alege calea de mijloc, nici unul dintre voi nu trebuie să risipească darul regal.

Privirea monarhului se opri asupra lui Sehotep, un bărbat de vreo 30 de ani, elegant şi distins, cu trăsături fine şi faţa însufleţită de ochii ce scăpărau de inteligenţă. Moştenitorul unei familii bogate, scrib cu experienţă, înzestrat cu un spirit viu care îl făcea uneori nervos, nu-i aprecia deloc pe curteni.

– Te numesc Însoţitor unic, Purtător al sigiliului regal şi Mai-Mare peste toate lucrările faraonului. Vei veghea asupra respectării secretului templelor şi a îngrijirii şi înmulţirii vitelor. Fii drept şi adevărat ca Thot! Te angajezi să-ţi îndeplineşti sarcinile fără să dai greş?

– Da, jură Sehotep, cu voce emoţionată.

Sesostris se adresă apoi unui bărbat de vreo 40 de ani, cu obraji plini şi o burtă pe măsură. Această înfăţişare de om vesel, amator de mîncăruri rafinate, ascundea un iscusit administrator al tezaurului, cu un caracter aspru, capabil să-şi supravegheze

oamenii cu severitate. Deoarece nu poseda decît prea puțin tact, se împiedica adesea de lingușitori și trîntori.

– Pe tine, Senankh, te numesc Mare Trezorier al regatului, în fruntea Dublei Case Albe. Vei veghea asupra unei drepte împărțiri a bogățiilor, astfel ca nimeni să nu sufere de foame.

– Jur, Luminăția Ta!

Considerat prea sobru și prea autoritar, bătrînul general Nesmontu se remarcase sub domnia lui Amenemhat I. Nepăsător față de onoruri, trăind simplu ca un soldat la cazarma principală din Memphis, nu avea decît un scop: să apere teritoriul egiptean, orice s-ar întîmpla.

– Pe tine, Nesmontu, te numesc în fruntea întregii noastre armate.

Învinuit de multe ori că vorbea prea direct, bătrînul ofițer nu-și trădă faima.

– Se înțelege de la sine, Luminăția Ta, că mă voi supune cu grijă poruncilor voastre, dar trebuie oare să vă aduc aminte că trupele guvernatorilor de provincie, odată adunate, vor forma o armată mai bună decît a noastră? Și nu vorbesc nici de echipamentul care nu e îndestulător, nici de ruina cazarmelor noastre.

– Asupra acestor ultime două probleme, întocmește, fără întîrziere, un raport amănunțit ca să putem înlătura lipsurile. Cît privește restul, îmi dau seama că situația e periculoasă și nu voi sta cu mîinile în sîn.

– Puteți să vă bizuiți pe devotamentul meu absolut, Luminăția Voastră, promise generalul Nesmontu.

Sobek Păzitorul s-ar fi retras bucuros din această adunare unde socotea că nu e locul său, dar monarhul îl privi insistent, cu gravitate.

– Pe tine, Sobek, te numesc căpetenia gărzilor regatului. Fără slabiciune sau lipsă de cumpătare, tu trebuie să faci să domnească siguranța, oamenii să aibă încredere că pot umbla liberi și că-și pot transporta liniștiți mărfurile. Să veghezi la respectarea legilor calătoriei pe mare și să-i arestezi pe cei care-i îndeamnă pe oameni la răscoală.

– Mă supun cu credinţă, îl asigură Sobek pe faraon, dar aş putea cere Luminăţiei Voastre favoarea de a nu mă închide într-o încăpere în care să citesc rapoarte? Mi-ar plăcea să vă asigur în continuare protecţia îndeaproape, împreună cu mica mea trupă.

– Găseşte tu însuţi mijlocul de a-ţi îndeplini toate îndatoririle.

– Bizuiţi-vă pe mine, Luminăţia Voastră.

– Faraonii au o misiune însemnată şi hotărîtoare, reluă Sesostris. Fiecare dintre ei trebuie să repare ce a construit înaintaşul sau şi să facă în aşa fel încît numele să-i fie pomenit în veci. Doar un om slab nu are duşmani şi lupta lui Maat împotriva lui *isefet*, care înseamnă violenţă, minciună şi nelinişte, nu se va întrerupe niciodată. Dar astăzi, această luptă capătă o înfăţişare nouă, căci unii dintre duşmanii noştri, şi mai ales cei porniţi să-i nimicească pe faraoni şi Egiptul însuşi, nu pot fi văzuţi.

– Vă temeţi pentru propria viaţă, Luminăţia Voastră? se îngrijoră Sehotep.

– Nu acesta e lucrul cel mai important. Dacă eu dispar, zeii îl vor alege pe cel care-mi va urma. Însă Abydos-ul e în pericol. Copleşit de forţe ale întunericului, salcîmul lui Osiris se usucă. Cu ajutorul construcţiilor ce vor înălţa acolo şi care vor transmite o energie înnoitoare, sper, cel puţin, să opresc răspîndirea răului. Dar nu ştiu cine este făptaşul şi, atîta timp cît nu-l vom afla, ar trebui să ne fie frică de ce e mai rău. Cine îndrăzneşte să se slujească de energia lui Seth şi să pună astfel în pericol renaşterea lui Osiris?

– Pentru mine, interveni generalul Nesmontu, nu există nici cea mai mică îndoială: e unul dintre guvernatorii provinciilor care refuză să vă recunoască puterea şi autoritatea. Decît să se supună şi să-şi piardă înlesnirile, unul dintre aceşti nelegiuiţi s-a hotărît să se alieze cu răul.

– Un egiptean ar putea fi destul de nebun ca să-şi distrugă ţara? întrebă Senankh.

– Un om cu influenţa lui Khnum-Hotep nu s-ar da înapoi de la nimic pentru a-şi păstra puterea pe care o moşteneşte din tată în fiu. Şi nu e singurul!

– Garantez pentru Uakha, şeful provinciei Cobra, spuse Sesostris spre marea surpriză a bătrînului general.

– Cu tot respectul, Luminăţia Voastră, nu cumva doar s-a prefăcut?

– Sinceritatea sa nu poate fi pusă la îndoială. Uakha doreşte să-mi devină un slujitor devotat.

– Rămîn alţi cinci nesupuşi şi mai de temut decît el.

– Sobek are sarcina să adune informaţii despre ei. Eu mă voi strădui să-i conving.

– Nu vreau să par neîncrezător, Luminăţia Voastră, dar ce aţi prevăzut în caz de nereuşită?

– De bunăvoie sau cu forţa, Egiptul trebuie să se unească.

– Începînd de azi, îmi voi pregăti oamenii pentru orice fel de înfruntări.

– Nimic nu e mai distrugător decît un război între oamenii de acelaşi neam, protestă Sehotep.

– Nu-l voi porni decît atunci cînd nu va mai fi altă cale, îl asigură regele. O altă misiune care trebuie îndeplinită e găsirea aurului care poate vindeca salcîmul.

– Căutaţi-l la guvernatorii provinciilor! sări imediat generalul Nesmontu. Ei controlează drumurile din deşert care duc spre mine şi strîng averi. Cu atîtea bogăţii pot să-şi plătească soldaţii şi mercenarii, cu generozitate.

– Probabil, ai dreptate, îl aprobă monarhul, dar las totuşi în grija lui Senankh cercetarea comorilor din fiecare templu. Poate va găsi acolo aurul de care avem nevoie.

Faraonul se ridică.

Acum, fiecare cunoştea răspunderile ce-i reveneau.

Sobek deschise uşa sălii de audienţe şi dădu peste unul dintre oamenii săi, vizibil îngrozit:

– Veşti proaste, comandante! Soldatul deşertului care tocmai mi-a adus acest raport este un om serios.

Pe cînd citea textul scurt şi înspăimîntător, Sobek socoti că trebuie să-l roage pe faraon să prelungească sfatul Consiliului restrîns.

28.

– După cum scrie în acest raport, declară Sobek descumpănit, minele de turcoaze ale zeiței Hathor au fost atacate și minerii, omorîți. Soldații deșertului care patrulau în această regiune n-au găsit decît leșurile arse.

Toți membrii Casei Regelui erau tulburați. Sesostris părea încă și mai încruntat ca de obicei.

– Cine a putut înfăptui o crimă atît de mîrșavă? întrebă Sehotep.

– Tîlharii nisipurilor, aprecie generalul Nesmontu. Fiecare guvernator de provincie care ar trebui să se îngrijească de aceste lucruri nu se ocupă decît de propria siguranță și îi lasă să prospere.

– În mod obișnuit, nu atacă decît caravanele, obiectă Sobek. Și sînt îndeajuns de lași pentru a ști că jefuirea unui domeniu regal va atrage asupra lor cele mai rele necazuri!

– Uiți că nu poți pune mîna pe ei niciodată? Această nenorocire trebuie analizată cu toată seriozitatea. Ea dovedește că deja clanurile s-au unit, pregătindu-se de o răscoală generală.

– În acest caz, interveni Sesostris, nu se vor mulțumi doar să atace minele. Sa-mi fie aduse cît mai repede rapoartele privitoare la Zidurile Regelui și la garnizoanele din Canaan.

Senankh încredință această sarcină lui Medes care dovedi o remarcabilă eficiență.

Cînd examină documentul, monarhul observă că o singură localitate rămînea neimplicată: Sichem.

– Acolo se găsește o trupă mică și fără valoare, comandată de un ofițer dezamăgit care nu încetează să solicite mutarea sa, arătă generalul Nesmontu. În fața unui asalt al beduinilor suficient de numeroși și hotărîți, n-ar rezista. După cîte se pare, trebuie să ne pregătim pentru o răzmeriță a întregii regiuni și atacarea posturilor noastre de la granițe.

– Să fie prevenite, porunci Sesostris. Tu, generale, mobilizează imediat toate regimentele pe care le avem! Îndată ce vor fi gata de marș, vom pleca spre Sichem.

Gură-Pocită se bucura din toată inima. Noua sa îndeletnicire de instructor al viitorilor războinici din umbră îi plăcea atît de mult, încît nu mai număra orele de antrenament dur în cursul cărora nici o bătaie nu era mimată. În fiecare zi, mureau mai mulți tineri. În ochii lui Gură-Pocită erau niște neputincioși, tot mai exigent și mai brutal. Prevestitorul își dorea trupe capabile de acțiuni rapide și eficiente, care să nu dea înapoi în fața nici unui pericol.

Predicile sale zilnice, la care toți locuitorii din Sichem erau obligați să asiste, cu excepția femeilor care erau izolate în casele lor, încingeau spiritele. Prevestitorul nu le ascundea iminența unei lupte crîncene, căci izbînda deplină nu putea fi obținută fără acest preț. În ceea ce-i privește pe vitejii care vor muri în timpul înfruntarilor, ei vor merge direct în Paradis, unde femei superbe le vor satisface toate poftele, iar vinul va curge în valuri.

Shab Strîmbu' îi descoperea pe cei slabi și îi preda lui Gură-Pocită, care îi folosea drept țintă pentru arcașii și aruncătorii săi de cuțite. Îmbătat de această funcție neașteptată, mîna dreaptă a Prevestitorului nu putea totuși să-și ascundă frămîntările:

– Stăpîne, mă tem ca victoria noastră de acum să nu fie de scurtă durată. Nu credeți că faraonul va răspunde atacului nostru?

– Bineînțeles.

– Şi-atunci, nu ar trebui sa ne ascundem?

– Deocamdată nu, căci felul şi vigoarea acestui răspuns mă interesează. Ea mă va ajuta să cunosc adevărata fire a lui Sesostris şi să-mi stabilesc strategia. Egiptenii respectă atît de mult viaţa semenilor săi, încît se poartă ca nişte fricoşi. Dar cei care-mi sînt devotaţi ştiu că trebuie să-i nimicească pe necredincioşi şi că adevăratul rege se va impune cu armele.

Prevestitorul vizita familiile cele mai sărace din Sichem ca să le explice că singura cauză a nenorocirilor lor era faraonul. De aceea ele trebuiau să-şi încredinţeze copiii, de la o vîrstă fragedă Prevestitorului, pentru a-i transforma în luptători ai adevăratei credinţe.

În ultima probă, aceea cu mîinile goale, Iker, datorită rapidităţii sale, pusese la pămînt doi adversari cu o statură mult mai impresionantă decît a lui. Şi împreună cu zece dintre colegii sai devenise luptător de trupă al provinciei Oryx, în slujba lui Khnum-Hotep.

– Eşti trimis să păzeşti şantierul de corăbii, îl anunţă instructorul. Te vei supune poruncilor doamnei Techat. Să nu-ţi închipui că se va arăta binevoitoare pentru că este femeie. Guvernatorul provinciei noastre a numit-o trezorier şi i-a dat în grijă dările tocmai pentru că este foarte hotărîtă şi curajoasă. I-a încredinţat chiar şi administrarea propriei averi, împotriva sfătuitorilor săi! Ca să fiu sincer, fiule, nu puteai nimeri mai rău! Să nu ai încredere în această leoaică! Ea nu se gîndeşte decît cum să-i distrugă pe bărbaţi.

Instructorul îşi conduse elevul pînă la şantier unde îi întîmpină un şef de echipa respingător.

– Doar n-o să aibă grijă de siguranţa noastră copilandrul ăsta! îi ironiză el.

– Nu te lua după aparenţe şi, mai ales, nu te pune cu el!

Şeful de echipă îl cîntări din priviri pe Iker, cu mai multă atenţie.

– Dacă aceste cuvinte n-ar veni din partea instructorului trupelor noastre, m-ar fi făcut să rîd. Urmează-mă, băiete,

o să-ți arat unde e locul tău. Ai de îndeplinit un singur ordin: să nu lași pe nimeni să intre pe șantier, fără să mă anunți.

Iker descoperi o lume nouă în care meșterii modelau diversele părți ale unei corăbii. Sub ochii săi, dintr-un pin se născură un catarg o cîrmă, o etravă, o cocă, un bastingaj și băncile vîslașilor. Cu o îndemînare extraordinară, dulgherii asamblară micile scînduri de lemn, pe cînd colegii lor împletiră parîme solide și croiră vele din țesătură de in.

Fascinat, tînărul le urmărea cu toată atenția gesturile și le repeta în minte.

Dar fu trezit brutal la realitate cînd un zdrahon îl îmbrînci pentru a forța trecerea.

– Cine ești? îl întrebă Iker, apucîndu-l de braț.

– Merg să-l văd pe fratele meu, unul dintre dulgheri.

– Trebuie să-l anunț pe șeful de echipă.

– Cine te crezi? Eu n-am nevoie de aprobarea lui!

– Am ordinele mele.

– Vrei să te bați cu mine?

– Dacă trebuie!

– Împreună cu toată echipa, o să te învățăm minte!

Zdrahonul ridică brațul pentru a-i chema pe meșteri în ajutor, dar îl coborî aproape imediat și se trase înapoi cu un pas, de parcă tocmai ar fi zărit un monstru.

Iker se întoarse și o descoperi pe doamna Techat, foarte elegantă în rochia sa verde-pal.

– Pleacă, îi porunci ea nepoftitului care își luă tălpășița pe furiș.

Apoi Techat îl cercetă pe tînarul luptător care stătea nemișcat ca o statuie.

– Îi apreciez pe cei care pun îndatoririle înaintea propriului interes și chiar a propriei siguranțe. Se pare că te-ai comportat strălucit în perioada instruirii. Te tragi dintr-o familie de ofițeri?

– Sînt orfan.

– Și vrei să devii soldat?

– Doresc să devin scrib.

– Ştii să citeşti, să scrii şi să socoteşti?

– Într-adevăr.

– Dacă vrei să te ajut, trebuie să-mi spui mai multe.

– Mi-au furat viaţa şi vreau să ştiu de ce.

Doamna Techat păru nedumerită:

– Cine caută să-ţi facă rău?

Iker îşi încercă norocul:

– Doi corăbieri, Ochi-de-Ţestoasă şi Cuţit-Tăios. Corabia lor se numea *Fulgerul*.

Se lăsă o lungă tăcere.

– Spune-mi cum arată acest Ochi-de-Ţestoasă?

Tînărul făcu întocmai.

– Am impresia că persoana aceasta nu-mi este necunoscută, dar amintirile mele sînt foarte neclare. Trebuie sa mă apuc de nişte cercetări care-mi vor lua, fără îndoială, mult timp.

Iker începu să viseze. În sfîrşit, o speranţă! Dar neîncrederea i se făcu repede simţită.

– De ce m-aţi ajuta?

– Pentru că îmi placi. Oh, să nu-ţi faci idei greşite, băiete! Nu-i iubesc decît pe bărbaţii de aceeaşi vîrstă cu mine, cu condiţia să nu mă încurce în munca mea, pretinzînd că sînt mai pricepuţi decît mine. Tu, Iker, nu semeni cu nimeni. Un foc necunoscut te însufleţeşte, un foc atît de puternic, încît invidioşii nu se gîndesc decît să-l stingă. Aceasta e, probabil, cauza necazurilor tale.

Rămînînd totuşi prudent, Iker conteni cu destăinuirile.

– O să fac tot posibilul să-ţi obţin mutarea, îl anunţă doamna Techat. Începînd de mîine, vei deveni ajutorul supraveghetorului arhivelor provinciei. Numeroase acte aşteaptă să fie aşezate în ordine, poate-ţi vei găsi printre ele fericirea.

29.

Toată casa lui Medes era cuprinsă de agitație. După unele zvonuri pesimiste, fostul trezorier al palatului fusese demis din funcțiile pe care le ocupa și mutat într-un mic oraș din sud, unde urma să-și încheie cariera uitat de toți. Frumoasa locuință din Memphis avea să fie vîndută, iar servitorii – împrăștiați.

Încă din zori, soția lui Medes, pradă unei mari îngrijorări, nu înceta să-și pună la treabă servitoarele care se ocupau cu aranjarea părului și cu machiajul.

– Ai găsit, pînă la urmă, vasul cu cele cinci grăsimi?

– Nu încă, îi răspunse slujnica.

– Atîta neatenție este de nesuportat!

– Nu ați pus-o în lădița de fildeș?

Enervată, stăpîna casei trebui să recunoască acest fapt evident. Fără să-și ceară scuze, se unse cu pomada miraculoasă, compusă din grăsime de leu, de crocodil, de șarpe, de muflon și de hipopotam.

– Fă-o să pătrundă în firul de păr, îi ordonă ea. Apoi masează-mi capul cu ulei de ricin. Astfel, nu voi avea niciodată fire de păr alb!

Dupa căderea lui Medes, soția lui nu avea să-și mai cumpere aceste preparate pentru înfrumusețare, scumpe, dar absolut necesare. Să divorțeze? Era imposibil, căci averea era a soțului. Totuși, dacă l-ar acuza de adulter, i-ar reveni și ei jumătate. Dar îi

trebuiau dovezi solide, că de nu, risca pedeapsa de a nu mai primi nimic.

– Fardează-mă mai bine! se răsti. Se mai văd pete roşii pe faţă şi pe gît.

Slujnica aplică un strat de pudră făcută din păstăi, miere şi alabastru, un amestec special care ascundea ridurile şi vîrsta pe care o avea.

Cînd Medes intra în camera soţiei sale, se trase un pas înapoi.

– Cum te simţi, draga mea?

Ea se ridică dintr-o mişcare, împingîndu-le la o parte pe servitoare:

– Tu... Noi... Noi sîntem daţi afară din slujbă?

– Daţi afară? Dimpotrivă, am fost înaintat. În înţelepciunea sa, faraonul mi-a recunoscut meritele.

Lui Medes îi veni greu să potolească patima cu care femeia îl acoperi de sărutări.

– Simţeam, ştiam eu, eşti cel mai bun, cel mai mare, cel mai...

– Mă aşteaptă răspunderi grele, scumpa mea!

– Vom fi şi mai bogaţi?

– E sigur.

– Ce sarcină ţi-a încredinţat regele?

– Secretar permanent al Marelui Consiliu.

– Înseamnă că vei cunoaşte multe secrete?

– Evident, dar trebuie să păstrez tăcerea.

– Chiar şi faţă de mine?

– Chiar şi faţă de tine.

Treburile statului nu o pasionau deloc pe soţia înaltului demnitar, a cărui avere îi permitea să-şi satisfacă toate capriciile. Şi nu asta conta cel mai mult?

În timp ce extraordinara veste se răspîndea la toate etajele casei şi prin vecini, Medes se retrase în camera sa de lucru unde, cîteva minute mai tîrziu, îl primi pe Gergu.

Acesta mesteca două bucăți de rădăcini mirositoare, îmbibate cu rășină de terebint, care serveau la curațarea gurii și dădeau o răsuflare parfumată.

– Felicitări pentru numirea în slujbă! Vom avea mîinile și mai libere, nu?

Medes desfășura un papirus:

– Este o plîngere împotriva ta.

– O plîngere! Din partea cui?

– A uneia dintre fostele tale soții, pe care ai lovit-o cînd erai beat.

– Se poate...

– Există un martor. Ai forțat ușa, ai amenințat-o și ai pălmuit-o.

– Nu e atît de grav.

– În Egipt, este!

– Și acest martor... cine este?

– Camerista, o fată tînără de la țară.

– Aș incerca să...

– M-am ocupat eu, i se destăinui Medes. S-a întors în satul ei uitat de lume, iar soția ta a primit mai multă mobilă nouă, însoțita de o scrisoare în care îți cereai iertare și pe care am compus-o eu însumi. Plîngerea a fost retrasă!

Gergu se lăsă să cadă pe un scăunel.

– Vă datorez cel puțin un urcior din cea mai bună bere, stăpîne!

– Uită vechile cuceriri și stăpînește-ți ura față de femei, Gergu! Administratorul principal al hambarelor trebuie să impună respect.

– Eu, administrator principal...

– Senankh, mai-marele meu, ți-a semnat numirea.

– De mîine, plec la vînătoare! O să vă aduc o adevărată avere, storcîndu-i la sînge pe cei din subordinea mea.

– Tocmai așa ceva să nu faci.

Gergu rămase cu gura căscată.

– Dar acum că am puterea, eu...

– Noi doi ne vom schimba tactica. De-a lungul mai multor ani, am lucrat bine, dar modest. Noua noastră poziţie ne permite să sperăm la mai mult. De acum încolo, vom fi supuşi mai des pericolelor şi prudenţa noastră trebuie să sporească.

– Nu vă înţeleg prea bine, mărturisi Gergu, pipăindu-şi amuletele pentru a se linişti şi a-şi limpezi mintea, în acelaşi timp.

Medes, nervos măsura cu paşi mari încăperea, în lung şi-n lat.

– De acum încolo, sînt primul care află ce hotărîri au fost luate în consiliu. Sarcina mea e să copiez decretele date de faraon şi să le fac publice. Orice pas greşit, orice trădare grosolană vor dovedi că eu sînt vinovat. Va fi anevoios să trag sforile pentru propriul interes, pentru că regele şi sfetnicii săi îmi vor observa cu atenţie toate gesturile şi faptele.

– Atunci... această promovare e un dezastru!

– Nu şi dacă mă folosesc de ea cum se cuvine. Datorită ţie, care ai mai multă libertate de mişcare, voi continua să-mi întăresc relaţiile de prietenie şi influenţă. În sînul înaltei administraţii îmi voi crea altele noi.

– Şi noua noastră corabie necesară pentru a ajunge în Punt şi a găsi aurul?

– Nu ne vom mai gîndi la ea în viitorul apropiat. Sesostris a dat un ordin neobişnuit: să se întocmească inventarul tuturor comorilor din temple, ca să ştie cît de mari sînt aceste bogăţii.

– De ce neobişnuit?

– Pentru că regele are deja aceste informaţii. Sînt convins că, de fapt, caută altceva, dar ce anume? Deoarece vei participa şi tu la îndeplinirea acestei porunci, încearcă să afli şi alte amănunte! Cu aceeaşi ocazie, vei vedea care sînt sanctuarele care prezintă interes pentru noi. Şi asta nu e tot. Faraonul decretează mobilizarea generală.

– S-a hotărît, aşadar, să-i atace pe guvernatorii provinciilor!

– N-ai ghicit, Gergu! Tocmai s-au petrecut nişte întîmplări neaşteptate şi deloc plăcute în Canaan, dar nu le cunosc nici importanţa, nici gravitatea.

– Ceva neînsemnat nu stîrnea o astfel de reacție!

– Asta este și părerea mea. Nu știm încă dacă generalul Nesmontu va merge în fruntea trupelor sau dacă faraonul în persoană va lua asupra sa această sarcină.

– Cu alte cuvinte, e posibil ca Sesostris să piardă lupta și puterea să fie luată cu forța de altcineva la Memphis!

– Să fim pregătiți pentru orice răsturnare a ordinii, recunoscu Medes. Cei patru demnitari care alcătuiesc Consiliul restrîns al faraonului sînt considerați cinstiți, pe deplin devotați lui. Dar, la urma urmelor, sînt doar niște oameni. Vizitîndu-i des, le voi descoperi slăbiciunile și voi profita de ele. Cît despre monarh, el se bucură de o protecție deosebită, dobîndită prin cunoașterea secretelor templului ascuns. Fără ea, orice încercare de a lua puterea ar fi doar o amăgire sortită pieirii. Și încă nu știu cum să străpung acest zid de netrecut.

– Veți izbuti, să nu vă îndoiți de asta!

– Pînă atunci, Gergu, nici o greșeală! Trebuie să devii un om cinstit, respectat, un model pentru subordonații tăi.

Cel caruia îi erau adresate aceste cuvinte surîse batjocoritor.

– Dacă unul singur încearcă să mă imite, îi sparg capul!

Cei doi aliați rîseră în hohote. Apoi Gergu deveni brusc serios.

– Și dacă ne-am mulțumi cu ce-am obținut pînă acum? Rezultatele nu sînt de lepădat. Primejdia are o înfățișare care te încîntă și te îmbata, dar rămîne totuși primejdie. Țara Punt s-a îndepărtat foarte mult.

– Nu atît pe cît crezi, obiectă Medes. Tu, un corăbier nemaipomenit, care nu se simte bine decît pe furtună, cum ai putea să renunți? Nu sîntem decît la începutul călătoriei, Gergu! Și, în plus, îmi semeni: îți place puterea de dragul puterii și forța de dragul forței.

Gergu se învoi.

– Înțelepții Egiptului condamnă lăcomia și ambiția. Nu au dreptate. Sînt două porniri fără egal, datorită cărora nu mai

există hotare. Şi faptele de seamă pe care le presimt îmi întăresc această convingere.

– Nu-mi dă pace o întrebare. Dar înainte de a o rosti, lăsaţi-mă să beau ceva tare!

Gergu goli pînă la fund două cupe cu alcool de curmale.

– De ce facem noi rău, Medes?

– Pentru că ne atrage. Şi ce înseamnă răul?

– Să te opui lui Maat, dreptăţii şi luminii!

– Repeţi neghiobiile bătrînilor înţelepţi. Crezi că ele te vor îmbogăţi şi îţi vor oferi locul la care rîvneşti?

– Tot mi-e sete.

Medes se gîndi că trebuia să se îngrijească din cînd în cînd de dispoziţia sufletească, uneori schimbătoare, a omului său de încredere. Gergu se înşela: ei nu făceau încă rău, căci le lipsea un ajutor în interiorul unui templu.

30.

Într-o singură zi, Iker muncise mai mult decît doi slujbaşi într-o săptămîna şi această atitudine îi atrase numeroase invidii. Fără protecţia doamnei Techat, asupra tînărului s-ar fi abătut multe necazuri. Superiorul său îi încredinţă sarcinile cele mai complicate, dar Iker nu se lăsă impresionat. Meticulos şi încăpăţînat, rînduia documentele cu speranţa că va găsi în ele numele lui Ochi-de-Ţestoasă, al lui Cuţit-Tăios şi al *Fulgerului.*

Dar strădaniile sale rămîneau în continuare lipsite de roade.

Cînd fu chemat de stăpîna sa, ajutorul de arhivar nu părea descurajat.

– N-ai obţinut nici un rezultat, Iker?

– Nici unul. Dumneavoastră aţi aflat ceva?

– Nimic, îl compătimi doamna Techat.

– Totuşi, aceşti oameni şi corabia lor nu sînt o închipuire a mea!

– Nu-ţi pun cuvintele la îndoială, dar aminteşte-ţi ce ţi-am spus: căutările s-ar putea dovedi îndelungate.

– Nu vi s-au limpezit amintirile?

– Din nefericire, nu, dar sînt aproape sigură că acest Ochi-de-Ţestoasă a trecut prin provincia noastră. Trebuie să-ţi schimbi dispoziţia, fiule! Curînd, vom merge să celebrăm sărbătoarea zeiţei Pakhet şi tu îmi vei duce umbrela.

Pakhet, „Cea-care-zgîrie“, era o femelă ghepard şi îşi avea culcuşul într-o grotă venerată de preotese, cele mai multe dintre ele, soţii ale nobililor din provincie.

Pe corabia doamnei Techat, care se îndrepta spre locul sacru al zeiţei[1], Iker se bucura de aerul curat şi de blîndeţea vîntului. Sa pluteşti pe Nil rămînea o încîntare! Timp de cîteva secunde, tînărul se gîndi că ar putea să-şi întrerupă călătoria şi să se stabilească în această provincie, pentru a-şi petrece zilele în linişte. Dar întrebări fără răspuns îl măcinau, de parcă era un om însetat, pentru care apa era vitală. Nu, întîmplările care-l copleşiseră nu erau lipsite de sens! Iar lui îi revenea tălmăcirea lor şi dezlegarea tainei destinului său.

Corabia acosta la mare distanţă de un magnific abanos, ale cărui crengi mascau intrarea în grota sacră.

– Nu atinge acest arbore, îl sfătui doamna Techat. Aici se ascunde adesea ghepardul în care se incarnează zeiţa. Se aruncă asupra oricărui neiniţiat care nu cunoaşte formulele pentru a o linişti.

– Cum poţi să le înveţi?

– Eşti tare curios!

– Spuneţi-mi, cel puţin, care este menirea lui Pakhet.

„Hotărît lucru, gîndi doamna Techat, băiatul acesta nu e făcut din acelaşi aluat ca majoritatea oamenilor."

– Această zeiţă stăpîneşte focurile distrugătoare şi poate să se transforme într-un şarpe care se aruncă asupra duşmanilor soarelui care vor să-l distrugă. Dar rostul ei nu se reduce la lupta pentru izbînda luminii. Prin magia sa, ea înlesneşte revărsarea apelor, care aduce bunăstare ţării întregi.

– În ce fel?

– Nu crezi că mergi prea departe cu întrebările, Iker?

– O să merg atît cît îmi daţi voie.

– Să spunem că este aliata lui Osiris şi nu mă întreba nimic mai mult. Mulţumeşte-te să observi şi păstrează tacerea!

Fie doamna Techat ştia şi tăcea, fie nu ştia şi se prefăcea, pentru Iker, şi într-un caz, şi în celălalt, urmarea era aceeaşi. Plictisita de staruinţele lui, ea nu i-ar mai oferi nici cea mai marunta explicaţie.

---

[1] Speos Artemidos, aproape de Beni-Hassan (n.a.)

Pe cînd tînărul își proteja stăpîna cu o umbrelă de soare, alcătuită dintr-o prăjină și o pînză de in de formă dreptunghiulară, o preoteasă în vîrstă ieși din grotă.

– Fie ca porților cerului să le cadă zăvoarele, astfel încît puterea divină să apară în toată splendoarea sa!

Apoi, ieșira pe rînd alte patru preotese, care se înclinară în fața celei dintîi. Părul lor era adunat la spate, formînd o ciudată pieptănătură care te făcea să te gîndești la coroana albă a faraonului. Purtau înfașurate în jurul șoldurilor bucăți scurte de pînză, susținute de bretele care le acopereau sînii.

– Astfel sosesc cele patru vînturi ale cerului, le spuse marea preoteasă. Fie ca ele să se domolească pentru ca bogăția țării să fie asigurată. Iată vîntul de la miazănoapte răcoros și dătător de viață!

Prima fată începu un dans lent și solemn. Grația gesturilor ei îl fascină pe Iker.

– Iată vîntul de la răsărit, deschizătorul porților cerești, cel care arată drumul luminii divine și calea spre paradisul celeilalte lumi.

Cea de-a doua dansatoare nu era mai puțin grațioasă decît prima. Pașii nu-i șovăiră niciodată, iar ritmul ei te vrăjea.

– Iata vîntul de la apus, care provine din Unu, înainte de apariția lui Doi. El țîșnește de dincolo de moarte.

A treia dansatoare își depăși colegele. Deoarece era pătrunsă de mesajul spiritual pe care-l simboliza, le dezvălui privitorilor o artă a dansului mai profundă și mai zguduitoare. Anumite figuri aminteau lupta împotriva morții și dorința de a o învinge.

– Iată, în sfîrșit, vîntul de la miazăzi care aduce cu sine apa înnoitoare și face viața să dăinuie.

La început, Iker crezu că se înșală, amăgit de o asemănare uimitoare.

Apoi, își concentra toată atenția asupra chipului tinerei preotese, ale cărei mișcări erau de o grație fără egal. Din toată ființa ei se răspîndea o lumină ce reda intensitatea vieții renăscute, oferite de vîntul de la miazăzi.

Ea.

Era chiar ea, Iker o recunoscuse în ciuda costumului şi a pieptănăturii neobişnuite.

– Ţine umbrela cum trebuie, se plînse doamna Techat, mă arde soarele!

Iker îşi corectă poziţia, fără a înceta să o privească pe femeia iubită, al cărei dans i se păru îngrozitor de scurt.

Cele patru vînturi rămaseră nemişcate. Conducătoarea ceremoniei împodobi frunţile preoteselor cu flori de lotus.

– Astfel sînt dezvăluite cuvintele divine ascunse în natură. Fie ca aceste flori al căror parfum delicat dă viaţă luminii să fie chezaşul miracolului reînvierii.

Din fiecare floare de lotus ţîşni o lumină orbitoare.

Apoi cele cinci preotese se urcară pe o corabie care se îndepărtă de ţinutul sacru al lui Pakhet, unde urma un banchet în onoarea soţiilor demnitarilor. Iker şi ceilalţi slujitori mîncară deoparte.

– Pari răvăşit, remarcă doamna Techat.

– Nu, în sfîrşit, da... Acest ritual este atît de tulburător!

– Te-a tulburat frumuseţea dansatoarelor?

– Pe cine n-ar tulbura? Aceea care întruchipează vîntul de la miazăzi atinge desăvîrşirea. Ştiţi cine este şi cum o cheamă?

– N-am nici o idee. Aceste preotese au venit de la Abydos pentru a celebra ritualurile zeiţei Pakhet, apoi se vor întoarce în templul lor.

– N-aţi mai văzut-o niciodată pînă acum?

– Nu, probabil că e sosită de curînd la templu. Mai bine uit-o!

– Pentru că aparţine Cercului de Aur din Abydos?

Doamna Techat se încruntă:

– Cine ţi-a vorbit de el?

– Un grădinar.

– O plăsmuire de-a poeţilor, Iker! Nu îi da atenţie! Şi îţi repet: uit-o pe această tînără femeie! Ea trăieşte într-o lume pe care tu n-o vei cunoaşte niciodată. Dacă îţi plac dansatoarele, există altele şi mai fermecătoare şi la care, în plus, se poate ajunge.

Mai repede decît se aştepta oricine, Iker puse în ordine arhivele provinciei Oryx, dar fără a gasi nici cea mai mică urmă

a celor doi marinari sau a corabiei lor. Ca să aibă mintea ocupată, Techat îi încredință altă sarcină.

Pe de altă parte și ea resimțea aceeași dezamăgire: nici unul dintre oamenii trimiși în acest scop nu fusese capabil să-i aducă o informație cît de cît credibilă. De aceea, trebuia să scoată din inima acestui tînăr deosebit dorința de răzbunare și să-l convingă să se stabilească în această regiune, unde ar fi ajuns un scrib influent.

Își căuta argumente în acest scop, contemplînd din înaltul terasei luna nouă care dovedea victoria lui Osiris, cînd o voce o făcu să tresară:

– Pot să vă vorbesc, doamnă Techat? Liniștiți-vă, nu vă fac nici un rău! Dar nu vă întoarceți. Dacă încercați să vă uitați la mine, vă omor.

– Ce... ce vrei?

– În ceea ce-i privește pe cei doi oameni și corabia lor, s-ar putea să am o urmă care trece prin provincia marilor preoți ai lui Thot. Lăsați-l pe Iker să plece acolo!

– Cine ești tu ca să îndrăznești să-mi dai ordine?

– Un aliat.

– Minți! Spune adevărul sau pun să fii arestat!

– Dacă vi l-aș dezvălui, m-ați arunca în închisoare.

– Îți propun un tîrg: adevărul în schimbul libertății tale.

– Am cuvîntul vostru?

– Îl ai.

– Acționez din ordinul faraonului Sesostris. Protejîndu-l pe Iker m-ați ajutat mult. Acum însă, trebuie să-i dați voie să-și continue Căutarea.

– Aș vrea să-și uite trecutul și să trăiască fericit.

– Dacă reușiți să-l convingeți, de ce nu? Dar fiți cinstită cu el și vorbiți-i despre aceste urme.

– Trebuie să ne gîndim la viitorul tău, îi spuse doamna Techat lui Iker. Ce-ai zice să te stabilești aici și să-ți continui ucenicia de scrib?

– Oferta voastră e generoasă, dar sînt nevoit să o refuz. Pentru că nu aţi obţinut nici o informaţie, o să merg să caut în altă parte.

– Şi dacă rătăcirea ta prin lume nu te va duce nicăieri?

– Mi-au furat viaţa, vreau să o găsesc şi să-mi înţeleg destinul, oricît m-ar costa.

– Ai putea pierde această viaţă pentru totdeauna.

– Să nu fac nimic ar însemna să mor şi mai repede.

– Pentru că nu e posibil să te conving, o să te ajut, dar pentru ultima dată.

– Mă goniţi?

– Vei pleca în Provincia Iepurelui.

– Adică, vreţi să spuneţi... că aţi dat peste un semn?

– Atît de slab, încît nu am alte informaţii precise să-ţi dau. Du-te acolo şi descurcă-te!

– Stăpînul Khnum-Hotep mă va lăsa să plec?

– Mă socotesc eu cu el. Vei purta la tine o scrisoare către guvernatorul Djehuty. Te voi înfăţişa ca pe un ucenic scrib dornic să se perfecţioneze. Şi cum aici la noi nu e loc, îl rog să fie binevoitor cu tine. Să sperăm că te va primi. Dacă ai acest noroc, foloseşte-te de el cît mai discret cu putinţă în căutările tale. Djehuty nu e un om prea îngăduitor, să nu-l jigneşti cu nici un chip.

– Cum sa vă mulţumesc, doamnă Techat?

– Mi-ar fi plăcut să te reţin aici, Iker, dar provincia Oryx e prea mică pentru tine. Iată ultimul meu cadou, o să te apere.

Îi înmînă tînărului un obiect în formă de semilună.

– Acest talisman a fost cioplit dintr-un dinte de hipopotam. Tatăl meu, un mare vraci care a murit, a gravat pe el un grifon şi cîteva hieroglife. Reuşeşti să le citeşti?

– „Sînt spiritul care taie capul tuturor duşmanilor, fie ei bărbaţi sau femei.“

– În fiecare seară, înainte de a te culca, pune-l pe burta. Va îndeparta de lîngă tine forţele care vor să te distrugă.

31.

Cuvîntarea Prevestitorului stîrnise şi mai multe aclamaţii decît de obicei. În numele zeului unic ale cărui porunci le propovăduia el, toate oraşele din Cannan se vor uni ca să atace împreună Egiptul, să-l ucidă pe faraon, să-i zdrobească pe asupritori şi să preia puterea. Apoi învingătorii vor impune credinţa lor tuturor popoarelor, dacă e nevoie, chiar şi cu forţa.

– I-aţi trezit pe cei adormiţi, constată Shab Strîmbu'. Vor alcătui curînd o armată nemaipomenită, care va birui întreaga lume.

– Nu sînt atît de sigur, i-o reteză Prevestitorul, potolind entuziasmul omului care reprezenta mîna sa dreaptă.

– Dar oamenii ăştia cred în dumneavoastră şi vă vor urma pînă la moarte!

– Nu mă îndoiesc, dar nu au arme şi nu sînt buni războinici.

– Vă temeţi de... o înfrîngere?

– Totul depinde de puterea egiptenilor.

– Pînă acum, nu s-a făcut simţită!

– Nu fi naiv, prietene! Dacă faraonul nu se grăbeşte înseamnă că va lovi cu mai multă forţă.

– Dar atunci... populaţia din Sichem va fi măcelărită!

– Nu aceasta-i soarta uşor de ghicit a unei capcane? Primii credincioşi nu au altă menire. Vor pieri cu demnitate, iar unii vor ajunge în Paradis, aşa cum le-am promis. Importanţi sînt însă razboinicii pe care-i pregăteşte Gură-Pocita. Ei trebuie sa scape

din lupta care va urma şi să se ascundă în umbră, pentru a acţiona cînd voi alege eu momentul.

Cei doi bărbaţi se înapoiară în tabăra de antrenament de unde era scos cadavrul unui baieţandru, al cărui craniu se dovedise prea moale. Lovind fără încetare, Gură-Pocită nu înceta să înăsprească pregătirea trupelor sale.

– Eşti mulţumit? îl întrebă Prevestitorul.

– Nu încă. Cei mai mulţi dintre băieţandrii ăştia sînt prea fragezi! Nu-mi pierd speranţa că voi reuşi să-i formez pe cîţiva, dar va dura ceva vreme.

– Mă tem că nu prea avem.

– În caz de atac, le vom vedea priceperea pe cîmpul de bătaie!

– Nu, Gură-Pocită! Tu şi cei mai buni elevi ai tăi veţi părăsi regiunea şi vă veţi adăposti într-un loc sigur, la două zile de mers de Imet, în Deltă. Ţinutul e nelocuit. Mă aşteptaţi acolo.

– Pentru ce această dezordine?

– Te-am dezamăgit eu cîndva, Gură-Pocită?

– Nu!

– Atunci, ai în continuare încredere în mine.

Cu plămînii gata să ia foc de atîta fugă, un pîndar se opri la oarecare distanţă de Prevestitor.

– Stăpîne, sosesc! Soldaţi egipteni, sute de soldaţi!

– Linişteşte-te, viteazul meu! N-am prezis aşa? Anunţă-i pe toţi susţinătorii noştri să se pregătească să apere Sichem-ul. Zeul va fi alaturi de ei.

Prevestitorul adună căpeteniile trupelor de luptători în piaţa principală şi le reaminti strategia pe care aveau s-o urmeze. Fiecare trebuia să se bată pînă la moarte. Victorioşi sau învinşi, adepţii săi aveau să cunoască fericirea veşnică.

Comandanţii micilor fortăreţe care formau Zidurile Regelui mulţumiră zeilor că erau încă în viaţă. Chemaţi de faraonul însuşi, îndurară mustrările şi mînia sa stăpînită, care îi înspăimînta mai mult decît dacă ar fi ţipat la ei. Socotiţi neputincioşi şi

nefolositori pentru că nici nu au prevăzut, nici nu au împiedicat răscoala de la Sichem, se vedeau cel puțin condamnați la muncă silnică într-o temniță din oaze.

Sesostris luase însă o altă decizie: să-i mențină în posturile lor, fără să le mai tolereze nici o greșeală. Și acest spin înfipt în inima unor ofițeri de carieră, amorțiți în iluzia siguranței lor, și-a dovedit eficiența. Scoși din toropeala lor, ofițerii se angajară să supravegheze zona așa cum o făcuseră altădată, să-și încurajeze oamenii și să se transforme într-o stavilă în calea năvălirilor.

Fermitatea și autoritatea lui Sesostris acționaseră ca un adevarat imbold. A sluji un rege de o asemenea valoare stîrnise entuziasmul tuturor.

Situația liniei de fortificație odată stabilizată, monarhul, în fruntea trupelor sale, porni spre Sichem.

– Tot n-a sosit nici o veste din acest oraș? îl întrebă pe generalul Nesmontu.

– Nici una, Luminăția Voastră. În schimb, ținem în mod normal legătura cu celelalte așezări din zonă, ceea ce ne întărește speranța că răscoala nu s-a extins.

– Aspectul unei răni nu-i trădează totdeauna gravitatea, obiectă faraonul. Trimite vreo zece iscoade să cerceteze orașul din toate părțile.

Rapoartele coincideau: războinicii cananeeni erau așezați în cele patru puncte cardinale.

– Întregul oraș s-a răsculat, concluziona generalul Nesmontu. Mica noastră garnizoana a fost, probabil, spulberată. Dar de ce ațîțătorii la răscoală n-au încercat și în alte așezări?

– Dintr-o pricină ușor de înțeles: vor să știe, mai întîi, cum va acționa faraonul. Înainte de a recîștiga Sichem-ul, închide toate drumurile, cărările, potecile care duc spre el. Vreau ca nimeni să nu scape. Dupa ce soldații noștri își vor ocupa pozițiile, atacăm.

Convinși de Prevestitor că ajutorul zeului le va permite să-i respingă pe atacatori, locuitorii din Sichem se năpustiră urlînd

asupra infanteriei lui Sesostris. Deşi surprinşi la început de agresivitatea adversarului înarmat cu unelte agricole, soldaţii se dezmeticiră repede. Sub îndemnurile generalului Nesmontu, cananeenii fură zdrobiţi fără întîrziere.

Victoria se contură atît de iute, încît Sesostris nu fu nevoit să intre în luptă. Dar pierderea a 30 de soldaţi dovedea violenţa înfruntării. Femei şi copii preferaseră mai degrabă să piară decît să se predea.

Odată oraşul recucerit, casele fură scotocite una cîte una, dar nici vorbă de vreun depozit de arme.

– L-ai arestat pe conducătorul lor? îl întrebă regele pe Nesmontu.

– Nu încă, Luminăţia Voastră.

– Supravieţuitorii trebuie interogaţi cu atenţie.

– Jumătate din populaţie a pierit. N-au mai rămas decît bătrîni, bolnavi, copii şi femei. Acestea pretind că soţii lor au vrut să se elibereze de sub asuprirea egipteană cu ajutorul zeului unic.

– Cum îl numesc?

– Zeul Prevestitorului. El le-a arătat adevărul locuitorilor din Sichem şi ei l-au urmat cu toţii.

– Aşadar, el este cauza acestui dezastru! Adună cît mai multe mărturii despre el.

– Trebuie să ştergem de pe faţa pămîntului acest oraş?

– O să folosesc vrăjile necesare pentru ca astfel de răzvrătiri să nu se mai repete. O nouă garnizoană, mai mare, va asigura paza oamenilor care vor fi trimişi să se stabilească aici, începînd de luna viitoare. În plus, generale, vei face un tur de verificare a tuturor oraşelor din Canaan. Vreau ca locuitorii lor să vadă armata noastră şi să ştie că ea va interveni fără reţineri împotriva duşmanilor Egiptului.

În mai multe locuri, îndeosebi în apropierea templului devastat, a cărui reconstrucţie urma să înceapă fără întîrziere, Sesostris îngropă cioburi din ceramică roşie pe care erau înscrise texte pline de imprecaţii, referitoare la forţele întunecate şi la

cananeeni. Dacă tulburau încă o dată pacea, blestemul avea să cadă asupra lor.

Apoi regele se întrebă dacă acest Prevestitor nu era decît un nebun însetat de sînge sau chiar reprezenta un pericol real.

Acum, Prevestitorul știa.

Sesostris nu era unul dintre acei monarhi slabi și nehotărîți care se lăsau în voia sorții, fără să știe ce decizie să ia. Acest faraon nu se dădea înapoi de la folosirea forței și era greu de crezut că poate fi laș.

În aceste condiții, lupta pentru victoria finală îl înflăcăra și mai mult pe Prevestitor. Dar se adeverise faptul că un război deschis, pe față, nu avea sorți de izbîndă. Chiar și unite, ceea ce era puțin probabil să se întîmple prea curînd, triburile cananeenilor și beduinilor nu ar forma o armată destul de numeroasă pentru a o înfrunta pe cea a lui Sesostris.

Singura metodă eficientă rămînea războiul din umbră.

Răspîndind teama în rîndul egiptenilor, adunînd împotriva lor răsculați nemulțumiți, va sfîrși prin a-i otrăvi și spulbera.

Gură-Pocită și trupele sale fugiseră prin sud, înainte ca inamicul să blocheze drumurile. Prevestitorul, Shab Strîmbu' și alți trei oameni încercați aleseseră o cărare spre est, plină de cotituri, care șerpuia printre colinele arse de soare.

– Încotro mergem? întrebă Shab, neliniștit la gîndul unei noi călătorii prin deșert.

– Să atragem de partea noastră cîteva triburi de beduini. Apoi, ne vom alătura lui Gură-Pocită.

Pe înserate, micul grup făcu popas într-o văgăună. Prevestitorul se urcă pe o movilă ca să deslușească drumul pe care trebuiau să-l urmeze pe mai departe.

– Nu mișca! îi ordonă o voce aspră. Dacă încerci să fugi, te dobor!

Vreo 20 de soldați ai deșertului, însoțiți de cîini, înarmați cu arcuri și bastoane, se iviseră de nicăieri. Chiar folosindu-și puterile

ascunse, Prevestitorul nu ar fi reuşit să-i omoare pe toţi aceşti războinici căliţi şi nici pe cîinii lor care nu se temeau de demonii deşertului.

– Eşti singur?

– Da, sînt singur, strigă Prevestitorul suficient de tare pentru ca oamenii săi să-l audă. Şi după cum se vede, nu am nici o armă asupra mea. Sînt un beduin de rînd care-şi caută caprele rătăcite.

– Nu vii de la Sichem, din întîmplare?

– Nu, trăiesc aici, departe de oraş, cu turma mea. Merg acolo numai ca să vînd brînză şi lapte.

– Bine, urmează-ne! O să cercetăm dacă e adevărat!

Un soldat îi legă Prevestitorului mîinile strîns cu o sfoară. În jurul gîtului îi petrecu alta, ca unui animal greu de stăpînit.

– Se mai zăreşte cineva? întrebă comandantul trupei.

– Nimeni în afara acestui păstor, îi răspunse unul dintre oamenii săi.

32.

Doamna Techat îi plătise lui Iker călatoria cu corabia pînă la Khemenu, „Orașul lui Opt“[1], capitala provinciei Iepurelui. În timp ce contempla fluviul a cărui măreție îl fascina, Iker simți fixată asupra lui o privire insistentă.

Întorcîndu-se, descoperi un bărbat înalt, mai degrabă slab, cu o privire autoritară.

– Te oprești la Khemenu, îl întrebă bărbatul cu voce tăioasă, sau mergi mai departe spre miazăzi?

– De ce ar trebui să vă răspund?

– Pentru că te găsești pe teritoriul meu.

– Sînteți guvernatorul acestei provincii?

– Sînt mîna sa dreaptă, generalul Sepi, și veghez la respectarea legilor noastre. Orice străin cu situație neclară este alungat. Așadar, spune-mi ce gînduri ai, dacă nu, șterge-o!

– Numele meu este Iker, vin din provincia Oryx cu o scrisoare din partea doamnei Techat pentru a cere permisiunea să-mi continuu învățătura de scrib aici.

– Doamna Techat... n-a murit?

– E bine sănătoasă, vă asigur!

– Spune-mi cum arată.

Iker făcu întocmai. Pe fața generalului Sepi, nu se citea nimic.

– Arată-mi această scrisoare!

---

[1] Acolo se aflau Ogdoadele, comunitate de opt divinități creatoare grupate în patru perechi (n.a.).

– Nu pot, pentru că este adresată stăpînului Djehuty, nimănui altcuiva!

– Eşti îndărătnic, tinere! Ascunzi ceva?

– Am învăţat să nu mă încred în necunoscuţi. De unde să ştiu că sînteţi, într-adevăr, general?

– Îndărătnic şi bănuitor... Sînt mai degrabă nişte calităţi.

Corabia ajunse la ţărm.

Douăzeci de soldaţi îi controlau amănunţit pe călători, supunîndu-i unui lung interogatoriu. Un ofiţer se îndreptă spre Sepi şi îl salută.

– Sînt fericit să vă văd din nou, generale! Nu îndrăznesc să vă întreb dacă...

– Mama s-a stins. Am avut norocul să fiu lîngă ea în ultimele ei clipe şi să conduc funerariile. Era o femeie cinstită şi ştiu că judecata lui Osiris va fi binevoitoare.

Iker nu se încumetă să se îndepărteze.

– Băiatul acesta vă însoţeşte, generale?

– Îl conduc în capitală. Pune-ţi lucrurile în spatele unui măgar, Iker!

Ucenicul scrib se supuse. Oricum animalul nu era în primejdie să ducă o povară prea mare.

Generalul Sepi mergea cu pas grăbit.

– Dacă eşti de fel din provincia Oryx, cum de ai plecat de acolo?

– Khnum-Hotep nu are nevoie de alţi scribi. M-am nascut la Medamud.

– La Medamud, într-adevăr?

– Într-adevăr.

– Şi de ce te-ai îndepărtat de familia ta?

– Sînt orfan. Bătrînul scrib care m-a învăţat cîte ceva din tainele îndeletnicirii de scrib a murit.

– Şi ţi-ai încercat norocul în provincia Oryx... Din ce cauză?

– Din întîmplare.

– Întîmplarea!? repetă generalul neîncrezător. Nu cauți pe cineva anume, din întîmplare?

– N-am venit aici decît ca să devin un bun scrib.

– Pari așa de sigur pe tine, încît un foc deosebit trebuie să te însuflețească. Dacă nu îmi spui imediat adevărul, te înțeleg, dar dacă vrei să ocupi o poziție înaltă e nevoie să-mi dai amănunte.

– Cînd aș putea să-l văd pe stăpînul Djehuty?

– O să-i vorbesc despre tine și el va hotărî. Ești destul de răbdător, Iker?

– Numai dacă este necesar.

Guvernatorul vestitei provincii a Iepurelui, Djehuty[1], își uitase vîrsta. Mare preot al misterelor lui Thot, sacerdot al zeiței Maat, se trăgea dintr-o străveche familie, ale cărei origini ajungeau pînă în vremea piramidelor. După ce cunoscuse domniile faraonilor Amenemhat al II-lea și Sesostris al II-lea, trebuia acum s-o suporte pe cea a lui Sesostris, al treilea cu acest nume, despre care sfătuitorii și iscoadele sale îi spuneau cele mai rele lucruri. De ce monarhul nu rămînea închis în palatul său din Memphis, unde curtenii nu încetau să-i aducă laude? Dacă își alcătuia, cu adevărat, un plan pentru a înlătura privilegiile guvernatorilor de provincie, un război în interiorul țării era inevitabil.

Dar ce le putea reproșa regele unor administratori atît de conștiincioși ca Khnum-Hotep sau el însuși? Pămînturile lor erau bine cultivate, turmele – numeroase și sănătoase, atelierele – înfloritoare. Bineînțeles, dispuneau de trupe bine echipate, dar firava armată a faraonului nu era, oare, incapabilă să garanteze siguranța provinciilor?

Nu trebuia să se schimbe nimic, asta era tot! Și Djehuty avea suficientă autoritate pentru a-i convinge și pe ceilalți guvernatori.

Una dintre micile lui plăceri consta în schimbarea zilnică a lecticii folosite pentru numeroasele sale deplasări. Avea trei, încăpătoare și confortabile, înzestrate cu umbrele de soare, în care

[1] Numele său complet era Djehuty-Hotep, „Thot este în toată măreția sa" (n. a.).

putea aproape să se întindă pe spate. Mai multe echipe de cîte opt oameni îl cărau cu schimbul, intonînd cu bucurie, vechiul cîntec: „Purtătorii sînt mulțumiți cînd scaunul e încărcat. Cînd stăpînul e aici, moartea se îndepărtează, viața e reînnoită de Sokaris, domnul adîncurilor, iar cei morți renasc".

Cu capul ras, Djehuty făcea o chestiune de onoare din a nu purta perucă, ceea ce nu-l împiedica să se preocupe de înfățișarea sa. Purta cu plăcere o elegantă mantie țesută cu mare atenție și o pînză înnodată în jurul șoldurilor, care-i acoperea picioarele în întregime. Grija pentru propria persoană îi întîrziase îmbătrînirea.

După ce ascultă rapoartele pozitive ale arendașilor, demnitarul se decise să se bucure de o plimbare pe cîmp. Dar în clipa cînd ieșea din palat, îl văzu pe vechiul său prieten, generalul Sepi.

Un simplu schimb de priviri îi fu de ajuns pentru a înțelege că acesta trece printr-o încercare dureroasă.

– Nimeni nu poate să-ți ușureze suferința. Știu că nu aștepți de la mine cuvinte care să ți-o aline. Dacă dorești să te odihnești înainte de a întocmi raportul...

– În ciuda morții mamei mele, mi-am îndeplinit misiunea. Veștile nu sînt deloc îmbucurătoare.

– Sesostris s-a hotărît să încerce să-și arate puterea?

– Nu știu, căci legăturile mele de la Curte au amuțit brusc.

– Cu alte cuvinte, faraonul a luat frîiele în mînă! Semn rău, foarte rău... Altceva?

– Orașul Sichem s-a răsculat, cei de acolo au macelărit garnizoana egipteană.

– Regele a răspuns?

– Într-un mod violent: a ordonat generalului Nesmontu să pornească un atac puternic. Sichem-ul se găsește din nou sub control egiptean.

Așadar, monarhul nu ezita să folosească forța! Era un mesaj clar pentru guvernatorii care refuzau să i se supună.

Djehuty refuză plimbarea cu litiera.

– Vino, să bem o cupă de vin sub umbrar. Sichem, zici, Sichem cu care noi facem schimburi de mărfuri, nu-i așa?

Sepi aprobă cu o înclinare a capului.

– Războinic cum este, acest rege mă va învinovăți că sînt complicele răsculaților! Pune imediat trupele noastre în stare de alertă!

– Egipteni omorîți de alți egipteni... Ce dezastru se va abate asupra noastră!

– Știu, Sepi, dar Sesostris nu ne dă de ales. Scrie-i lui Khnum-Hotep și celorlalți guvernatori că înfruntarea nu mai poate fi evitată.

– Vor crede că încercați să vă folosiți de asta pentru a obține o alianță pe care ei n-o vor cu nici un chip.

– Ai dreptate! Atunci, lasă scrisorile! Fiecare pentru sine!

Vinul era excelent, dar Djehuty îl socoti mediocru.

– Un străin dorește să vă vadă, îndrăzni generalul.

– Sper că nu un cananean din Sichem.

– Nu, un tînăr care vine din provincia Oryx cu o scrisoare de recomandare din partea doamnei Techat.

– Nu-i stă în fire! De obicei, nu se recomandă decît pe ea însăși. Mai amînă-l, nu primesc vizite astăzi!

– Îndrăznesc să insist.

Djehuty fu nedumerit:

– Ce are atît de ieșit din comun protejatul tău?

– Mi-ar plăcea să descoperiți chiar dumneavoastră!

Generalul nu era un mincinos și nu solicita niciodată favoruri.

– Adu-mi-l pe acest băiat!

Îndată ce-l văzu pe Iker, înțelese interesul pe care i-l trezise lui Sepi. Cu toată modestia lui aparentă, în tînăr ardea un foc atît de mistuitor, încît nici măcar o revărsare a apelor Nilului n-ar fi fost suficientă pentru a-l stinge.

Scrisoarea de recomandare a doamnei Techat era plină de laude.

– În împrejurarile de acum, declară Djehuty, am nevoie mai mult de soldați decît de scribi.

– Dar eu, stăpîne, am venit aici pentru a deveni scrib. Unde aş putea învăţa mai bine această meserie decît în provincia lui Thot?

– De ce atîta rîvnă?

– Pentru că sînt convins că secretul vieţii se ascunde în formulele cunoaşterii. Şi doar învăţătura adîncă a hieroglifelor îmi va permite să ajung la el.

– Nu ai pretenţii prea mari?

– Sînt gata să muncesc zi şi noapte.

– Dovedeşte-o fără întîrziere! Intendentul meu se va ocupa de tine, vei locui în cartierul ucenicilor scribi. Încearcă să nu te cerţi cu nimeni, nu suport dezordinea! Dacă învăţătorul tău nu va fi mulţumit de tine, vei fi izgonit de pe teritoriul meu.

Iker se retrase:

– Încăpăţînat, curajos, liber... Nu te-ai înşelat, Sepi! Baiatul acesta nu e unul obişnuit.

– Ca şi mine, v-aţi dat seama că nu are doar un caracter puternic.

– Îl crezi în stare să intre într-un templu?

– Să depaşească mai întîi toate încercările!

33.

Aşteptîndu-se la o izbucnire de furie din partea lui Khnum-Hotep, doamna Techat lăsă furtuna să treacă.

– De ce ai permis acestui băiat să plece?

– Pentru că avea ceva deosebit, stăpîne!

– Făcusem din el un bun luptător şi am nevoie de soldaţi buni ca să-mi păstrez independenţa.

– Fără îndoială, dar Iker voia să fie scrib.

– Nu scribii se vor bate cu soldaţii lui Sesostris!

– El singur n-ar fi învins!

Prost dispus, Khnum-Hotep îşi încrucişă braţele.

– Repet întrebarea: de ce i-ai permis să plece?

– Pentru că mi se părea foarte înzestrat pentru viitoarea meserie şi pentru că provincia asta nu putea să-i asigure învăţătura potrivită. Cea a zeului Thot, în schimb, îi va oferi ce-şi doreşte. N-ai spus tu însuţi, stăpîne, că n-ai nevoie de scribi noi?

– Se poate, se poate... Dar eu sînt cel care ia hotărîrile, nimeni altcineva!

Doamna Techat surîse.

– Daca nu mă ocupam eu însămi de acest băiat, stăpîne, ai fi făcut o muncă în plus. Şi ştii la fel de bine ca şi mine că Iker trebuie să-şi împlinească destinul.

– Şi tu crezi că acest destin trece prin provincia Iepurelui?

– O simplă presimţire.

– Băiatul acesta este ciudat. Pare atît de hotărît, încît nimic nu l-ar abate din drumul său. Mi-ar fi plăcut să-l cunosc mai bine.

– Poate-l vom revedea.

După ce au avut parte de o masă de dimineață consistentă, în timpul căreia Iker se ținu deoparte, ucenicii scribi intrară în camera unde se desfășurau lecțiile și se așezara pe rogojini.

Cînd învățătorul intră, Iker fu dezamăgit și mîhnit totodată. Era generalul Sepi! Așadar, guvernatorul provinciei Iepurelui îl amăgise trimițîndu-l într-o cazarmă unde erau instruite gărzile deșertului.

Tînărul se ridică:

– Iertați-mă, eu nu am ce căuta aici!

– Nu vrei să devii scrib? îl întrebă Sepi.

– Aceasta este chiar dorința mea.

– Atunci, așază-te la loc!

– Dar sînteți general și...

– ... responsabil al celei mai importante școli de scribi din provincia Iepurelui. Sau mă asculți fără să crîcnești, sau te duci să-ți cauți norocul în altă parte. Cei care lucrează sub îndrumarea mea trebuie să fie disciplinați și atenți. Vă cer să nu întîrziați și să aveți o ținuta fără cusur. La cea mai mică greșeală, veți fi dați afară. Să începem prin a-l saluta cu respect pe stăpînul divin, Thot, și pe strămoșul tuturor scribilor, înțeleptul Imhotep.

Sepi agăță un fir cu plumb de grinda principală a încaperii:

– Priviți-l cu atenție, ucenici, căci e simbolul lui Thot, din inima balanței. Alungă răul, cîntărește cuvintele, oferă pace cunoscătorului și face să reapară ceea ce a fost uitat.

Dintr-un coș de papirus căptușit cu pînza, generalul Sepi scoase instrumentele folosite de scribi: o paletă de sicomor, o cutie cilindrică plină cu pene de scris și cu pensule, un sac conținînd papirusuri, un altul cu pigmenți, o mică unealtă în formă de ciocan cu două capete care servea la șlefuit, indispensabilă

pentru corecturile pe papirus, cupe cu cerneală, calupuri roşii şi negre, tabliţe din lemn şi un răzuitor.

– Cum se numeşte paleta?

– „Vede şi Aude"[1], răspunse un ucenic.

– Corect, aprobă Sepi. Nu uitaţi că paleta e una din incarnările lui Thot. Doar el vă va permite să cunoaşteţi cuvintele Zeului[2] şi să le pătrundeţi înţelesul. Datorită paletei sale cunoaştem durata de viaţă a lui Ra, lumina divină, şi regalitatea lui Horus, protectorul faraonului. Mînuirea paletei este un act important şi sacru. De aceea, mai înainte trebuie împlinit un ritual.

Generalul puse pe pămînt o statuetă ce reprezenta un babuin în poziţie şezîndă, cu ochii adînci şi gînditori. Incarnarea lui Thot, el îl inspira pe scribul cufundat în meditaţie. Apoi, învăţătorul umplu cu apă o cupă.

– Pentru tine, stăpîn al limbii sacre, vărs energia care însufleţeşte spiritul şi mîna. Iată apă din călimară pentru *Ka*-ul tău, Imhotep!

După o lungă tăcere, învăţătorul corectă poziţiile mai multor scribi, pe care le socotea prea lipsite de vigoare sau prea ţepene. Apoi le prezentă pensulele de scris şi beţişoarele de trestie ascuţite cu fineţe şi lungi de 25 de centimetri.

– Vreunul dintre voi ştie care este cel mai bun material pentru producerea lor?

– Stuful care a crescut într-o mlaştină cu apă sărată din apropierea malului mării, îi răspunse un elev.

– Planta numită *buplevreum*[3] n-ar fi mai bună? îi sugeră Iker.

– Din ce cauză? îl întrebă Sepi.

– Pentru că este rezistentă şi îndepărtează insectele.

– Nu veţi scrie imediat pe papirus, reluă Sepi, ci pe tăbliţele de lemn acoperite cu un strat subţire de ipsos întărit. Veţi putea

---

[1] În original, *Maa-sedjem*. (n. a.)

[2] „Hieroglifa" este un termen grecesc ce înseamna „gravură sacră". Egiptenii îi spun *medou neter*, „cuvintele zeului". (n.a.)

[3] *Buplevrum fruticosum*, planta din familia umbeliferelor, cu tulpini şi ramuri clindrice numeroase, care creşte sub formă de tufişuri. (n. tr.)

şterge greşelile şi curăţa cu uşurinţă această suprafaţă. Cînd acest strat va fi distrus, veţi aşterne altul. Principalii voştri duşmani sînt lenea, delăsarea şi nesupunerea. Vor face din voi nişte proşti şi vă vor împiedica să înaintaţi în învăţătură. De aceea veţi asculta sfaturile celor care ştiu mai mult decît voi şi veţi munci în fiecare zi din greu. Dacă nu sînteţi pregătiţi, părăsiţi imediat această şcoală!

Îngroziţi de severitatea învăţătorului, doi ucenici ieşiră din încăpere.

– Thot a separat limbile, continuă Sepi. Deosebind cuvintele rostite de la un ţinut la altul, el a schimbat gîndurile oamenilor care s-au abătut de la adevăr şi de la calea cea dreaptă. În timpurile de aur, trăiau zeii care vorbeau aceeaşi limbă, astăzi se înfruntă oamenii care s-au îndepărtat de zei şi nu se înţeleg. Dar Thot ne-a transmis cuvintele puterii pe care voi veţi învăţa să le desluşiţi şi să le scrieţi pe lemn, piele, papirus şi piatră. Pentru aceasta trebuie să respectaţi o regulă de bază: nu puneţi un cuvînt în locul altuia, nu confundaţi un lucru cu altul. Aici veţi primi lecţii despre scrierea Casei Vieţii, formată din semne care sînt tot atîtea parţi ale cunoaşterii, simboluri încărcate de magie şi mister. De scriere depinde strălucirea spiritului. Dacă vă închipuiţi că hieroglifele nu sînt decît desene şi sunete, nu le veţi înţelege niciodată. Ele conţin, cu adevărat, însuşirile secrete ale fiinţelor şi lucrurilor, esenţele cele mai ascunse. Limba sacră este o forţă cerească, ea a dat naştere lumii. Doar faraonul, primul dintre scribi, este în stare să o stăpînească. De aceea, numele său, *per-aa*, înseamnă „marele templu“. Hieroglifele n-au nevoie de oameni, ele acţionează prin ele însele. De aceea trebuie să respectaţi scrierile pe care le veţi descoperi sau le veţi copia, căci sînt mai importante decît neînsemnata voastră persoană.

Iker era fermecat.

Presimţise toate acestea, dar generalul Sepi le formulase cu o asemenea claritate, încît mai multe porţi păreau că se deschid în faţa lui.

– Nu pentru gloria voastră veţi deveni scribi, preciză învăţătorul, ci pentru a continua creaţia lui Thot. El a măsurat cerul, a numărat stelele, a stabilit timpul, anii, anotimpurile şi lunile. Suflul vieţii îşi are sălaşul în pumnul său, cotul său este baza oricărei măsuri. El, care nu ştie ce-i nici dezordinea, nici lipsa de precizie, stabileşte planurile templelor. Ştiinţa lui Thot nu e alcătuită din cercetări fără rost, din care nu se pot trage foloase, căci prea multă învăţătură şi prea multă cunoaştere dăunează. Prin cuvintele sale, veţi afla cum se ridică un edificiu, cum se împarte corect hrana sau cum se apreciază suprafaţa unui ogor. Ceea ce e sus e la fel cu ceea ce e jos, ceea ce e jos e aidoma cu ceea ce e sus şi Thot vă va învăţa să nu separaţi cerul de pămînt.

– Aşadar, nouă nu ne rămîne decît să copiem din nou formulele gata făcute, protestă un ucenic. Nu e aceasta o mărturie a slăbiciunii noastre?

– Dacă doreşti să ajungi puternic, îi răspunse Sepi, fii un maestru al cuvintelor! Adevărata putere este alcătuirea formulelor, căci cuvintele bine închegate sînt mai eficiente decît orice armă. Unii doar copiază, într-adevăr, dar nu sînt de dispreţuit, totuşi. Alţii, foarte puţini, ating înţelepciunea creaţiei.

– Ce calităţi se cer de la aceştia? îl întrebă Iker.

– Ascultare, putere de înţelegere şi inspiraţie. Tu şi colegii tăi sînteţi încă foarte departe de ele! Luaţi tăbliţele şi penele! O să vă dictez *Cartea lui Kemit* şi apoi vom corecta greşelile. Ce înseamnă acest cuvînt?

– *Kemit* este un cuvînt format din rădăcina *Kem,* spuse Iker, şi înseamnă fie „pămînt negru“ altfel spus, pămîntul Egiptului pe care mîlul îl face roditor, fie „ceea ce este terminat, desăvîrşit“.

– Cele două înţelesuri sînt demne de luat în seamă, adăugă Sepi. Cartea aceasta poartă în ea, cu adevărat, o învăţătură completă pentru ucenicii scribi şi are drept ţintă să le îmbogăţească spiritul. Pregătiţi-vă uneltele pentru scris!

Iker umplu cu apă două cochilii, în care îşi dizolvă bucăţile de cerneală.

Învăţătorul le dictă capitolele *Cărţii lui Kemit*. La început, ele îi urau Stăpînului viaţă lungă, armonie şi înflorire veşnică. Apoi, vorbeau despre atît de necesara dreptate faţă de divinităţi şi faţă de sufletele din Heliopolis, oraşul sacru al lui Ra. Lui Montu, zeul-taur al provinciei tebane, îi cereau putere şi ajutor, iar lui Ptah – bucurie şi viaţă lungă.

„Fie ca scrierile să te facă fericit" era urarea adresată scribului, cu condiţia să-şi asculte învăţătorul, să-i respecte pe cei mai în vîrstă decît el, să nu vorbească prea mult, să aleagă limpezimea şi să citească scrierile folositoare, cunoscîndu-le pe cele din care răzbătea lumina.

O frază îl făcu pe Iker sa tresară: „Scribul priceput ar putea fi salvat de mireasma Ţarii Punt", şi fu la un pas să piardă ritmul dictării.

La capatul a două ore de eforturi şi atenţie, ucenicii erau obosiţi. Unii aveau cîrcei, pe alţii îi durea spatele.

Generalul Sepi trecu încet printre rînduri.

– Foarte rău, concluzionă el. Nici unul dintre voi nu a reuşit să scrie corect toate cuvintele mele. Mintea voastră şovăie, degetele vă sînt nesigure. Mîine dimineaţă o vom lua de la capăt. Cei care au comis prea multe greşeli vor fi mutaţi la altă şcoală.

Iker îşi aranjă îndelung lucrurile. Cînd încăperea se goli, elevul se apropie de învăţător.

– Pot să vă pun o întrebare?

– Una singură, pentru că mă grabesc.

– Cartea vorbeşte despre „mireasma lui Punt". E o ţară închipuita, nu-i aşa?

– Aceasta e părerea ta?

– Şi-atunci de ce un viitor scrib ar recopia astfel de himere? Şi de ce mireasma unei ţări închipuite l-ar salva?

– Am spus o singura întrebare, Iker! Alatura-te acum colegilor tai!

Primirea pe care aceştia i-o făcuseră nu fu deloc călduroasa. Toţi erau nascuţi în provincia Iepurelui şi prezenţa unui strain

în clasa generalului Sepi, unde se ajungea atît de greu, îi irita pe cei mai mulți.

Un băiat micuț, oacheș, cu privire agresivă, începu ostilitățile:

– Tu de unde vii?

– Important e că acum mă aflu aici, îi răspunse Iker.

– Cine te-a recomandat?

– Ce contează? Fiecare trebuie să facă dovada calităților pe care le are. În fața acestei încercări sîntem singuri.

– Daca o iei așa, vei fi și mai singur decît ceilalți!

Grupul ucenicilor se îndepărtă de intrus, uitîndu-se la el cu ură. Le-ar fi plăcut să-i tragă o bătaie zdravănă, ca să-l învețe minte, dar generalul Sepi i-ar fi pedepsit cu asprime.

Iker mîncă separat, recitindu-și copia după *Cartea lui Kemit.* Cuvîntul „Punt“ nu înceta să-i frămînte mintea. Tocmai din cauza acestei țări misterioase era cît pe-aci să moară.

34.

– Pregătiţi-vă uneltele, ordonă sec generalul Sepi.

Iker pricepu imediat amploarea dezastrului.

Îi înlocuiseră tabliţa cu o alta, atît de tocită, încît n-o putea folosi. Îi rupseseră penele şi pensulele. Din bucăţile sale de cerneală, tari ca piatra, nu mai putea scoate nimic.

Tînărul se ridică:

– Uneltele mele au fost distruse.

Amuzate şi satisfăcute, toate privirile se îndreptau catre el.

– Îl cunoşti pe vinovat? îl întrebă Sepi.

– Îl cunosc.

Un freamăt străbătu rîndurile ucenicilor scribi.

– A aduce o acuzaţie e un lucru grav, îi reaminti generalul. Eşti sigur de ce spui?

– Sînt.

– Atunci, rosteşte-i numele!

– Vinovatul sînt eu însumi. M-am aratat prea naiv crezînd că nimeni n-ar îndrăzni să facă un astfel de gest demn de dispreţ. Îmi dau seama prea tîrziu cît de mare e prostia mea.

Cu capul plecat şi picioarele ca de plumb, Iker se îndreptă spre uşă, sub privirile batjocoritoare ale învingatorilor.

– E vreodată prea tîrziu pentru a te îndrepta? îl întrebă generalul. Uite un sac ce conţine toate uneltele necesare unui scrib adevărat. Ţi-l încredinţez, Iker! Dacă atenţia şi grija ta slăbesc încă o dată, nu mai are rost să pui piciorul aici.

Ucenicul primi cu venerație acest dar nepreţuit. Căută degeaba o formulă de mulţumire pentru a-şi exprima recunoştinţa.

– Du-te sa te aşezi la locul tău, îi ceru învăţătorul, şi pregăteşte-te repede!

Iker îşi uită duşmanii şi se concentră asupra obiectelor noi şi de buna calitate pe care generalul tocmai i le oferise. Fără ezitari, prepară o superbă cerneală neagra.

– Scrieţi aceste cugetari ale înţeleptului Ptah-Hotep, le spuse Sepi:

Inima-ţi să nu fie îngîmfata pentru că ştii multe,
Sfătuieşte-te cu cel neştiutor la fel ca şi cu cel cunoscator,
Căci marginile cunoaşterii nu pot fi atinse
Şi nu exista un meşter care să dobîndească desăvîrşirea.
Un cuvînt înţelept este mai ascuns decît piatra verde,
Şi poate fi gasit cîteodată chiar la slujnicele care muncesc la moară.

Textul nu era uşor, prilejurile de a greşi – numeroase, dar mîna lui Iker „alerga“ cu dibacie. Urmarea atent fiecare cuvînt, păstrînd totuşi în minte înţelesul întregii fraze.

Cînd Sepi tăcu, Iker nu resimţi nici o senzaţie de oboseală. Ar fi continuat, bucuros, încă mult timp.

Generalul cerceta tabliţele. Pe rînd, fiecare elev îşi ţinu respiraţia.

– Jumătate dintre voi nu merită să lucreze cu mine. Îşi vor continua ucenicia cu alţi învăţatori. Alţii mai au mult de muncă şi nu îi voi păstra pe toţi. Un singur elev n-a greşit decît de două ori: Iker. El va raspunde, aşadar, de aceste încăperi pe care le va curaţa zilnic. Îi încredinţez cheia!

Ceilalţi ucenici fură mulţumiţi de aceasta decizie. Nu era oare o înjosire a străinului? Ei nu se coborîseră niciodata pînă la munca destinată servitorilor. Dar Iker considera această însărcinare o onoare, nu o jignire. Şi fu, de asemenea, fericit, cînd i se dadu în grija tăbliţele, de care se ocupă cu pasiunea lui obişnuită.

Ce bucurie să atingă aceste suporturi pentru scris! Le împărţi după materialul din care erau facute şi le dădu numere:

tăblițe din argilă nearsă care cereau pene cu vîrful tare; tăblițe din lemn de sicomor și de smochin, de formă dreptunghiulară, compuse din mai multe bucăți prinse în cuie mici de lemn, tăblițe de calcar a căror suprafață fusese nivelată cu grijă.

În plus, să nu-și vadă toată ziua tovarașii de învățătură era un adevărat noroc. Spera că generalul Sepi renunțase la ideea că Iker se formase ca soldat și va continua să-i impună să muncească tot mai mult.

Noaptea coborîse deja atunci cînd Iker ieși din magazie pentru a merge în sala de mese, unde înghiți cîteva resturi de dovlecei și puțină brînză proaspată. Cugetările lui Ptah-Hotep i se gravasera atît de adînc în minte, încît nu încetau să-l farmece ca o muzică învăluitoare.

O rază de lumină se zărea pe sub ușa camerei sale.

Totuși, el nu lăsase lampa aprinsă. Îngrijorat, împinse ușa încet și descoperi prăpădul.

Rogojina fusese sfîșiată, bucățile de pînză care serveau la acoperirea coapselor – transformate în zdrențe, lada cu rufărie făcuta fărîme, produsele pentru îngrijirea corpului – distruse, sandalele – rupte, iar pereții – murdăriți cu desene...

Mîhnit, cu lacrimi în ochi, se întrebă cum va obține oare cele necesare traiului?

Dar din moment ce trebuia să rămînă aici, adormi, cu sufletul distrus.

Cînd se trezi, morocanos, Iker se gîndi dacă servea la ceva să continue într-o astfel de atmosferă, în care loviturile pe la spate riscau să se înmulțească. Ce aveau sa mai scornească tovarașii săi de învățatură pentru a-l descuraja? Să fii singur împotriva tuturor era o situație prea supărătoare, ca s-o poți îndura timp îndelungat.

Ucenicul scrib își pusese în gînd să mature încăperea unde aveau loc lecțiile, apoi, înainte ca acestea să înceapă, sa-i spună generalului Sepi ca renunță.

În fața ușii se găsea un pachet.

„Încă o răutate“, se gîndi Iker, care ezită să dezlege sforicica.

Două cămăși și două bucăți de pînză noi, o pereche de sandale, produse pentru igienă, o rogojină trainică... Așadar, una peste alta, cîștigase ceva! Unul dintre dușmanii săi avusese oare remușcari? Sau se bucura de ajutorul unui protector care rămînea în umbră?

Un Iker elegant își întîmpina învățătorul într-o încăpere curată ca un papirus neatins.

Colegii săi rămasera cu gura căscată: cum se descurcase să-și facă rost de veșminte noi? Judecînd după fața sa liniștită, ai fi jurat chiar că nu suferise nici o pagubă.

– Iată alte cugetări ale lui Ptah-Hotep, le zise generalul Sepi. Din această școală vor trebui să iasă cît de curînd mai multe papirusuri care să cuprindă toate aceste scrieri importante:

Cînd ascultarea e atentă, cuvîntul e înțelept.
Cel care ascultă stăpînește ceea ce e util,
Cel care ascultă folosește ceea ce aude.
Ascultarea e mai bună decît orice,
Așa se naște dragostea desăvîrșită.

Brusc, Iker avu senzația că nu mai copiază, ci că scrie cu adevărat. Nu se mai limita să transmită frazele deja rostite, pătrundea acum în înțelesul lor. Prin forma hieroglifelor sale, prin particularitățile desenului său, dădea o culoare încă necunoscuta gîndului înțelept. Era ceva neînsemnat, bineînțeles, totuși, pentru prima dată, ucenicul simțea puterea scrisului.

După terminarea lecțiilor, Iker mătură încăperea. În timp ce ieșea, se lovi de grupul colegilor săi, strînși în jurul băiatului oacheș cu privire agresivă.

– Eu zic să nu mai puneți la cale încă o lovitură josnica, îi sfătui Iker, cu o voce fermă. De data aceasta, nu voi sta cu mîinile în sîn.

– Crezi ca ne sperii? Noi sîntem zece, iar tu ești singur!

– Urăsc violența! Dar dacă vă încăpățînați, voi fi nevoit să vă pedepsesc.

– Încearcă și-ai să vezi!

Furios, oacheșul vru să-l lovească pe Iker cu pumnul.

Fără să înțeleagă ce i se întîmplă, fu aruncat în aer și căzu greoi pe spate. Sărindu-i iute în ajutor, unul dintre prietenii săi devotați avu parte de aceeași soartă. Și cînd un al treilea, cel mai solid din tot grupul, le împărtăși umilința înfrîngerii, ceilalți dădură înapoi.

Din privirile pe care Iker le îndreptase către ei, toți înțeleseră că putea fi mult mai violent decît pînă acum.

– Cu siguranță a fost antrenat ca soldat! spuse, mirat, un slăbănog. Băiatul acesta e în stare să ne rupă oasele. Să-l lăsăm în pace înainte să se înfurie prea tare.

Nici măcar oacheșul nu mai insistă.

Cînd jalnicul grup se îndepărtă, Iker mulțumi norocului său. Dacă ei ar fi avut ideea să-l atace toți odată, l-ar fi doborît. Și îi mulțumi, de asemenea, guvernatorului Khnum-Hotep pentru ca-l obligase să devină un luptător.

În drumul spre sala de mese, ucenicul scrib văzu zburînd un ibis, atît de impunător, încît se opri să-l contemple.

Pasărea lui Thot începu să descrie cercuri largi deasupra lui Iker, ca și cum ar fi vrut să-i dea de înțeles că o facea anume pentru el. Apoi se îndreptă spre Nil, se întoarse spre Iker și zbură din nou în direcția fluviului.

Tînărul îl urmă. De mai multe ori, ibisul se îndepărta și veni iar înapoi. Datorită experienței sale, dobîndite la alergarile din deșert, ucenicul scrib parcurse într-un timp foarte scurt distanța care-l despărțea de Nil. Pasarea aștepta deasupra unui desiș de papirus. Se așeză cîteva clipe în vîrful inflorescențelor pe care le ciuguli cu ciocul ei ascuțit, apoi se înalța spre cer.

Fără nici o îndoială, mesagerul zeului scribilor îl condusese în acest loc pustiu ca să-i arate ceva.

Să se aventureze în acest talmeș-balmeș de plante nu era lipsit de pericol. Un crocodil sau un șarpe se puteau ascunde aici. De aceea Iker încercă pămîntul cu piciorul înainte de a da la o parte trestiile și a se afunda în papirus.

Niște gemete îl făcură să rămînă pe loc.

În acest desiș se afla un copil!

Uitînd de pericole, înaintă cît putu de repede și dădu peste un... măgăruș. Rănit la un picior, se ghemuise în așteptarea morții.

Cu grijă, ca să nu-l sperie, Iker îl scoase din mîlul care-l ținea prizonier. Nefericitul nu era decît piele și os și îi puteai număra coastele.

– O să te iau în brațe! îi spuse Iker. Și o să te îngrijesc.

În ochii mari și căprui ai animalului, se citea spaima. Nu păstra, evident, o amintire frumoasă din primele sale relații cu specia umană.

Ca să-l liniștească, Iker se așeză lîngă el și încercă să-l mîngîie. Măgărușul ranit tremura de spaimă, convins că urma să fie lovit. Atingerea unei mîini blînde și iubitoare îl surprinse și îl potoli. Puțin cîte puțin, tînărul scrib îi cîștigă încrederea.

– Trebuie să te scot de aici și să-ți dau să mănînci.

Măgărușul nu era deloc greu. Iker se temea să nu se zbată; dimpotrivă, protejatul său se liniștise, simțindu-se, în sfîrșit, în siguranță.

Brusc, pe cînd salvatorul său apuca pe drumul care ducea spre zona cultivată, măgărușul începu sa se zbată și să geamă. Motivul spaimei sale nu era greu de ghicit: un țăran înarmat cu o furcă venea spre ei cu pași mari.

– Arunca acest monstru în smîrcuri, urlă el, să fie mîncat de crocodili!

– Unde vezi tu monstru? Nu e decît un măgăruș rănit și flămînd.

– Nu te-ai uitat bine la el!

– Ba cred că da și am băgat de seamă ca a fost chinuit. Dacă ești vinovat, vei fi condamnat.

– Vinovat pentru că am scăpat de un animal care aduce răul? Din contră, mă vor felicita!

– De ce îl învinuieşti?

– O să-ţi arăt.

– Nu, nu te-apropia!

– Priveşte-i ceafa! Priveşte semnul!

Iker observă cîteva fire de păr roşu.

– Această fiară este o creatură a lui Seth, aduce nenorocire!

– Ibisul, pasărea lui Thot, m-a condus spre locul unde tu l-ai părăsit după ce l-ai bătut. Crezi că zeul scribilor nu e în stare să deosebească răul de bine?

– Dar pata... Animalele cu părul roşu sînt creaturile lui Seth!

– Poate că acesta a fost purificat de către ibisul lui Thot.

– Dar tu cine eşti?

– Un ucenic scrib al generalului Sepi.

Tonul ţăranului se schimbă:

– Bine, am putea să ne-nţelegem. Acest măgăruş este al meu, dar ţi-l dau cu condiţia să nu faci plîngere împotriva mea.

– Îmi ceri mult.

– Ascultă, am crezut că fac bine şi un judecător m-ar socoti nevinovat. Cum puteam să prevăd că Thot va interveni?

– Am încheiat tîrgul, prietene!

Bucuros că a scăpat din încurcătură aşa de ieftin, ţăranul plecă repede. Aproape imediat, măgăruşul se liniştise.

În momentul în care briza blîndă venită dinspre miazănoapte se porni, măgarul adulmecă aerul cu interes. Apoi i se citi în ochi curiozitatea faţă de lumea ce-l înconjura. Cu privirea plină de o dragoste nesfîrşită faţă de salvatorul său, se trezea la viaţă.

– Numele tău se impune de la sine, socoti Iker. O să te cheme Vînt-de-Miazănoapte.

35.

Ascunşi în Deltă, la două zile de mers de oraşul Imet, Gură-Pocită şi elevii săi trăiau din pescuit şi vînat. Se ospătau şi petreceau în fiecare zi, iar căpetenia lor profită de aceasta pentru a-şi înăspri antrenamentul. Într-o asemenea zonă, era uşor de întins capcane şi de plănuit anumite manevre. Doi recruţi îşi pierdură viaţa, dar numărul fiind atît de mic, era mai degrabă mulţumitor. El dovedea că munca dădea roade şi că trupele vor fi în curînd gata de luptă.

Să devină căpetenia celei mai grozave cete de tîlhari care s-a pomenit vreodată pe pămîntul Egiptului, acesta era ţelul lui Gură-Pocită. Va produce atîtea suferinţe duşmanilor săi, încît vor sfîrşi prin a-i rosti numele cu groază.

– Pîndarul ne vesteşte că a zărit nişte străini, comandante!

– Nu se poate... O să ne distrăm! Fiecare să-şi ocupe locul!

Bineînţeles, această eventualitate fusese prevăzută. Şi banda lui Gură-Pocită se pregăti să-i elimine pe nepoftiţi.

– Cîţi sînt?

– Patru oameni.

– Prea uşor! O să ne ocupăm noi doi de ei.

Era o zi fasta pentru Shab Strîmbu', căci Gură-Pocită îl recunoscu deja înainte să arunce cuţitul.

Împreună cu un elev de-al său, ţîşni din stuf ca o fiară.

– Salut, prietene! Ai călătorit bine?

– M-ai speriat, tîmpitule!

– Dar... unde e marele stăpîn?

– O patrulă de soldați ai deșertului l-au arestat și l-au dus probabil la Sichem.

– De ce nu i-ați omorît?

– Erau prea mulți. Și apoi Prevestitorul ne-a ordonat să fugim.

– Trist sfîrșit pentru un om ca el, îl compătimi Gură-Pocită.

– Ce tot pălăvrăgești? Vom merge la Sichem să-l eliberăm.

– Aiurezi, Strîmbule! Crezi că egiptenii vor face greșeala să lase orașul nesupravegheat? Un întreg regiment de soldați adevărați a rămas acolo și nu ne putem măsura cu ei.

– Elevii tăi nu sînt bine pregătiți?

– Numai pentru atacuri precise, dar nu și atunci cînd sînt luați prin surprindere.

– Nu atacăm cazarma, ci închisoarea!

– Mai întîi, va fi bine păzită și nimic nu dovedește că vom reuși să-l eliberăm pe Prevestitor. Și vom ajunge oricum prea tîrziu.

– Din ce cauză?

– Pentru că-l vor executa pînă atunci. Crezi că faraonul se va purta cu blîndețe față de cel care a stîrnit răscoala?

Shab se strîmbă:

– Prevestitorul tău e deja mort. Să ne ducem la Sichem ar fi curată sinucidere, Strîmbule!

– Și ce propui?

– Să ne împăcăm cu soarta și să ne ocupăm de propriul viitor. Cu o trupă ca aceasta, vom realiza mai multe decît tîlharii nisipului.

– Fără îndoială, fără îndoială, dar Prevestitorul...

– Uită-l! Acum arde în cazanele infernului.

– Și dacă ar mai avea o șansă?

– Ce șansă? zise uimit Gură-Pocită.

– Să evadeze. Știi bine că nu e un om obișnuit. Puterile sale îi permit să scape de dușmani.

– Totuși, a fost arestat!

– Și dacă el a vrut-o?

– Pentru ce?

– Ca să arate că nimeni nu-l poate întemnița.

– Îl iei drept un zeu pe Prevestitorul ăsta al tău!

– Are puterea demonilor deșertului și va ști să o folosească.

– Vorbe, atîta tot... Noi sîntem liberi, vii și gata să-i prădăm pe egipteni.

– Să rămînem aici pînă va fi lună nouă, propuse Shab Strîmbu'. Dacă Prevestitorul nu vine pînă atunci, plecăm.

– Așa vom face, își dădu acordul Gură-Pocită. Ne vom sluji însă de acest prilej ca să mîncăm bine și să bem pe măsură. Prin sate, trebuie să fie rezerve frumoase de vin și bere. De fete, ne vom ocupa la urmă!

Într-o celulă cu podeaua din pămînt bătătorit, se aflau douăzeci de oameni. Erau cu toții abătuți, în afară de Prevestitor. Ascunsa într-un fald al mantiei sale, regina turcoazelor alunga răul. De fapt, deși fusese aruncat în această temniță rău-mirositoare, viitorul i se luminase, căci unul dintre prizonieri îi semăna ca un frate. Aproape tot atît de înalt ca și el, avea aceeași înfățișare și față supta. Doar barba trebuia să-i mai crească puțin. Prevestitorul era sigur ca va obține acest răgaz, pentru că soldații egipteni îi interogau îndelung pe locuitorii din Sichem, înainte de a se ocupa de păstorii pe care puseseră mîna în împrejurimile orașului și pe care-i strînseseră aici.

– Voi nu mă cunoașteți, li se adresă el, dar eu vă cunosc.

Priviri întrebătoare se ridicară spre el:

– Ați trudit cu mult curaj, asupriți de un stăpîn atît de crud, încît ați renunțat la luptă. Eu am venit să vă ajut.

– Crezi că ești în stare să dărîmi pereții temniței? îl zeflemisi stăpînul unei turme de oi.

– Sînt, dar nu așa cum îți închipui tu.

– Și cum vei face?

– Ați auzit vorbindu-se despre Prevestitor?

Un singur păstor tresări:

– Nu e un vrăjitor care are legătură cu demonii deşertului?

– Într-adevăr.

– Şi de ce ar veni să ne elibereze?

– Nu va veni.

– Atunci, vorbeşti aiurea!

– Nu va veni, pentru că el este deja aici!

Prevestitorul îşi puse mîna pe umărul prostănacului celui înalt.

– Iată-l pe salvatorul vostru!

– El? Dar abia ştie să vorbească!

– Pînă acum nu l-aţi recunoscut şi a fost cea mai gravă greşeală a voastră. În mai puţin de o săptămînă, va fi gata să-l doboare pe duşman şi să ne elibereze.

Păstorii ridicară din umeri şi fiecare rămase tăcut în colţul său. Prevestitorul porni să-şi instruiască înlocuitorul, punîndu-l să repete cîteva fraze simple pe care locuitorii din Sichem le auziseră de o mie de ori. Foarte fericit ca era băgat în seama şi că scăpa de atmosfera apăsătoare a temniţei, prostănacul dădu dovadă de o nemaipomenită voinţă.

Trecuse o săptămînă.

Uşa celulei se deschise cu zgomot.

– Ieşiţi cu toţii, veţi fi interogaţi, îi anunţă un soldat egiptean.

– Nu ne supunem decît Prevestitorului, rosti răspicat un păstor care acceptase să intre în joc.

Soldatul se sufocă de indignare:

– Mai zi o dată!

– Prevestitorul este călăuza noastră. El şi numai el ne poate porunci ce să facem.

– Unde se află această faimoasă călăuză?

– Aici, printre noi.

Prizonierii se dădură în lături pentru ca prostănacul să poată fi văzut. Prevestitorul îi pusese pe cap turbanul său şi îl îmbrăcase cu mantia sa. Soldatul puse capătul bastonului său pe pieptul ciudatului personaj.

– Tu ești Prevestitorul?

– Eu sînt.

– Cel care a pornit răzmerița din Sichem?

– Zeul m-a ales ca să-i stîrpesc pe asupritorii poporului și sa-l port spre victorie.

– Ei bine, o să fii dus în fața generalului Nesmontu, voinicule!

– Nici un dușman nu va reuși să mă învingă, căci demonii deșertului sînt aliații mei.

– Legați-l strîns! ordonă soldatul colegilor săi.

Adevăratul Prevestitor se apropie.

– Noi sîntem păstori, murmura el și nu înțelegem nimic din povestea aceasta. Dacă nu ne îngrijim de animalele noastre cît mai repede, vom pierde tot.

Fiu de țăran, soldatul fu impresionat de acest argument:

– Bine, o să fiți interogați! Apoi mai vedem!

Urmînd planul prevăzut, păstorii dădură asigurări că sînt nevinovați. Unul după altul, fură lăsați să plece. Soldații erau prea fericiți că prinseseră peștele cel mare pentru a se mai ocupa și de cei mici.

Generalul Nesmontu îl privi bănuitor pe bărbatul cu turban.

– Tu ești, așadar, nemulțumitul care a ordonat măcelul de la garnizoana egipteană din Sichem?

– Eu sînt Prevestitorul. Zeul m-a ales ca să-i dobor pe asupritorii poporului!

– ... Pe care îl vei călăuzi spre victorie. De douăzeci de ori ai repetat-o. Cine se acunde în spatele tău? Asiaticii, libienii sau doar cananeenii?

– Zeul m-a ales pentru...

Generalul îl pălmui pe prizonier.

– Cîteodată îmi pare rău că faraonul nu îngăduie tortura. La o întrebare limpede vreau un răspuns clar: acționezi de unul singur sau te sprijină cineva?

– Zeul m-a ales...

– Ajunge! Luaţi-l de aici şi continuaţi sa-l interogaţi! Cînd va fi mort de sete, poate va vorbi, în sfîrşit.

Datorita învaţăturilor Prevestitorului, prostănacul era convins ca va reuşi să ţina piept egiptenilor. Dar nici unul dintre ei nu izbuti sa-i smulgă alte cuvinte în afara formulelor stabilite, pe care le rostea netulburat.

– Bine ca am pus mîna pe ucigaşul acesta nebun, îi spuse aghiotantul generalului.

– O ultimă verificare mi se pare necesară: să fie purtat pe străzile oraşului!

De la primii paşi, patrula însarcinată cu aceasta misiune crezu că prizonierul nu era decît un şarlatan, căci nimeni nu dădu vreun semn cînd trecea pe lîngă el.

Apoi, brusc, o femeie strigă:

– El e! îl recunoscu.

Un bătrîn o susţinu:

– Prevestitorul s-a întors!

În cîteva secunde, oamenii se îmbulziră, gălăgioşi, în jurul lui. Soldaţii îşi făcură loc cu greutate şi îl conduseră pe prizonier înapoi la cazarmă.

– Nu mai e nici o îndoială, generale! declară un ofiţer. Smintitul acesta e chiar Prevestitorul. Dacă vrem să înlăturăm alte necazuri, trebuie să-i arătăm populaţiei cît mai repede hoitul lui.

– Daţi-i să bea otravă! le ordonă Nesmontu.

Şi în timp ce generalul întocmea un lung raport către faraon, prostănacul se lăsă pradă morţii cu o totala nepăsare. Nu-i promisese oare Prevestitorul că va fi primit într-un palat minunat, plin de fapturi binevoitoare care îi vor împlini toate dorinţele, iar servitorii îi vor oferi cele mai bune vinuri?

36.

Iker nu legase nici o prietenie cu colegii sai și se dedica, exclusiv, muncii sale. Seara se mulțumea cu o supă de linte, cu o fiertură de bob, o ceapă şi cu un colț de pîine frecat cu usturoi, înainte de a aprinde mai multe lămpi cu ulei de ricin. Foarte ieftin, folosit pentru ungerea corpului de cei mai săraci, uleiul de ricin servea mai ales pentru iluminat.

Ucenicul scrib nu înceta să recopieze textele cunoscute pentru a şi le fixa în memorie, a-şi forma mîna şi a deprinde o scriere rapidă şi, totodată, uşor de citit. Desenînd gîndurile, le dădea atîta viață, încît în ele se îmbrățişau o mulțime de forme. Hieroglifele erau mai mult decît o înşiruire de imagini, în ele își făceau simțită prezența divinitățile care dădeau fiecărui cuvînt deplină înțelepciune.

Putea, oare, viața să fie prelungită şi să capete mai multă strălucire prin scris? Iker era tot mai convins de acest lucru, pe măsură ce mintea sa îşi însuşea semnele şi se transforma în ele şi prin ele. Să rămînă un simplu scrib, prizonier al sarcinilor administrației, nu-l interesa; el dorea să pătrundă misterul acestei limbi, în acelaşi timp abstractă şi concretă, care crease civilizația egipteană.

Muncind cu atîta încrîncenare, tînărul evita să se gîndească la preoteasă. Dar pe cînd scria o frază, chipul ei reapăru şi trezi în el o speranță fără rost. Niciodată n-o va mai revedea, decît dacă priceperea sa de scrib i-ar deschide porțile Abydos-ului.

Însă poate că vor mai fi şi alte sărbători sau ritualuri la care o va putea întîlni!

Nu, el nu va renunţa. Pentru ea, va porni să „cucerească“ gramatica, vocabularul, înlănţuirea hieroglifelor care, prin aşezarea lor pe lemn, papirus sau piatră, degajă o armonie pe care doar cei care stăpînesc scrisul în chip desăvîrşit o cunosc.

Iker mergea adesea să-şi vadă măgăruşul, aşezat comod pe un strat de paie ce era schimbat zilnic. Înzestrat cu o mare poftă de mîncare, Vînt-de-Miazănoapte se îngrăşa văzînd cu ochii şi rana sa nu va fi în curînd decît o amintire urîtă.

În timpul primei lor plimbări pe cîmp, măgarul i-o luă înainte şi regăsi drumul de întoarcere fără cea mai mică greşeală. În ochii săi, lucea o bucurie intensă.

– E bine să ai un prieten adevărat, i se destăinui Iker. Ţie pot să-ţi spun tot!

Ucenicul scrib îi povesti măgăruşului toate întîmplările prin care trecuse, fără să lase deoparte nimic. Animalul îşi ciulise urechile mari.

– Nu-mi pasă că adunătura asta de scribi nepricepuţi şi înfumuraţi nu mă place! Mai degrabă îmi dă putere! Cînd îi văd atît de plini de ei, aşa încît nu respectă nici semnele sacre, nici pe aproapele lor, nu am altă dorinţă decît să merg pe calea mea, fără să ţin seamă de părerea lor. Nătărăii nu sînt în stare să facă nimic, ceea ce-i face invidioşi şi geloşi. Încearcă să-i distrugă pe cei care nu le seamănă. Noi doi sîntem fraţi cu adevărat. Împreună le vom ţine piept.

Măgarul îi linse mîna salvatorului său, care îl răsplăti cu mîngîieri îndelungate, înainte de a se întoarce în camera sa. Ca în fiecare seară, îşi aşeză pe burtă fildeşul fermecat pe care i-l dăruise doamna Techat, ca să îndepărteze spiritele rele. Dimineaţa, îndată ce se trezea, îl punea alături de cele două amulete ale sale, care reprezentau un şoim şi un babuin, ca să se reîncarce cu energie.

– Mîine, îi anunță generalul Sepi pe cei zece elevi ai săi aleși să devină scribi de elită, aveți zi de odihnă!

Ca de obicei, Iker rămase la urmă.

– Generale, vă cer o favoare!

– Îți dau voie să nu mături mîine în sala de lecții.

– Permiteți-mi să cercetez arhivele provinciei.

– Nu preferi să te distrezi sau să te odihnești?

– Mai devreme sau mai tîrziu, voi avea de-a face cu acest soi de acte. Doresc să încep cît mai repede.

– Ce fel de acte te interesează?

– Oh, aproape toate! Vreau să învăț cît mai multe.

– Îți scriu un permis de liberă trecere.

Tînărul își ascunse încîntarea.

Înarmat cu prețiosul permis, se prezentă în fața administratorului arhivelor.

– Ce acte vrei să vezi?

– Tot ce se referă la corăbii, echipaje și călătorii pentru aducerea de mărfuri.

– De cînd anume?

– Să zicem... din ultimii trei ani.

Fu condus într-o sală imensă, făcută din cărămizi. Pe rafturi, erau rînduite cu grijă papirusuri și tăblițe.

– Nu îngădui nici un fel de dezordine. La cea mai mică neatenție, voi cere învățătorului tău să-ți retragă permisul de trecere.

– Voi respecta întru totul regulamentul, promise Iker.

Deși era foarte nerabdător, lucră ordonat și pe-ndelete. Numărul orelor necesare căutării nu-l înspăimînta, dimpotrivă! Într-o asemenea mulțime de documente, va descoperi, cu siguranță, o urmă.

Provincia Iepurelui avea numeroase corăbii, dar nici una nu se numea *Fulgerul*. Uitînd de această dezamăgire, Iker spera că, poate, cei doi corăbieri, al căror nume îl cunoștea, aparținuseră altor echipaje înregistrate de administrație. Dar nu dădu peste nici o urmă a lui Ochi-de-Țestoasă sau Cuțit-Tăios.

Cît priveşte călătoriile pentru aducerea de marfuri, nici una nu se îndreptase spre Punt.

Doar sănătatea bună a lui Vînt-de-Miazănoapte care creştea de la o zi la alta şi frumuseţea lecţiilor daruite de generalul Sepi elevilor săi, îl ajutara pe Iker să nu se lase prada deznădejdii.

Cînd ieşi din sala de lecţii, pe care tocmai o măturase pînă în cele mai ascunse unghere, tînărul se lovi de trei fete pe cît de elegante, pe atît de zeflemitoare. Purtau rochii uşoare, brăţări la mîini şi la glezne, coliere de perle şi coroniţe împodobite cu albastrele... Adevărate prinţese, mîndre că-şi puteau etala bogăţiile!

– Tu eşti scribul Iker? întrebă cea mai mare, cu o voce seducătoare.

– Nu sînt decît un ucenic.

– Se pare că munceşti prea mult, şopti cea mai tînără, cu privire poznaşă.

– Din punctul meu de vedere, niciodată nu munceşti destul. Sînt atîtea de învăţat!

– Nu e cam plictisitor, pînă la urmă?

– Dimpotrivă! Cu cît desenezi mai multe hieroglife, cu atît descoperi alte minuni.

– Dar despre noi, ce părere ai?

Iker roşi pînă în vîrfurile urechilor.

– Dar eu... Cum să apreciez dacă... Iertaţi-ma, trebuie să am grijă de măgarul meu.

– Nu sîntem mai atrăgătoare decît acest animal? îl întrebă aceea care nu deschise gura pînă atunci.

– Vă rog mult să mă iertaţi, sînt, într-adevăr, grăbit!

Luînd-o la fugă, Iker reuşi să scape de cele trei zeiţe ale frumuseţii şi gingăşiei; care semănau surprinzător de mult. Diferenţa de vîrstă era, în mod sigur, foarte mică şi numai anevoie le puteai deosebi. Dar farmecul lor era rodul fardurilor şi a veşmintelor, gesturile lor păreau nefireşti şi ucenicul nu avu decît o dorinţă: să nu le mai întîlnească.

Dar această dorința nu se împlini.

În aceeași seara, cea mai mică dintre surori bătu la ușa camerei sale.

– Nu te deranjez, Iker?

– Nu... În sfîrșit, da... Nu puteți intra aici, pentru că...

– Pentru că se află deja o altă tînără fată?

– Nu, bineînțeles că nu!

– Atunci, lasă-mă să-ți ofer ce ți-am pregătit.

Era fardată din belșug: prea mult verde-n jurul ochilor, prea mult ocru roșu pe buze și prea mult parfum.

Fata așeză pe jos două talere.

– Primul conține prăjituri cu smochine, îi explică ea. Slujnica mea le-a măcinat ca să obțină o făină foarte fină și eu cu mîna mea am adăugat mierea înainte de a băga aluatul să se coacă în cuptor. Pe cel de-al doilea taler, se găsește brînză cu ierburi făcută din laptele celei mai frumoase dintre vacile noastre. Presupun că niciodată n-ai gustat mîncăruri atît de alese! Dacă ești drăguț cu mine, nu-ți va mai lipsi nimic.

– Nu pot să primesc.

– Din ce cauză?

– Sînteți, cu siguranță, o persoana de rang înalt, iar eu nu sînt decît un ucenic scrib.

– De ce n-ai ajunge și tu un mare demnitar? Ajutorul meu va da roade, crede-mă!

– Prefer să mă descurc singur.

– Haide, n-o face pe încăpățînatul! Îndrăznește să spui că nu-ți place de mine!

Iker o privi direct în ochi.

– Nu-mi place!

– Te joci cu focul, Iker! Nu știi cine sînt?

– Oricine ați fi, vă refuz darurile.

– Inima ta aparține deja altcuiva?

– Asta nu mă privește decît pe mine.

– Uit-o! Cum ar îndrăzni ea să se compare cu fiica lui Djehuty, stăpînul provinciei Iepurelui! Surorile mele şi cu mine ne alegem bărbaţii care să ne ofere plăcere. Tu eşti unul dintre fericiţii aleşi.

Făcu să-i alunece încet de pe umar una din bretelele rochiei.

– Plecaţi imediat! îi ceru Iker.

– Nu mă jigni, o să plateşti scump!

– Terminaţi cu glumele acestea primejdioase şi lăsaţi-mă în pace!

– E ultimul tău cuvînt?

– Aţi înţeles bine.

Fata îşi aşeză la loc breteaua, aruncîndu-i o privire duşmănoasă ucenicului scrib, care aduna talerele.

– Nu uitaţi să luaţi ceea ce vă aparţine.

– Îţi trăieşti ultimele ceasuri în această provincie, neobrăzatule!

După ce-şi hrăni măgarul, Iker se duse în sala de mese. Abia la ultima înghiţitură de supă simţi un gust ciudat. Bău multă apă ca să scape de această impresie neplăcută, dar degeaba. Chiar şi apa căpătase un iz neplăcut.

Ucenicul scrib vru să-i vorbească bucătarului, dar acesta dispăruse.

Apoi, brusc, capul începu să i se învîrtă. Cuprins de ameţeală, Iker se prăbuşi şi nu reuşi să se mai ridice.

Cu toate că vederea i se înceţoşase, desluşi siluetele celor trei fete ale lui Djehuty.

Cea mică se aplecă asupra victimei:

– Linişteşte-te, n-o să mori otrăvit! Noi ţi-am dat un somnifer ca să te facem să ne fii pe plac. Acum, o să-ţi dăm să bei vin de curmale, mult vin. Îţi vom stropi pielea şi veşmintele cu el. Slujitorii din sala de mese vor descoperi un biet scrib, beat turtă. E de rîs, nu?

Iker încercă să se împotrivească, dar cuvintele sale se înlănţuiau anapoda, contrazicîndu-se între ele.

– Somn ușor, obraznicule care ai îndrăznit să ne respingi! Cînd te vei trezi, vom fi răzbunate. Iar tu vei pierde totul!

– Ești la fel ca o cîrmă stricată, îi spuse generalul lui Iker, ca o capela fara zeul său, ca o casă goala! Poți face o maimuța să danseze, un cîine sa te asculte, poți reuși să prinzi o pasăre din zbor, dar pe tine... cum să te învaț? Inima ta e zbuciumată, urechile – surde! Tu, unul dintre elevii mei, te-ai îmbătat și ai necinstit veșmintele de scrib.

– Am căzut pradă unei uneltiri, declară învinuitul, a carui minte era încă tulbure.

Furia generalului păru să se mai domolească:

– Și cine sînt uneltitorii?

– Oameni care au profitat de încrederea mea.

– Spune-le numele!

– Sînt singurul vinovat, trebuia să mă arăt mai prudent. Ei mi-au otrăvit mîncarea și m-au forțat să beau.

– Care „ei“?

– Dacă v-aș spune, nu m-ați crede. Și chiar daca m-ați crede, n-ați putea face nimic să-i pedepsiți pe vinovați. Singura lor țintă este să pierd prețuirea pe care mi-ați arătat-o. Ce i se cuvine unui ucenic scrib găsit beat dacă nu să fie izgonit din școală și chiar din provincia care l-a primit?

– Faptele sînt fapte, Iker! Și lămuririle pe care mi le-ai oferit sînt prea încîlcite ca să le cred. Dacă vrei să-ți dovedești nevinovăția, spune cine-ți sînt dușmanii și înfruntă-i!

– Nu ar duce la nimic, generale!

– Atunci, doar un semn din lumea de dincolo ar putea să-mi schimbe hotărîrea.

Sepi chemă doi soldați care urmau să-l însoțească pe Iker pînă la hotarul de miazăzi al provinciei Iepurelui. Generalul regreta că se desparte de cel mai bun elev al său, dar greșeala era prea gravă.

– Uitați-vă acolo, generale! exclamă un soldat, dîndu-se înapoi.

Un cameleon cu burta alba tocmai intrase în încăpere. Își ridică ochii bizari către Sepi, care rosti repede o formula de liniștire. După o scurta ezitare, animalul plecă.

– Cameleonul e unul dintre animalele prin care Anubis își arata prezența, îl lamuri gneralul pe Iker. Se pare ca te bucuri de o protecție divina.

– Nu mă mai alungați?

– Cine ar fi atît de nebun, sà nu țina seama de apariția lui Anubis?

– Credeți, generale, că voi face parte cîndva din Cercul de Aur din Abydos?

Sepi încremeni. Iker avu sentimentul că privește în ochii pătrunzători ai unei statui.

– Cine ți-a vorbit despre acest cerc?

– Nu e doar o plasmuire a poeților, nu-i așa?

– Răspunde-mi la întrebare!

– Un grădinar. Drumurile noastre s-au întîlnit, apoi s-au despărțit.

– Poeții știu sa ne facă să visam, fiule! Dar tu muncește ca să ajungi scrib și sa te ocupi de ceea ce există cu adevărat.

37.

În fața lui Djehuty, înghesuit într-un scaun cu spatar înalt, fiicele sale fremătau de nerăbdare.

– Putem să-ți vorbim, în sfîrşit? îl întrebă cea mai mare.

– O clipă, să termin de citit acest raport!

Şeful provinciei strînse la loc papirusul fără să se grabeasca.

– Ce-ați pățit, dragele mele?

– Tată, sîntem indignate şi cerem ajutorul judecătorului nostru suprem!

– Vorbeşti de zeița Maat?

– Nu, de tine! Fapte mîrşave s-au petrecut pe pămînturile tale şi vinovatul a rămas nepedepsit.

Djehuty păru impresionat.

– E foarte grav, într-adevăr. Puteți să-mi dați mai multe amănunte?

Sora cea mică interveni furtunos:

– Ucenicul scrib Iker a furat vin de curmale şi s-a îmbătat. E o purtare nedemnă şi ruşinoasă! Şi în dimineața aceasta, l-am văzut pe ticălos intrînd din nou în şcoala generalului Sepi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat! Trebuie să iei măsuri imediat, tată, şi să-l izgoneşti pe Iker din provincia noastră.

Djehuty îşi privi fiicele cu severitate, dar şi cu ironie.

– Liniştiți-vă, dragele mele, am lămurit deja cele petrecute.

– Ce... vrei să spui?

– Nefericitul acesta de scrib a căzut pradă unor uneltiri, dar zeul Anubis, apărut sub înfățișarea unui cameleon, ne-a ajutat să înțelegem că spunea adevărul.

– A acuzat pe cineva? întrebă sora cea mare, înfricoșată.

– Nu, și aceasta e o dovadă în plus a generozității sale. Tu și surorile tale nu aveți vreo bănuială?

– Noi? Dar cum... Nu, bineînțeles că nu!

– Mă îndoiesc. Să știți că îl socotesc pe Iker un viitor scrib de mare valoare și nu voi mai îngădui nici un atac împotriva lui. Oricare ar fi făptașul, va fi aspru pedepsit. Ne-am înțeles, dragele mele?

Cele trei fete ale lui Djehuty dădură din cap și ieșiră din sala de audiențe unde pătrunse un bărbat mărunt, foarte slab, purtînd un sac de piele care atîrna prea greu pentru corpul său...

– Ah, doctorul Gua! Vă aștept de ceva vreme.

– Sînteți stăpînul provinciei, i-o întoarse medicul pe obișnuitul său ton înțepat, dar mai am și alți suferinzi de îngrijit. Între atîtea dureri de oase, de urechi și de stomac, nu mai știu unde mi-e capul. Îți vine să crezi că toți bolnavii s-au vorbit între ei în dimineața aceasta! Confrații mei ar trebui să fie mai pricepuți și să pună mai multă inimă în ceea ce fac. Bun... Ce vă supără azi?

– O digestie grea și...

– Am auzit destul. Mîncați prea mult, beți prea mult, munciți prea mult și nu dormiți îndeajuns. Și apoi, aveți o anumită vîrstă, cu care nu vreți să vă împăcați. În fața acestei încăpățînări, medicina e neputincioasă. Nu are rost să sper că vă veți schimba obiceiurile. Sînteți cel mai rău dintre pacienții mei, dar sînt totuși obligat să va vindec.

Fiecare consultație începea cu aceeași cuvîntare. Djehuty se ferea să-l întrerupă pe doctorul Gua, ale cărui leacuri erau mereu pe măsura diagnosticului.

Din sac, doctorul scoase un vas care avea forma unui om, așezat cu un genunchi pe pămînt și ținînd pe umăr, cu mîna

stîngă, un castron. Inscripția trasată chiar de doctor spunea: „Am obosit sa îndur atîtea".

– Iată un amestec format din drojdie de bere, ulei de ricin și alte ingrediente pe care nu aveți nevoie să le cunoașteți. Stomacul vă va lasa în pace, veți uita de digestie și veți crede că sînteți sănatos. Greșeală mortală, dar ce pot eu să fac? Ne vedem poimîine.

Furnică neobosită, Gua plecă să se ocupe și de alți pacienți.

Apoi fu rîndul generalului Sepi să apară în fața guvernatorului provinciei.

– Cum vă simțiți, stăpîne?

– Rău, dar cred că timpul înnoirii a sosit.

– Sacerdoții mei sînt gata, spuse Sepi. Apa din Abydos e pregătită.

– Vei avea nevoie de ajutorul unui scrib, de ce n-ar fi Iker?

Generalul avea îndoieli:

– Nu e puțin cam devreme?

– Este vreodată prea devreme pentru un om căruia zeii i-au hotărît destinul?

– Mi-ar fi plăcut să am mai mult timp pentru a-l pregăti, pentru...

– Daca este, într-adevăr, cel care ne închipuim noi, zise Djehuty, participarea la acest ritual îi va deschide și mai bine ochii. Dacă ne-am înșelat, va ajunge un lăudăros care-și va frînge gîtul din cauza propriilor amăgiri.

Sepi ar fi dorit să și-l protejeze mai bine pe cel mai bun elev, dar nu putu decît să se încline în fața lui Djehuty.

Iker nu avea nici un fel de relație cu colegii săi care îl invidiau din cauza excelentelor sale rezultate. Nimeni nu se îndoia că străinul era cel mai strălucit elev din școală, mult înaintea celui de-al doilea. Nu numai că pătrundea înțelesul celor mai anevoioase texte cu o ușurință uimitoare, dar reușea să facă orice exercițiu ca și cum n-ar fi prezentat nici o dificultate. Iar generalul

Sepi tocmai îi încredințase întocmirea unui decret privind modalitățile de masurare a terenurilor după retragerea apelor revărsate.

Altfel spus, Iker fusese numit scrib al provinciei Iepurelui și în curînd avea să părăsească școala pentru a-și ocupa funcția.

De la pațania sa, tînărul nu înceta să-i pună întrebări amănunțite bucătarului înaintea fiecărei mese. Acesta, știind că va fi considerat vinovat dacă ar fi avut loc vreo întîmplare neplăcută, gusta din toate talerele.

– În această seară, îl avertiză Sepi, vei mînca mai tîrziu. Uneltele tale sînt pregătite?

– Nu mă despart niciodată de ele.

– Atunci, urmează-mă!

Iker simți că nu trebuia să pună nici o întrebare. Generalul era adîncit în meditație, ca un soldat gata să se avînte într-un război.

Pe malul răsăritean al Nilului, în vîrful unei coline, fuseseră săpate mormintele stăpînilor din provincia Iepurelui. Cu o latură, ele dominau fluviul, cu alta – deșertul în care se afunda o cărare ce șerpuia printre două faleze.

Luminat de numeroase torțe, păzit de doi soldați, locașul de veci pregătit pentru Djehuty era impresionant, cu galeria sa adîncă, susținută de două coloane cu capiteluri în formă de frunze de palmier, cu marea cameră dreptunghiulară și cu mica sa capelă.

Iker se opri în prag.

– Ți-am poruncit să mă urmezi, îi reaminti Sepi.

Simțind un nod în gît, Iker pătrunse în mormînt cu pași șovăitori.

Djehuty stătea în picioare în fața capelei din capătul galeriei. Cu șoldurile acoperite de o simplă pînză, ca în vremurile străvechi, părea mai înalt și mai lat decît de obicei.

Dintr-o dată, lumina scăzu.

Doi sacerdoți, care purtau niște vase, se așezară de o parte și de alta a guvernatorului provinciei. Singura lampă aprinsă era cea pe care o ținea generalul Sepi.

– Rostește aceste formule! îi ceru el lui Iker. Prin vocea ta, ele se vor împlini.

Tînărul scrib citi papirusul cu splendide nuanțe aurii:

– Fie ca apa vieții să-l purifice pe Stăpîn, să-i adune la un loc energiile și să-i împrospăteze inima.

Cei doi sacerdoți ridicară vasele deasupra capului lui Djehuty.

Iker se aștepta sa vadă curgînd din ele apă, dar fu orbit de razele de lumină care învăluiră corpul bătrînului.

Nevoit să-și închidă ochii, Iker crezu la început că e o vedenie. Totuși, se forță să-i deschidă cu riscul de a-și pierde vederea. O lumină blîndă îl acoperea acum pe Djehuty care părea să fi întinerit cu mulți ani.

– Tu care voiai să cunoști Cercul de Aur din Abydos, zise generalul Sepi, privește-i puterea!

38.

Iker nu închise un ochi toată noaptea.

Toate detaliile ciudatului ritual i se întipăriră în memorie şi încerca zadarnic să pătrundă înțelesul extraordinarelor cuvinte rostite de generalul Sepi.

Neîndoielnic, trebuia să dea de urma celor care încercaseră să-l ucidă şi să descopere motivul faptelor lor, dar voia, de asemenea, să dezlege misterul Cercului de Aur şi s-o revadă pe sublima preoteasă, de care se simțea tot mai îndrăgostit, pe zi ce trecea.

Prea multe sarcini şi prea grele, misiuni cu neputință de îndeplinit pentru un tînăr singur şi fără noroc... Dar nu şi pentru Iker! Bineînțeles, îndoiala şi chiar disperarea aveau să-l copleşească de mii de ori. Era însă de datoria lui să le facă față şi să-şi croiască drumul, oricît ar fi fost de dificil.

Încercările şi greutățile îi sporeau hotărîrea. Dacă se va arăta incapabil să le depăşească însemna că era un laş şi, atunci, viața sa n-ar mai fi avut nici un rost.

– Scribul Iker este chemat la palatul guvernatorului provinciei, se auzi vocea unui mesager.

Tînărul se îmbrăcă în grabă, îşi adună uneltele şi le puse într-un sac de piele pe care acum Vînt-de-Miazănoapte putea să-l care fără să obosească.

Djehuty era deja aşezat comod într-una dintre lecticile sale.

– Să mergem! ordonă el.

Iker se aștepta să facă parte dintr-o cohortă de scribi care-și urmau stăpînul pentru a înregistra declarații.

Dar nu mai era nimeni și, timp de cîteva secunde, îl cuprinse spaima. Cum ar putea el, un începător, să înlocuiască mai mulți scribi cu experiență? Dar, pentru că nu avea de ales, trebuia s-o scoată la capăt.

Djehuty merse de-a lungul canalului care străbatea provincia, contemplă zona înverzită și mlaștinoasă, unde se putea vîna, apoi o luară pe un cîmp unde întîlni țărani, grădinari, oameni care îngrijeau vița de vie și păstori. Vizită după aceea atelierele olarilor, dulgherilor și țesătorilor, apoi stătu de vorbă cu brutarii și berarii, cărora le recomandă să supravegheze mai bine calitatea produselor lor, care, în ultimele săptămîni, lăsa de dorit.

Energia lui Djehuty era surprinzătoare. Cunoscîndu-și toți supușii, găsea pentru fiecare cuvîntul potrivit și îi dojenea fără asprime. Nici un moment, șeful provinciei nu dădu semne de oboseală.

Scribul său se dovedi a fi la înălțime, deși mîna îl durea din cauza numeroaselor însemnări pe care trebuia să le facă.

În sfîrșit, Djehuty se întoarse la palat unde își potoli setea cu bere slabă, din care îi fu oferită și lui Iker, în timp ce guvernatorul provinciei îi controla tăblițele.

– Nu te descurci prea rău, constată acesta. Să-mi întocmești un raport care să mă ajute să verific dacă sfaturile mele sînt urmate. Vorbele sînt importante, dar numai faptele contează.

– Un ritual este o faptă?

– Este chiar înfăptuirea supremă, căci repetă ceea ce zeii au împlinit pentru prima oară.

– Ceea ce vi s-a întîmplat aseară, stăpîne...

– E un soi de regenerare, de care un om de vîrsta mea, împovărat de grele răspunderi, nu se poate lipsi. Ți-ai dat seama de bogăția acestei provincii și de nevoia de a munci cu îndîrjire pentru a o păstra? Nimeni, aici, nu strîmbă din nas cînd trebuie să-și îndeplinească îndatoririle. Și dacă vreunul vrea să mă păcălească,

nu-mi trebuie mult timp ca să-l aflu. Doar un singur om vrea să distrugă acest frumos echilibru: faraonul Sesostris. El e dușmanul nostru, Iker!

Tînărul scrib fu tulburat. Guvernatorul provinciei nu vorbea la întîmplare... Îi va dezvălui oare și numele celui care încercase să-l omoare?

Djehuty se putea arăta satisfăcut de starea bună a ogoarelor sale, dar lipsa informațiilor de la Curtea din Memphis îl cufunda într-o profundă neliniște. Această izolare nu dovedea, oare, că regele îl bănuia de complicitate cu răsculații din Sichem? Dacă era așa, trebuia să-și ia bastonul de pelerin și să-i convingă pe guvernatori să se unească pentru a respinge inevitabilul atac al faraonului.

Dar generalul Sepi era de altă părere. El nu avea încredere în această alianță de moment care, din punctul său de vedere, urma să ducă la o înfrîngere usturătoare și păgubitoare pentru toți aliații. Ar fi fost mai nimerit să cadă la o înțelegere cu Sesostris care poate avea să admită, în cele din urmă, ideile lui Djehuty.

Dar acesta din urmă încă șovăia.

Și astfel de tergiversări, atît de nepotrivite firii sale, îl făceau nervos.

Un ibis negru se așeză nu departe de Iker și-l privi cu insistență. Făcu vreo cîțiva pași, înainte de a se opri și a-și lăsa în pămîntul moale forma ghearelor. Cu ciocul însemnă vîrful triunghiului care luase astfel naștere, apoi se înălța și se pierdu în văzduh.

– Ce crezi că înseamnă? îl întrebă Djehuty.

– Am învățat că putem consuma cu toată încrederea apa din care beau ibișii, care ne transmit lumina începutului prin diferite semne. Iată aici unul dintre ele, stăpîne; triunghiul – prima formă a gîndirii creatoare. Cu alte cuvinte, înfăptuiți la rîndul vostru ceva de mare importanță și grijile vor dispărea!

– Învățătorul tău te-a îndrumat bine! Aceasta ar putea fi soluția, într-adevăr!

În mintea lui Djehuty, un incredibil proiect prinsese contur. Dacă reușea să-l realizeze, însuși Sesostris va fi uimit.

– Generalul Sepi mi-a vorbit despre Cercul de Aur din Abydos, începu Iker. Mi-ar plăcea...

– Generalul Sepi este plecat în misiune pentru o perioadă lungă. Iar tu vei avea mult de muncă. Începînd din această seară, vei locui la palat unde ți s-a pregătit o cameră de lucru. Vei strînge toate rapoartele care se referă la realizările și slăbiciunile provinciei mele, și vei scoate din ele informațiile hotărîtoare. Vreau să știu de ce sîntem în stare în cazul unei confruntări.

Așezat pe un scaun din stuf, Gura-Pocita termina de înfulecat o pulpă de gazelă, în timp ce Shab Strîmbu' se plictisea privind florile de papirus ce dansau în vînt.

– Am așteptat destul, Strîmbule! E timpul să plecăm.

Shab își epuizase toate argumentele. De data aceasta, chiar și el știa că Prevestitorul nu avea să mai vină. Lipsit de o asemenea căpetenie însă, redevenea un hoț mărunt, fără nici un viitor.

– Ne descurcăm bine împreună, fu de parere Gură-Pocită. Nimeni nu ne va rezista. Bogatele case din Deltă sînt ale noastre! Uita trecutul, prietene, și hai să pornim în căutarea norocului!

Un strigăt de durere umplu aerul umed al mlaștinii.

– Pîndarul... pîndarul a fost atacat!

Luptătorii instruiți de Gură-Pocită își înșfacară armele și se răspîndiră împrejur pentru a se năpusti asupra atacatorului, după ce-l vor încercui.

Apariția Prevestitorului îi țintui locului:

– Care dintre credincioșii mei îndrăznește să se lege de mine?

– Ați... ați scapat! exclamă Shab, încîntat.

– Asta-i bună! constata Gura-Pocită. Ați dărîmat pereții închisorii?

– Mai mult decît atît, dușmanii noștri își închipuie că l-au executat pe Prevestitor. Pentru egipteni, el nu mai există. Dispunem,

aşadar, de un avantaj de apreciat: putem acţiona din umbră, fară ca nimeni să bănuiască de unde vin loviturile.

Shab Strîmbu' sorbea cuvintele călăuzei sale.

– Nu ar trebui să continuăm să răspîndim răzmeriţa în Canaan, stăpîne?

– Faraonul Sesostris a răspuns cu multă forţă şi a rascolit în lung şi-n lat toată regiunea cu armata sa. Noua garnizoana din Sichem este alcătuită din soldaţi adevăraţi, care vor înăbuşi cu cruzime orice încercare de răzvrătire. Dar nu acest lucru e cel mai grav. Traversînd tîrguşoarele şi satele, mi-am dat seama de laşitatea oamenilor. Nişte oi care nu sînt în stare să se ridice împotriva cotropitorilor şi să-şi dea viaţa pentru a impune credinţa în adevăratul zeu. Să ne bizuim pe ei este o amăgire.

– Pe mine, nu mă surprinde, afirmă Gură-Pocită. Nu m-am încrezut niciodată în aceşti făţarnici. Dar noi nu sîntem laşi.

– Presupun că aveţi în mod sigur un nou plan, îndrăzni Shab, neliniştit.

– Aventura de la Sichem s-a dovedit foarte folositoare, întări Prevestitorul.

– Atunci, interveni Gură-Pocită, începem cu o gospodărie sau cu locuinţa unui înalt demnitar?

– Alege tu cea mai bună soluţie!

– O gospodărie mai retrasă, cu slujitori puţini. Trebuie, mai întîi, să ne deprindem cu lucrurile acestea. În ceea ce priveşte prada...

– O vei păstra în întregime. Shab, cinci oameni şi cu mine ne vom stabili la Memphis!

– Memphis... Dar oraşul e plin de soldaţi.

– Nu vom face nici o nelegiuire. Din contră, o să ne amestecăm printre locuitori, ca nişte negustori cinstiţi, pentru a culege cît mai multe informaţii. Ca să obţin victoria, am nevoie să-l cunosc mai bine pe acest faraon şi pe cei care-l înconjoară. De aceea ţinta noastră e să dobîndim un aliat chiar în interiorul palatului.

– Peste putinţă! consideră Gură-Pocită.

– Nu avem altă posibilitate, prietene! Tu, prin atacurile tale, te vei îmbogăți și îmi vei da ajutorul necesar atunci cînd ți-l voi cere. Și niciodată nu te vei gîndi să mă tradezi, nu-i așa?

Privirea Prevestitorului era mai înspăimîntatoare decît a unui demon al deșertului.

Gură-Pocita înțelese că omul cu turban îi ghicise intențiile și că nu avea nici o șansa să-l înșele.

Cînd Prevestitorul îi puse mîna pe umăr, avu impresia că ghearele unei păsări de pradă i se înfipseseră în carne:

– Aveai o soartă măruntă de pungaș și eu îți ofer un destin de criminal care va îngrozi o țară întreagă. Încetează să te porți ca un amărît de tîlhar și înțelege că puterea supremă se sprijină pe doi stîlpi: violența și mita. Tu vei fi primul, iar Shab – al doilea. Norocul te va răsplăti, credinciosul meu prieten, și vei avea parte de ceea ce îți dorești. Dar trebuie să fii răbdător, să nu lovești decît pe ascuns și să înaintezi cu pași mărunți.

Pentru prima dată, Gură-Pocită crezu cu adevărat într-o cuvîntare de-a Prevestitorului. Acest bărbat era o adevărată căpetenie ce știa să conceapă și să impună o strategie. Să i te supui însemna forța, nu slăbiciune.

– Îmi convine, hotărî Gură-Pocită.

39.

Sub ochiul critic al Marelui Trezorier Senankh, scribii împărţeau ordine celor însărcinaţi cu întărirea digurilor şi îngrijirea canalelor, în aşteptarea viitoarei revarsări a apelor. Avînd în vedere importanţa acestor lucrări, ţăranii fuseseră chemaţi pentru îndeplinirea corvezilor care constau în ridicarea în vîrful terasamentelor a pămîntului care alunecase, în curăţarea fundului gurilor de apă şi bazinelor, şi în acoperirea spărturilor. Căldura puternică de iunie făcea munca anevoioasă, dar fiecare ştia că toate acestea trebuiau neapărat executate dacă voiau să reţină cît mai multă apă ca să le ajungă pentru irigarea cîmpurilor şi a grădinilor, pînă la următoarea revărsare. Unele echipe strîngeau rezerve de lemn uscat pentru iarnă, iar altele umpleau urcioarele cu fructe uscate, hrană absolut necesară în cursul primelor zile ale inundaţiei, cînd nu se putea naviga pe Nil. Forţate să trăiască în izolare, anumite sate trebuiau să se îngrijească să aibă ce mînca.

La prima vedere, totul mergea bine. Dar Senankh aştepta o informaţie vitală din sudul regatului.

Un curier al armatei fu cel care i-o aduse. Îndată, faţa veselului Senankh se crispă. Deşi tocmai se pregătea să savureze o gustare consistentă, îi pieri toată pofta de mîncare.

Cu un pas mai sprinten decît de obicei, porni spre Curtea faraonului unde colegul său Sehotep îşi întrerupse munca pentru a-l primi fără întîrziere.

Senankh le dădu vestea cea proastă:

– Ar trebui să-i spunem și Luminăției Sale sau e mai bine să-i ascundem adevărul?

– Ești îndreptățit sa-ți pui această întrebare, fu de acord Sehotep. Dacă îl înștiințam, nu va sta degeaba și se va deda la fapte nechibzuite. Dar facem parte din consiliul său și săvîrșim o mare greșeală dacă tăcem.

– Aceasta este și părerea mea.

Cei doi miniștri solicitară audiență, iar Senankh luă cuvîntul.

– Luminăția Ta, se adeverește că ciclamele își îndreaptă rădăcinile tot mai departe ca să absoarba apa. Nu mai rămîne nici o speranță: revărsarea Nilului va fi prea slabă. Cu alte cuvinte, după trei ani destul de buni care ne-au permis să ne refacem rezervele de grîne, ne așteaptă foametea.

– Nenorocirea aceasta n-a apărut din întîmplare, aprecie Sesostris. Salcîmul lui Osiris de la Abydos se usucă, iar stăpînul inundațiilor ne arată astfel nemulțumirea sa. Trebuie să mă duc la Elephantina pentru a-l venera și a restabili armonia.

Tocmai aceasta era hotărîrea de care se temeau cei doi miniștri:

– Luminăția Ta, regiunea nu e sigură, îi reaminti Senankh. Guvernatorul provinciei vi se opune cu încăpățînare și are la îndemînă trupe a căror cruzime este renumită. Mai mult, pentru a ajunge la Elephantina, va fi nevoie să treceți prin mai multe ținuturi care vă sînt vrăjmașe. Fără nici o îndoială, corabia în care veți călatori va fi atacată.

– Crezi că nesocotesc aceste pericole? Dar există unul și mai mare: foametea. Oricare ar fi urmările, voi încerca s-o îndepărtez.

– În acest caz, Luminăția Ta, trebuie să mobilizăm toată armata.

– Sa nu ridicați garnizoanele din Canaan. Numai prezența soldaților va menține pacea pe care am restabilit-o. Mie îmi va fi de ajuns o mică flotă de corăbii ușoare. Să fie, așadar, pregătită cît mai repede.

Generalul Nesmontu alese el însuși cele 20 de corăbii și echipajele lor, dar această plecare nu-i era cu nici un chip pe

plac şi nu se abţinu să i-o spună suveranului sau, care îl asculta cu atenţie.

– Să zicem, Luminăţia Ta, că noul vostru aliat, Uakha, nu e un prefăcut şi va sta deoparte. Dar acesta nu e un motiv pentru a-i uita pe ceilalţi cinci! Mai întîi, grupul celor trei: Khnum-Hotep, Djehuty şi Ukh, care degeaba includ cuvîntul *hotep*, „pace“, în numele lor, căci nu se gîndesc decît cum să-şi îngroaşe rîndurile trupelor înarmate. Din fericire, fiecare ţine atît de mult la propriile privilegii, încît sînt incapabili să se unească. Presupunînd că treceţi peste această piedică, vă veţi lovi de Up-uaut, guvernatorul provinciei Asyut. Un adevărat războinic care nu se va da înapoi de la un atac nimicitor! Dacă, prin minune, ajungem la Elephantina, ne rămîne ce e mai rău, Sarenput, cu bandele sale de nubieni mai sălbatici decît fiarele. Sper că am vorbit limpede, Luminăţia Ta!

– Nici nu se putea mai limpede decît atît, generale! Corăbiile mele sînt gata?

– Dar, Luminăţia Ta...

– În viaţa oricărui om vine un moment în care, indiferent de rangul său, trebuie să-şi dovedească valoarea. Pentru mine, această clipă a sosit şi fiecare o simte. Ori salvez Egiptul de la foamete, ori nu sînt demn să-l conduc.

– Ştiţi totuşi că nu avem nici o şansă şi că această călatorie se va încheia cu un dezastru.

– Dacă vîntul de miazănoapte ne este favorabil, iar corăbierii – pricepuţi, ne vom bucura de un avantaj deloc de lepădat: iuțeala.

– I-am ales pe cei mai buni. Şi teama de moarte îi va face şi mai puternici.

Porunca fiind poruncă, bătrînul general nu-şi mai puse întrebări. Şi sub comanda sa, nici un soldat nu se va dovedi laş.

Medes suferea de diaree, care nu era pricinuită nici de căldură, nici de mîncare, ci de teama de a vedea ivindu-se corăbii pline de oameni cu intenţii duşmănoase. La gîndul că ar putea

fi străpuns de o săgeată sau căsăpit de o sabie, măruntaiele sale cedaseră. Nici măcar prezența lui Sobek Pazitorul nu-l liniştea. Oricît ar fi fost de iscusit, cum ar fi reușit să țină piept unui atac violent al guvernatorilor provinciilor?

Medes își închipuise altfel prima sa participare la o călatorie regala; cu toate acestea trebuia să facă impresie bună, fără să ridice nici cea mai mică obiecție cu privire la aceasta aventură nebunească, în care aveau să piara toți înalții demnitari ai Egiptului.

– Nu vă simțiți bine? îl întrebă Sehotep, purtătorul sigiliului regal, cu un zîmbet rautăcios.

– Ba da, ba da, dar vremea aceasta apasătoare îmi întoarce stomacul pe dos.

– După cîte îmi dau eu seama, furtuna nu va întîrzia să izbucnească.

– Atunci va trebui să acostăm. Corăbiile noastre nu sînt destul de solide ca să suporte mînia Nilului.

– Desigur. Beți puțină bere slabă şi mîncați pîine uscata, vă vor potoli crampele.

În momentul în care flotila patrunse în prima zonă periculoasă, cerul se dezlănțui. Fulgerele îl brazdau, tunetele bubuiau cu o violență neobişnuita. La bordul vasului regal, se pregăteau manevrele de acostare.

– Mergem mai departe! ordonă Sesostris.

– Luminăția Ta, obiectă generalul Nesmontu, ar fi prea primejdios!

– E cea mai bună şansă a noastra să trecem peste piedici. Corăbierii pe care i-ai ales nu sînt cei mai buni?

Înmărmurit, Medes văzu cum corabia din fruntea celorlalte rămase în mijlocul fluviului şi înfruntă vijelia, iar celelalte făcură la fel.

În pragul leşinului, Medes se refugie în cabina sa ca să nu asiste la naufragiu.

Valuri furioase făcură să geamă corabiile, catargele se îndoiră aproape să se rupă, bastingajele fură smulse. Doi oameni căzură în apă și nimeni nu reuși să-i salveze.

Sesostris însuşi mînuia cîrma. Ţinîndu-se drept, înzestrat cu o excepţională putere de concentrare, înfruntă fără şovăire mînia lui Seth.

Cînd lumina străpunse norii negri şi groşi, Nilul începu să se liniştească şi regele îi încredinţă din nou căpitanului cîrma.

– Vrînd să ne distrugă, Seth ne-a ajutat, observă Sesostris. Îi va fi adusă o ofrandă!

Monarhul aprinse un recipient pentru încălzit, pe care puse să ardă o figurină de pămînt, ce reprezenta o antilopă străpunsă de un cuţit. În inima deşertului, uimitorul animal era capabil să reziste celor mai înăbuşitoare călduri. Nu i-ar putea transmite şi regelui puţin din această însuşire?

– Am trecut, constată generalul Nesmontu. Aşa că trei guvernatori de provincie nu ne mai pot ataca!

Dar încrederea şi bucuria fură de scurtă durată.

– Acum, anunţă generalul, urmează provincia Asyut şi acest Up-uaut pus pe harţă. Mai bine să luăm măsurile necesare în vederea unei înfruntări cumplite.

Noaptea cobora cînd flotila intră în cea de-a doua regiune periculoasă. După mai multe zile de navigaţie neîntreruptă, oamenii se obişnuiseră. Şi nici unul nu ar fi riscat să înainteze pe întuneric, mai ales în această perioadă cînd toanele fluviului erau la fel de primejdioase ca şi hipopotamii.

– Propun să ne odihnim două zile ca să ne pregătim de luptă.

– Vom merge mai departe, decise Sesostris.

Bătrînul general se sufocă de enervare:

– Dacă ne luminăm drumul cu torţele, trupele înarmate din Asyut ne vor descoperi cu uşurinţă.

– Tocmai de aceea torţele vor ramîne neaprinse.

– Dar, Luminăţia Ta, eu...

– Ştiu, Nesmontu! Dar singura soluţie este să ne forţăm norocul.

Aflat la prora primei corăbii, Sesostris indică viteza și direcția. Într-o noapte cu lună plină, sarcina se anunța foarte anevoioasă. Însă faraonul nu comise nici o greșeală, nici o divinitate nu i se opuse și flotila aluneca pe o apa liniștită.

Nesmontu era mîndru să slujească un om atît de experimentat ca Sesostris. Ordinele sale erau dificil de îndeplinit, desigur, dar faima monarhului nu înceta să sporească în rîndul corăbierilor și a soldaților. Cînd aveau în frunte un astfel de comandant care lua parte el însuși la acțiuni, cum să le fie frică?

Totuși, priveliștea ce se întindea sub ochii călătorilor îi întrista. În apropiere de Elephantina, malurile fluviului erau surpate. Oamenii și animalele sufereau de o căldură copleșitoare, culturile pîrjolite de soare așteptau revărsarea apelor. Măgarii continuau să poarte sacii cu grîu dintr-un sat în altul, în timp ce țaranii încheiau treieratul. Fiecare pas, fiecare gest cereau eforturi istovitoare.

– Luminăția Ta, zise Nesmontu, am fost descoperiți.

Generalul arătă către un nubian cocoțat în vîrful unui palmier, care îi făcea semne altuia, aflat nu departe de el. Din copac în copac, vestea sosirii unor corabii necunoscute avea să ajungă repede la urechile lui Sarenput.

– N-ar fi mai înțelept să ne oprim și să ne punem la punct planul de bătaie? întrebă Nesmontu.

– Mergem mai departe.

Vîntul se oprise, vîslașii înaintau încet, inimile soldaților băteau mai tare. O ciocnire cu trupele locale, numeroase și bine înarmate, n-ar fi tocmai o plăcere. În lipsa unei minuni, lupta era pierdută dinainte.

După o perioadă de oarecare liniște, în cursul căreia sănătatea i se îmbunătățise, pe Medes îl încercau din nou dureroase crampe la stomac. Trupele lui Sarenput erau cunoscute pentru ferocitatea lor.

Și dacă inevitabila înfrîngere a lui Sesostris, inconștient de superioritatea adversarului său, s-ar transforma într-o victorie a

lui Medes? Ar trebui doar sa sara pe mal la momentul potrivit, să se îndrepte spre soldaţii lui Sarenput, să-i jure credinţă, să-i dezvăluie secretele Curţii din Memphis şi să-i propună o alianţă.

Cu nervii încordaţi, Sobek se pregătea să-şi apere regele chiar cu preţul vieţii. Înainte de a reuşi sa se apropie de el, duşmanul va suferi asemenea pierderi, încît va sfîrşi, poate, prin a da înapoi. În orice caz, trebuia să spere.

Sehotep părea destins ca un comesean invitat la un banchet atît de ales, că nu putea să lipsească sub nici un motiv. Observîndu-l, cine şi-ar fi închipuit că frica îl rodea?

– Au sosit, Luminăţia Ta, îl anunţă generalul Nesmontu, cu o faţă gravă.

Sarenput luase ameninţarea în serios, din moment ce toate corăbiile sale erau înşirate pe Nil.

– Nu m-am gîndit că are chiar atîtea! zise, trist, bătrînul general.

– Provincia sa e cea mai întinsă din Egiptul de Sus. Iar Sarenput îi foloseşte cît se poate de bine bogăţiile. Iată încă o înaltă căpetenie care nu a înţeles lucrul cel mai important: să administrezi bine nu e de ajuns pentru a menţine legătura dintre cer şi pămînt, al cărei chezaş e faraonul.

– Dacă trebuie, Luminăţia Ta, ne vom bate! Dar e cu adevărat nevoie de un măcel?

40.

Faraonul Sesostris privea cum se apropie corabia guvernatorului Sarenput care stătea drept la proră. Cu fața lată, fruntea mare, ochii îndepărtați, pomeții ascuțiți, gura fermă și bărbia pronunțată, stăpînul locurilor avea trupul unui om nemilos și energic. Pe piept, îi atîrna o amuletă în formă de nod magic, agățată de un șirag de perle.

Fără să șovăie, urcă la bordul corabiei regale.

– Luminăția Ta, începu el cu o voce iritată, îmi pare rău că nu am fost înștiințat de această vizită. Deoarece faraonul în persoană a venit pînă aici, presupun că pricina călătoriei este de cea mai mare însemnătate. De aceea vă invit să mă urmați pînă la palatul meu, unde vom sta de vorbă la adăpost de urechile curioase.

Regele consimți.

Sarenput se întoarse pe corabia sa și cortegiul porni spre cheiul principal din Elephantina.

– Refuzați, îl sfătui generalul Nesmontu pe faraon. Pe pămînt, nu putem să vă apărăm. Fără îndoială, e o capcană!

Sesostris rămase tăcut pînă cînd corabia acosta.

– Nimeni să nu mă urmeze! porunci regele în timp ce părăsea puntea.

Încadrat de oamenii lui Sarenput, față de care era mai înalt cu un cap, monarhul fu întîmpinat în poarta palatului de cei doi cîini ai stăpînului povinciei, un mascul negru, zvelt, cu capul delicat

şi picioare înalte, şi o femelă mult mai mică, grasă, cu mamele proeminente.

– Pe ea o cheamă Gazela, îl lămuri Sarenput pe Sesostris, şi se bucură de protecţia lui Prieten-Bun. Are grijă de ea ca şi cum i-ar fi mamă.

Prieten-Bun se apropie de rege şi îi linse mîna. Căpatînd încredere, Gazela se frecă de picioarele suveranului.

– Se întîmplă foarte rar ca aceşti doi cîini ai mei să se arate atît de prietenoşi cu un necunoscut, se miră Sarenput.

– Nu sînt un necunoscut, ci faraonul Egiptului de Sus şi de Jos.

Un timp foarte scurt, Sarenput rezistă privirii pătrunzătoare a regelui.

– Intraţi, Luminăţia Voastră!

Precedat de cei doi cîini care îi arătaseră drumul, Sesostris pătrunse într-un somptuos palat şi ajunse în sala de audienţă susţinută de două coloane pictate cu motive florale, unde se găsea deja Uakha, guvernatorul provinciei Cobrei.

Bătrînul se ridică şi se înclină.

– Nu v-am distrus corăbiile, îi explică Sarenput, datorită stăruinţei prietenului meu, aici de faţă. El e convins că vreţi să evitaţi acest dezastru. De aceea, m-a rugat să nu mă împotrivesc încercării voastre de a face ca revărsarea apelor să fie bogată.

– Este chiar dorinţa mea, Sarenput!

– Permiteţi-mi să fiu sincer, Luminăţia Voastră, nu cred în această poveste! De fapt, sînteţi aici pentru a pune stăpînire pe provincie.

– Cu doar 20 de corăbii uşoare?

Sarenput se zăpăci.

– E puţin, îmi dau seama, dar...

– Să începem cu lucrul cel mai important, Maat, eterna lege a vieţii. Ea creează ordinea lumii, a anotimpurilor, adevărul şi dreptatea, o bună conducere, o viaţă armonioasă. Datorită lui Maat, ritualurile permit forţelor divine să rămînă pe pămîntul nostru. Cei care vor s-o respecte pe Maat trebuie să urmeze calea

dreptății în gîndire, în cuvinte și în fapte. Te numeri printre aceștia, Sarenput?

– Cum puteți să vă îndoiți, Luminația Voastra?

– În acest caz, juri pe viața faraonului că nu ești vinovat de crima savîrșită împotriva salcîmului lui Osiris, din Abydos?

Uimirea șefului de provincie nu părea prefăcută:

– Ce... ce s-a întîmplat acolo?

– O vrajă blestemată s-a abătut asupra noastră, salcîmul se usuca. De aceea, există primejdia ca lichidul dătător de viață, daruit de Osiris, să ne lipsească și toată țara să fie sortită foametei. Aici, la Elephantina, ia naștere izvorul ascuns al Nilului. Aici odihnește una din formele lui Osiris. Cu siguranță că pacea sa a fost tulburată pentru a împiedica apa sa-și răspîndească binefacerile.

Judecata monarhului îl impresionă adînc pe Sarenput, care refuza totuși s-o accepte.

– Nu e cu putință, Luminăția Voastră! Nimeni n-ar îndrăzni sa intre pe pămîntul din Biggeh, nici o ființă umană nu e primita. Soldații mei îl păzesc cu strășnicie, grija și atenția lor nu poate fi înșelata.

– Sînt convins de contrariu și datoria mea e să statornicesc iar mișcarea continuă a energiei, care a fost întreruptă. Lasă-mi cale liberă spre ostrov!

– Păzitorii lumii de dincolo vor trimite fulgere împotriva voastră!

– Mă încumet, totuși!

Înțelegînd că acest rege cu trup de uriaș nu avea să renunțe, Sarenput acceptă să plece împreună cu el și cu Uakha spre Biggeh. Dupa ce merseră de-a lungul insulei Sehel, în fața căreia se întindeau vaste cariere de granit, guvernatorul provinciei ramase pe loc la picioarele primei cataracte, o învălmășeală de stînci de netrecut în această perioadă a anului. De aici, pornea un drum pentru cărăuși, protejat de un perete din cărămizi, care unea debarcaderele situate la capetele de nord și de sud ale cataractei.

– Nimic nu e mai eficient decît această stavilă pentru a controla mărfurile care vin din Nubia, afirmă Sarenput cu mîndrie. Dările strînse de vameşii mei sporesc bogaţia provinciei.

Văzînd că suveranul era prea concentrat asupra sarcinii sale pentru a se interesa de astfel de amănunte concrete, vorbareţul demnitar, puţin jignit, se cufundă în muţenie.

O barcă uşoară străbătu distanţa scurtă care separa malul de insula interzisă.

– Luminăţia Voastră, aş putea, pentru ultima dată, să vă sfătuiesc să renunţaţi?

– Nu văd unde sînt soldaţii tăi.

– Supraveghează drumul cărăuşilor, locurile de trecere şi...

– Dar nu şi Biggeh.

– Cine ar îndrăzni sa pună piciorul pe pămîntul sacru al lui Osiris?

– S-au atins deja de salcîmul din Abydos.

Corabia trase la mal.

O linişte ciudată înconjura locul sacru. Nici o pasăre nu cînta, nici o suflare de vînt nu-şi făcea simţită prezenţa. Regele pătrunse într-un labirint vegetal format din salcîmi, curmali şi tamarini.

– Dacă Sesostris reuşeşte să ne ofere îmbelşugata revărsare de ape, de care avem nevoie, voi deveni slujitorul lui credincios, îi jură Sarenput.

– Îţi voi aminti de acest jurămînt, zise Uakha.

Adăpostite sub frunze, 365 de mese de ofrandă, cîte una pentru fiecare zi a anului, erau aşezate în jurul unei stînci. În interiorul ei, se afla o grotă numită „Cea-care-l-adăposteşte-pe-stăpîn“, adică pe Osiris.

Pe fiecare masă de ofrandă, se găsea un vas cu lapte. În fiecare zi, preţiosul lichid, izvorît din stele, era reînnoit de puterile creatoare care acţionau departe de privirile oamenilor.

Cinci dintre aceste vase, care corespundeau ultimelor cinci zile ale anului, anume închinate lui Isis şi Osiris, fuseseră sparte.

Sesostris înțelese de ce revărsarea apelor urma să fie neîndestulătoare. Cineva pîngărise locul sacru, energia nu mai însuflețea apele.

Căutînd o urmă care să-l conducă spre vinovat, regele descoperi o bucată de lînă, material cu desăvîrșire interzis preoților egipteni care nu purtau decît țesături din in. Cel care venise aici nu cunoștea obiceiurile rituale sau nu ținea seama de ele.

Bătăi de aripi tulburară liniștea locului. Un șoim și un vultur poposiseră în vîrful stîncii și îl priveau fix pe străin.

– Sînt servitorul vostru! Luminați-mi calea pe care trebuie să merg!

Șoimul își luă zborul, dar vulturul rămase nemișcat.

– Mulțumire ție, zeiță-mamă! Ceea ce trebuie va fi împlinit.

Sarenput nu-și crezu ochilor. Faraonul era încă viu!

– Acum, spuse Sesostris, cunosc rădăcina răului.

– Puteți s-o înlăturați, Luminăția Voastră?

– Îndrăznești să crezi că zeița l-a abandonat pe faraon? Privește în depărtare, Sarenput, și ascultă cu atenție vocea ei!

La început, nu se zări decît un punct luminos la orizont, ca o nălucă. Apoi crescu pînă cînd se contură o barcă. Și delicata luntre înaintă încet spre insula sacră. La bord, se aflau un vîslaș obosit și o tînără de o eleganță neîntrecută. Chiar și Sarenput, care avea iubite nubiene de o frumusețe fără egal, fu năucit.

Din ce lume venea această ființă cu forme perfecte, față senină și privire atît de luminoasă încît înălța sufletele celor din jur?

Tînăra preoteasă purta o rochie albă, lungă, prinsă cu o cingătoare garnisită, sus și jos, cu șireturi galbene, verzi și roșii. Peruca ei lungă îi lăsa totuși urechile descoperite. La încheieturile mîinilor, avea brățări de aur și de lapislazuli. La gît, îi atîrna un scarabeu din cornalină montat în aur.

– Cine este? întrebă Sarenput, înrobit.

– O preoteasă din Abydos de al cărei ajutor nu mă pot lipsi, răspunse monarhul. Într-un ritual pentru atragerea bunăvoinţei apelor a întruchipat vîntul de la miazăzi.

La pupa, se vedeau o harfă mică, un papirus rulat şi pecetluit, şi o statuetă a lui Hapy, duhul jumătate femeie, jumătate bărbat, al fluviului.

– Pregătiţi ofrandele, le porunci Sesostris celor doi guvernatori de provincie, înainte de a dispărea împreună cu preoteasa în labirintul vegetal.

În faţa grotei Nilului rămaseră pe loc. De pe stînca ascuţită, vulturul şi şoimul îi urmăreau cu privirea.

– Isis l-a regăsit pe Osiris, rosti faraonul. Ultima piedică e înlaturată, fructele de avocado s-au copt, canalele pot fi deschise şi umplute cu apă proaspătă. Fie ca izvoarele Nilului să-şi arate dărnicia, şoimul să-l protejeze pe rege, iar vulturul să fie mama sacră care învinge moartea.

Tînăra femeie cînta la harfa cu patru corzi. Între cutia de rezonanţă şi consolă era fixat nodul magic al lui Isis, lucrat în lemn de sicomor. Partea de deasupra era împodobită cu capul zeiţei Maat, care veghea ca acest instrument, la care era dificil de cîntat, să insufle o armonie liniştitoare.

– Fie ca faraonul să mănînce pîinea lui Maat şi să-i bea roua, cînta fata cu voce blîndă, într-un ritm lent.

În grotă, pămîntul se mişcă şi apăru un şarpe verde, enorm, care formă din trupul său un cerc, apoi îşi înghiţi coada.

– Ciclul anului trecut s-a încheiat, zise suveranul, el dă naştere noului an. Devorîndu-se pe sine însuşi, timpul serveşte drept reazem eternităţii. Fie ca şarpele izvorului Nilului să asigure existenţa Celor Două Regate!

Şoimul şi vulturul se înălţară şi zburară în cercuri largi, protectoare, în jurul monarhului şi al preotesei care rupse pecetea papirusului, îl desfăşură şi intră cu el în grotă.

Aici, îl scufundă într-un vas de aur. Neavînd nici o inscripţie, papirusul se dizolvă în cîteva secunde.

Tînăra îi întinse regelui vasul.

– Beau cuvintele puterii ce salașluiesc în secretul revarsarii apei, pentru ca ele să prindă viață prin vocea mea și să-și răspîndească energia.

În prezența lui Sarenput, a lui Uakha, a demnitarilor provinciei și a unei mulțimi atente și pioase, Sesostris împlini marea ofrandă către inundația care începuse.

Faraonul aruncă în apele fluviului statueta lui Hapy, pătrunsă de puterea izvoarelor secrete, un papirus pecetluit, flori, fructe, pîini și prăjituri.

În înaltul cerului, Sothis stralucea. În toate templele Egiptului, lămpile fuseseră aprinse.

Îndoiala nu-și mai avea rostul: judecînd după puterea Nilului al cărui nivel creștea repede, revărsarea avea să fie abundentă.

– Hapy, apa ta e oglindirea suflului ceresc! Fii iară Tatal și Mama noastră! Să rămînă deasupra apei doar movilele de pămînt, ca în prima dimineață a lumii cînd tu ai ieșit din Nun, oceanul de energie, pentru a da viață acestei țări.

Strigătele de bucurie salutară ultimele cuvinte ale lui Sesostris, care, în fruntea procesiunii, porni spre templul din Elephantina unde, timp de mai multe zile, urmau să fie rostite formulele puterii menite sa sporească revărsarea apelor.

– A reușit, constată Sarenput. Acest rege este un adevărat faraon!

– Iar tu trebuie să-ți ții jurămîntul! îi reaminti Uakha. Provincia ta, ca și a mea, este de acum înainte, în slujba lui Sesostris.

41.

În ciuda condițiilor grele de muncă, tînarul bărbat nu se plîngea. Cu ajutorul soției sale și a trei țărani curajoși, cultiva un pămînt suficient de rodnic pentru a-i hrăni, a le permite să-și cumpere mobilă și veșminte, și chiar să se gîndească la mărirea proprietății. Într-un an sau doi, va mai angaja cîțiva țărani și-și va construi o casă nouă. Și dacă va reuși să sece terenul mlăștinos care se întindea lîngă bucata sa de pămînt, avea să primească un ajutor de la stat.

Flămînd, stăpînul gospodăriei intră în coliba de stuf unde soția sa avea obiceiul să lase un coș cu de-ale gurii.

Dar, de data aceasta, nu găsi nimic.

Degeaba căută cu atenție peste tot, nu era nici urmă de coș!

Mai întîi nemulțumit, apoi îngrijorat, ieși din colibă și se izbi de un monstru păros, care îl îmbrînci cu violență înapoi.

– Nu te grăbi, prietene! Trebuie să stăm de vorbă!

Țăranul încercă să pună mîna pe o furcă, dar o lovitură de picior în coaste îl făcu să se prăbușească greoi. Cu răsuflarea tăiată, vru să se ridice, dar brațul lui Gură-Pocită îl imobiliză.

– Potolește-te, prietene! Dacă nu, oamenii mei îl vor omorî pe unul dintre slujitorii tăi. Pentru început, doar pentru început...

– Soția mea... Unde e soția mea?

– Pe mîini bune, poți să mă crezi! Dar pînă nu dau eu ordin, nimeni nu se va atinge de ea.

– Ce vrei?

– O înțelegere ca între oameni cu judecata, îi răspunse Gură-Pocită. Gospodăria ta e prea izolată, are nevoie de ocrotire. Îți ofer această protecție. Nu vei mai avea de ce să te temi de hoții de grîu și vei munci fără grijă. Cînd spun „îți ofer" e aproape adevărat, orice osteneală merită plătită și eu nu-ți voi lua decît a zecea parte din venituri.

Țăranul se indignă:

– Asta mi-ar dubla povara dărilor, care și așa e de nesuportat.

– Siguranța nu are preț, prietene!

– Refuz această înțelegere.

– Cum vrei, dar faci o mare greșeală! Servitorilor tăi li se va tăia gîtul, iar pe soția ta o vom silui și apoi îi vom da foc. Iar tu vei sta alături de ea, în flăcări, cu copii cu tot. Vei înțelege ușor că faima mă obligă la așa ceva.

– Nu faceți asta, vă implor!

– Să știi, omule, îi zise Gură-Pocită ridicîndu-l de jos, că pot să mă dovedesc foarte binevoitor, dar răbdarea nu e cea mai importantă virtute a mea. Sau mi te supui fără să crîcnești, sau trec imediat la fapte!

Distrus, țăranul cedă.

– Bine, te-ai arătat, în sfîrșit, înțelept! Oamenii mei și cu mine vom rămîne cîteva zile aici, ca să vedem cum muncești și ce roade voi culege de pe urma tîrgului pe care l-am încheiat. Așa n-o să-ți treacă prin cap să mă minți. După plecarea mea, casa ta va fi supravegheată tot timpul. Dacă vei avea o pornire nelalocul ei de a spune ceva gărzilor deșertului, nici tu, nici cei apropiați ție nu veți scăpa cu viață. Agonia voastră va fi lungă, foarte lungă, iar cea a soției tale – de-a dreptul cumplită. Gură-Pocită îl bătu pe umăr pe țăran: Și acum, să mîncăm și să bem ca să pecetluim înțelegerea!

După ce se gîndise să-și măcelărească victimele și să le distrugă locuințele, lui Gură-Pocită îi venise o idee mai bună: amenințarea. Lăsînd în urma lui cadavre și ruine, ar fi sfîrșit prin a atrage atenția stăpînirii, dar obținînd adevărate bogății de la

„protejații“ obligați să tacă, rămînea în umbră, înmulțindu-și totodată cîștigurile.

Curînd, Prevestitorul avea să fie mîndru de el.

Memphis-ul îl încîntă pe Shab Strîmbu'. Portul, tîrgul, dughenele, cartierele aglomerate, străzile forfotind de egipteni și străini, totul îl fascina! Zilele i se păreau prea scurte, i-ar fi trebuit luni, dacă nu ani, să descopere cele o mie și una de farmece ale acestei capitale pline de viață, care nu cunoștea niciodată odihna.

Prevestitorul rămînea indiferent la toată această zarvă. Se strecura printre oameni asemenea unei năluci pe care nimeni n-o remarca. Datorită puterii sale de convingere, nu întîrzie să găsească o locuință modestă, lipită de o prăvălie închisă de mai multe săptămîni.

– Vom deveni negustori cinstiți, îi spuse Prevestitorul micii sale trupe, respectați și apreciați de vecini. Amestecați-vă printre locuitorii Memphis-ului, găsiți-vă iubite, mergeți prin taverne!

Acest plan nu le displăcea deloc celor care trebuiau să-l îndeplinească și care, mai întîi, făcură curat în încăperi și le înzestrară cu rogojini, coșuri și rafturi.

Prevestitorul îl luă cu el pe Shab și porni spre port.

Brusc, strigăte de bucurie izbucniră în tot orașul și străzile se umplură de o mulțime gălăgioasă care intona cîntece slăvindu-l pe Sesostris.

Prevestitorul i se adresă unui om în vîrstă, ceva mai potolit decît concetățenii săi:

– Ce se întîmplă?

– Ne temeam că revărsarea apelor nu va fi îndestulătoare, dar faraonul s-a înfrățit cu duhul Nilului. Egiptul va avea apă din belșug și amenințarea foametei a fost îndepărtată.

Fremătînd de bucurie, trecătorul se alătură din nou celor care sărbătoreau.

– E o veste proastă, recunoscu Prevestitorul. Nu mă gîndeam că Sesostris va îndrăzni să calce pe pămîntul sacru de la Biggeh și că va pătrunde pînă la izvoarele ascunse ale Nilului..

– Ați... ați fost acolo? se minună Strîmbu'.

– Cele cinci mese de ofrandă închinate ultimelor zile ale anului fiind profanate, mișcarea energiei se întrerupsese. Dar acest monarh a avut curajul să treacă peste toate piedicile și să restabilească ordinea. Este un adversar de temut, greu de doborît. Dar așa victoria noastră e și mai frumoasă.

Lui Shab Strîmbu' i se făcu frică.

Frică de acest bărbat care nu era ca toți ceilalți, datorită puterii sale. Nimic, nici cel mai sacru lucru nu l-ar putea abate din drumul său.

Deoarece cunoștea perfect Memphis-ul, Prevestitorul străbătu, fără să ezite, un șir de străduțe situate în spatele portului și ajunse în fața ușii unei case șubrede. Bătu de patru ori, cu lovituri rare și scurte.

O lovitură îi răspunse din partea cealaltă a ușii. Prevestitorul ciocăni iar, de două ori, scurt și apăsat, apoi ușa se deschise.

Pentru a putea pătrunde într-o încăpere mare, cu pămînt bătătorit pe jos, Prevestitorul și discipolul său trebuiră să-și aplece capetele. Trei bărboși se înclinară în fața învățătorului lor.

– Slăvit fie Zeul, stăpîne, zise unul dintre ei, sînteți teafăr și nevătămat!

– Nimeni nu mă va împiedica să îndeplinesc misiunea! Aveți încredere în mine și vom învinge!

Se așezară cu toții și Prevestitorul își începu predica.

Repeta, răspicat și hotărît, aceleași cuvinte, cu o insistență obsedantă: Zeul îi vorbea, iar el era singurul său tălmaci, necredincioșii vor fi supuși prin violență, cei care hulesc – omorîți, iar femeile nu trebuiau să se mai bucure de libertatea de nesuportat pe care le-o acorda Egiptul. Sursa tuturor relelor era faraonul și priceperea regelui care o ținea în viață pe Maat. Numai după nimicirea lor, învățătura Prevestitorului va șterge toate

hotarele. Pămîntul întreg nu va fi decît o singură țară, călauzită de adevărata credință.

– Radeți-vă bărbile, le porunci Prevestitorul oamenilor săi, îmbrăcați-vă după obiceiurile din Memphis, afundați-vă în acest oraș! Veți primi apoi și alte porunci!

Fascinat de cuvîntarea stăpînului său, Shab Strîmbu' așteptă să iasă din casă pentru a-i pune cîteva întrebari:

– Acești bărbați nu sînt cananeeni din Sichem?

– Într-adevăr.

– Ați hotărît să-i aduceți la Memphis?

– Mai întîi pe aceștia, apoi pe mulți alții.

– Prin urmare, nu ați renunțat la eliberarea Canaanului?

– Eu nu renunț niciodată, dar trebuie să știi să te schimbi după cum o cer împrejurările. Vom distruge Egiptul din interior, fără să se bănuiască. Și chiar Memphis-ul, cel îngăduitor și pestriț, ne va face rost de otrava sortită să-l omoare. Vom avea nevoie de foarte mult timp și răbdare, credinciosul meu prieten, și va trebui să folosim și alte arme.

Dar pe Shab Strîmbu' îl mai așteptau destule surprize.

Pe o altă străduță, se opriră lîngă terasa unei frumoase locuințe cu un etaj. Prevestitorul îi vorbi paznicului într-o limbă necunoscută.

Paznicul îi lăsă să treacă.

Cei doi vizitatori fură întîmpinați de o persoană afectuoasă și vorbăreață, ale cărei forme plinuțe îi trădau slăbiciunea pentru bucatele alese.

– Iată-vă, în sfîrșit! Începusem să ma îngrijorez!

– S-au petrecut niște fapte neașteptate, dar fără importanță.

– Să trecem în salon! Bucătarul meu a pregătit niște prăjituri care ar desfăta și gusturile cele mai pretențioase.

Shab Strîmbu' nu se lasă prea mult rugat, dar Prevestitorul nici nu se atinse de ele.

– Cum stăm? întrebă el cu o voce atît de aspră, încît atmosfera deveni imediat rece ca gheața.

– Lucrurile înaintează, învățătorule!

– Ești sigur, prietene?

– Știți, nu e deloc ușor! Dar prima expediție va pleca în curînd.

– Nu voi îngădui să apară nimic neprevăzut, preciză Prevestitorul.

– Puteți să vă bizuiți pe mine!

– Ce punct de sosire ai ales?

– Micul oraș Kahun. Prezintă multă importanță în ochii lui Sesostris. Am acolo persoane de legătură, iar oamenii noștri se vor putea stabili în oraș fără prea multă greutate.

– Sper să nu te înșeli.

– Prefer să nu mă grăbesc, chiar dacă durează mai mult decît am socotit, pentru a evita orice greșeală. Cum vedeți, Kahun este locul potrivit. Regele acesta e un om viclean, foarte prudent și n-are nici un fel de încredere în Curtea de la Memphis.

Pe buzele Prevestitorului, se ivi un zîmbet ciudat.

Da, acesta era drumul cel bun. Oamenii săi de încredere lucraseră foarte bine din umbră.

Încordarea se risipi, iar gazda profită pentru a înghiți o prăjitură uriașă, înmuiată în suc de roșcove. Shab făcu la fel.

– Presupun că faraonul a micșorat numărul celor din preajma sa, îi zise Prevestitorul.

– Din nefericire, așa este, învățătorule! După zvonuri care mi se par demne de crezare, Casa Regelui nu mai cuprinde decît un consiliu restrîns, format din demnitari care-i sînt devotați.

– Le cunoști numele?

– Umblă multe vorbe... Se spune chiar că regele s-a hotărît să le rupă gîtul guvernatorilor care i se opun, dar nu cred așa ceva. O astfel de faptă ar pricinui un război înăuntrul țării.

– Nu ai un om de legătură la palat?

– Învățătorule, este prea periculos și...

– Am mare nevoie.

– Bine, bine... O să mă îngrijesc de acest lucru.

– Pot să mă bizui pe tine, credinciosul meu prieten?

– Ah, da, negreşit!

– Pe curînd.

Shab Strîmbu' înfulecă o ultimă prăjitură, care nu-i plăcu, deşi recunoscu în sinea lui că bucătarul gazdei n-avea egal. La o bună distanţă de casa cea frumoasă şi ascunsă, se crezu obligat să-şi dezvăluie impresiile:

– Omul acesta nu-mi place. Sînteţi convins că nu vă minte?

– Acest negustor bogat este de fel din Byblos, marele port al Libanului, şi s-a născut mincinos. Îndeletnicirea sa e să-şi înşele cumpărătorii, învinovăţindu-şi rivalii, şi să scoată un cîştig cît mai mare şi din cea mai măruntă învoială. Dar mie, doar mie, îmi spune adevărul. O dată, o singură dată, a încercat să mă înşele şi păstrează pe piele o amintire de atunci. Cînd ghearele de şoim i-au pătruns în piept pentru a-i smulge inima, îndată a început să se căiască. Oamenii din Byblos ne vor fi de folos, viteazul meu prieten! Datorită lor, voi face să pătrundă în Egipt numeroşi iubitori ai cauzei noastre.

Shab Strîmbu' era uluit.

Aşadar, Prevestitorul avea putere asupra multor lucruri şi, în plus, cunoştea oraşul ca pe buzunarul mantiei sale de lînă.

În ciuda căldurii, nici o urmă de sudoare nu se zărea pe fruntea sa. Şi în timp ce Shab goli un urcior de bere proaspătă, Prevestitorul nu gustă decît o picătură şi bolborosi nişte formule pe care nu le înţelese.

42.

Iker își îndoi din nou piciorul pe care se așezase și îl ridică pe celălalt în fața lui. Era una dintre pozițiile pe care le folosea atunci cînd dorea să citească un papirus. Tînărul avea atît de mult de lucru, încît își părăsea rar mica sa cameră, situată în aripa stîngă a palatului guvernatorului provinciei.

Iker voia să verifice el însuși totul. Nu se mulțumea doar cu rezumatele pregătite de alți scribi pentru a-i ușura sarcina și se întorcea mereu la documentele originale.

Aproape de fiecare dată, se bucura că a făcut-o. Unele amănunte fuseseră neglijate, unele cifre – copiate greșit, iar anumite măsurători – ciuntite. Restabilind adevărul de cîte ori putea, Iker descoperi un adevăr neliniștitor: mai mulți scribi înfrumusețaseră faptele, pentru a-l face pe Djehuty să creadă că provincia lui era cea mai bogată și cea mai puternică din Egipt.

În realitate, era altfel. Trupele numărau prea mulți mercenari, gărzile deșertului – prea mulți veterani, anumite terenuri erau prost folosite, mai multe gospodării – prost administrate. În caz de război, lui Djehuty riscau să-i lipsească armele. Astfel că raportul final pe care Iker socotea să-l întocmească în zilele urmatoare avea să fie mai degrabă descurajant.

– Trebuie să vii să vezi, îl sfătui un coleg.

– N-am timp.

– Fă-ți! Nu poți să pierzi o priveliște ca aceasta.

Nedumerit, Iker ieși din palat.

Scribii, gărzile, bucătarii, femeile din casă şi toţi slujitorii alergau spre Nil.

Pe o insuliţă plină de iarbă, în mijlocul fluviului, vreo cincizeci de cocori de Numidia, cu penaj cenuşiu şi picioare delicate, dansau cu graţie. Învîrtindu-se în toate direcţiile, cu regularitate, se prefăceau că-şi iau zborul, apoi coborau iar, cînd rotindu-se fiecare în jurul său, cînd formînd cu toţii un fel de cerc. Iker admiră, ca şi ceilalţi, acest dans neaşteptat, salutat cu strigăte de bucurie de către locuitorii provinciei.

– E semn bun, îşi dădu cu părerea vecinul sau, un scrib însărcinat cu măsurătorile. Arată că faraonul Sesostris a reuşit sa dezlănţuie revărsarea apelor. Aceasta dovedeşte că e un mare rege, dar să nu mai spui nimănui!

Gînditor, Iker se duse să-şi hrănească măgarul care stătea la umbra unei streşini.

– Situaţia se îngreunează, îi mărturisi el lui Vînt-de-Miazănoapte. Dacă oamenii ţin cu Sesostris, Djehuty nu-şi poate păstra puterea. Iar izbînda faraonului este atît de răsunătoare, că nimeni nu poate să n-o nesocotească.

Măgarul mînca liniştit, căci această veste nu-l afecta deloc.

Întorcîndu-se în camera sa de lucru, Iker revăzu chipul tinerei preotese. De mai multe ori pe zi şi în toate visele sale, îi răsărea în minte cu o forţă din ce în ce mai puternică şi căreia nu i se putea opune. În loc să se şteargă, trăsăturile feţei ei deveneau tot mai limpezi, de parcă ar fi stat alături de el.

Oare cînd o va reîntîlni? Poate în timpul unei ceremonii la care ea va lua parte, dar cum să afle dinainte? Şi dacă ea aparţinea Cercului de Aur din Abydos, Iker n-ar fi trebuit să meargă pînă în acest oraş sacru, interzis unui neiniţiat ca el. Dragostea lui părea sortită eşecului, totuşi nu va renunţa înainte de a-i vorbi fetei. Ea avea să-i cunoască sentimentele pe care i le inspirase, chiar dacă el se simţea incapabil să le redea intensitatea.

În ciuda enigmaticei aluzii a generalului Sepi, Cercul de Aur din Abydos nu-şi pierduse nimic din mister. Oare rostul lui era

să-i întinerească pe bătrînii ca Djehuty, revărsînd asupra lor lumina? Așadar, unii oameni știau să mînuiască această energie în împrejurări neobișnuite!

Guvernatorul provinciei stătea pe un scaun și citea ciornele lui Iker.

– Stapîne, sînt doar cîteva însemnări!

– Mi se par foarte clare: slujbașii mei n-au încetat să mă lingușească și armatele mele nu sînt capabile să facă față unei lupte importante.

Iker nu se codi.

– Întocmai!

– Bună treabă, fiule! De fapt, dansul cocorilor a intervenit la momentul potrivit. Datorită lui, toți știu că Sesostris va face țara să înverzească și o va umple de pomi roditori. Cele Două Regate se unesc iară, vremuri fericite se anunță pentru că un adevărat stăpîn și-a dovedit puterea. Datorită lui, inundația se produce la timp, zilele sînt bogate, iar nopțile – senine, faraonul este energia creatoare, gura lui exprimă belșugul, el creează ceea ce trebuie să existe și dă viață poporului său. El este mărinimos și, dacă va conduce cu dreptate, țara va înflori.

– Toate acestea înseamnă... că recunoașteți autoritatea regelui Sesostris și că întreaga provincie îi va sluji cu credință?

– Nici eu nu puteam s-o spun mai bine, Iker!

– Așadar, nu va mai fi nici un război?

– Într-adevăr.

– Mă bucur, stăpîne, dar...

– Dar te nedumerește o hotărîre luată atît de repede, nu-i așa? Și asta din pricină că nu apreciezi la adevărata ei valoare fapta săvîrșită de Sesostris. Cum a reușit să stăpînească inundația? Luînd asupra sa sarcina lui Thot, zeul cunoașterii și stăpînul scribilor, regele a arătat că știe semnele puterii și că e în stare să ofere apa poporului său. Știi că valurile care asigură hrana sînt lichidele lui Osiris. Ele țîșnesc din trupul său misterios, sînt sudoarea, limfa și umorile sale. Cînd apa noii revărsări

umple primul vas de ofrandă, regele poate să spună: „Osiris a fost regăsit". Dar ar fi dat greş fără ajutorul lui Isis, care apare pe cer drept steaua Sothis, după 70 de zile în care nu poate fi văzută. Perechea de la începuturile timpului este refăcută, energia trezeşte la viaţă din nou Cele Două Regate. Fără ea, nimic n-ar creşte. Sămînţa este pîntecele în care se întîlnesc diferite părţi ale lumii de dincolo. Să ştii, Iker, că natura întreagă este revelaţia supranaturalului. Dat fiind că Sesostris face parte dintre regii care transmit acest mister, nu-mi ramîne decît să mă înclin în faţa lui şi să mă supun. Ba nu, trebuie să fac mai mult decît atît!

Djehuty se ridică.

– E rîndul nostru să-i dovedim lui Sesostris de ce sîntem în stare. Ştii ce este cu adevărat *Ka*-ul, Iker?

– Spiritul protector care se naşte o dată cu omul şi nu-l părăseşte, cu condiţia ca acesta să urmeze învăţătura înţelepţilor.

– *Ka* este energia care întreţine orice formă de viaţa. La moartea sa, cel drept trece în *Ka*-ul său, moştenit de la străbuni. Toate ofrandele sînt aduse lui *Ka*, niciodată omului. Unul dintre cele mai frumoase simboluri ale lui *Ka* este o statuie care să-i semene leit, însufleţită prin ritualuri. De aceea vom construi o statuie uriaşă a *Ka*-ului regal şi i-o vom dărui regelui. Te însărcinez cu supravegherea lucrărilor.

– Cotul zeului măsoară pietrele, rosti mai-marele sculptorilor. El aşază sfoara pe pămînt, stabileşte poziţia corectă a templelor, adăposteşte la umbra sa orice construcţie sacră în care inima sa se plimbă după propria plăcere. Iar dragostea sa însufleţeşte atelierele.

Cîntecul ciocanelor şi al dălţilor se înălţa din cariera unde era tăiat colosul, suportul lui *Ka*.

Muncitorii care lucrau de zor în cariera de piatră găsiseră cele mai bune blocuri pe care le tăiaseră fără să le pricinuiască stricăciuni, iar sculptorii provinciei meştereau sub conducerea unui iniţiat în mistere. Din cauza mărimii impresionante a statuii –

13 coți înălțime și 60 de tone – locul unde se afla această carieră ridica o problemă serioasă. Transportarea statuii gigantice pînă la Nil dura cel puțin trei ore, cu condiția ca metoda folosită să fie eficientă, apoi era nevoie de o corabie mare pentru traversarea fluviului și, pe urmă, o nouă remorcare urma să conducă statuia la locul unde avea să fie așezată, templul lui Thot. Un drum lung și greu pe care Iker îl cercetase și iar îl cercetase, ca să se ferească de orice surpriză neplăcută. Alegerea unei alte cariere, mai apropiate de capitala, ar fi ușurat sarcina, dar Djehuty hotărîse care era materialul potrivit și n-ar fi acceptat altul.

– Va fi cea mai mare sărbătoare care a avut loc vreodată în provincia mea, aprecie Djehuty. Vinul și berea vor curge în valuri, oamenii se vor bucura! Și peste mii de ani se va vorbi despre această statuie. Sculptorii mei au făurit o adevărată minune în care se întîlnesc puterea și gingășia. Cînd Sesostris o va vedea, va fi cucerit!

– Nu doresc să vă stric plăcerea, interveni Iker, dar greutățile drumului nu sînt nici pe departe rezolvate.

– De cîți oameni crezi că ai nevoie?

– Mi-ar trebui peste patru sute. Îmi da multă bătaie de cap să-i așez astfel încît să formeze o echipă unită.

– Mai puțin de jumătate îți sînt de ajuns, hotărî Djehuty. Fiecare dintre fericiții aleși va avea forța a o mie.

– Soldații voștri nu-mi ușurează sarcina. Nici un ofițer nu e de acord să-mi lase mie comanda.

– Nu alege numai soldați! Alege-i și pe tinerii cei mai voinici. Și nu-i uita pe preoți!

– Preoți, dar...

– Transportul statuii nu este o sarcină doar a oamenilor de rînd, Iker! De-a lungul drumului, sacerdoții vor incanta formulele de protejare. Fă în așa fel ca toți acești oameni să muncească împreună și vei ajunge un om respectat. Spune-ți mereu că nu ai voie să dai greș!

Iker se felicită că alergase mult la instrucție, căci, acum, zile de-a rîndul fusese într-un permanent du-te-vino pînă alesese 172 de oameni, dintre care mulți se oferiseră de bunăvoie. Dacă socoteala tînărului scrib era corectă, acesta reprezenta numărul ideal pentru a deplasa colosul.

Cînd sculptura gigantică fu terminată, Iker strînse toată echipa și o împărți în patru rînduri. Unul dintre rîndurile exterioare era alcătuit din tineri provenind din vestul regiunii, celălalt, din oameni din est. Rîndurile din interior erau formate din soldați și preoți.

Colosul fusese așezat pe un soi de sanie și legat strîns cu frînghii de care cele patru șiruri de oameni se pregăteau să tragă, într-o atmosferă de sărbătoare. Împreună cu ajutoarele sale, Iker se asigură că totul era în ordine, dar neliniștea îl cuprinsese totuși cînd dădu semnalul de plecare.

Pe drumul noroios, a fost turnată apă de cei care aveau această sarcină.

– Trageți! ordonă Iker.

Încet, sania se urni. Bine umezită, bara fixă, netedă, de-a lungul căreia aluneca blocul de piatră, ușura efortul celor 172 de oameni, mîndri de a îndeplini o astfel de faptă eroică. „Apusul este în sărbătoare, cîntau tinerii din vest, inimile noastre sînt fericite cînd văd monumentele stăpînului lor“.

Fusese adoptat un ritm potrivit, nici prea încet, nici prea rapid. Unii soldați agitau ramuri de palmieri pentru a-i răcori pe cei care trăgeau de sfori.

Cercetat amănunțit de o sută de ori de către Iker, drumul fusese nivelat atît cît se putea. Nu trebuia să se teamă că s-ar putea ivi vreo surpriză neplăcută.

Privirea sa trecea de la fiecare punct de fixare a frînghiilor la fiecare membru al cortegiului, apoi revenea asupra colosului, care rămînea pe deplin stabil.

Brusc, scribul resimți o tulburare ciudată.

Această frumoasă armonie era pe punctul de a rupe și el nu știa de ce. La prima vedere, totul părea normal. Dar instinctul nu-l înșela.

Îngrijorat, alergă în toate părțile. Și, ridicînd capul, înțelese.

Privirea colosului se schimbase! Ochii săi de piatră trădau o adîncă nemulțumire.

– Tămîie, aduceți repede tămîie! strigă Iker.

Neîndoielnic, statuia lui *Ka* cerea împlinirea anumitor ritualuri.

Din fericire, unul dintre preoții care urmau expediția avea o cădelniță.

Iker sări pe genunchii statuii și întinse mîinile în semn de venerație. Preotul deschise cădelnița de unde se ridică un fum plăcut mirositor, care atinse gura, urechile și ochii statuii. Rășina de terebint, *senter*, „cea-care-răspîndește-sacrul", învălui piatra în mireasmă parfumată, în timp ce tînărul scrib se ruga în continuare, cu fața către drum, cerîndu-i să se deschidă.

Tămîierea dură pînă ajunseră la Nil.

Traversarea se făcu fără incidente și drumul se încheie într-o bucurie de nedescris. Nici un locuitor al provinciei nu lipsea de la un eveniment atît de grandios și, așa cum promisese Djehuty, un ospăț în aer liber încunună această reușită.

Pe cînd colosul era așezat înaintea fațadei templului, guvernatorul provinciei îl felicita pe Iker care era epuizat:

– Sarcină îndeplinită, tinere scrib! Dar nu uita că fiecare hieroglifă, fiecare semn și fiecare statuie, indiferent de dimensiunile ei, luminează o față a misterului creației. Astăzi, cinstim și onorăm *Ka*-ul regal. Iar tu te vei odihni mai tîrziu, căci acum trebuie să-mi întocmești un raport amănunțit!

43.

Alături de sărbătorile revărsării apelor, cele dedicate nașterii statuii însemnară, pentru popor, două săptămîni de odihnă în timpul cărora se mîncase, se băuse, se cîntase, se dansase și se celebraseră divinitățile. Bucurîndu-se de o faimă fără egal, Djehuty petrecuse mai multe ore pe zi în al său locaș de veci dintre pereții căruia, unul, de curînd terminat, avea o pictură extraordinară, ce reprezenta transportul colosului. Iker veghea la corectitudinea textelor hieroglifice.

Fără nici o îndoială, tînărul scrib era sortit celor mai înalte funcții și deja era invidiat de mulți. Aflați în slujbă de mult timp, scribii cu experiență dezaprobau înclinația șefului provinciei pentru acest băiețandru singuratic, care nu se împrietenise cu nimeni și se refugiase într-o muncă încrîncenată. Totuși, nimeni nu îndrăznea încă să-l atace, pe de o parte din cauza protecției acordate de Djehuty, pe de alta, din pricina informațiilor pe care Iker le strînsese despre unii sau alții. Stabilind în raportul întocmit care sînt forțele și slăbiciunile provinciei, nu-și dăduse el oare seama de lipsurile colegilor săi? Un singur cuvînt de-al lui era de ajuns ca pedepsele să curgă. De aceea ar fi fost mai bine să-l lingușească, dar cum anume? Iker trecea din camera de lucru în cea de dormit și din camera de dormit în cea de lucru, și nu asista la nici o audiență. Și atunci cînd își plimba măgarul, aerul său morocănos făcea pe oricine să-și schimbe hotărîrea de a-i vorbi.

Chiar și în aceste momente de destindere, tînarul nu se gîndea decît la munca sa. Numit în fruntea unui grup de scribi mult mai în vîrstă decît el, știa că și cel mai mic pas greșit i-ar fi fost fatal. Totuși, pretenția sa ca toate sarcinile să fie îndeplinite fără cusur nu era decît o formă de aparare; ea îl hrănea asemenea unui foc interior care îi lumina calea.

Noaptea, Iker o visa pe tînăra preoteasa.

Toate aceste eforturi le făcea pentru ea. Într-o zi, avea s-o revadă și nu putea să se poarte ca un neștiutor sau ca un neputincios. Daca soarta îi impunea această încercare, nu o făcea ca să-l determine să se întreacă pe sine însuși și să-și dovedească însușirile devenind un scrib de frunte? Trebuia să-i ofere tot ce era mai bun ca să-i arate că nu trăia decît pentru ea.

Uneori, avea vise rele, în care îi apăreau capete de ucigași, monștri, întrebari fără răspuns și nevoia de a se răzbuna pe cei care doriseră să-i curme firul vieții. Nu mai putea îndura să nu cunoască adevărul.

O posibilitate nebunească țîșni din mijlocul acestor coșmaruri. O posibilitate atît de oribilă, încît tînărul o respinse la început. Dar ea reveni, cu îndărătnicie, și Iker nu mai reuși s-o înabușe. Și, în cele din urmă, îl aruncă într-o stare proastă, transformîndu-l într-un om posac și izolîndu-l și mai mult de ceilalți.

Din fericire, măgarul său îi înțelegea dispozițiile în care se găsea și asculta destăinuirile prietenului sau fără să obosească. Cînd Iker îi punea o întrebare, Vînt-de-Miazănoapte răspundea: „nu“, ciulindu-și urechea stîngă, sau „da“, ciulind-o pe cea dreaptă.

În acest credincios tovarăș, tînărul scrib putea să se încreadă pe deplin. De aceea îi vorbi despre ideea care îi frămînta mintea.

Iar Vînt-de-Miazănoapte ridică urechea dreaptă.

Doctorul Gua era abătut.

– După două săptămîni de ospețe, ficatul vă e mai îngreunat decît al unei gîște îndopate. Din punctul de vedere al unui doctor, aceasta e sinucidere curată!

Djehuty înălţă din umeri.

– Dar mă simt cu adevărat bine.

– Nu am nici un leac pentru a trata inconştienţa. Dacă nu înghiţiţi vreo douăzeci de hapuri pe zi pentru a îmbunătăţi starea ficatului, eu nu mai sînt răspunzător de nimic.

Cu un gest scurt, doctorul Gua îşi strînse sacul de piele şi părăsi sala de audienţe unde năvăliră cei însărcinaţi cu îngrijirea canalelor şi irigaţiilor, ale căror rapoarte erau optimiste.

Imediat după ei, intră Iker, a cărui severitate îi surprinse pe curtenii care-l înconjurau pe Djehuty.

– Ieşiţi afară cu toţii! le porunci guvernatorul.

Nemişcat, tînărul scrib îl privea fix pe Djehuty.

– Ce s-a întîmplat, fiule?

– Cer să mi se spună adevărul.

Guvernatorul provinciei se afundă în scaunul său înalt şi îşi aşeză mîinile pe coapse, oftînd adînc:

– Adevărul? Ai inima destul de largă pentru a-l primi? Ştii ce este o inimă adevărată, care serveşte drept sanctuar sacrului? Totul e creat de inimă, ea cunoaşte, gîndeşte şi înţelege. De aceea trebuie să fie largă, mare, să aibă libertate, dar să fie, de asemenea, blîndă. Însă tu, Iker, te arăţi prea sever cu ceilalţi, ca şi cu tine însuţi! Dacă inima ta e tulburată, se îngreunează şi n-o mai poate primi pe Maat. Energia spiritului stă pe loc şi conştiinţa greşeşte drumul.

– Stăpîne, ucenicia mea de scrib m-a învăţat să nu confund un lucru cu altul şi să încerc să rămîn înţelept în orice împrejurare. Iar eu sînt convins că nu degeaba aţi fost generos cu mine. Aveţi o obligaţie faţă de mine, nu-i aşa?

– Închipuirile te orbesc, fiule! Ţi-am recunoscut valoarea, asta-i tot! Şi doar meritul tău ţi-a îngăduit să izbuteşti.

– Mă îndoiesc, stăpîne! Sînt sigur că ştiţi mai multe despre oamenii care voiau să mă omoare şi că încercaţi să mă protejaţi, făcînd din mine unul dintre scribii cei mai de seamă din provincie. Acum vreau să ştiu tot! De ce am fost ales ca ţap ispăşitor,

cine este răspunzător, sînt încă jucăria unui demon ascuns în întuneric și unde se găsește Țara Punt a cărei mireasmă îl salvează pe scribul cel bun?

– Cam multe întrebări, nu crezi?

– Nu, nu cred.

Scos din sărite, Djehuty își încleștă mîinile de brațele scaunului.

– Cine m-ar obliga să-ți răspund?

– Dragostea de adevăr.

– Și dacă acest adevăr este mai periculos decît lipsa de cunoaștere?

– Era cît p-aci să-mi pierd viața și vreau să știu de ce și din pricina cui.

– Nu ai prefera să uiți aceste întîmplări nefericite și să duci o viață liniștită, în timpul căreia ți-ai satisface gustul pentru scris și citit?

– Să trăiești fără să înțelegi, să trăiești în întuneric nu este cea mai rea dintre pedepse?

– Depinde de om, fiule! Cei mai mulți apreciază neștiința și nu vor să iasă din ea.

– Nu e cazul meu.

– Asta este și impresia mea! Pentru ultima dată, Iker, îți spun să nu te înverșunezi să descoperi ceea ce trebuie să rămînă ascuns.

Acum, Iker știa că presupunerile sale erau îndreptățite. Privirea sa insistentă învinse ultimele rețineri ale guvernatorului.

– Cum vrei, fiule, dar s-ar putea să-ți pară rău! În ceea ce privește Țara Punt, nu te pot lămuri. În schimb, am auzit vorbindu-se despre doi corăbieri, pe nume Ochi-de-Țestoasă și Cuțit-Tăios.

Iker tresări.

– I-ați... i-ați angajat?

– Nu, doar au trecut prin portul cel mai mare al provinciei mele. Corabia lor a rămas ancorată acolo cîteva zile.

– În arhive, nu e nici o urmă a acestei șederi! protestă tînărul.

– Documentul a fost distrus.

– Din ce motive, stăpîne?

– Ca să evităm tot soiul de scorneli.

– Scorneli... Care anume? Banuielile că aţi pus la cale aceste uneltiri?

– Ajunge, Iker! izbucni Djehuty. Nu înţelegi ca sînt protectorul tău? Nu suport să te văd cum te încrîncenezi împotriva propriului destin.

– Trebuie să-mi spuneţi tot, stăpîne!

– Nu ştii ce faci!

– Dacă mă ajutaţi, o să ştiu!

Djehuty scoase un nou suspin de enervare:

– Cei doi aparţineau unui echipaj care se bucura de anumite înlesniri. Vrei, cu adevărat, să le afli?

– Trebuie să vă smulg cuvintele unul cîte unul?

– Nu eram unul dintre susţinătorii lui Sesostris, iar această corabie se afla sub protecţia pecetei regale şi căpitanul mi-a cerut să-i îngădui o şedere scurtă pentru reparaţii. Dacă-l refuzam, stîrneam vrajbă! Dacă-i permiteam, deveneam supusul unui monarh a cărui putere n-o recunoşteam. Am hotărît, aşadar, ca această corabie şi căpitanul său să nu existe. Şi apoi ai sosit tu, cu întrebările tale şi cu firea ta neobişnuită. Nu te asemeni celorlalţi scribi, Iker! În tine arde un foc de care nu-ţi dai seama. De aceea am încercat să te smulg din trecutul tău.

– Încotro au pornit?

– Au plecat spre oraşul Kahun, care are mare însemnătate pentru Sesostris. Acolo sînt păstrate arhivele de stat.

– Dacă le cercetez, voi obţine răspunsuri la întrebările mele!

– Să te duci acolo înseamnă să-l sfidezi pe faraon!

– De ce a vrut să mă omoare?

– Nu ştiu, fiule, dar oricine se opune unui rege adevărat aleargă spre pierzanie.

– Adevărul e mai important decît viaţa mea. Ajutaţi-mă încă o dată, trimiţîndu-mă la Kahun. În orice oraş al Egiptului, un scrib care vine din provincia lui Thot va fi bine primit.

– Îmi ceri să te trimit la moarte, Iker!

– În ceea ce vă privește, recunoștința mea este nemărginită! Dacă ramîn aici, astupîndu-mi urechile și închizîndu-mi ochii, aș deveni repede un slujitor prost.

– Îmi arunci pe umeri o mare răspundere.

– Singurul răspunzator sînt eu. V-am convins să dezvăluiți adevărul și să mă lăsați să-mi urmez calea. Acum am prins puteri și mă simt în stare să înfrunt această nouă încercare.

44.

În Elephantina, faraonul Sesostris şi apropiaţii săi asistară la un ritual celebrat de către guvernatorul provinciei Sarenput, în onoarea unui înţelept foarte venerat, Heka-ib. O nouă statuie a slăvitului om, care trăise sub dinastia a VI-a, tocmai fusese înălţată în capela mormîntului său. Ea permitea *Ka*-ului său să rămînă prezent pe pămînt şi să inspire gîndurile urmaşilor săi.

Nici un incident nu umbrise buna înţelegere ce domnea între suita regelui şi trupele lui Sarenput. Cu toate acestea, Sobek Păzitorul era în continuare nervos şi neliniştit. Ca şi tînărul Sehotep, permanent cu ochii-n patru, Sobek se îndoia de sinceritatea gazdei lor şi se temea să nu i se întinda o cursa monarhului. Cît despre generalul Nesmontu, acesta avea de gînd să se bată pînă la moarte pentru a-i salva viaţa suveranului său.

După cum cereau regulile de la Curte, Medes se ţinea deoparte şi încerca, pe cît posibil, să nu atragă atenţia. Gata să înregistreze decretele faraonului, îi observa pe demnitarii provinciei şi le punea întrebări despre însărcinările pe care le aveau. Binevoitor şi împăciuitor cum era, îşi atrăgea mereu noi prietenii.

– Luminaţia Voastră, zise Sarenput, mi-ar face plăcere să vă arăt locaşul de veci pe care mi l-am pregătit. Doar Luminăţiei Voastre, atît!

Sobek şi Nesmontu îşi muşcară buzele ca să nu rostească un refuz bazat pe cea mai elementară prudenţă. Tocmai de aşa ceva

se temeau: Sarenput își dezvăluise adevăratele intenții. În apropierea mormîntului, oameni îndrăzneți l-ar putea asasina pe Sesostris.

– Te urmez! hotărî regele.

Plini de ciudă, Sobek și Nesmontu se întrebară cum să intervină.

– Pot să vă servesc drept vîslaș? le propuse, cu eleganță, Sehotep.

– N-are rost, răspunse Sarenput, voi vîsli eu însumi. Mișcarea mă ține în putere.

Să insiste ar fi însemnat să-l umilească pe șeful provinciei. Și nu aștepta acesta doar o provocare pentru a da ordin trupelor sale să atace?

Sobek înțelese că Sesostris socotea că va ieși singur din această încurcătură. Dar, cu toată forța sa uriașă, n-ar fi fost copleșit de numărul atacatorilor?

Condusă cu vigoare de Sarenput, o frumoasa corabie din lemn de sicomor porni spre țărmul abrupt al malului vestic, în care erau săpate mormintele guvernatorilor provinciei Elephantina, încă din vremea piramidelor. Pentru a ajunge la ele, trebuiau parcurse trepte și rampe destul de abrupte, marginite de ziduri.

Barca trase lin la mal și cei doi bărbați urcară încet, în liniște. Arzătorul soare al sudului nu-l deranja nici pe unul, nici pe celălalt.

Ajunși în fața locașului de veci al lui Sarenput, se întoarseră pentru a descoperi o priveliște încîntătoare, alcatuită din fluviul de un albastru scînteietor, din palmierii de un verde luminos, din nisipul galben-brun și din casele albe.

– Îmi place acest loc mai mult decît oricare altul, mărturisi Sarenput. Aici sper să înving moartea și să-mi petrec viața veșnică. Unul dintre stramoșii mei, care purta același nume ca mine, a pus să fie gravate aceste fraze: „Eram copleșit de bucurie pentru că reușisem să ajung la cer, capul meu atingea bolta cerească, treceam foarte aproape de pîntecele stelelor, fiind eu însumi stea și dansam asemenea aștrilor". Nu e acesta singurul

destin demn de invidiat? Veniți, Luminăția Voastră! Veniți să vedeți cel mai frumos dintre domeniile mele!

Sesostris descoperi un mormînt săpat în gresie, a cărui podea urca și al cărui tavan cobora pentru a se întîlni într-un punct invizibil, dincolo de capela din capatul său. În prima încăpere, măreață și sobră, erau șase stîlpi. O scară ducea către un culoar prin care se pătrundea în camera de cult, unde se deschidea o nișă în care se afla statuia *Ka*-ului lui Sarenput.

Înaintînd pe această linie care semăna cu o rază de lumină, Sesostris admiră șase statui ale stăpînului provinciei întruchipîndu-l pe Osiris.

– Aceasta este principala mea ambiție, Luminăția Voastră: să fiu devotat zeului reînvierii. Vă trebuie o dovadă mai limpede a nevinovăției mele? Niciodată n-aș încerca să fac rău salcîmului lui Osiris. Și ceea ce a înfăptuit Luminăția Voastră arată că sînteți păstrătorul înțelepciunii de care țara are atîta nevoie. Dacă m-aș împotrivi, aș fi un ucigaș. De aceea mă puteți considera un slujitor credincios, care nu vă va trăda niciodată.

Mîndru și hotărît, Prieten-Bun mergea în fruntea alaiului. La dreapta sa, ținînd pasul cu greu, Gazela își tîra burta rotunjită și mamelele care atîrnau. Nici chiar cățeaua n-ar fi lipsit, sub nici un motiv, de la această sărbătoare și, cu capul ridicat, nu accepta să rămînă în urmă.

Cei doi cîini rămaseră pe loc în fața unei stele din piatră pe care era gravat numele lui Sesostris.

– Venerați-l pe faraon din adîncul inimii voastre! rosti Sehotep. Uniți-vă gîndurile cu strălucirea lui, sporiți-vă respectul pe care i-l datorați! El e cel care dă viață și se arată mărinimos cu cei care-l urmează. Ca purtător al sigiliului regal, aduc mărturie că această provincie aparține Dublei Coroane.

Sarenput, a cărui față se lumină de un zîmbet larg, se înclină înaintea lui Sesostris.

Pentru prima dată după foarte mult timp, generalul Nesmontu se liniști. Şi însuşi Sobek, spre propria mirare, încerca o senzație de siguranță. Regele tocmai repurtase o nouă victorie fără să verse o picatură de sînge.

– Trebuie să mă întorc pe ostrovul Biggeh pentru a mă asigura că mişcarea energiei n-a fost tulburată, îi spuse monarhul lui Sarenput. Pregăteşte ceremonia în timpul căreia voi anunța începerea lucrărilor de înfrumusețare a marelui templu din Elephantina.

Ieşind din grota de la izvoarele Nilului, tînăra preoteasă îl întîlni pe faraon.

– A sosit clipa să mergi îți îndeplineşte destinul. Vrei cu adevărat?

– Sînt pregătită, Luminăția Voastră!

– Vei avea nevoie de toată îndrăzneala și tăria de care este în stare un om. Ești sigură că această sarcină nu-ți depăşeşte puterile?

– Mă voi strădui.

Regele îi arăta tinerei femei un *uraeus* din aur masiv încrustat cu lapislazuli, turcoaze și cornalină. Această cobră femelă se înălța pe fruntea faraonului pentru a proteja puternica flacără ce împrăștia întunericul, nimicindu-i pe duşmanii lui Maat.

– Atinge acest simbol, umple-te de magia sa și încredințeaz-o mîinii care te conduce!

Cobra era fierbinte.

Fata simți că energia acesteia trece în sîngele ei și îi oferă o nouă putere.

Apoi, regele intră în grotă, iar tînăra preoteasă se trezi singură. Foarte calmă, gustă din liniștea ostrovului sacru fără să-i fie teamă de ceea ce urma să se întîmple. Încă din copilărie, dorise să cunoască misterele templelor și știa că drumul va fi pe cît de lung, pe atît de anevoios. Dar cu fiecare încercare depășită se născuse în ea o bucurie imensă care îi purta pașii mai departe, spre o priveliște tot mai întinsă. Şi nimic nu îi tulburase acest drum, în afară

de apariţia unui tînăr scrib, despre care aflase că se numea Iker. N-ar fi trebuit să însemne altceva decît o simplă întîlnire, dar nu reuşea să-l uite, ca şi cum ar fi fost vorba de cineva apropiat, aproape un prieten, deşi nu avea să-l mai vadă niciodată.

Şapte preotese, îmbrăcate în rochii lungi, roşii şi ţinînd în mîini tamburine, formară un cerc în jurul tinerei femei.

Apoi, marea preoteasă se îndreptă spre ea. Capul îi era acoperit cu o perucă în formă de vultur, iar la gît îi atîrna colierul-*menat*, simbolul naşterii spirituale.

Tînăra preoteasă tremura.

Doar regina Egiptului, suverana Celor Două Regate, aceea care îi vedea pe Horus şi pe Seth reuniţi în fiinţa faraonului, putea să poarte această perucă rituală. Semnul hieroglific al vulturului însemna, în acelaşi timp, „mamă“, dar şi „moarte“, căci trebuia parcursă moartea iniţiatică pentru a o regăsi pe mama cerească a cărei incarnare era regina.

– Cele şapte Hathor să îngrădească soarta cea rea! le porunci regina.

Preotesele desfăşurară o fîşie din pînză de in, ca acelea folosite la pregătirea mumiilor, şi o înconjurară cu ea pe tînăra preoteasă.

– Clipa unei noi naşteri a venit, anunţă regina. Ai fost iniţiată ca preoteasă, apoi ca muziciană care face să strălucească dragostea. Astăzi, cunoscînd noi mistere, vei deveni „Cea-care-s-a-trezit“. Preacinstitele Femei din casa zeului Ptah, Femeile Înţelepte din oraşul Cusae şi preotesele Hathor din casa lui Atum, principiul creator, sînt strămoşii tăi. Ele trăiesc prin preotesele iniţiate, prezente aici, şi te vor face să asculţi muzica stelelor cerului, a soarelui şi a lunii.

Un cîntec dulce şi profund se înălţă susţinut de ritmul tamburinelor şi de cele două sistre pe care le mînuia regina. Pe rînd, preotesele repetară cele şapte cuvinte creatoare rostite de zeiţa Neith cu ocazia naşterii luminii care ţîşnise din ea însăşi, în afara apei începuturilor. Bărbat şi femeie în acelaşi timp, înaintea apariţiei tuturor fiinţelor, ea începuse ciclul naşterilor, modelîndu-i pe zei.

– Sînt tot ce a existat, tot ce este și tot ce va fi, spuse regina, și nici un muritor n-a ridicat vreodată vălul meu, giulgiul care protejează trupul lui Osiris. Preoteselor inițiate li se cuvine să-l țeasă. De aceea, vei fi condusă în Casa Salcîmului unde sufletele lui Hathor și Osiris se vor întîlni în inima ta. Pe ostrovul sacru, Biggeh, această Casă ia forma grotei lui Hapy, în care apa cerească se unește cu aceea pămîntească. Să străbați acest drum, iar viața să-ți fie hrănită de apa rece a stelelor și de focul cunoașterii!

După ce fu dezbrăcată, tînăra femeie pătrunse în grotă, unde contemplă focul. Apoi străbătu constelațiile, trecu de porțile cerului, se scăldă în lacul de lumină și se născu din nou dimineața, cu primele raze ale soarelui ce răsărea.

O preoteasă o așeză pe soclul ce o simboliza pe zeița Maat și o răcori cu un evantai din pene de struț, altă expresie a aceleiași realități, ca să-i ofere vîntul cel bun care s-o poarte pînă în orașul fericirii.

Apoi o îmbrăcară cu o rochie roșie și îi împodobiră gîtul cu un pieptar lat de perle, care semnifica renașterea sa după ce străbătuse tărîmul întunecat, unde forțele răului nu reușiseră s-o rețină.

Regina îi dădu o paletă de scrib și pensula pentru scris, apoi îi puse pe cap o stea cu șapte colțuri.

– Tu, care acum ești o Hathor, tu trebuie să devii, de asemenea, o Sechat, căci o sarcină deosebită ți-a fost încredințată. Nu vei putea să te limitezi să-ți trăiești inițierea doar în propria ființă și să guști pacea înăuntrul templului, în tovărășia surorilor tale. Încercări de temut te așteaptă și vei avea nevoie să cunoști cuvintele puterii înainte de a-i înfrunta pe dușmani, pe cei care se văd și pe cei care nu se văd. Noi te vom ajuta atît cît ne stă în puteri, dar numai tu singură poți dobîndi victoria!

45.

Iker plecase înainte de revărsatul zorilor, avînd grijă să nu trezească pe nimeni în palatul încă adormit. În ajun, îi înmînase lui Djehuty toate rapoartele de care se ocupase, rămînînd în continuare surd la avertismentele acestuia.

Tînărul scrib urcă pe primul vas ce pornea spre nord. La răsăritul soarelui, corabia ridică ancora şi pluti dusă de curentul pe cît de rapid, pe atît de schimbător. Căpitanul, un mustăcios cu experienţă, mînuia cîrma de minune. La bord, se aflau vreo zece călători, un bou, nişte gîşte şi Vînt-de-Miazanoapte.

– Încotro mergi, fiule? întrebă căpitanul.

– La Kahun.

– Douăzeci de ore pe mare, numeroase opriri, o noapte de odihnă dacă nu se iveşte ceva neplăcut... Cît îmi dai?

– Două perechi de sandale de bună calitate, o bucată de ţesătură din in şi un papirus de mărime mijlocie.

– Plăteşti bine, nu-i vorbă! Te tragi dintr-o familie bogată?

– Nu, sînt un simplu scrib din provincia Iepurelui, în slujba stăpînului Djehuty.

– Un înalt demnitar foarte respectat. De ce te duci la Kahun?

Întrebările sale începeau să-l enerveze pe Iker, care încercă totuşi să rămînă amabil:

– Din motive legate de meseria mea.

– O misiune secretă?

– Dacă vreţi.

– Kahun e un loc ciudat. Eu nu știu prea multe, dar se pare că este bine apărat și că ai nevoie de un anumit permis ca să locuiești acolo. Tu ești, probabil, o persoană însemnată.

– Un simplu scrib, v-am spus.

Nemaisuportînd acest interogatoriu, Iker se întinse pe rogojina sa și se prefacu adormit.

Căpitanul intră în vorbă cu un alt pasager. În mod evident, era un guraliv incorigibil.

Așa cum anunțase căpitanul, opririle fură numeroase. Unii coborau, alții urcau, se legau discuții, oamenii mîncau plăcinte, ceapă și pește uscat, beau bere dulce sau se lăsau legănați de ritmul fluviului binevoitor. Iker asculta, așa, într-o doară, povești de familie, informații despre judecători și certuri de tot soiul.

O nouă oprire îi stîrni curiozitatea lui Vînt-de-Miazănoapte, care își ciuli urechile.

Pe mal nu era un sat, ci o mică plantație de palmieri, brăzdată de rigole pentru irigații. De acolo, apărură doi bărbați neglijent rași, cu brațe musculoase ca de vîslași.

Așa-zișii vîslași, care semănau cu membrii echipajului ce încercase să-l omoare pe Iker, se instalară la pupa.

Așadar, căpitanul îi întinsese o capcană! Își bătuse joc de el, punîndu-i întrebări ale căror răspunsuri le cunoștea deja. Acești doi tîlhari urmau să-și termine treaba începută mai demult.

Iker se apropie de mustăcios care părea că ațipise.

– Nu supravegheați fluviul?

– Un bun corăbier nu doarme decît cu un ochi închis.

– Duceți-mă la mal cît mai repede!

– Sîntem încă departe de Kahun.

– M-am răzgîndit.

– Nici tu nu știi ce vrei, băiete! Unde dorești, cu adevărat, să te duci?

– Dați-mă jos!

– Nu am stabilită nici o oprire acum. Dacă insiști, trebuie să mă plătești în plus.

– V-am plătit generos, nu?

– Desigur, dar...

– O rogojină nouă ajunge?

– Dacă e cu adevărat nouă...

Iker îi dădu una din cele două rogojini de călătorie pe care le avea. Mulțumit, căpitanul începu manevrele pentru acostare.

Îndată ce scara fu așezată, Iker și Vînt-de-Miazănoapte începură să coboare. Tînărul scrib era convins că nu vor întîrzia să facă la fel și cei doi vîslași.

Cînd înțelese că s-a înșelat, corabia se desprinse deja de mal.

– Vom avea de mers mai mult decît plănuisem, îi spuse Iker lui Vînt-de-Miazănoapte. Dar cel puțin nu ne urmărește nimeni.

Măgarul îl aprobă, iar Iker se simți ușurat.

– Acești oameni într-adevăr aveau ceva necurat în ei! După tot ce-am pățit, cum să nu fiu bănuitor?

Iker verifică dacă nu-i lipsea nici una dintre uneltele sale, în timp ce măgarul se ospăta cu scaieți. Apoi își continuară drumul spre nord, apucînd pe o potecă ce mergea de-a lungul terenurilor cultivate.

– Sînt atîtea întrebări ce nu-mi dau pace! La Kahun, voi obține, poate, răspunsurile. Dar de ce refuză toți să-mi vorbească despre Țara Punt? Djehuty nu mi-a mărturisit decît o parte din adevăr. Afară numai dacă nu cumva știe mai puține decît îmi închipui eu. Și cel care vrea să mă omoare e însuși faraonul! Ce rău i-am pricinuit? Sînt un nimeni, nu-i ameninț puterea în nici un fel. Totuși, mă învinuiește de ceva. Dacă aș fi înțelept, aș fugi și i-aș lăsa timp să mă uite. Dar îmi e peste putință să renunț la adevăr, oricare ar fi urmările. Și vreau să o revăd. Datorită ei am puterea să mă lupt.

Vînt-de-Miazănoapte era cel care hotăra popasurile și alegea locurile umbrite unde picoteau puțin înainte de a-și continua drumul. Celor doi tovarăși nu le ieșiră în cale decît țărani, unii – urîcioși, alții – binevoitori. La o gospodărie, Iker scrise mai multe plîngeri către administrația cu care proprietarul era în conflict. În schimbul lor, primiră hrană.

În apropiere de bogata și înverzita provincie Fayyum, măgarul începu să ragă stăruitor.

Fără nici o îndoială, simțise un pericol.

Și în vîrful unei movile de pămînt aparu un șacal. Avea picioarele înalte, capul fin și îi privea fix pe intrușii care îndrăzniseră să se aventureze pe teritoriul său. Cu gîtul întins, scoase niște țipete ciudate, pe care Vînt-de-Miazănoapte le ascultă cu atenție. Apoi cu un pas hotărît, se îndreptă spre animalul de pradă.

Iker înțelese că își vorbiseră cei doi. Șacalul nu era, oare, întruparea lui Anubis, cel care cunoștea toate drumurile din lumea aceasta și din cealaltă?

Potrivindu-și pașii după mersul rapid al călăuzei lor care totuși avea grijă ca ei să nu se rătăcească, cei doi tovarăși ajunseră să zărească Ra-henty, „gura canalului", o priveliște marcată de un mare dig și o ecluză ce regla cantitatea de apă pe care un braț al Nilului o furniza provinciei Fayyum. Datorită lucrărilor constructorilor lui Sesostris al II-lea, suprafața terenurilor cultivate crescuse și irigația era controlată.

Mai mulți soldați le tăiară drumul călătorilor.

– În zona aceasta nu au voie să pătrundă oamenii de rînd, zise un ofițer. Cine ești și de unde vii?

– Numele meu este Iker. Sînt scrib în orașul lui Thot.

Ofițerul avu un surîs răutăcios:

– Bine, să vedem! Avînd în vedere vîrsta ta, e demn de crezare ce spui. Atunci înseamnă că eu sînt comandantul armatei regelui! Există un lucru la care mă pricep foarte bine: să-i dibuiesc pe mincinoși. Între noi fie vorba, puteai să găsești o minciună mai potrivită.

– Acesta e adevărul. O să vă arăt un act care vă va convinge.

În clipa în care Iker deschise unul din sacii purtați de măgarul său, arcurile soldaților se încordară și vîrful sabiei scurte a ofițerului îi împunse șalele:

– Nu mișca! Voiai să-ți iei arma, nu? Nimeni nu folosește acest drum, în afara patrulelor de pază. Cine ți l-a arătat?

– N-o să mă credeți!

– Spune, totuși!

– Un șacal.

– Ai avut dreptate, nu te cred! Ești, probabil, trimisul unei bande de ticăloși care pun la cale furturi în acest ținut.

– Uitați-vă în sacii mei de călătorie! Nu conțin decît unelte de scrib. Dar mînuiți-le cu atenție!

Neîncrezător, ofițerul răscoli bagajele suspectului și fu dezamăgit că nu descoperise nici o armă.

– Ești viclean! Și acel faimos act ce e?

– Este un papirus rulat și sigilat, pentru primarul din Kahun. Sigiliul îi aparține lui Djehuty, guvernatorul provinciei Iepurelui.

– Dacă-l rup, primarul mă dă afară pentru că am încălcat regulamentul referitor la curieri. Dacă nu-l ating, sînt obligat să te cred pe cuvînt. Încă o viclenie, voinicule! Pun rămășag că acest act este o momeală. Dar cu mine nu-ți merge! Pe isteții de felul tău îi cunosc foarte bine.

– Să încetăm această glumă! Duceți-mă în fața primarului din Kahun.

– Crezi că își pierde timpul, primind răufăcători ca tine?

– Vedeți bine că sînt un scrib!

– De unde ai furat aceste unelte?

– Generalul Sepi mi le-a dat.

– Nu-l cunosc. Și oricum puteai scorni orice nume! De ce nu pe-al unui general?

– Vă înșelați. Tot ce v-am spus e adevărat.

– Ce vreau eu să știu este dacă socoteai să treci la fapte singur sau împreună cu alți complici.

Iker începea să-și piardă calmul, iar celălalt simți.

– Nu face gesturi necugetate, voinicule! Dacă nu, îți înfig sabia în trup și toți oamenii mei vor depune mărturie în favoarea mea.

Erau prea mulți pentru ca Iker să-i doboare și nici nu fugea destul de repede ca să scape de săgețile arcurilor lor.

– Primarul din Kahun să rupă sigiliul și să citească această scrisoare de recomandare. Vă veți înțelege atunci greșeala.

– Mă ameninți acum! O să petreci un timp în temniță.

– Nu aveți dreptul să mă închideți.

– S-o crezi tu... Puneți-i cătușele de lemn!

Trei soldați se repeziră asupra tînărului scrib și îl trîntiră la pămînt. Cînd îl ridicară, avea mîinile prinse la spate.

– Ce veți face cu măgarul meu?

– E un animal frumos, sănătos și puternic. O să mă servesc de el.

– Dar cu uneltele mele?

– Le vom schimba pe haine.

– Nu sînteți decît un hoț.

– Să nu schimbăm locurile, băiete! Hoțul ești tu! Și voi primi felicitări pentru că te-am prins la timp. După ce vei petrece cîteva luni într-o închisoare împuțită cu tîlhari de teapa ta, vei fi mai umil. Apoi, cîțiva ani de muncă silnică îți vor reda gustul pentru bunele purtări. Luați-l de aici, să nu-l mai văd!

Iker nu le adresă nici un cuvînt zbirilor care îl conduseră la închisoarea situată în afara orașului, unde îl aruncară într-o încăpere mizerabilă ocupată de încă trei hoți de păsări: unul tînăr și doi mai bătrîni.

– Tu ce-ai făcut? îl întrebă tînărul.

– Nimic.

– Și eu la fel. Dar cîte gîște ai furat?

– Nici una.

– Liniștește-te, cu noi poți să vorbești! Sîntem de partea ta.

– De cînd te afli aici?

– De cîteva săptămîni. Așteptăm ca judecătorul să binevoiască să se ocupe de noi. Din nefericire, nu e prea simțitor. Riști să iei o pedeapsă mare dacă nu ești aici pentru prima dată. Cînd se ajunge la mărturii, dacă te prefaci că-ți pare rău, se arată ceva mai blînd. Dacă nu ești obișnuit, o să te-nvățăm noi.

– Sînt scrib și n-am furat nimic de la nimeni.

Unul dintre bătrîni deschise un ochi.

– Un scrib în închisoare? Atunci trebuie să fii un mare nelegiuit! Povestește-ne!

Obosit, Iker se retrase într-un colț al încăperii și se așeză pe jos.

– Să-l lăsăm în pace, fu de părere tînărul.

Iker pierduse tot, dar refuza să se lase pradă disperării.

Oare nu căzuse iar într-o capcană? Nu, din moment ce fusese călăuzit de către șacalul lui Anubis. La mijloc nu era altceva decît o neînțelegere. Și chiar dacă îi trebuia ceva vreme ca să lămurească lucrurile, tînărul scrib avea să reușească pînă la urmă.

46.

Uşa carcerei se deschise cu zgomot.

– Tu, îi zise un soldat lui Iker, ridică-te şi urmează-ne!

– Unde mă duceţi?

– O să vezi curînd.

Trei păzitori ai ocnaşilor îl conduseră în afara temniţei, dar, spre marea sa surpriză, nu îi scoaseră cătuşele.

– Sînt liber?

– Nu, datoria noastră e să te predăm primarului. Dacă încerci să fugi, te omorîm!

Speranţa unei sorţi mai bune dispăru. Îl aştepta, probabil, o pedeapsă grea, fără îndoială, mai mulţi ani de muncă silnică în minele de aramă sau într-una din oazele deşertului vestic.

Era unu contra trei şi ar fi reuşit, poate, să-i biruie. Dar ar fi trebuit ca soldaţii să se mai îndepărteze puţin pentru ca Iker să poată lovi eficient. Totuşi, fiind bine antrenaţi, nu i-ar fi lăsat prea multe şanse de izbîndă.

Iker descoperi oraşul Kahun, un patrulater de 390 de metri pe 420, mărginit de un zid cu o înălţime de 6 metri şi o grosime de 3. Principala poartă de intrare se găsea în colţul nord-estic. Patru soldaţi ocupau postul de pază.

– V-am adus prizonierul.

– Ne vom ocupa de el, zise un ofiţer, care-i chemă pe doi dintre oamenii săi.

Soldații, mai voinici decît paznicii, erau înarmați cu sulițe. Dacă le mînuiau cu pricepere, Iker n-ar fi ajuns departe. Așa că tînărul se resemnă.

O luară pe o stradă largă, din care porneau străduțe ce făceau legătura între cele două cartiere principale. De la prima privire, se vedea că tot orașul era împărțit cu grijă pe zone după un plan precis. În acest loc ciudat, unde domnea o liniște neobișnuită pentru un oraș egiptean, Iker se simți imediat în largul său.

Puține dughene, case albe, frumoase, o curățenie desăvîrșită, acesta era Kahun. I-ar fi plăcut lui Iker să îi descopere ungherele, dar soldații îl obligară să iuțească pasul.

– Să ne grăbim, primarului nu-i place să aștepte.

Impunătoarea locuință a primarului era construită pe o colină de unde domina aglomerația orașului.

Chiar dacă imensa casă cu grădină, care număra 70 de încăperi, nu se întindea pe mai puțin de 2 700 de metri pătrați, intrarea era foarte îngustă. De o parte și de cealaltă, se găseau două foișoare ocupate de paznici.

– Iată prizonierul pe care primarul vrea să-l vadă, îi anunță gradatul.

– Un moment, să-l anunț pe intendent.

În stînga, un drum pietruit se întindea pînă la bucătării, grajduri și ateliere. Intendentul, soldații și Iker o apucară pe cel din dreapta care ducea spre o sală de așteptare. Din ea pornea un coridor ce dădea spre o curte mare, închisă, spre sud, de un portic susținut de coloane unde stăpînului casei îi plăcea să stea și să respire aer curat. Lăsînd în urmă aripa care cuprindea camerele de dormit și băile, intendentul își conduse oaspeții pînă la sala de primire, susținută de două coloane.

Cu capul aplecat, administratorul templului din valea regelui Sesostris al II-lea îndura o dojană aspră. Jenat, intendentul dădu să plece.

– Apropie-te, îi porunci stăpînul său, un om mărunt, cu frunte îngustă și sprîncene dese.

– El e prizonierul pe care...

– Ştiu, i-o reteză sec primarul. Ieşiţi toţi şi lăsaţi-mă singur cu el!

– Acest tîlhar poate fi periculos, interveni gradatul, şi...

– Taci şi ascultă-mă!

Iker rămase singur în faţa demnitarului a cărui privire întunecată nu promitea nimic bun.

– Te cheamă Iker?

– Acesta e numele meu.

– De unde eşti?

– Din Medamud.

– Şi de unde vii?

– Din oraşul lui Thot.

– Recunoşti aceste lucruri?

Primarul îi arătă tînărului uneltele sale de scrib, întinse pe o masă joasă.

– Îmi aparţin.

– De unde le-ai cumpărat?

– Generalul Sepi mi le-a dat. Am avut norocul să-i fiu ucenic, apoi am ocupat funcţia de scrib. Guvernatorul provinciei mi-a dat prima slujbă.

Primarul reciti papirusul pe care i-l aduseseră soldaţii şi căruia îi rupsese pecetea.

– Paza oraşului meu e mulţumitoare, dar inteligenţa nu e prima însuşire pe care o cer soldaţilor mei. N-au înţeles cine eşti. Un scrib atît de tînăr şi care se bucură de laude din partea unui guvernator de provincie mai degrabă zgîrcit cu aprecierile merită toată atenţia. De ce vrei să munceşti în Kahun?

– Pentru că încerc să fac parte dintre scribii de rang înalt.

Privirea primarului se mai îmblînzi.

– Fiule, nici nu puteai face o alegere mai bună! Acest oraş a fost construit de matematicienii-geometri şi de sacerdoţii iniţiaţi în mistere. Au ridicat, de asemenea, şi o piramidă, apoi acest loc a căpătat o mare însemnătate în ochii regelui. Eu trebuie să administrez pămînturi, mine, hambare, ateliere, să fac

recensăminte, să veghez asupra migrației mîinii de lucru în Fayyum, să controlez cumpărăturile și cheltuielile zilnice, să mă asigur că preoții, artizanii, scribii, grădinarii și soldații își fac bine treaba. Această muncă istovitoare nu-mi mai lasă timp să mă dedic pasiunii mele: scrisul. Observ că totul a fost deja spus și nimeni, nici chiar eu, nu e în stare să născocească ceva nou. Ah, dacă aș putea să rostesc vorbe surprinzătoare, să modelez formule noi! Fiecare an apasă mai greu decît cel dinainte, judecătorii nu sînt destul de drepți și faptele zeilor rămîn învăluite în mister. Nici oamenii puterii nu sînt respectați îndeajuns. Dacă vrei să știi părerea mea, totul merge pe dos. Cine înțelege, cine ia măsurile necesare, cine îndrăznește să înlăture răul, cine îi ajută cu adevărat pe cei săraci, cine luptă împotriva prefăcătoriei și a minciunii?

– Nu e aceasta îndatorirea faraonului? îl întrebă timid Iker.

Înflăcărarea primarului se stinse.

– Bineînțeles, bineînțeles... Amintește-ți că esențială este scrierea. Scribii nu construiesc nici temple, nici morminte, ei nu au alți moștenitori în afara textelor care le supraviețuiesc și le asigură faima, secol după secol. Copiii tăi sînt pensulele și tăblițele. Piramida ta e cartea. Eu îmi risipesc talentul în munci administrative fără sfîrșit.

– Aveți de gînd să-mi încredințați o slujbă?

– Te previn, vei munci laolaltă cu scribi foarte bine pregătiți care nu suportă lucrul prost făcut. Ei nu îngăduie nici o greșeală și îmi vor cere să te trimit înapoi în cazul în care cunoștințele tale nu sînt satisfăcătoare. Vreau să cred că Djehuty nu te-a înfățișat în culori prea măgulitoare. Bun... Așadar, am nevoie de cineva pentru administrarea hambarelor.

Iker își ascunse dezamăgirea. Nu era tocmai slujba pe care o aștepta.

– Am muncit mult în arhive și...

– Nu există locuri în arhive și sînt pe deplin mulțumit de ei. Generalul Sepi nu te-a învățat să administrezi un hambar?

– Nu-mi lipseşte această învăţătură şi vă mulţumesc că mi-aţi acordat încredere.

– Doar faptele contează, fiule! Sau eşti capabil, sau nu eşti. În prima situaţie, Kahun va fi pentru tine un loc minunat, unde vei cunoaşte fericirea, în cea de-a doua, te vei întoarce repede de unde ai venit.

– Doresc să vă răspund pe măsura aşteptărilor voastre, dar există o problemă asupra căreia nu mă voi tîrgui.

– Care?

– Măgarul meu. Îmi este tovarăş bun, vreau să-l regăsesc.

– Cu plata pe care o vei primi, o să-ţi cumperi altul.

– Nu înţelegeţi. Vînt-de-Miazănoapte este unic. Eu l-am salvat, el mă sfătuieşte.

– Un măgar... care te sfătuieşte?

– Poate să-mi răspundă la întrebări. Împreună cu el voi reuşi. Fără el, voi da greş.

– Ştii cel puţin unde se află?

– Probabil, lîngă temniţa unde am fost închis.

– Uite un act care-ţi va permite să-l iei înapoi în deplină legalitate. Intendentul meu o să-ţi arate unde vei locui.

Iker se înclină cu respect.

– Generalul Sepi ţi-a vorbit despre marii scribi care au pătruns secretul creaţiei?

– Ascultarea, puterea de înţelegere şi inspiraţia nu sînt calităţile obligatorii pentru a ajunge acolo?

– Ai avut un învăţător foarte bun! Dar trebuie să te gîndeşti să-ţi faci rost de cele trebuincioase.

– Nu-mi daţi înapoi uneltele?

– Bineînţeles că da! Dar vorbeam despre alt fel de unelte, formulele necesare pentru a trece de porţi, pentru a obţine barca de la un podar sau pentru a scăpa de năvodul în care se prind sufletele călătorilor răi. Fără această învăţătură nu vei fi decît un scrib de rînd.

– Unde aş putea-o dobîndi?

– Descurcă-te singur, fiule! Timpul școlii e unul, cel al meseriei – altul. Nu se spune că pînă și cei mai buni artizani își fac ei înșiși uneltele?

Tulburat, Iker părăsi orașul pentru a se înapoia la închisoare. De ce primarul rostise cuvinte atît de enigmatice? De ce îi dezvăluise existența unei învățături la care nu se putea ajunge? La fel ca generalul Sepi și ca guvernatorul provinciei, el se ascundea în spatele unei măști. Această noua încercare nu-l descurajă pe Iker, dimpotrivă; dacă i se va întinde o mînă de ajutor, se va prinde de ea ca să nu se înece în fluviu. Și dacă nu era vorba decît despre amăgiri, le va alunga.

În poarta închisorii, un paznic adormit și cu brațul bandajat tresări cînd Iker îl bătu pe umăr.

– Ce vrei?

– Am venit să-mi caut măgarul.

– Nu e un uriaș cu țeasta mai tare ca granitul și cu privire neîmblînzită?

– Descrierea mi se pare nimerită.

– Ei bine, privește ce mi-a făcut! Și a mai rănit alți trei soldați, năpustindu-se asupra lor, dînd din picioare și mușcînd!

– Firește, nu mă ascultă decît pe mine! Dă-i drumul!

– Prea tîrziu.

– Cum adică, prea tîrziu? îl întrebă Iker, cu inima strînsă.

– Comandantul a hotărît să omoare această fiară neîmblînzită. A fost nevoie de zece oameni pentru a-l lega fedeleș.

– Unde l-au dus?

– Pe cîmpul pustiu din spatele închisorii.

Iker alergă într-acolo cît putu de repede.

Vînt-de-Miazănoapte era întins pe o parte, avînd picioarele prinse strîns cu niște frînghii fixate de țăruși. Un preot tocmai ridicase cuțitul.

– Opriți-vă! urlă tînărul scrib.

Toți se întoarseră, iar măgarul scoase un răget de speranță.

– Animalul e periculos, afirmă preotul. Trebuie scoasă din el această putere de temut.

– Măgarul e al meu!

– Ai un act cu care să dovedeşti? îl ironiză gradatul.

– Unul semnat de primarul din Kahun vă mulţumeşte?

Soldatul fu nevoit să se supună.

Iker smulse cuţitul din mîna preotului şi îşi eliberă tovarăşul.

Mulţumit că tînărul îi salvase viaţa pentru a doua oară, măgarul îi linse mîinile.

– Vino, Vînt-de-Miazănoapte! Am multe lucruri să-ţi povestesc.

47.

Centrul spiritual al Egiptului, Abydos, se afunda într-o tristețe tot mai mare. Izolat de restul țării de către paznicii vigilenți care-i controlau pe preoții temporari cu multă severitate, teritoriul lui Osiris părea pentru totdeauna lipsit de lumina blîndă care, nu de mult, dădea viață edificiilor sacre.

Totuși, corpul preoților permanenți numiți de faraon nu-și menaja puterile și-și îndeplinea sarcinile fără odihnă. În ciuda poverii anilor și a unei inimi al cărei suflu devenea din ce în ce mai slab, marele preot, purtător al paletei de aur, mergea în fiecare dimineață la salcîmul bolnav.

Veștejirea fusese oprită, dar nu se vedea nici un semn de înviorare. Osiris va mai rămîne mult în acest arbore? Iar acesta va continua să unească pămîntul, cerul și lumea de dedesubt? Se mai afundă încă rădăcinile sale în oceanul de energie a începuturilor?

La toate aceste întrebări, bătrînul era incapabil să răspundă. Pînă la această nenorocire, viața sa fusese cea a unui preot liniștit, preocupat doar de celebrarea misterelor și de transmiterea lor. Nimic nu-l pregătise pentru acest dezastru în fața căruia se simțea fără apărare.

Desigur, de la deschiderea marelui șantier de către Sesostris, o ramură a arborelui înverzise și nu se mai uscase. Agățîndu-se de această firavă speranță, purtătorul paletei de aur turna în fiecare zi apă și lapte la rădăcinile copacului.

Apoi, cu mersul său din ce în ce mai şovăielnic, sacerdotul se întoarse în locul unde meşterii, ţinuţi în secret, înălţau templul şi locaşul de veci al lui Sesostris.

În această zi, drumul i se păru şi mai anevoios decît de obicei, iar vîntul rece îi îngheţa oasele şi nisipul îi ardea ochii. Meşterul şef îi ieşi înainte şi îi oferi braţul.

– N-ar trebui să vă odihniţi?

– În aceste vremuri grele, nimeni nu trebuie să se gîndească doar la el însuşi. Aţi primit carne, peşte şi legume?

– Artizanilor nu le lipseşte nimic, proviziile sosesc la timp. Bucătarii puşi la dispoziţia noastră pregătesc mîncăruri minunate.

– Vocea vă este mai puţin liniştită decît cuvintele. Ce piedici vă stau în cale?

– Un şir de întîmplări neplăcute, mărturisi meşterul şef. Unelte care se sparg, o piatră prost tăiată în carieră, răni uşoare, îmbolnăviri... Ai putea să juri că o forţă nefastă încearcă să ne încetinească ritmul de muncă.

– Cum luptaţi împotriva acestor obstacole?

– Printr-un ritual de dimineaţă şi prin legătura puternică dintre artizani. În faţa acestei situaţii, fiecare ştie că trebuie să se bizuie pe ceilalţi. Ar fi nedrept să-l învinuiesc pe unul sau pe altul de prefăcătorie sau nepricepere. Dimpotrivă, trebuie să rămînem uniţi, sub protecţia regelui, căci acest şantier cere de zece ori mai multă strădanie decît ne închipuim. Fiţi pe pace, ne ţinem bine!

– Dacă o să cedaţi, Abydos-ul va fi sortit pieirii! Dispariţia sa o va aduce cu sine pe cea a Egiptului.

– Lucrarea va fi terminată pînă la data hotărîtă.

Purtătorul paletei de aur porni încet spre templu şi verifică dacă preotul a cărui sarcină rămînea secretă rînduise bine lucrurile în locaşul sacru. Se asigură, de asemenea, că sacerdotul care vărsa zilnic libaţiile pe mesele de ofrandă îşi îndeplinise ritualul, de asemenea şi servitorul lui *Ka*, însărcinat să celebreze cultul strămoşilor, al căror ajutor era mai necesar ca oricînd.

O clipă, bătrînul preot crezu că inima sa va înceta să mai bată și fu nevoit să se așeze. Cînd își recăpătă puțin suflul, își continuă inspecția mergînd la mormîntul lui Osiris pe care-l păzea preotul care trebuia să vegheze la integritatea corpului divin.

– Sigiliile sînt bine așezate?

– Sînt.

– Arată-mi-le!

Superiorul le cercetă de aproape și nu constată nimic nefiresc.

– A încercat cineva să se apropie de mormînt?

– Nimeni.

– Nici o întîmplare neplăcută, chiar neînsemnată nu s-a petrecut?

– Nici una.

Cu un asemenea paznic, purtătorul paletei de aur nu avea de ce să-și facă griji. Neînduplecat și aspru, preotul nu avea să deschidă ușa acestui loc sacru decît la porunca aceluia care conducea ritualul misterelor din Abydos.

Bătrînul mai avea de pus întrebări Pleșuvului, care cerceta arhivele în biblioteca din Locașul Vieții. Citind fără odihnă despre ritualurile vechi, desprindea din ele cuvinte pline de putere.

Marelui preot îi plăcea acest loc, străbătut de vibrații armonioase care dăduseră naștere cugetărilor înțelepților, așternute pe papirus. Plutea aici o mireasmă plăcută, ce reamintea trecutul și vremurile fericite.

– Cred că e zadarnic să vă rog să munciți mai puțin, mormăi Pleșuvul, a cărui nervozitate nu slăbise o dată cu vîrsta.

– Zadarnic, într-adevăr! Ai primit vizitatori în ultimele zile?

– Nici unul. În afara voastră, n-am lăsat pe nimeni să intre. Cînd lucrez, mai ales la subiecte atît de complicate ca mersul corăbiei sacre, nu-mi place să fiu deranjat! Cred că rezultatul cercetărilor mele va fi de folos, căci anumite puncte neclare ar putea fi lămurite.

Împlinirea, fără încetare, a ritualurilor constituia preocuparea majoră a confreriei din Abydos. Acestea reprezentau cel mai bun mijloc de luptă împotriva blestemelor.

Ultima parte a plimbării marelui preot se defăşura în sanctuarul celor şapte preotese, a căror menire era să încînte sufletul divin. Prin muzică, dans şi cînt, ele păstrau veşnică armonia, unind puterile cereşti cu întrupările lor pămîntene. Prin celebrarea ritualurilor feminine, ele îl ţineau pe Osiris departe de moarte. Fără ele, Abydos-ul n-ar fi existat niciodată.

Cea mai tînără dintre preotese veni în întîmpinarea purtătorului paletei de aur. În ea, bucuria se unea cu seriozitatea. De la întoarcerea din Elephantina unde fusese ridicată la rangul de Cea-care-s-a-trezit, de către însăşi regina Egiptului, părea şi mai strălucitoare.

– Ai nevoie de ceva? o întrebă preotul.

– De tămîie proaspătă şi de încă o masă pentru ofrande. Sprijiniţi-vă de braţul meu, vă rog, şi veniţi să vă aşezaţi la umbră!

Bătrînul nu o refuză. Oboseala grea care îl apăsa de cînd se trezise, nu dispărea nicicum.

– Cum simţi ritualul pe care l-ai trăit de curînd?

– Ca pe o uşă deschisă spre o lume nouă. Alte imagini şi alte culori au apărut. Priveliştile erau acolo, foarte aproape, dar nu le vedeam. Noi, oamenii, nu sîntem oare piedici în calea luminii? Ştiu, de asemenea, că trebuie să fac să rodească daruri minunate. Regina nu mi-a ascuns greutatea încercărilor care mă aşteaptă pe drumul iniţierii.

– Zeii au vrut aşa. Nu vei fi niciodată o preoteasă ca toate celelalte. Uneori, poate îţi doreşti să te asemeni lor, dar nu te închide în această amăgire!

– Aţi vrea să-mi daţi mai multe lămuriri?

O durere fulgerătoare străpunse pieptul marelui preot. Cu ochii daţi peste cap, căzu într-o parte.

Fără să-şi piardă cumpătul, tînăra preoteasă îl ajută să se întindă. În timpul uceniciei, dobîndise destule cunoştinţe medicale pentru a recunoaşte o criză de inimă.

– Mă duc să caut apă şi o pernă.

– Nu, rămîi, sînt ultimele mele clipe... Chipul tău vreau să-l păstrez în minte ca să-i înfrunt pe vameşii Lumii de Dincolo.

Misiunea ta... misiunea ta e mai însemnată și mai primejdioasă decît tot ce ți-ai putea închipui. Am încredere în tine, atît de multă încredere...

Bătrînul îi strînse mîinile tinerei femei și scoase un suspin adînc.

Pleșuvul dizolvă grăunțe de sare în apă magnetizată, apoi îngenunche în fața unei pietre tăiate. Un preot îi turnă pe mîini puțin din această apă. Purificat, el îl purifică la rîndul său pe slujitorul lui *Ka*, care oferi defunctului lapte, vin, pîine și curmale.

Mumificat și înmormîntat în ajun, purtătorul paletei de aur intra, de acum înainte, în rîndul strămoșilor dovediți. Confreria știa că el nu-i va părăsi, cu condiția ca amintirea sa să fie cinstită cum se cuvine.

Slujitorul lui *Ka* aduse o cădelniță în formă de braț și îi scoase capacul, pentru ca fumul de tămîie să urce pînă în paradis unde cei care reînviaseră se hrăneau cu miresmele cele mai fine. După aceea, ridică piciorul din față al taurului, un obiect din alabastru ce simboliza puterea victorioasă. Apoi, preoții enumerară cu voce tare alimentele gravate pe masa de ofrande și îi oferiră strămoșului bucăți de țesătură. Ceremonia se încheie cu citirea formulelor de transformare într-o lumină care făcea sufletul în stare să călătorească în orice lume.

Dintre cei cinci preoți permanenți, care alcătuiau vîrful ierarhiei din Abydos, unul singur nu reușise să se concentreze în timpul ritualului. Nu la cel mort se gîndea, ci la el însuși și la inevitabila avansare care, de data aceasta, nu avea cum să-i scape. Funcția de purtător al paletei de aur și de mare preot nu putea să revină altcuiva. Cum își îndeplinise în mod desăvîrșit sarcinile, nimeni nu-și dăduse seama că toate gîndurile sale nu se îndreptau spre bătrînul a cărui dispariție nu-l întrista deloc. În sfîrșit, locul era liber!

Colegii săi arătau atît respect față de firea sa severă și atîta admirație pentru învățătura pe care o stăpînea, încît urma să fie

numit fără cea mai mică discuţie. Ce va face odată aflat în fruntea celei mai vestite, renumite comunităţi de iniţiaţi din întregul Egipt? Curios, dar încă nu reflectase la acest lucru. Important era să ajungă la această poziţie şi la numeroasele avantaje pe care i le aducea.

– Stăpînul marilor mistere a sosit, îl anunţă tînăra preoteasă.

Această vizită aşteptată nu-l deranja pe viitorul mare preot. Influentul personaj participa la celebrarea misterelor lui Osiris, dar nu locuia la Abydos. Se va încrede în părerea preoţilor permanenţi pentru alegerea superiorului lor.

Faraonul Sesostris se reculese îndelung lîngă sarcofagul defunctului. Citi formulele reînvierii, scoase din *Textele Piramidelor, Textele Sarcofagelor* şi din ritualul secret de la Abydos. Apoi îi strînse în templu pe cei cinci preoţi şi pe cele şapte preotese.

– Nu e nevoie să mai stărui asupra însemnătăţii misiunii voastre. În vremurile obişnuite era neapărat necesară, dar în împrejurările de acum, de ea atîrnă viaţa însăşi. Am multe bătălii de purtat şi puterea mea se trage din ritualurile pe care le celebraţi aici, ca să-i menţineţi în viaţă pe Osiris şi salcîmul său. Dacă daţi greş, însuşi faraonii vor dispărea şi cele Două Regate împreună cu ei. Barbaria, mita, ura şi violenţa vor ajunge să domnească. Legăturile dintre cer şi pămînt se vor rupe, zeii vor părăsi atît această ţară cît şi întregul pămînt. Sînt puţini cei care trăiesc în secret, prin el şi pentru el. Îndatorirea voastră e să-l păstraţi la adăpost de atingerea răului, a josniciei şi a lacrimilor distrugătoare ale unei lumi care-şi deplînge propria neputinţă. Nu sîntem siguri că vom ieşi învingători din această cumplită luptă în care sîntem prinşi, dar ne vom bate pînă la capăt, fără să arătăm nici un fel de îngăduinţă duşmanului. Maat să ne fie ţelul, să ne călăuzească şi să ne protejeze!

Cuvintele regelui îl tulburară puţin pe viitorul mare preot, dar aştepta cu prea multă nerăbdare hotărîrea monarhului, ca să-i mai pese cu adevărat de ele.

– Preotul care purta paleta de aur şi conducea această confrerie din porunca mea era un om drept. Înainte să se înfăţişeze tribunalului divin, trebuie să formulam şi noi o judecată. A mea îi este favorabilă. Vreunul dintre voi are una potrivnică?

Liniştea domnea asupra tuturor.

– În aceste condiţii, ritualurile vor fi celebrate pînă la capăt, pentru ca spiritul drept pe pămînt să fie răsplătit şi în ceruri şi să călătorească la nesfîrşit în eternitate.

Viitorului mare preot îi era tot mai greu să-şi stăpînească încordarea şi neliniştea. În cele din urmă, monarhul vorbi şi despre problema ce-l privea:

– Cei care au primit diferite însărcinări pînă acum îşi vor continua, cu aceeaşi seriozitate, munca. În ceea ce priveşte paleta de aur pe care sînt inscripţionate formulele cunoaşterii, am hotărît ca ea să fie păstrată de către faraonul însuşi.

Pretendentul la funcţia supremă crezu că a înţeles greşit. Sesostris nu cerea părerea membrilor confreriei şi nu numea pe nimeni... Un adevărat coşmar!

– Mă voi afla în legătură necontenită cu Abydos, adăugă regele. Pleşuvul va fi împuternicitul meu şi va conduce comunitatea voastră în lipsa mea, dar nu va lua nici o hotărîre fără aprobarea mea clară. Va primi cu regularitate ordinele mele şi îmi va aduce la cunoştinţă şi cele mai mărunte întîmplări. La prima abatere, oricît de neînsemnată, vinovatul va fi dat afară din confrerie. Sîntem în război şi duşmanul este mai de temut decît mii de soldaţi. Greşeala, neatenţia sau orice fel de slăbiciune vor fi socotite drept trădări şi vor fi pedepsite ca atare. Şi acum să dăm un ospăţ în onoarea fratelui nostru pe care frumoasa zeiţă a Apusului l-a primit la sînul ei.

Deşi avea stomacul strîns şi era dezamăgit, mîncă totuşi hrana rituală şi se comportă cu seninătate. Nimeni nu trebuia să-şi dea seama de ranchiuna pe care o simţea împotriva lui Sesostris şi, în acelaşi timp, împotriva lui Abydos, a preoţilor şi a preoteselor care nu rostiră nici un cuvînt de laudă pentru meritele sale.

Răzbunarea nu-i ajungea, trebuia, de asemenea, să-şi atingă scopul. Şi pentru a reuşi era necesar mai întîi să se îmbogăţească. Va avea nevoie să cumpere conştiinţa unora şi să se impună ca o persoană de vază în acest oraş sacru, ţesîndu-şi pînza din umbră. Dar cum să facă avere fără să se dea de gol?

Greutăţile se anunţau de netrecut.

– Pari abătut, observă una dintre preotese.

– Cine n-ar fi? Să pierzi un mare preot de o asemenea valoare este o încercare grea.

– O vom depăşi împreună. Şi vom avea trebuinţă de înţelepciunea şi de experienţa ta.

– Vă puteţi bizui pe mine.

48.

– Sînt împuternicit de Marele Trezorier Senankh să cercetez hambarele. Arată-mi clădirile!

Responsabilul hambarelor din micul sat al Colinei Înflorite era surprins să primească vizita unui personaj atît de însemnat.

– Ne aflăm în toiul muncii şi...

– Sau te supui imediat, sau chem paza!

– Veniţi, vă rog!

Împreună cu Senankh, Gergu controlase hambarele din mai multe oraşe mari. Ştia să stea la locul lui, se arăta discret şi respectuos, lua seamă atent la sfaturile date de stăpînul său care îl considera un slujbaş desăvîrşit.

De cînd Senankh fusese reţinut la palat, Gergu profitase de ocazie pentru a face exces de zel, interesîndu-se de micii cultivatori. Aici se dezlănţuise, profitînd de avantajele funcţiei sale.

Responsabilul îl conduse la curtea cu hambarele satului, înconjurată de un zid întărit.

– Acest zid nu este destul de înalt, observă Gergu. Hoţii îl vor sări cu uşurinţă!

– Aici ne ştim cu toţii între noi şi nu există hoţi.

Împinse uşa care dădea în curte:

– De ce nu are zăvoare?

– Nu-i nevoie.

– Rezervele de grîu trebuie să se afle în siguranţă, ceea ce nu pare a se întîmpla aici.

– Vă garantez că...

– Legea e lege!

Tulburat, omul intră în curtea din care pornea o scară ce ducea la o terasă pe care se găseau gurile unor lăzi mari, sprijinite de peretele din spate. Aproape de nivelul solului, nişte chepenguri permiteau depozitarea cerealelor.

– Scara nu respectă regulile, consideră Gergu. Numărul de trepte e prea mic, munca e de proastă calitate.

– Nu cunoşteam aceste reguli.

– Acum le-ai aflat!

Gergu deschise un chepeng.

– Lemnul e tocit. Trebuia înlocuit cu mult timp în urmă.

– Trapa se închide şi se deschide foarte bine, vă asigur!

– Numele proprietarilor ogoarelor trebuiau să fie gravate pe perete.

– Uitaţi-le aici!

– Sînt aproape şterse. Nu cumva e vorba de o încercare de a scăpa de dări?

– Bineînţeles că nu! Scribii administraţiei îi cunosc pe proprietari şi nimeni n-a avut vreodată necazuri.

Gergu urcă scara cu grijă, ca şi cum ar fi fost periculoasă.

– Această terasă e prea strîmtă. Se pot petrece accidente în timpul lucrului. Nu prea-ţi pasă de sănătatea ţăranilor.

– Dimpotrivă! În acest sat sînt bine trataţi.

Gergu privi înăuntrul unui hambar.

– Trebuie refăcut. Curăţenia mi se pare vrednică de plîns.

– L-am afumat şi l-am văruit înainte de umplere, am...

– Situaţia este deosebit de gravă. N-am mai descoperit pînă acum atîtea nereguli într-un singur loc. După părerea mea, se impune arestarea imediată.

Omul păli.

– Nu înţeleg, eu...

– Există o alternativă. Dacă ai consimţi să plăteşti îndată o amendă grasă, aş putea să te ajut să scapi de închisoare.

– Cît de grasă?

– Fără îndoială că nu e cea mai fericită rezolvare, căci trebuie totuşi să întocmesc un raport către mai-marele meu. Ar mai fi, cu toate acestea, o posibilitate, dar îndrăznesc cu greu s-o iau în considerare.

– Spuneţi, totuşi!

– Îţi înjumătăţesc amenda şi nu întocmesc raportul cu condiţia să-mi dai întocmai ceea ce-ţi cer şi să-ţi ţii gura!

Perioada de gîndire fu scurtă.

– Sînt de acord... dacă încheiaţi cercetările.

– Sînt încheiate deja. Dar dacă te ia gura pe dinainte, va fi cuvîntul meu împotriva cuvîntului tău. O să te învinovăţesc că ai încercat să mă mituieşti, vei ajunge la închisoare şi vei pierde tot.

– N-o să suflu o vorbă!

– Eşti un om înţelept. Datorită mie, scapi de ce-i mai rău.

Gergu nu va putea niciodată să-i mulţumească îndeajuns ocrotitorului său, Medes, pentru că-i făcuse rost de o asemenea slujbă. Fiecare control al hambarelor de dimensiuni modeste îi permitea să se îmbogăţească fără să se teamă de eventualele plîngeri ale responsabililor pe care-i storcea de bani. În plus, se arăta sîrguincios, întocmind rapoarte amănunţite adresate superiorului său.

Faţă de Senankh, Gergu o făcea pe virtuosul, atît de dedicat muncii sale, încît abia mai găsea timp să se ocupe de el însuşi.

– Vom pleca din nou în misiune, îl anunţă Marele Trezorier.

– În ce regiune?

– Abydos.

– Este o aşezare interzisă neiniţiaţilor.

– Aceasta e porunca faraonului.

– Luminăţia Sa bănuieşte că au loc furturi?

– Trebuie să cercetăm toate aşezările importante, fără să ocolim vreuna, aşadar, şi pe aceasta, la fel ca pe toate celelalte. Bagajele tale să fie gata pînă mîine dimineaţă.

Gergu își punea întrebări. Faraonul nu dispunea oare de inventarul complet al comorilor din fiecare templu? Daca te gîndeai bine, era puțin probabil. Mai multe provincii rămăseseră independente, Sesostris nu stăpînea cu adevărat decît Delta, regiunea Memphis-ului și nordul Egiptului de Sus. Ordonînd aceste călătorii de cercetare, voia să se încredințeze despre adevărata bogăție pe care o putea folosi ca să-și sporească puterea.

Căci se îndoia cineva că adevăratul scop al lui Sesostris era să atace provinciile răzvrătite, să-i nimicească pe stăpînii lor și să domnească peste toată țara?

Rămînînd în umbra lui Senankh, Gergu va culege multe informații utile atît pentru Medes cît și pentru propria carieră. Și dacă intențiile lui Sesostris erau altele decît cele pe care și le închipuise el, va afla la timp.

Deși Senankh își declarase numele și titlurile, ofițerul însărcinat cu supravegherea debarcaderului îl percheziționă atent, la fel și pe Gergu. Ordinele privitoare la paza Abydos-ului erau atît de severe, încît și cei mai înalți demnitari trebuiau să se supună.

– Gărzile vă vor însoți. Niciodată să nu mergeți de colo-colo singuri. Dacă vă faceți vinovați de ceva, arcașii au ordin să tragă.

– Eu trebuie să mă duc la templu pentru a mă întîlni cu marele preot, spuse Senankh. Ajutorul meu, Gergu, va sta de vorbă cu intendentul.

– O să-l anunț. Așteptați aici.

Senankh și Gergu se așezară pe două taburete, la umbra unui sicomor. Un soldat le aduse apă.

– Locul nu e foarte primitor, socoti Gergu. Comorile și secretele din Abydos sînt într-adevăr bine păzite. La ce lucrează preoții?

– Cercetează cerul, se ocupă de tămăduirea bolilor, de magie și de celelalte învățături, destăinuite de zeul Thot. Principala îndatorire a preoților permanenți este să celebreze misterele lui Osiris. Dacă ritualul nu este îndeplinit corect, dezordinea va începe să domnească peste tot.

– Nu găsiți ciudată această desfășurare de forțe și această supraveghere prea atentă?

– Abydos-ul este așezarea cea mai sacră din tot Egiptul, Gergu! Merită pe deplin atîta atenție !

– Zeul nu este în stare să se apere singur? Și apoi, cine ar îndrăzni să pîngărească pămîntul lui Osiris?

– Oare oamenii nu sînt capabili de tot ce-i mai rău?

– Oricum, eu mă bucur că voi vedea templul.

– Te înșeli, nu ți se va îngădui să intri decît în clădirile administrației. Mulțumește-te să întrebi dacă rezervele de hrană sînt satisfăcătoare, să strîngi plîngerile și să promiți că tot ce e necesar va fi îndeplinit neîntîrziat.

– Ce treburi aveți la templu?

– Misiunea mea e tainică, Gergu!

Pleșuvul îl primi pe Marele Trezorier într-o anexă a templului lui Osiris, unde preoții veneau să-și potolească setea, împărtășindu-și, în același timp, greutățile zilnice de care se loveau și pe care trebuiau să le depășească, pentru ca nimic să nu împiedice buna desfășurare a ritualurilor.

Senankh nu descoperise aproape nimic despre Abydos, unde plutea o atmosferă apăsătoare, dureroasă chiar. Iar chipul Pleșuvului n-o înveselea deloc.

– Faraonul Sesostris mi-a încredințat o sarcină delicată, dar necesară.

– De ce n-a venit el însuși?

– Pentru că treburi grabnice l-au chemat în altă parte. Fac parte din Curtea Regelui și sînt împuternicit să acționez în numele său.

– Aveți o scrisoare oficială cu însemnările sale?

– Nu vă încredeți în mine?

– Deloc, într-adevăr!

– Iată documentul!

Pleșuvul îl cercetă îndelung.

– Este chiar sigiliul regal şi scrisul Luminăţiei Sale. Ce doriţi?

– Sa ştim din ce e alcătuită, precis, comoara templului.

– E secret de stat.

– Sînt reprezentantul statului şi îmi puteţi da această informaţie pe care o voi transmite regelui şi nimănui altcuiva.

– Să vină să verifice personal comoara. Aşa, nici o vorba nu va ajunge la urechile nimănui.

– Nu ne înţelegem. Am primit o poruncă, trebuie s-o împlinesc. Şi nu aveţi de ales, trebuie să vă supuneţi!

– Nu mă voi supune decît Luminăţiei Sale.

– Vă reamintesc că el m-a trimis.

– Cer să adeveriţi acest lucru.

– M-aţi jignit şi aţi jignit Curtea Regelui!

– Prefer asta decît să fiu nechibzuit. Oricît de Mare Trezorier aţi fi, nu aveţi ce căuta aici! Nici o uneltire de la palat nu trebuie să tulbure pacea acestui loc. Doar faraonul are puterea să lămurească această situaţie. Şi acum, iertaţi-mă! Nu am timp de pierdut cu vorbe fără rost!

Rămas singur, Senankh surîse.

Trimiţîndu-l la Abydos, Sesostris dorise să-l pună la încercare pe Pleşuv. Noul mare preot se purtase ca un slujitor credincios faraonului sau puterea îl îmbătase pînă într-atît, încît credea că poate hotărî de unul singur fără a ţine seama de rege?

La această întrebare, răspunsul era limpede: Pleşuvul nu ceda în faţa nici unei constrîngeri, indiferent de unde venea. Aşa cum îi promisese monarhului, doar acesta avea să ia deciziile importante.

Din nefericire, misiunea se încheiase cu bine. Mai rămînea cea a lui Gergu.

Gergu fusese condus în clădirea administraţiei unde un număr mic de funcţionari, aleşi cu grijă de însuşi regele, vegheau la bunăstarea locuitorilor din Uah-sut, „Cetatea întărită", oraşul ridicat de constructorii templului şi ai locaşului de veci al lui Sesostris.

În aceste încăperi sobre, unde nimeni nu ridica vocea, Gergu nu se simțea în apele sale. Cît de departe erau de agitația din Memphis!

Iar intendentul nu avea aerul unui om glumeț.

– Ce doriți?

– Sînt ajutorul Marelui Trezorier Senankh.

– Știu.

– Eu mă ocup de hambare.

– Cele din Abydos sînt bine umplute.

– Cu atît mai bine, cu atît mai bine... Dar însărcinarea mea merge mai departe de atît.

– Vă ascult.

– Iată, e o treabă simplă, dar care cere multă atenție: trebuie să mă asigur că, în această așezare, nimănui nu-i lipsește nimic.

– În ceea ce privește Uah-sut și confreria constructorilor, nu sînt probleme. Dacă proviziile vor întîrzia, vă voi anunța de îndată. Cît despre preoții permanenți și cei temporari, nu pot să-mi dau cu părerea. O să mă duc să caut pe cineva cu care să puteți vorbi despre acest lucru.

În mod curios, Gergu începuse să guste din liniștea acestor locuri. Niciodată pînă atunci nu încercase senzații atît de stranii, ca și cum s-ar fi îndepărtat de el însuși, ca și cum violența și mita n-ar fi fost cele mai bune soluții în orice împrejurare. Gergu se surprinse visînd la o lume mai bună, unde oamenii n-ar fi fost nici ucigași, nici hoți, nici ambițioși.

Enervat că picase în plasa acestor gînduri bune, se scutură asemenea unui cîine ud. Puternici mai erau vrăjitorii care locuiau aici dacă reușiseră să îmbibe locul cu idealul lor moleșitor! De acum înainte, Gergu nu va mai avea încredere în Abydos! Totuși, nu va renunța să se intereseze de secretele sale, chiar dacă nu avea mari șanse să le dezlege.

Preotul care intră în încăpere avea o înfățișare caraghioasă. Era de-a dreptul urît și neprietenos.

Gergu simţi din privirea lui ca o lamă de cuţit că era lipsit de orice sensibilitate. Dar, în acelaşi timp şi cu toate că o asemenea posibilitate părea de necrezut, înţelese că ei doi aveau ceva în comun.

– Mi s-a spus că vă numiţi Gergu şi ca aţi fost trimis pentru a verifica dacă nu ne lipseşte nimic.

– Însărcinarea mea nici nu putea fi descrisă mai bine decît atît. Cu ajutorul dumneavoastră, sper sa mă descurc.

Văzîndu-l pe acest personaj grosolan, a cărui înclinaţie pentru placerile cărnii se trăda cu uşurinţă, pe preot îl încercă dorinţa de a-l trimite înapoi fără nici o explicaţie şi de a cere alt interlocutor.

Dar o legătură ciudată tocmai se stabilise. Fără îndoială, acest Gergu făcuse din josnicie o regulă de viaţa.

Aceasta întîlnire apărută tocmai cînd preotul îşi făurea un plan pentru răzbunarea afrontului suferit recent, căutînd un mijloc pentru a se îmbogăţi, nu era oare un semn al providenţei?

Bineînţeles, se hotărî să nu se încreadă în el imediat şi să nu se lase atras într-o înţelegere primejdioasă. Era nevoie de timp şi de mai multe vizite, înainte de a se gîndi la un început de alianţa.

– Ne-am lovit de unele greutaţi materiale, e adevărat, îi zise preotul. Ele ar putea stînjeni îndeplinirea sarcinilor sacre.

– Sînt aici ca să le înlătur şi sa va asigur o desăvîrşită linişte spirituală, îi răspunse Gergu, luînd o atitudine solemnă.

După un timp de gîndire, ce nu-i schimbase deloc prima impresie, Pleşuvul alese să-i transmită regelui hotărîrea sa.

Da, Cercul de Aur din Abydos trebuia să-şi recapete forţa şi vigoarea. Da, Marele Trezorier Senankh era demn să facă parte din el.

49.

Iker se frecă la ochi.

– Chiar aici? îl întrebă el pe intendentul primarului, care îl conduse spre o casă superbă din cartierul de răsărit al orașului Kahun, unde se găseau cele mai mari locuințe.

– Heremsaf, mai-marele tău e de acord să te găzduiască în casa lui. Dar să nu te încrezi în el, n-are o fire prea plăcută!

Orașul acesta nu semăna cu nici un altul. Întins pe zece hectare, cartierul era separat printr-un zid de cărămizi nearse de cartierul dinspre apus, care nu ocupa decît patru hectare, străbătute de vreo zece străzi paralele. O mare arteră, lată de 9 metri, traversa orașul de la nord spre sud. Era evident că planurile fuseseră concepute și executate de un arhitect care nu suporta dezordinea.

Intendentul bătu la ușă.

Omul care o deschise nu avea, într-adevăr, un aer vesel. Fața sa pătrată era împodobită cu o mustață elegantă, tunsă îngrijit.

– Acesta-i Iker, scribul însărcinat să se ocupe de hambare. El...

– Știu ce are el de făcut și ce am eu de făcut.

Intendentul dispăru, în timp ce Heremsaf își îndreptă degetul arătător în direcția lui Vînt-de-Miazănoapte.

– Ce e acela?

– Măgarul meu, care...

– Pot încă să deosebesc un măgar de un om, deși diferența este uneori foarte mică. La ce servește?

– Vînt-de-Miazănoapte îmi cară uneltele de scrib.

– De unde le ai?

– Mi-au fost dăruite de generalul Sepi, învăţătorul meu din provincia...

– Ştiu cine e generalul Sepi şi în ce provincie are şcoala. Cînd te-a dat afară din clasa lui şi din ce cauză?

– N-am fost dat afară! Deoarece eram cel mai bun învăţăcel, stăpînul Djehuty mi-a încredinţat o muncă anevoioasă.

– Chiar şi cei mai atenţi săvîrşesc greşeli. Ce fel de muncă?

– Să întocmesc inventarul în întreaga provincie. Am cercetat amănunţit rapoartele celorlalţi scribi şi, la sfîrşit, am făcut o socoteală pe care i-am prezentat-o lui Djehuty.

Heremsaf ridică din umeri.

– Eşti mult prea tînăr ca să te înhame cineva la o treabă atît de grea!

– Vă asigur că...

– Eu cunosc acest meşteşug, tu nu! De fapt, te-a trimis să pui în ordine vechile arhive. Va trebui să înveţi să asculţi, căci ascultarea e mai bună decît toate. Cînd asculţi bine, vorbeşti bine.

– Cel pe care Zeul îl iubeşte, completă Iker, este cel care ştie să asculte.

– Stăpîneşti cugetările lui Ptah-Hotep! Cu atît mai bine. Dar n-o uita mai ales pe aceasta: neştiutorul nu ascultă, el socoteşte cunoaşterea drept neştiinţă şi se hrăneşte din ceea ce aduce moarte. Şi acum, spune-mi adevărul: de ce vrei să munceşti la Kahun?

– Pentru că aici se formează cei mai buni scribi din Egipt.

– Şi tu doreşti să ajungi unul dintre ei! Nu ştii, fără îndoială, că lăcomia e cel mai mare cusur, un rău ce nu se vindecă, izvor al tuturor relelor.

– Să vrei să fii desăvîrşit în meseria ta înseamnă lăcomie?

– Vom vedea cînd te vei apuca de lucru. Eşti sigur că mi-ai spus tot?

– Pentru început, da.

– Ai noroc, e un loc liber în grajdul meu. Dar nu primesc decît măgari muncitori şi ascultători. Aceeaşi severitate e potrivită

și pentru tine. Bucătăreasa mea îți va pregăti mîncarea. În schimb, slujitoarea care face curat nu se va îngriji de camera și de baia ta. Păstrează ordinea cu mare atenție, căci altfel te gonesc de aici. Aceasta casă trebuie sa rămînă un model de curățenie. Dacă ai necazuri, nu te repezi să iei singur hotărîri. Mă vei înștiința și vei urma sfaturile mele. Şi acum, desfă-ți repede bagajul pentru că peste o oră plecăm!

Cînd își descoperi noua locuință, Iker uită de răutățile gazdei sale. Camera era largă, luminoasă, înzestrată cu două rogojini de cea mai bună calitate și cu un pat avînd picioarele joase, pernă, cearșafuri din pînză de in subțire pentru vară și groasă pentru iarnă, două cufere pentru haine și două lămpi cu ulei!

Uimit, Iker își duse măgarul în grajdul din spatele casei, nu departe de bucătaria în aer liber. Nici aici, Iker nu fu dezamăgit. Vînt-de-Miazănoapte avea la dispoziție un loc imens doar pentru el, hrană din belșug și un vas plin cu apă.

– Am impresia ca va trebui să merităm acest noroc!

Măgarul își ridică urechea dreaptă.

– Bea și manîncă după pofta inimii, Vînt-de-Miazănoapte, dar nu pierde prea multă vreme! Sînt sigur că stăpînul nostru nu îngăduie nici cea mai mică întîrziere.

Iker nu se înșela. Heremsaf îl aștepta deja în pragul casei sale.

– Măgarul ăsta ar putea suporta și greutatea uneltelor mele?

– Ce crezi, Vînt-de-Miazănoapte? îl întrebă Iker.

Animalul încuviință.

– Dacă înțeleg eu bine, se minună Heremsaf, el hotărăște!

– E singurul meu prieten.

Cu buzele strînse, Heremsaf își îndesă paleta, tăblițele de scris și pensulele într-unul din sacii de pe spatele măgarului.

– La drum!

Întregul oraș era prins în vîltoarea muncii. Nici chiar măturătorii care se ocupau de artera principală și de străzile laterale nu se certau.

– Să-ţi fie limpede! îl lămuri Heremsaf. Faraonul m-a numit intendent al piramidei lui Sesostris şi al templului lui Anubis. Trebuie deci să mă îngrijesc de primirea urcioarelor cu bere, a pîinii, carnii, grînelor, uleiurilor, parfumurilor, să verific socotelile, munca oamenilor, împărţirea hranei, fără să uit să notez totul în fiecare zi. Această sarcină copleşitoare nu-mi lasă nici un pic de timp liber. De aceea, cine lucrează sub porunca mea trebuie să-şi dovedească priceperea. Aici nu e loc pentru neputincioşi.

Depozitele de grîu îl impresionară pe tînărul scrib. Văzîndu-le numărul şi dimensiunile, înţelese că locuitorii din Kahun nu aveau cum să se teamă de foamete! În mod hotărît, micul oraş se bucura de favorurile regale.

– E rîndul tău, îi zise Heremsaf, printre dinţi.

Iker îşi scoase uneltele de scris. Pe o tăbliţă, notă numărul hambarelor izolate, apoi se ocupă de cele aşezate grupat şi a căror înălţime varia între doi şi opt metri. Apoi verifică pereţii interiori, controlă calitatea cărămizilor, soliditatea acoperişurilor şi astuparea găurilor, absolut necesară pentru evitarea molurii.

Cînd soarele apuse, Iker îşi reîntîlni superiorul.

– Voi avea nevoie de mai multe zile pentru a afla dacă aceste hambare nu au nici un cusur. Trebuie să-mi pun ordine în însemnări şi să cercetez mai adînc!

Heremsaf nu facu nici un comentariu.

– Mă duc la templul lui Anubis! Întoarce-te acasă unde ţi se va servi masa. Să fii aici mîine dimineaţă, la prima oră!

Uşile care serveau la astuparea gurilor de încărcare din vîrful hambarelor erau în bună stare, dar cele pentru descărcare, aflate în exterior, alunecau cu greutate în şanţurile lor. Iker făcu schiţe şi, într-un raport precis, semnală riscurile. Dar nu era vorba totuşi decît de detalii referitoare la defectul principal. Adîncit în gîndurile sale, tînărul se întreba cum să-l descrie cît mai exact, cînd cineva îl bătu pe umăr.

– Tu ești noul scrib al hambarelor? îl întrebă un bărbat de vreo cincizeci de ani, înalt și apatic.

– Nu sînt decît ajutorul lui Heremsaf.

– Heremsaf e un pisalog. Îi urăște pe toți oamenii și nu urmărește decît să facă necazuri semenilor săi.

– Eu nu am de ce sa mă plîng.

– O să ai cît de curînd! Cu ce te ocupi?

– Mă asigur că hambarele sînt în bună stare.

– Îți pierzi timpul. Nu există nici o problemă!

– Cum poți să fii așa de sigur?

– Pentru că le-am verificat eu însumi anul trecut. Nu e nici o problemă, îți spun eu!

– Eu nu sînt chiar așa de convins ca tine.

– Ce vorbești, prietene? Sînt un scrib cu experiență și recunoscut. Nimeni nu-mi pune cuvintele la îndoială.

– Dacă e precum spui, de ce nu mai ai această slujbă?

– Vasăzică, ești și obraznic! Vreau să-ți văd raportul!

– Nici nu poate fi vorba! Îi este destinat lui Heremsaf și numai lui.

– Haide, haide! Între colegi nu încap secrete.

– Îmi pare rău, dar nu se poate.

– Spune-mi cel puțin dacă ai găsit ceva în neregulă.

– Asta nu-l privește decît pe stăpînul meu.

– Hai să terminăm cu prostiile! La Kahun, trăim liniștiți și nu ne plac cei care-și vîră nasul peste tot. M-am făcut bine înțeles?

– Mai mult sau mai puțin.

– Cauți necazuri cu orice chip?

– Nu caut decît puțină liniște ca să lucrez.

– Dacă vei continua tot așa, n-ai nici o șansă s-o găsești! Ascultă-mă bine: aceste hambare sînt într-o stare foarte bună și nu au nici un cusur, din moment ce eu m-am îngrijit de ele. E clar?

– Limpede.

– Ei bine, vezi? Între oamenii pricepuți și cu bunăvoință lucrurile se aranjează, în cele din urmă.

– Singurul amănunt care îmi lipseşte este numele tău. Dar îl voi descoperi uşor şi voi şti atunci cine este răspunzător de gravele lipsuri pe care le-am trecut în raportul meu.

– Faci o greşeală prostească şi...

– Nimeni nu mă va împiedica să-mi îndeplinesc îndatoririle.

Heremsaf înfăşură papirusul pe care tocmai îl recitise.

– Sînt nişte învinovăţiri grele, Iker!

– Dar întemeiate. Două hambare au fost construite cu cărămizi de calitate proastă şi de aceea vor trebui dărîmate. Cel care s-a ocupat de el înaintea mea a acoperit anumite furturi, în dauna siguranţei.

– Eşti sigur?

– Verificările au fost făcute. Şi nu mai vorbesc despre ameninţările acestui ticălos! Oricum, puţin îmi pasă de ele! Dar există un loc pe acest pămînt unde să domnească adevărul şi dreptatea, un singur loc unde poţi avea încredere în cel de alături?

– E o întrebare nelalocul ei şi o problemă greşit pusă, socoti Heremsaf. Cunoşti tainele cărţii divine, arta ritualurilor, formulele care permit sufletelor celor drepţi să se mişte prin univers? Nu, bineînţeles! Atunci, în loc să te răzvrăteşti ca un neştiutor, înarmează-te!

– Să mă înarmez... Primarul mi-a stîrnit deja curiozitatea în această privinţă! Dar cum să fac aşa ceva ocupîndu-mă de hambare?

– Toate căile duc la ţintă dacă inima este curată! O singură întrebare merită să fie pusă: eşti un om obişnuit sau un căutător într-ale spiritului?

50.

Sesostris şi sfatul său restrîns tocmai ascultară proiectul decretelor întocmite de Medes, care se găsise, într-o oarecare măsură, la ananghie. Încercase să respecte cît mai îndeaproape gîndirea monarhului, evitînd totuşi să-i ofenseze pe guvernatorii de provincie Uakha şi Sarenput, de-acum înainte slujitori declaraţi ai faraonului.

– Doreşte cineva să facă observaţii sau să îndrepte ceva?

Nici unul dintre membrii de la Curtea Regelui nu luă cuvîntul.

– Aceste decrete sînt deci adoptate. Să fie aduse la cunoştinţa tuturor!

– Cum să procedez, Luminăţia Ta?

– Întoarce-te la Memphis şi foloseşte mesagerii!

Frica îi strînse măruntaiele lui Medes.

– Dacă vasul este oprit de guvernatorii de provincie, eu...

– Vei călători pe o corabie negustorească închiriată de Sarenput şi vei ajunge în capitală fără piedici.

Cea mai mare parte a drumului, Medes nu mîncă decît pîine şi bău doar apă. În orice clipă, se temea de atacurile trupelor duşmănoase sau de un control sever din partea lor.

Dar soarta se arătă favorabilă, după cum prezisese Sesostris.

Medes se grăbi spre camera sa de lucru, unde îşi adună principalii slujbaşi pentru a le porunci să treacă de îndată la treabă. Cea mai mică întîrziere va fi pedepsită. Să fii funcţionar la stat nu

însemna o slujbă pe viață. Trebuia să te arăți demn de acest privilegiu și să te îngrijești permanent de îndeplinirea îndatoririlor.

Muncind cu rîvnă, Medes îi descoperea repede pe cei leneși și îi îndepărta fară să stea pe gînduri. În seara aceasta, ca de obicei, fu ultimul care părăsi clădirile administrației și profită de acest lucru pentru a arunca o privire asupra lucrărilor în curs. Observă un papirus rulat greșit și pete de cerneală pe cîteva tăblițe noi. Începînd de a doua zi, cei vinovați vor trebui să-și caute un alt loc de muncă. În cîteva luni, secretarul de la Curte îi strînsese sub conducerea sa pe cei mai buni scribi din Memphis, dovedindu-i astfel lui Sesostris că nu se înșelase cînd îi recunoscuse valoarea. Cum ar fi putut faraonul să nu aibă încredere într-un demnitar atît de sîrguincios?

Medes nu se întoarse acasă.

Asigurîndu-se că nu e urmărit, se îndreptă spre port și se afundă într-un labirint de străduțe, unde i-ar fi fost lesne să-l remarce pe un eventual curios.

Din cauza numirii sale și a inventarului templelor solicitat de Sesostris, libertatea de acțiune a lui Medes se redusese considerabil. Lipsit de aprovizionările provenite din furturi, averea sa nu mai sporise deloc. Însă, datorită instinctului său, nu întîrziase să dibuiască o altă sursă, fără îndoială mai bănoasa, dar și mai riscantă, pentru că depindea de un mijlocitor viclean și necinstit. Medes trebuia să-l dea pe brazdă, fără să-i piardă colaborarea.

Luxoasa locuință cu un etaj era ascunsă printre casele dintr-un cartier modest și avea intrarea bine păzită.

– Vreau să-l văd imediat pe stapînul tău!

– Nu-i acasă.

– Pentru mine, este! Du-te și arată-i asta!

Medes îi încredință paznicului o bucată mică de lemn de cedru, pe care fusese gravată hieroglifa arborelui.

Nu așteptă mult. Cu multe plecăciuni, paznicul îl pofti să intre.

Îmbrăcat într-o tunică lungă, frumos împodobită, parfumat peste măsură și semănînd cu o amforă grea, stăpînul casei ieși în întîmpinarea oaspetelui.

– Scumpe prietene, ce bucurie imensă să vă primesc în neînsemnata mea locuință! Intrați, intrați, vă rog!

Negustorul libanez îl conduse pe Medes într-o cameră largă, încărcată din belșug cu mobile exotice. Pe mesele joase, se găseau prăjituri și băuturi îndulcite.

– Luam o gustare înaintea mesei de seară. Vreți să luați loc alături de mine?

– Mă grăbesc.

– Bine, bine... Doriți să vorbim despre înțelegerile noastre?

– Întocmai.

Libanezul nu aprecia deloc această grabă, dar, pentru a prinde rădăcini în Egipt, trebuia s-o îndure.

– Cînd se va face livrarea? îl întrebă Medes.

– Corabia noastră va sosi săptămîna viitoare. Sper că toate permisele necesare au fost trimise.

– Mă ocup de ele. Încărcătura cum e?

– Cedru de cea mai bună calitate.

Egiptului îi lipsea lemnul într-o mare măsură, de aceea era nevoit să-l importe. Cele mai bune esențe se vindeau la un preț ridicat. Mult timp, Medes cercetase toate posibilitățile în speranța obținerii unui cîștig cît mai mare. Apoi trebuise să-l dibuiască pe negustorul căruia să-i împărtășească ideile și care să fie destul de dibaci, ca să ducă planul la îndeplinire.

– Cum o vei vinde?

– La cel mai bun preț, la cel mai bun preț! Am în zonă cîțiva doritori să cumpere și le ofer lemnul la jumătate din prețul obișnuit, cu condiția ca plata să aibă loc înainte. Cum acest lemn nu a existat niciodată și nu apare pe nici un act, nici vînzătorul, nici cumpărătorul nu au de ce să-și facă griji. Compatrioților voștri le plac materialele bune și nu se vor da înapoi să le obțină, chiar și pe căi ascunse, pentru a le putea folosi la construirea

caselor cu grădină sau pentru a le încredința unui tîmplar care să făurească din ele mobile elegante.

– Dacă această primă încercare va reuși, vor urma multe altele.

– Să fiți sigur! Îi am la îndemîna pe cei mai destoinici oameni, pe cît de devotați, pe atît de tăcuți.

– Ești conștient că, fără mine, reușita nu era posibilă?

– Sînteți arhitectul ei, știu foarte bine. Vă asigur de toată recunoștința mea și...

– Trei sferturi din cîștig sînt ale mele, iar restul e al tău!

Inima libanezului aproape că încetă să mai bată. Numai îndelungații ani de experiență îi permiseră să-și păstreze un surîs aparent, deși avea poftă să-l strîngă de gît pe tîlhar.

– De obicei, eu...

– Aceste împrejurări sînt deosebite și tu îmi datorezi totul. Prin mine, intri în negoț și vei deveni foarte bogat. Și pentru că îmi placi, mă arăt mai mult decît generos.

– Vă sînt recunoscător, îi spuse libanezul.

– Nu pomeni nimănui despre mine! Dacă faci un pas greșit, voi pune să fii arestat pentru înșelăciune. Și cuvîntul tău nu valorează nimic față de al meu.

– Bizuiți-vă pe muțenia mea!

– Îmi place să mă tocmesc cu un om înțelept. Pe curînd, cînd vom sărbători prima noastră izbîndă!

Medes nu simțea nici un fel de încredere față de acest libanez și hotărî să supravegheze toate etapele acțiunii pe care s-o oprească la cea dintîi întîmplare neprevăzută. Totuși, negustorul era atît de ispitit de cîștig, încît se va dovedi, poate, un aliat de nădejde.

Gergu era beat.

Așteptîndu-l pe Medes, nu încetase să golească una după alta cupele cu bere aduse de un slujitor care-l privea dezaprobator, dar care trebuia totuși să-i satisfacă dorințele acestui necioplit, atît de apreciat de stăpînul său.

Cînd Medes sosi, Gergu se ridică și încercă să stea cît mai drept.

– Poate am băut puțin cam mult, dar am mintea limpede!

– Așază-te la loc!

Gergu puse ochii pe un scaun cu spătar înalt și reuși să-l nimerească.

– Am vești bune. Marele Trezorier Senankh e mulțumit de mine, deși, în ciuda aparențelor, nu e un om îngăduitor. Îl găsesc chiar deosebit de prudent și stau la locul meu ca să nu-i trezesc bănuieli.

– În ceea ce privește femeile, cum stai?

– Nu mai merg decît la cele de meserie, afirmă cel care se ocupa cu cercetarea hambarelor. Așa nu mai am a mă teme de nici o plîngere depusă împotriva mea.

– Să faci la fel și pe mai departe. Nu vreau să iști nici un scandal în care să fie implicată o doamnă din înalta societate. Care sînt slăbiciunile lui Senankh, după părerea ta?

– Mîncărurile alese. Nu le suportă pe cele obișnuite și nici vinurile proaste.

– Nu e destul pentru a-l ademeni de partea noastră. Te ocupi prea mult de tine însuți și prea puțin de cei din jur, Gergu! Am nevoie de mai multe informații. Și care sînt veștile bune?

Gergu arboră un surîs lacom.

– Senankh m-a dus la Abydos. El a luat asupra sa verificarea tezaurului templului, iar mie mi-a revenit cercetarea condițiilor de viață ale preoților.

Medes se înfierbîntă.

– Ți s-a îngăduit să intri în templu?

– Nu, doar în clădirea administrației. Totuși, nu mi-am pierdut timpul. Mai întîi, am observat că așezarea e păzită de armată.

– Din ce pricină?

– N-am idee, dar e ceva neobișnuit. Dacă puneam întrebări, mi-aș fi atras, desigur, necazuri.

Medes începu să tune și să fulgere.

– Să pătrunzi în teritoriul sacru din Abydos şi sa nu afli nimic important! În aceste clipe, Gergu, ma întreb dacă eşti demn de prietenia mea!

– Dar n-am terminat! Am întîlnit un preot cu care sper să păstrez legătura. Un moşneag ciudat care ar putea să vă intereseze.

– În ce mod?

– Privirile noastre s-au întîlnit într-un fel straniu. Omul acesta e poate un mare învăţat, dar am impresia că nu e mulţumit de soarta sa şi ca i-ar plăcea s-o îmbunătăţească.

– Nu-ţi faci iluzii?

– Îi miros pe cei care pot fi cumpăraţi.

– Un preot din Abydos... e posibil?

– Vom vedea. Dacă mă cheamă să vorbesc iar cu el, voi afla mai multe.

Medes începu să viseze: dacă ar avea un aliat în interiorul Abydos-ului, centrul spiritual al Egiptului, ar putea să-l manipuleze, ar cunoaşte secretele Templului Ascuns şi le-ar folosi în avantajul său! Dar nu, era doar o speranţă deşartă!

– Cunoşti numele şi funcţia preotului?

– Nu încă, dar s-a prezentat drept cel însărcinat anume sa asigure bunăstarea confraţilor săi. Discuţia noastră trebuia să fie neînsemnată totuşi am simţit că ar fi putut lua o altă întorsătură.

– A rostit cuvinte care să-ţi întărească această impresie?

– Nu, dar...

– Ţi s-au tulburat minţile, Gergu! Abydos nu e un loc oarecare. Nu spera să găseşti acolo oameni obişnuiţi!

– Flerul meu mă înşală rar, vă asigur!

– De data aceasta, n-ai dreptate!

– Şi dacă am?

– Îţi repet: nu e posibil.

51.

Sehotep o dezbracă încet pe tînăra femeie pe care o întîlnise cu o seară în urmă, în timpul unui ospăţ. Se priviseră îndelung de mai multe ori şi, la sfîrşitul mesei, hotărîseră să se revadă între patru ochi. Şi cum purtătorul Sigiliului Regal şi frumoasa brunetă aveau exact aceleaşi intenţii, nu risipiră vremea în discuţii fără rost.

Ea era logodită, desigur, dar cum să reziste farmecului acestui demnitar elegant, cu ochii strălucindu-i de inteligenţă şi dorinţa? Nici o tradiţie nu le obliga pe fete să se mărite fecioare şi era mai bine să aibă oarecare experienţă ca să-şi satisfacă viitorul soţ.

Cît despre Sehotep, el nu putea să se lipsească de femei mai mult de cîteva zile. Nu suporta să traiască fără vraja lor, fără parfumul, fără senzualitatea şi gesturile lor. Niciodată însă nu s-ar fi putut căsători, căci existau atîtea suflete încîntătoare de descoperit şi atîtea trupuri delicioase de cucerit! În ciuda mustrărilor lui Sobek Păzitorul, care era de o cu totul altă părere, el rămînea bărbatul tuturor femeilor.

Şi cum atmosfera se mai liniştise la Elephantina după ce Sarenput trecuse de partea lui Sesostris, purtătorul Sigiliului Regal se gîndea din nou la plăcerile trupeşti, să le ofere şi să le primească. În calitate de mai-mare al tuturor lucrărilor faraonului, tocmai încuviinţase planul de extindere al templului lui Khnum din Insula Elephantina, şi, începînd de a doua zi, se va interesa de starea în care se găseau turmele lui Sarenput, care, ca un slujitor fidel, acceptase, fără mofturi, această verificare.

Sehotep se temea ca un nepoftit să nu-i strice seara, dar nici un demnitar sau slujitor nu se arătă. Așa că se ocupă, cu tot atîta delicatețe cîtă înflăcărare, de superbul „ținut“ ce aștepta să fie cercetat. Văile, vîlcelele și colinele noii sale cuceriri l-ar fi desfătat și pe cel mai plictisit aventurier.

Secretarul său avu bunul-simț să aștepte ca stăpînul să-și termine călătoria, înainte de a-l deranja. Apoi îi aduse un mesaj întocmit în scrierea codificată pe care doar el și faraonul știau s-o descifreze.

Conținutul mesajului îndreptațea reunirea imediată a Consiliului restrîns.

– E liniște peste tot, Luminăția Ta, spuse Sobek Păzitorul, dar nu am ridicat măsurile de siguranță.

– Fără să cad într-o încredere prostească, adăugă generalul Nesmontu, sînt nevoit să recunosc că purtarea lui Sarenput nu dă de bănuit. Gărzile sale se află în prezent la ordinul meu și nu pot să mă plîng de ele. Această alianță mi se pare hotărîtoare.

– Din păcate, nu este, îi răspunse Sesostris. Decretul a ajuns la toți guvernatorii provinciilor și avem acum răspunsurile lor.

Sehotep luă cuvîntul:

– Up-uaut, stăpînul unei părți din provincia Rodierului și a Viperei cu Corn, a rostit o cuvîntare foarte violentă pentru a-și susține independența. Ukh, care stăpînește cealaltă parte a aceleiași provincii, a făcut la fel. Djehuty, în fruntea provinciei Iepurelui, a anunțat că îi pregătește o mare surpriză Luminației Sale.

– Altfel spus, un atac neprevăzut, comentă generalul Nesmontu.

– Cît despre Khnum-Hotep, guvernatorul provinciei Oryx, susține sus și tare că familia sa va continua să conducă teritoriul ce le aparține.

– Acești oameni puternici și influenți vor, așadar, război, conchise generalul. Cu trupele lui Sarenput și Uakha avem o mică șansă să-i învingem.

– E prea devreme ca aceste trupe să intre în luptă, socoti Sesostris. Abia au depus jurămîntul de supunere. Dar, cu atît mai mult, nu putem sta cu mîinile în sîn.

Nesmontu se temea de o nouă lovitura fulgeratoare, care, de această data, îl va lovi de moarte pe rege.

– Luminația Voastră, vă sfatuiesc să fiți foarte prudent! Guvernatorii care vă sînt dușmani tocmai și-au întarit pozițiile. Dacă îi vom înfrunta cu forțe mai slabe decît ale lor, rezultatul va fi un dezastru.

– Vinovat de uscarea salcîmului este unul dintre cei patru: Up-uaut, Ukh, Djehuty sau Khnum-Hotep! îi reaminti Sehotep. Orice cale am alege, trebuie să-l distrugem.

– Reunind provinciile, rosti Sesostris, strîngem ce s-a împrăștiat și luăm parte la misterele lui Osiris. Cînd Egiptul este împărțit, Osiris nu mai domnește și renașterea nu mai are loc. Moartea cuprinde cerul și pămîntul. De aceea vom părăsi Assuan-ul și ne vom îndrepta spre miazănoapte.

– Cu ce armată? se îngrijoră Nesmontu.

– Cu flotila care ne-a permis să cucerim Assuan-ul, fără să vărsăm o picătură de sînge.

– Luminăția Voastră, împrejurările sînt diferite! Sarenput era izolat, pe cînd ceilalți patru adversari ai noștri locuiesc cu toții în aceeași regiune. Răspunsurile lor încearcă să dovedeasca, de altfel, că s-au unit. Up-uaut este renumit pentru firea sa de războinic neîmblînzit. Nu va sta mult pe gînduri pînă să-și trimită trupele împotriva faraonului.

– Plecarea e mîine dimineață! porunci regele.

În locuința cananeenilor veniți din orașul Sichem, Prevestitorul predicase îndelung răzvrătirea împotriva faraonului și distrugerea Egiptului. Fermecați, discipolii îi sorbeau cuvintele pe care doriseră atît de mult să le audă. Viitorii războinici din umbră chiar aveau nevoie de încurajări din partea stăpînului lor, căci integrarea lor în societatea egipteană nu se petrecea atît de ușor cum prevăzuseră. Să găsească de lucru nu se dovedise prea

greu, dar relațiile cu locuitorii, mai ales cu femeile, îi dezgustau. Acestea ar fi trebuit să stea încuiate în case și să se supună soților. Și apoi, faraonul rămînea în continuare foarte apreciat. De la el aștepta poporul dreptatea și bunăstarea. Iar Sesostris tocmai stîrnise o revărsare de apă îmbelșugată, care îndeparta pentru mult timp amenințarea foametei. În plus, noua sa administrație se bucura de apreciere datorită cinstei și ordinii.

De aceea căzuseră pradă deznădejdii, un sentiment căruia Prevestitorul nu-i dădea atenție.

– N-ar fi mai bine să ne întoarcem la casele noastre, propuse unul dintre cananeeni la sfîrșitul predicii, să ridicăm întregul ținut la luptă și să atacăm Delta?

Prevestitorul îi vorbi cu blîndețe, de parcă s-ar fi adresat unui om cu mintea slabă:

– Și eu și aș fi preferat această soluție. Dar o victorie rapidă și totală este de acum înainte cu neputință. Armata egipteană care a ocupat Canaan-ul va înăbuși din pripă orice încercare de răscoală. De aceea trebuie să luptăm dinăuntru, să învățăm să trăim aici, să ne cunoaștem dușmanul, obiceiurile și slăbiciunile sale. Va fi greu și va dura mult, dar eu vă voi ajuta, pe tine și pe tovarășii tăi.

Locuința libanezului nu se găsea prea departe de cea a cananeenilor, dar Prevestitorul alese un drum întortocheat care se îndepărta de ea.

– Să ne despărțim, îi spuse lui Shab Strîmbu'. Lasă-mă s-o iau înainte și ascunde-te!

– Eu nu mi-am dat seama că sîntem urmăriți!

– Cel care se ține după noi este viclean.

– Trebuie să-l omor?

– Mulțumește-te să-l observi și asigură-te că e singur!

Shab era nedumerit. Cine i-a putut descoperi? Diversele rețele ale Prevestitorului erau strict separate și doar el le cunoștea pe toate. Iar membrii lor erau, fără excepție, dușmani încrîncenați ai Egiptului. Nici un trădător nu s-ar fi putut strecura printre ei.

Strîmbu' se chirci sub o streașină și se prefăcu adormit.

De după un colț, se ivi cananeanul care voia să se întoarcă la el acasă, cel pe care Prevestitorul îl îmbărbătase!

Omul alergă, apoi o luă înapoi pe unde venise și, în cele din urma, apucă pe străduța cea mai îngustă. Nimeni nu-l însoțea.

Shab porni în spatele lui. Era evident că omul pierduse urma Prevestitorului. Șovăind, nu mai știa ce direcție să aleagă.

Necăjit, coti spre stînga.

Shab auzi un zgomot ciudat, asemănător șuierului ce străbate aerul cînd un șoim se repede asupra prăzii. Apărut parcă de nicăieri, Prevestitorul își pusese mîna pe creștetul cananeanului, care scoase un țipăt de durere, ca și cum ghearele unei păsări răpitoare i s-ar fi înfipt în carne.

– Pe mine mă căutai?

– Nu, nu, stăpîne... Mă plimbam!

– N-are rost să minți... De ce mă urmăreai?

– Vă asigur că eu...

– Dacă refuzi să vorbești, o să-ți scot un ochi. Durerea e de nesuportat. Apoi, o să-ți provoc una și mai cumplită!

Înspăimîntat, cananeanul mărturisi:

– Voiam să aflu unde vă duceți și cu cine urma să vă întîlniți.

– Din ordinul cui?

– Al nimănui, stăpîne, al nimănui! Nu înțeleg de ce nu doriți să alcătuiți o armată a cananeenilor. De aceea v-am bănuit că sînteți înțeles cu egiptenii ca să ne distrugeți.

– Nu cumva tu ești în slujba faraonului, mai degrabă?

– Jur că nu!

– E ultima ta șansă să spui adevărul.

Gheara i se înfipse în ochi și omul scoase un urlet înfiorător:

– Nu, nu al faraonului, ci al căpeteniei clanului meu din Sichem, care vrea să scape de Prevestitor.

Un ultim strigăt, scurt și intens, îi înghețǎ sîngele lui Shab Strîmbu'.

Cananeanul se prăbuși la pămînt. Nu mai avea nici ochi, nici limbă.

Libanezul urca încet scara care ducea spre teresa locuinţei sale, unde pluteau parfumuri ameţitoare. Era urmat de Prevestitor şi de Shab, care, neîncrezător, ţinuse neapărat să viziteze toate încăperile.

– Îmi place să mă aşez comod aici, la asfinţitul soarelui, le mărturisi libanezul. Priveliştea este superbă şi ai impresia că stăpîneşti tot Memphis-ul.

Într-adevăr, privirea domina casele albe şi ajungea pînă la temple, aceste locuinţe ale falşilor zei, pe care Prevestitorul le va rade de pe faţa pămîntului. Nu va rămîne din ele nici măcar o fărîmă, statuile vor fi zdrobite şi arse. Nici un preot nu va scăpa de pedeapsă. Nici o urmă a vechii credinţe nu trebuia să supravieţuiască.

– Nu ne aflăm aici ca să admirăm capitala duşmanului, declară Prevestitorul. Ai noutăţi despre Sesostris?

– Zvonurile se bat cap în cap. Unii pretind că este prizonierul guvernatorului de provincie Sarenput la Elephantina, alţii – că a cucerit partea de miazăzi a Egiptului la capătul unei bătălii cumplite. Dar nimeni nu cunoaşte planurile regelui, presupunînd că este încă în viaţă.

– Este, afirmă Prevestitorul. De ce iscoadele tale nu sînt mai eficiente?

Libanezul înfulecă o prăjitură ca să-şi potolească frica:

– Pentru că nu sînt suficient de mulţi, mai ales la miazăzi. Am nevoie de timp şi vă promit că...

– Îţi acord acest timp, dar să nu mă dezamăgeşti.

Oarecum liniştit de tonul împăciuitor al Prevestitorului, libanezul nu-i ascunse nimic din greutăţile pe care le întîmpinase, îi explică modul în care îşi alegea iscoadele şi cum îi amesteca printre locuitori. Principala piedică era încetineala, uneori chiar absenţa mijloacelor de comunicare, pricinuită de conflictul mocnit dintre anumiţi guvernatori de provincie şi Sesostris. Se întîmpla adesea ca Khnum-Hotep să forţeze corăbiile să se oprească şi să le confişte încărcătura. În plus, şi nu era vorba de un fapt neînsemnat, iscoadele libanezului trebuiau să se familiarizeze

cu obiceiurile locale și să învețe bine limba, înainte de a se apropia de soldații și de slujbașii care le puteau furniza informații prețioase.

Prevestitorul îl ascultase cu atenție:

– Te descurci bine, prietene! Continuă tot așa! Rabdarea e o armă importantă.

– Fac negoț împreună cu un om ciudat, mai adăugă libanezul. Știu doar că e un înalt funcționar, cu influență, care dorește să cîștige mulți bani. Trebuie să aflu mai multe despre el și sper, prin mijlocirea sa, să stabilesc o legătură cu un dregător de la palatul regal.

– E treapta cea mai greu de urcat, preciză Prevestitorul. Fii cît se poate de prudent! Care este numele acestui... negustor?

– Nu mi l-a spus. Și dacă ar fi făcut-o, m-ar fi mințit, cu siguranță!

Prevestitorul își închise ochii și încercă să vadă chipul acestui neobișnuit personaj, pătrunzînd în mintea libanezului.

– Calea mi se pare demnă de atenție, spuse el. Află-i numele fără să-ți asumi riscuri! În ce constă înțelegerea voastră?

– Transporturi de lemn prețios, pe ascuns. El îmi deschide drumul spre Memphis, dar condițiile sale abia dacă pot fi acceptate. Nu voi cîștiga aproape nimic.

– Din acest „aproape nimic" nu uita să dai oamenilor mei partea de care au nevoie.

– Aceasta era și intenția mea, stăpîne!

– Cum merg pregătirile pentru călătoria prevăzută spre Kahun?

– Și aici e nevoie de timp, mult timp. Reușita cere numeroși complici și nici o verigă din lanț nu trebuie să se rupă. Totuși, am o veste foarte bună: prima mea iscoadă a ajuns la Kahun, și-a găsit de lucru și a început să observe felul în care e organizată paza.

– E vorba de cineva priceput?

– Priceput și în afara oricăror bănuieli, stăpîne! Deocamdată, nu i se poate cere mai mult, dar e un început bun.

52.

Iker asistă la dărîmarea hambarului construit în grabă, cu materiale necorespunzătoare. Cel care se făcea vinovat de această abatere nu-l mai putea amenința, căci tocmai fusese judecat și condamnat la închisoare pentru o lungă perioadă. Ridicarea unei noi magazii urma să înceapă a doua zi, după planurile întocmite de tînărul scrib și aprobate de primar.

În micul cerc al demnitarilor din Kahun, renumele lui Iker sporise considerabil. Mai întîi disprețuit de colegii săi, devenea acum un rival primejdios, posibil pretendent la o funcție însemnată. Rezolvarea atît de grabnică a încurcatei afaceri a hambarelor presupunea solide cunoștințe tehnice și acest străin instruit în orașul lui Thot se arăta demn de faima dobîndită. Totuși, această izbîndă prea rapidă era oarecum jignitoare pentru ceilalți și, în plus, risca să răstoarne ierarhia.

Indiferent la bîrfe și intrigi, Iker nu se apropiase de nimeni. Prietenia lui Vînt-de-Miazănoapte îi ajungea și nu simțea nici o nevoie să se piardă în flecăreli cu tovarășii săi, cu atît mai mult cu cît Heremsaf îi încredințase o nouă sarcină, deosebit de anevoioasă: stîrpirea rozătoarelor, a căror înmulțire cauza importante pagube.

Tînărul scrib se hotărîse să ia măsuri radicale: afumarea interiorului caselor, arderea galeriilor și folosirea celor mai agile pisici, fără a neglija cîteva cobre îmblînzite care se hrăneau cu șoareci.

Iker se ocupase de toate construcțiile și locuințele din Kahun, de la casele mari cu grădină, din cartierul estic, și pînă

la cele modeste, din partea de vest a orașului. Unele numărau doar trei încăperi și nu depășeau 60 de metri pătrați, dar erau plăcute la vedere.

Pe cînd își încheia controlul în cel mai înstărit cartier, Iker zări o tînără brună și frumoasă care, stînd în genunchi, zdrobea cu ajutorul unei pietre, boabe de grîu scoase dintr-un sac pe care-l strîngea între genunchi. Gesturile îi erau pe cît de regulate, pe atît de precise.

– Pari obosit, îi spuse ea. Vrei să bei puțină bere rece?

– Nu vreau să-ți tulbur munca.

– Am terminat.

Avea sînii goi, mici și rotunzi, și nu purta decît o fîșie scurtă de material. Ridicîndu-se cu grație, intră în bucătărie și ieși cu o cupă plină.

– Ești foarte binevoitoare.

– Mă numesc Bina. Pe tine cum te cheamă?

– Sînt scribul Iker.

Tînăra zîmbi cu admirație:

– Eu nu știu nici să citesc, nici să scriu.

– De ce nu înveți?

– Trebuie să muncesc ca să pot trăi. Și apoi nu aș fi primită într-o școală, cu atît mai mult cu cît nu sînt de prin părțile acestea.

– Unde te-ai născut?

– În Asia. Mama a murit acolo. Tata însoțea caravanele, dar a murit și el anul trecut, nu departe de acest oraș. Eu am avut norocul să găsesc o slujbă de bucătăreasă. Pentru că știu să fac pîine și bere, și chiar prăjituri, stăpînii m-au păstrat. Nu mă plătesc rău și pot să mănînc după pofta inimii.

Era vioaie, veselă și știa să-și pună în valoare farmecele.

– Vei găsi, cu siguranță, un bărbat de treabă și veți avea un cămin al vostru.

– Oh, nu am încredere în bărbați! Cei mai mulți nu vor decît să... În sfîrșit, mă înțelegi! Tu, cel puțin, pari serios.

– Chiar dacă rămîi nemăritată, trebuie să știi să citești și să scrii.

– Pentru o fată de condiţia mea nu e posibil.

– Ba deloc! Chiar doreşti să înveţi?

– Sigur nu mi-ar displăcea.

– O să-i vorbesc stăpînului meu despre tine.

– Eşti cu adevărat un om de treabă.

Bina îl sărută pe scrib pe amîndoi obrajii.

– Iartă-mă, îi zise Iker, dar ziua mea de lucru este departe de a se fi terminat!

– Pe curînd, murmură ea, cu un surîs seducător.

– Grozavă treabă, recunoscu Heremsaf. Locuitorii din Kahun sînt încîntaţi. Ca să fiu sincer, nu credeam că urmările se vor vedea atît de curînd.

– Trebuie mai ales să le mulţumim pisicilor, cu adevărat pricepute.

– Eşti prea modest! Dacă nu cercetai cu atenţie locurile, n-ai fi reuşit.

– În această privinţă, am făcut o observaţie şi mi-ar plăcea să-mi spuneţi dacă e îndreptăţită. La construirea Kahun-ului[1] nu s-a folosit măsura de opt coţi, unul din numerele sacre ale lui Thot? Oraşul este împărţit în pătrate de zece coţi şi în întreg planul său, ca şi în cel al caselor, nimic nu e lăsat la voia întîmplării. Totul se trage, de fapt, din regulile proporţiilor întemeiate pe un triunghi isoscel în care raportul dintre bază şi înălţime este de Opt împărţit la Cinci.

Heremsaf îl privi pe tînărul scrib cu interes.

– Cam aşa e, într-adevăr! Cine te-a îndrumat pe această cale?

– Nimeni. Am încercat doar să înţeleg ceea ce am văzut.

– Atunci tu eşti un căutător într-ale spiritului. Timpul acordat hambarelor s-a terminat, îţi încredinţez o nouă sarcină: să faci inventarul depozitelor vechi. Vei întocmi o listă cu obiectele care se găsesc acolo, apoi vom trece la împărţirea celor ce

---

[1] Oraşul Kahun este într-adevăr construit respectînd Proporţia Divină a Numărului de Aur. (n.a.)

mai pot fi încă întrebuințate, înainte de a da o altă înfățișare acestor clădiri.

– Va trebui să muncesc singur?

– Nu acesta e obiceiul tău?

– Voi lucra cît se poate de repede, dar încăperile sînt foarte mari!

– Am nevoie de cineva cu răbdarea și priceperea ta, dar care să nu piardă totuși timpul. Nimic nu trebuie să scape atenției tale. Ascultă-mă bine: nimic!

– Am înțeles. Pot să vă cer o favoare?

– Ce te nemulțumește?

– Nu e vorba nici de mine, nici de Vînt-de-Miazănoapte. Am întîlnit o tînără femeie și...

Heremsaf își ridică brațele spre cer.

– Ah, nu, nu vreau să aud așa ceva! Ești în plină ascensiune, descoperi multele fețe ale acestei meserii și tu vrei deja să te căsătorești!

– Deloc.

– Nu-mi spune... că ai făcut o mare prostie?

– Am stat de vorbă cu o servitoare căreia i-ar plăcea să învețe să scrie și să citească.

Heremsaf se încruntă.

– Și unde-i necazul?

– Este o străină sfioasă, care ar avea nevoie de o recomandare.

– Cum o cheamă?

– Bina.

Heremsaf izbucni:

– Ah nu, nu ea! Să nu te încrezi în această femeie pe care nimeni n-o cunoaște cu adevărat. E aidoma unei ape adînci, care ascunde mii de pericole... Și mai ales, nu te apropia de ea!

– Lucrează aici, a...

– Primarul n-a trimis-o înapoi în Asia din milă. Îți poruncesc să nu te mai apropii de ea! Sufletul e la fel ca pasărea, corpul seamănă cu peștele. Putrezește începînd de la cap, iar al tău este bolnav, fiule! Una dintre țintele tale nu era să scrii? Ai uitat că

singurele texte demne de stimă sînt cele care ajută la înțelegerea lui Maat, dreptatea universului și adevărul omului? Sa rostești Maat, să împlinești Maat înseamnă să lași la o parte pasiunile prostești și pornirile nesocotite. Calitățile tale, viața ta lăuntrică, meseria și puterea ta trebuie să alcătuiască o armonie. Dacă-ți închipui că poți să fii un bun scrib și un om josnic, în același timp, o vei părăsi pe Maat, căci unitatea este calea obligatorie spre cunoaștere. Și n-o confunda cu învățătura! Poți sa înveți ani întregi fără să cunoști niciodată nimic. Cunoașterea e luminoasă și scopul său este practicarea misterelor. Dar cum să ajungi acolo fără inițiere? Și acum, lasă-mă în pace! Mai am încă vreo zece rapoarte de citit.

Iker nu înțelegea motivul furiei lui Heremsaf. Ce avea atît de amenințător această fată care nu cerea decît să se instruiască? Era orfană, străină, săracă și nu se trăgea dintr-o familie bună. Aceste piedici erau de ajuns, de ce să le sporești, refuzîndu-i orice posibilitate de a-și îmbunătăți condiția?

Chiar daca Heremsaf se înșela în privința tinerei, rostise totuși cuvinte mari.

Iker se întinse pe rogojina sa și își așeza pe burtă fildeșul magic care-i proteja somnul.

Chipul frumos al asiaticei dispăru pentru a-i face loc celui al tinerei preotese.

Iker uită de oboseală, de Bina, de Heremsaf. Cea pe care o iubea era atît de frumoasă, încît alunga suferințele și greutățile.

În comparație cu ea, atrăgătoarea asiatică își pierdu farmecul.

Iker știa că ea reprezenta fericirea la care nu putea ajunge. Așa cum nu putea ajunge nici la asasinii aflați în slujba lui Sesostris, de urma cărora încă nu dăduse. Dar simțea că aici, chiar în locurile acestea, se ascundea o cheie importantă.

Lăsîndu-se să alunece în somn, tînărul visă că tînăra preoteasă îl ținea tandru de mînă și că străbateau împreună un ținut însorit.

Pentru moment, era cu neputinţa să se apropie de arhive. Iker ar fi trebuit să-i ceară un permis special lui Heremsaf, care ar fi vrut neaparat să afle motivele acestei curiozităţi. Scribul se mulţumi să-şi îndeplinească noua misiune, dar fără să piardă din vedere adevăratul său scop. Dacă duşmanii mizau pe faptul că timpul îi va toci răbdarea, se înşelau. Iker dorea să aibă dovezi de netăgăduit. Şi cînd le va obţine, va trece la fapte.

Pe drumul spre vechile depozite, o întîlni pe Bina care purta pe cap un coş plin cu plăcinte.

– Mi-ai pus o vorbă bună?

– Am vorbit cu Heremsaf. S-a împotrivit propunerii mele cu hotărîre.

– Trebuie să fie un om foarte aspru. Se pare că tu eşti scribul cel mai muncitor din Kahun.

Iker surîse.

– Caut doar să-mi învăţ bine meseria.

– Atunci, constată ea cu un aer dezamăgit, nu voi şti niciodată nici să scriu, nici să citesc.

– Să nu crezi asta! Heremsaf nu va fi mereu mai-marele meu, voi găsi pe altcineva mai înţelegător. Lasă-mi puţin timp:

Tînăra aşeză jos coşul şi se roti, încet, în jurul lui Iker.

– Şi dacă m-ai învăţa tu, pe furiş?

– Am primit ordin să nu mă întîlnesc cu tine. Odată şi-odată, tot am fi prinşi şi pîrîţi.

– Să ne asumăm riscul!

– Pentru tine, urmările ar fi nefericite. Primarul te va izgoni din Kahun, ai putea fi forţata să părăseşti Egiptul.

– Mi-ar plăcea mult să te mai văd. Ţie nu?

– Ba da, bineînţeles, dar...

– Ai totuşi voie să treci prin faţa casei unde muncesc. Voi găsi un loc liniştit unde nimeni să nu ne deranjeze şi o să mă îngrijesc să-ţi dau de ştire. Pe curînd, Iker!

Apoi, după ce-şi puse din nou pe cap coşul cu plăcinte, se îndepărtă cu pas grăbit.

Inventarierea mulţimii de obiecte depozitate în vastele clădiri părăsite nu se arăta a fi o treabă uşoară. Iker începu prin a deschide ferestrele ca să se bucure de lumină suficientă. Afumă încăperile, apoi, înarmat cu uneltele sale de scrib cărate de Vînt-de-Miazănoapte, tînărul se apucă să selecteze, să noteze şi să descrie.

Găsi unelte agricole, săpăligi, greble, seceri şi lopeţi, unelte de zidărie, forme pentru cărămizi, topoare de dulgherie, vase din bronz, piatră sau ceramică, cuţite, dălţi, coşuri şi chiar jucării din lemn... O bună parte din viaţa zilnică a oraşului era astfel reprezentată. Un mare număr de obiecte meritau să fie reparate şi folosite din nou.

Spre sfîrşitul zilei, Iker descoperi un cuţit cu lama ruptă. Gravate adînc în lemn, cîteva semne grosolane formau un cuvînt: „Fulgerul“.

Preţ de cîteva secunde bune, tînărul scrib rămase împietrit. Fie că aparţinuse sau nu lui Cuţit-Tăios, această rămăşiţă nu putea să provină decît de pe corabia care îl purtase pe Iker spre Punt.

53.

– Luminăţia Voastră, ne apropiem de oraşul Asyut, anunţă generalul Nesmontu cu gravitate. Avem încă timp să batem în retragere.

Cea de-a treisprezecea provincie a Egiptului de Sus, a cărui stemă era un rodiu pe care se încolăcea o viperă cu corn, se afla sub protecţia şacalului care îl călăuzea pe drumeţ prin întinderile periculoase ale deşertului, ce ajungeau pînă la terenurile cultivate. Aici, valea se îngusta. Cine voia să domnească peste Egipt trebuia să aibă controlul asupra acestei poziţii strategice, dominate de mormintele nobililor săpate în tărîmul abrupt. Asyut era şi un punct important pentru negoţul din zonă, căci spre el se îndreptau caravanele pornite din oazele Dakleh şi Khargeh. Luînd de la acestea dări uriaşe, Up-uaut, căpetenia provinciei, putea să-şi plătească trupele.

– Faraonul trebuie să fie în siguranţă, fu de părere purtătorul Sigiliului, Sehotep. Cer îngăduinţa să încep singur tratativele.

Numeroase corăbii înconjuraseră flotila regală. Unele îi blocară înaintarea, altele îi tăiară calea de întoarcere, iar altele o forţară să tragă la mal.

Aflat la prora vasului său, Sesostris purta pe cap boneta *nemes*, străveche podoabă care permitea gîndirii faraonului să străbată spaţiul, iar pe piept – un colier lat, gravat cu figuri ciudate.

Sobek Păzitorul se apropie.

– Ceea ce se petrece aici seamănă cu o arestare, Luminăţia Ta!

– Dacă răzvrătitul de Up-uaut îl atinge pe faraon, îi zdrobesc capul, promise Nesmontu!

– Voi coborî singur de pe corabie, hotărî Sesostris. Dacă nu mă întorc şi sînteţi atacaţi, încercaţi să ieşiţi din această capcana.

Soldaţii guvernatorului înşiraţi pe chei îl priveau cu uimire pe uriaşul care parcurgea, treaptă cu treaptă, scara.

Din instinct, unii se înclinară în faţa lui. Rîndurile se îndepărtară pentru a-i face loc. Nici unul dintre ofiţerii care primiseră ordin să-l oprească pe Sesostris şi să-l conducă la palatul stăpînului provinciei nu îndrăzni să intervină.

Up-uaut îşi desfăşurase toate forţele de care dispunea. Regele observă însă că o armată puternică şi hotărîtă nu asigura neapărat victoria.

În mod curios, se părea că Sesostris preluase conducerea acestor trupe bine hrănite şi bine înzestrate care îl urmau într-o oarecare stare de nedumerire. Populaţia provinciei asista la neobişnuitul spectacol şi nu-l pierdea din ochi pe oaspetele nedorit al cărui cap răsărea dintr-o mare de soldaţi.

Brusc, Sesostris se opri.

– Tu de acolo, vino lîngă mine!

Regele îi vorbise unui văcar, atît de slab, încît i se vedeau coastele. Cu părul murdar, acoperit de o bucată de pînză jerpelită, se sprijinea într-un toiag noduros.

Nefericitul se întoarse şi privi în spatele lui. Un soldat îl bătu pe umăr.

– Pe tine te cheamă regele, omule! Haide, du-te!

Şovăind, văcarul înaintă.

– Potriveşte-ţi pasul după al meu! îi porunci Sesostris.

Bietul om trecuse prin atîtea greutăţi în mlaştini de-a lungul vieţii sale, încît încercarea aceasta nu i se păru prea grea. Desigur, mersul faraonului era pe măsura staturii sale, dar cînd nu mănînci niciodată pe săturate şi fiecare dimineaţă era o nouă suferinţă, ce mai contează?

În pragul palatului, un bărbat țanțoș și cu nasul ascuțit ținea un sceptru în mîna dreaptă și un baston lung în stînga. În spatele său, un preot înălță o flamură pe care se vedea o statuie din lemn de abanos, a șacalului Up-uaut, „Cel-care-deschide-drumurile“, al cărui nume îl purta și șeful provinciei.

– Nu sînt bucuros să vă văd, îi spuse lui Sesostris. Am auzit de supunerea celor doi lași, dar să nu vă închipuiți că voi face la fel. Zeul care mă protejează cunoaște secretele căilor din cer și de pe pămînt. Datorită lui, regiunea mea e puternică. Cine o va ataca va suferi o înfrîngere usturătoare. Domniți în ținuturile de la Miazănoapte, dar nu vă apropiați de pămînturile mele!

– Nu ești vrednic să conduci, îi răspunse faraonul.

– Cum îndrăzniți...

Regele îl împinse în fața sa pe văcar.

– Cum îndrăznești tu să îngădui ca un singur om din provincia ta să se zbată într-o asemenea mizerie? Soldaților tăi nu le lipsește nimic, dar țăranii mor de foame! Tu care te crezi așa de puternic, încît să-l înfrunți pe faraon, tu o trădezi pe Maat și îți disprețuiești poporul a cărui bunăstare ar trebui să o asiguri. Cine ar consimți să se bată și să moară pentru o căpetenie atît de jalnică? Nu-ți rămîne decît o singură cale de urmat: să îndrepți răul pe care l-ai săvîrșit, cu îngăduința stăpînului Celor Două Regate.

– Fie ca șacalul meu protector să-l nimicească pe atacator! strigă guvernatorul provinciei.

Flamura înaintă spre Sesostris.

Fiecare crezu că va vedea deschizîndu-se gura animalului de pradă. Monarhul își atinse colierul pe care era reprezentat un grifon care dobora forțele întunericului și pe dușmanii Egiptului. Purtător al dublei coroane, el simboliza domnia faraonului asupra celor două regate, cel de la Miazănoapte și cel de la Miazăzi. Spre uimirea tuturor, capul șacalului se înclină.

Up-uaut, „Cel-care-deschide-drumurile“, îl recunoscuse pe Sesostris drept stăpîn.

Soldații își lăsară armele să cadă pe pămînt.

Înțelegînd că nici măcar unul dintre oamenii săi nu-i mai dădea ascultare, guvernatorul își abandonă sceptrul și bastonul de comandant.

– Este adevărat că am folosit bogățiile provinciei pentru a-mi înzestra trupele, dar mă temeam de un atac.

– Cum ar putea faraonul să atace propriile pamînturi? Eu sînt, în același timp, unul singur și toți la un loc. Prima n-o împiedica pe cea de-a doua, cea de-a doua n-ar exista fără prima. Odată această unire înfăptuită, nici măcar un amărît de văcar nu va mai fi lăsat pradă disperării.

– Cruțați-mă de rușinea judecății și omorîți-mă imediat!

– De ce să pierd un slujitor devotat?

Up-uaut îngenunche înaintea regelui, apoi își ridică mîinile în semn de venerație.

– În fața locuitorilor provinciei tale, rosti Sesostris, mi-ai jurat credință și cuvîntul dat nu se mai ia înapoi. Te păstrez în fruntea acestui ținut pe care îl vei face înfloritor, după cum îți va arăta Marele Trezorier Senankh. Cît despre soldații tăi, ei se vor afla sub comanda generalului Nesmontu. De acum înainte, singura ta grijă va fi bunăstarea supușilor tăi. Ridică-te și ia asupra ta însemnele dregătoriei tale!

– Viață lungă faraonului! strigă un soldat, urmat imediat de tovarășii săi.

Și în mijlocul unui concert de aclamații, regele și guvernatorul provinciei intrară în palat.

– Niciodată, Luminăția Voastră, nu mi-am închipuit că puterea voastră se întinde și asupra șacalului Up-uaut!

– Fiindcă nu știi că el e una dintre puterile care iau parte la misterele lui Osiris pe care le celebrează faraonul. Tu, care te-ai așezat sub protecția lui fără să-i cunoști adevărata față, ești criminalul care încearcă să distrugă salcîmul marelui zeu?

Guvernatorul provinciei se arătă atît de descumpănit, încît Sesostris nu se îndoi de sinceritatea lui.

– Luminăția Voastră, numele celui care ar săvîrși o asemenea nelegiuire va disparea pe vecie! Iar eu doresc ca numele meu să dăinuie în sălașul eternității pe care l-am construit și unde, datorită ritualurilor, voi deveni un Osiris. Știu ca Salcîmul său înseamna renașterea la care nădajduiesc cei drepți. Pe numele Vostru și pe cel al strămoșilor mei care m-ar blestema dacă aș minți, vă jur că nu eu sînt vinovatul!

În timpul ospățului dat pentru sărbătorirea întoarcerii provinciei lui Up-uaut în sînul Egiptului lui Sesostris, atmosfera fu cu atît mai destinsă cu cît mulți se temuseră de o înfruntare sîngeroasa. Poftit la masă împreună cu mai mulți țărani săraci, vacarul gusta din mîncăruri la care nici nu îndrăznise vreodată sa viseze.

– Ce fel de relații ai cu vecinul tău, guvernatorul Ukh? îl întrebă faraonul pe noul său supus.

– Dintre cele mai proaste, Luminăția Voastră! Împărțim un teritoriu care poartă același nume, „Cel-al-rodiului-și-al-viperei-cu-corn", dar n-am reușit niciodată să ne înțelegem ca să ne unim administrațiile și trupele. Fiecare veghează cu încrîncenare asupra pămîntului său și ar fi trebuit să ne înfruntăm de nenumărate ori.

– Crezi că e în stare să priceapă ce-ai priceput tu?

– Cu siguranță că nu, Luminația Voastră! Ukh e mîndru și încăpățînat. Ca să fiu sincer, nu mi-ar plăcea ca trupele mele să ia parte la o luptă împotriva alor sale. Vor fi mulți morți, foarte mulți!

– Voi încerca s-o ocolesc, dar trebuie să continuu să unesc întreaga țară. Dezbinarea noastră a îngăduit unei forțe distrugătoare să se atingă de salcîmul lui Osiris. Atunci cînd toate provinciile vor trăi din nou în armonie, șansele noastre de a respinge puterile întunericului vor crește simțitor.

Up-uaut își lăsă capul în jos.

– Nici o cuvîntare n-ar fi putut să mă convingă de temeinicia încercărilor voastre, Luminăția Ta! Ați reușit pentru că știți căile ascunse pe care vi le-a dezvăluit șacalul. Ca și mine, Ukh se crede cel mai tare și ține foarte mult la drepturile lui.

– Unul dintre numele faraonului este „Cel-al-albinei“, îi reaminti Sesostris. Fiecare îndeplineşte o muncă pentru obţinerea aurului vegetal, dar stupul e mai însemnat decît albina. Fără el, fără Marele Templu unde fiecare egiptean are locul lui, nici spiritul, nici trupul nu ar putea să trăiască.

Nesmontu era uluit. Trupele lui Up-uaut îl ascultau fără să crîcnească, de parcă ar fi fost dintotdeauna comandantul lor. Nici un gest de nesupunere, nici o vorbă de răzvrătire. Erau adevăraţi soldaţi, dornici să fie bine conduşi şi să-şi mulţumească generalul.

Alăturîndu-se Consiliului restrîns care se ţinea pe corabia regelui, bătrînul Nesmontu se întreba dacă pelerinajul nesăbuit început de monarh se va sfîrşi cu bine.

– N-ar trebui să răspîndim vestea supunerii lui Up-uaut? sugeră Sehotep. Ştiu că este de datoria lui Medes şi că el s-a întors la Memphis, dar am putea să-i trimitem mai mulţi mesageri, sperînd că măcar unul dintre ei va ajunge.

– Zadarnic, zise Sesostris. Nici unul dintre cei trei guvernatori pe care-i mai avem de înfruntat nu va ţine seama de ea.

– Împărtăşesc părerea regelui, aprobă Nesmontu. Ukh este o fiară, Djehuty are o inimă de piatră, iar Khnum-Hotep nu va renunţa la nici unul dintre privilegiile sale. Nu se poate sta de vorbă cu ei.

– Totuşi, ar fi miraţi, fără îndoială, de izbînda regelui, observă Sehotep. Încercările nu sînt neapărat sortite eşecului.

– Următorul nostru popas se apropie, le reaminti Sesostris, deoarece e vorba de cealaltă parte a provinciei Rodiului şi a Viperei cu Corn. Să nu pierdem timpul cu vorbe fără rost!

– Vă gîndiţi la un atac puternic? îl întrebă Nesmontu.

– Vom face la fel ca pînă acum, hotărî faraonul.

54.

Purtînd pe cap o stea cu şapte colţuri, îmbrăcată cu o rochie ce imita o piele de panteră împodobită cu stele în cinci colţuri, înconjurate de cercuri, tînăra preoteasă scria cuvintele puterii pronunţate de regina Egiptului, care venise să vegheze asupra Confreriei Celor Şapte Hathor.

Hieroglifele sale erau delicate şi precise, şi textul său fu considerat demn de a face parte din comoara comunităţii feminine. Acest „alt fel de a spune", după expresia consacrată, avea să fie transmis generaţiilor viitoare pentru a le spori înţelepciunea. Astfel, tradiţia secretă se păstra vie şi după moartea celei care le rostise într-un moment de inspiraţie divină.

Pe cînd tovarăşele ei ieşeau din templu în urma reginei, gînduri nelămurite frămîntau mintea tinerei preotese. De ce suverana îi prezisese că va trebui să părăsească acest sanctuar pentru a purta o luptă periculoasă? De ce marele preot, înainte să moară, îi vorbise, de asemenea, despre duşmanii cumpliţi pe care urma să-i înfrunte?

Încă din adolescenţă, tînăra nu fusese atrasă decît de ceea ce era legat de templu. În comparaţie cu misterele de acolo, lumea din afară i se părea neinteresantă. În timpul uceniciei în ale hieroglifelor, ale căror secrete i le destăinuise o preoteasă foarte învăţată, se abandonase cu încîntare jocului forţelor creatoare dezvăluit de semnele pure. Scriind numele divinităţilor, descoperise faţa lor ascunsă şi aflase, de pildă, că Hathor însemna

„templul lui Horus", locul sacru unde strălucea lumina pătrunzătoare a începuturilor. Mai mult, în prima parte a numelui, „Hat", era cuprins Cuvîntul creator şi păstrător al vieţii. Cele şapte Hathor întreţineau lumina prin toate formele Cuvîntului, de la vorbele rituale şi pînă la muzică.

Fiecare treaptă a iniţierii fusese o încercare aspră, şi trupească, şi spirituală, dar tînăra preoteasă nu se temea nici de piedici, nici de truda necesară pentru a înainta pe această cale. Nu era ea oare un izvor de nesecată bucurie?

Dar acum, pentru prima dată, se simţea tulburată. Şi această tulburare nu dispărea nici în timpul somnului, nici în cel al activităţilor zilnice. În fiecare dimineaţă şi seară, confreria femeilor cînta ca să menţină vie seva Salcîmului lui Osiris, a cărui stare nu se îmbunătăţise. Uneori, tinerei îi era greu să se concentreze din pricina unui sentiment necunoscut pe care nu reuşea să-l înăbuşe.

Se îndreptă spre şantierul locaşului de veci al lui Sesostris, unde un sculptor în piatră tocmai se rănise din cauza unei unelte stricate. Întîmplare lipsită de importanţă, dar care făcea atmosfera şi mai apăsătoare, căci meşterul era unul dintre cei mai pricepuţi şi se simţea umilit.

Tînăra preoteasă curăţă rana cu tinctură de gălbenele, apoi puse o compresă cu miere pe care o legă cu un bandaj de in.

– Accidentele se înmulţesc. Se petrec tot mai des astfel de lucruri, se plînse meşterul. Degeaba sînt cu mare băgare de seamă. Lucrările înaintează încet şi unii cred că şantierul e blestemat. Nu puteţi face ceva pentru a-i linişti?

– O să vorbesc astăzi cu marele preot.

Cînd îi duse o copie după textul său Pleşuvului care urma s-o depună în arhivele Locaşului Vieţii, tînăra îi ceru ajutorul.

– Acest şantier mă îngrijorează şi pe mine, mărturisi preotul. Cea mai bună soluţie ar fi să repetăm ritualul Fîşiei Roşii care să încercuiască şi să ţină închise forţele distrugătoare.

– Şi dacă nu va fi de ajuns?

– Mai avem și alte arme la îndemînă și ne vom bate pînă la sfîrșit. Însoțește-mă pîna la Salcîm!

Preotul ducea vasul cu apa, iar tînăra preoteasă, pe cel cu lapte. Unul după altul, lichidele fură vărsate la rădăcina arborelui bolnav. Singura ramură care înverzise era într-o stare bună, dar o profundă tristețe plutea peste acest loc, unde altădată domnea liniștea și pacea.

– Vom spori cautările, hotărî Pleșuvul. Începînd de mîine, vei veni cu mine la bibliotecă. Cercetînd vechile scrieri, poate vom descoperi amănunte folositoare.

Preoteasa se bucură cînd auzi despre această nouă sarcină care îi va ocupa mintea cu totul. Dar pe drumul de întoarcere spre încăperile confreriei femeilor, vechea neliniște o cuprinse din nou.

– Regina dorește să te vadă, o anunță una dintre surori.

Suverana și tînăra preoteasă străbăteau încet aleea mărginită de capele și de stele închinate lui Osiris.

– Ce te doare?

– Nu sînt bolnavă, Luminăția Voastră! Doar puțin obosită și...

– Mie nu-mi poți ascunde nimic. Care este întrebarea care te chinuie?

– Dacă sînt destul de puternică pentru a merge mai departe pe această cale.

– Nu era dorința ta cea mai aprinsă?

– Bineînțeles, Luminăția Voastră, dar slăbiciunile mele s-ar putea transforma în piedici.

– Aceste slăbiciuni fac parte din greutățile ce trebuie învinse și nu e bine să te folosești de ele ca să renunți.

– Tot ce mă îndepărtează de templu nu e, oare, o primejdie?

– Legea noastră nu te obligă să trăiești retrasă. Cea mai mare parte a preoților și preoteselor se căsătoresc, alții aleg să trăiască singuri.

– O căsătorie cu cineva care nu are legături cu templul n-ar fi o greșeală?

– Stă în puterea ta să hotărăşti ce anume hrăneşte focul cunoaşterii şi să ocoleşti ceea ce-l stinge. Şi mai ales, nu te păcăli pe tine însăţi şi nu încerca să te minţi singură. Dacă nu, te vei pierde într-un deşert fără sfîrşit, şi poarta templului ţi se va închide.

După ce regina părăsi Abydos-ul, tînăra preoteasa îşi îndreptă din nou gîndurile spre băiatul pe care-l întîlnise pentru scurt timp şi pe care, fără îndoială, nu-l va mai vedea niciodată. Departe de a-i fi indiferent, tînărul îi trezise un sentiment ciudat care, încetul cu încetul, crescuse. N-ar fi trebuit să se mai gîndească la el, dar nu reuşea să-l alunge din minte. Oare, cu timpul, chipul lui se va şterge şi va dispărea?

Sosind la Abydos, Gergu constată că paza nu slăbise deloc. Mai mulţi soldaţi urcară la bordul corăbiei sale, cerînd să le fie arătat permisul de trecere şi verificînd cu grijă încărcătura.

– Uleiuri parfumate, ţesături de in, sandale, toate sînt pentru preoţii permanenţi, le spuse Gergu. Aveţi aici lista amănunţită care poartă pecetea Marelui Trezorier Senankh.

– Trebuie să ne asigurăm că mărfurile sînt întocmai cele de pe listă, îi răspunse, aspru, un ofiţer.

– Nu aveţi încredere în Marele Trezorier şi în trimisul său?

– Ordinele sînt ordine.

„Pe aici nu voi putea aduce niciodată mărfuri în plus pe care să le vînd apoi, ca să cîştig şi eu ceva", înţelese Gergu. Şi erau prea mulţi soldaţi şi paznici ca să-i poată mitui pe toţi.

Trebui să aştepte cu răbdare sfîrşitul verificărilor şi, după aceea, ca şi la prima sa vizită, se supuse unui control corporal.

– Plecaţi de îndată? îl întrebă ofiţerul.

– Nu, trebuie să-l văd pe unul dintre preoţi pentru a-i înmîna această listă. Vreau să ştiu dacă îl mulţumeşte şi dacă mai are nevoie de altceva.

– Aşteptaţi la postul de pază! Va veni cineva să vă caute.

Nici de această dată Gergu nu va descoperi Abydos-ul. Supravegheat de doi zbiri cu care nici măcar nu încercă să intre în vorbă, Gergu dormita.

Dacă nu se va întîlni cu același preot, călătoria aceasta fusese zadarnică. Deoarece Gergu nu știa nimic despre ierarhia confreriei, se temea că și ceilalți preoți nu se deosebeau de primul.

În acest caz, nu mai putea spera la nimic și dezamăgirea va fi amară, căci dacă o așezare era atît de bine păzita însemna că adăpostește comori neprețuite! Gergu se învinui că nu se gîndise la toate acestea mai de mult. Abydos nu era, oare, centrul spiritual al Egiptului, locul sacru de unde faraonul își tragea întreaga sa putere? Sesostris n-ar fi pus în mișcare o asemenea desfășurare de forțe fără un motiv întemeiat. Aici se petrecea ceva de mare însemnătate și cîinele credincios al lui Medes socotea că-l va descoperi, dacă norocul va continua să-l ajute.

– Urmați-ne, îi ordonă un alt ofițer, însoțit de patru arcași.

Îl conduseră pe Gergu în aceeași încăpere unde fusese și data trecută.

Nerăbdător, Gergu se plimbă încoace și încolo, pînă cînd ușa se deschise.

Era același preot!

– Sînt bucuros să vă revăd, îi zise Gergu, surîzînd.

– Și eu, de asemenea.

– Aceasta e lista mărfurilor pe care mi le-ați cerut. Vă sînt pe plac?

Preotul citi lista cu atenție.

– Sînteți un om priceput pe care te poți bizui.

– Cei din Abydos nu trebuie să ducă lipsă de nimic. Aceasta este porunca. De ce mai aveți trebuință în săptămînile următoare?

– Am să vă dau o nouă listă.

Preotul îi înmînă o tăbliță. În privirea sa, se zărea aceeași licărire pe care o aștepta atît de mult Gergu.

– Putem vorbi liniștiți în această încăpere? întrebă, în șoaptă, Gergu.

– Vreți să spuneți... la adăpost de urechi curioase? Cred că da. De ce îmi puneți această întrebare?

Încordat, Gergu trebuia să evite greșelile care ar fi îndepărtat prada.

– În afară de legăturile noastre de acum, am putea avea şi altele.

– Ce fel?

Gergu obţinuse prima victorie! Preotul părea interesat.

– Faptul că sînt însărcinat cu cercetarea hambarelor îmi îngăduie să-mi depăşesc puţin îndatoririle şi să-mi rotunjesc cîştigurile. Trebuie să fiu atent şi tăcut, bineînţeles, dar e păcat să-mi lipsească ambiţia. Abydos nu e doar un centru spiritual, e şi un mic oraş care are nevoie de bunăstare pentru a îngădui confreriilor să muncească în linişte. De ce cîştigul să fie lăsat deoparte? De ce un preot, oricît de devotat ar fi cultului lui Osiris, n-ar avea dreptul să se îmbogăţească?

Un lung moment de tăcere urmă acestor întrebări. Preotul îl privea pe Gergu cu toată atenţia.

– În ceea ce-i priveşte pe preoţii temporari, rosti el, în cele din urmă, nu există nici o oprelişte. Situaţia preoţilor permanenţi, ca mine, este cu totul alta, pentru că noi nu ieşim niciodată din Abydos.

– Eu, însă, pot să vin şi să plec. Dacă vom deveni prieteni, viitorul vi se va schimba pe de-a-ntregul.

– Ce propuneţi, mai precis?

– Sînt convins că Abydos-ul ascunde comori.

– Toată lumea ştie asta.

– Da, dar care sînt? Preoţii le cunosc.

– Sînt supus jurămîntului.

– Un secret se poate cumpăra. Sînt, de asemenea, convins că aveţi multe de vînzare.

– Cum vă puteţi închipui că îmi voi trăda confreria?

– Cine vorbeşte de trădare? Abydos-ul mă interesează mai mult decît orice, iar dumneavoastră doriţi să vă îmbogăţiţi. E vorba deci de un schimb. Ajutaţi-mă şi vă voi ajuta! Ce poate fi mai simplu decît atît?

– Ce poate fi mai încurcat şi mai primejdios?! Mai întîi, pentru cine şi cu cine lucraţi? Mă îndoiesc că adevăratul vostru

stăpîn e Marele Trezorier Senankh, unul dintre credincioșii faraonului Sesostris.

– Îndoielile sînt îndreptățite.

– Atunci, cine e acea persoană?

– E puțin cam prea devreme ca să vă dezvălui aceasta taină. Mai întîi, să ne cunoaștem, să ne dovedim buna-credință și să ajungem să avem încredere unul în celalalt. Mă voi întoarce și vom continua jocul cererii și al aducerii de mărfuri. Gîndiți-vă la mijloacele de a vă îmbogăți fără să părăsiți Abydos-ul și vom vedea dacă planurile noastre pot prinde viață.

55.

Pe cînd își facea ordine în odaie, Iker avu o viziune.

Era ea.

Îi vorbea, dar el nu-i înțelegea cuvintele. Apoi dispăru la fel de brusc precum se ivise.

Această apariție îl buimăci pe tînăr pentru mult timp. Ce însemna, oare, dacă nu faptul că ea își amintea de existența lui și gîndurile lor se întîlneau? Totuși, era limpede ca visa cu ochii deschiși și vocea, obișnuită să poruncească, a lui Heremsaf îl trezi pe Iker la realitate.

– După ce îți termini treburile, să vii în camera mea de lucru.

Tînărul termină de făcut curățenia după o muncă atentă și migăloasă. Dat fiind că nu primise nici un reproș de la instalarea sa aici referitor la acest lucru, se putea înțelege că stăpînul casei era mulțumit.

Iker străbătu un culoar zugrăvit în alb și ciocăni la ușa din lemn de sicomor:

– Intră și închide ușa în urma ta!

Încăperea era spațioasă, ferestrele nu lăsau să treacă decît atîta lumină cît trebuia și o ordine desăvîrșită domnea pe rafturi. Fața lui Heremsaf era la fel de aspră ca de obicei.

– Pregătește-te să te muți, băiete!

– Găsiți... găsiți că nu e destul de îngrijită camera mea?

– Dimpotrivă, ești un exemplu în această privință! Iar înțelepciunea și seriozitatea ta nu încetează să mă uimească.

– Atunci...

– Vei căpata o slujbă mai bună. Primarul este deosebit de mulțumit de munca ta și îți acordă un loc printre scribii de frunte. De aceea, vei primi propria locuință și un servitor. În schimb, răspunderea și sarcinile pe care le vei avea de îndeplinit vor spori.

– Ce slujbă voi avea?

– Deocamdată, vei duce la bun sfîrșit inventarul pe care l-ai început cu atîta iscusință. Apoi, vei împărți tu însuți obiecte ce pot fi reparate. După aceea, te vei ocupa de refacerea clădirilor. O echipă de meșteri va fi pusă la dispoziția ta și vei conduce lucrările dupa cum crezi de cuviință. Bineînțeles, primarul așteaptă să vadă cît mai repede rezultatele. Cu toate acestea, eu îți dau o zi de odihnă.

Iker și Vînt-de-Miazănoapte se plimbaseră prin Kahun, ca să descopere fiecare cotlon al acestui oraș construit după proporțiile divine. Zidul înconjurător dădea senzația de siguranță, întărită și de rondurile dese ale gărzilor orașului. Datorită celor care maturau și strîngeau gunoiul, artera principală și străzile erau de-o curățenie desăvîrșită. Începînd cu cea mai mare casă, a primarului, și pînă la cea mai modestă dintre cele două sute ale cartierului vestic, Kahun se putea lăuda cu înfățișarea lui: nici o fațadă nu era coșcovită, nici un oblon nu avea vopseaua căzută, ușile erau reparate, grădinile bine întreținute, iar canalele – îngrijite într-un mod desăvîrșit. Apa nu lipsea nimănui și regulile de igienă erau respectate cu strictețe. Orașul se mîndrea cu numele său sacru, „Sesostris este mulțumit“.

Împărțirea muncilor era la fel de precisă. Preoții templelor nu întîrziau de la împlinirea ritualurilor și a sarcinilor, brutarii și berarii primeau cantitățile de grîu necesare producerii pîinii și berii, iar măcelarii – carnea pe care doctorii o controlau mai înainte, bărbierii ambulanți își practicau meseria în aer liber, împletitorii

de coşuri şi sandale îşi etalau mărfurile alături de vînzătorii de fructe şi legume. La Kahun, nimeni nu se putea plînge de lipsuri.

Iker se opri în faţa unui meşter de jucării din lemn. Papuşi cu perucă ale căror mîini şi picioare se mişcau, hipopotami, crocodili, maimuţe, porci stăteau înşiraţi pe tarabă. Toate erau foarte frumoase! Un obiect îi atrase atenţia, o corabie de o calitate deosebita.

Şi ar fi putut jura că este făcută după modelul *Fulgerului.*

– Jucăriile dumneavoastră sînt minunate, îi spuse el meşterului.

– Părinţii le apreciază la fel de mult ca şi copiii lor. Eşti deja tată?

– Nu încă, dar mi-ar plăcea să dăruiesc această corabie cuiva.

– Este singura pe care n-am făcut-o eu însumi, şi este şi cea mai scumpă. O mică bijuterie!

– Cine a creat-o?

– Un dulgher care nu se mai ocupă acum de meşteşugul lui. Cel mai bun din Kahun, după spusele tovarăşilor săi. L-au poreclit Rindea, atît de mult însemna pentru el această meserie.

– Dacă trăieşte încă aici, aş vrea să-l felicit.

– E simplu, locuieşte într-o casă mică din cartierul de apus.

Negustorul îi dădu lui Iker informaţii precise.

– Cum vrei să te plătesc, în natură sau în ore de muncă? Sînt scrib şi pot să întocmesc orice fel de act.

– Ai nimerit bine, tocmai voiam să scriu familiei mele care trăieşte în Deltă. Zece scrisori îţi convin?

– Corabia este atît de reuşită că-ţi voi scrie douăsprezece.

O servitoare mătura pragul casei cu multă rîvnă.

– Aş putea să-l văd pe Rindea? întrebă Iker.

– Rindea e bolnav.

– Îl caut pentru o treabă importantă.

– Sper, cel puţin, că nu vrei să-i aduci necazuri.

– Sînt scrib şi vreau să-l felicit pentru talentul său!

Servitoarea ridică din umeri.

– Bine, scoate-ți sandalele, spală-te pe picioare, șterge-te și nu murdări nimic! N-o să vin să fac curat aici de două ori pe zi!

Iker se supuse întocmai poruncilor, apoi păși în casa a cărei primă încăpere era rezervată cultului strămoșilor.

Rindea se găsea în cea de-a doua, care semăna mult cu un atelier, cu bucăți de lemn, unelte și o masă de tîmplărie. Dar bătrînul nu mai lucra. Cu părul neîngrijit, cu spatele încovoiat și burta umflată, era așezat pe un scaun cu spătar înalt și ținea în mînă un burghiu pe mînerul căruia își sprijinea bărbia. Privea fix un ferăstrău și o teslă cu coada scurtă, folosită la șlefuirea scîndurilor.

– Sînt scribul Iker și doresc să vă vorbesc.

– Mai bine să uităm trecutul, fiule! Privește ce-am ajuns eu, care eram cel mai sprinten și neobosit de pe tot șantierul! Nu mai îndrăznesc nici să ies din casă! Bătrînețea e o mare nenorocire!

– Meșteriți încă jucării, ca această corabie.

Rindea îi aruncă o privire neatentă.

– O îndeletnicire de om neputincios. Aproape că mi-e rușine!

– Greșiți, este nemaipomenită!

– Unde ai găsit-o?

– La un negustor.

– Sînt nevoit să mă mulțumesc și cu atît. Îmi ajunge pentru mîncare, dar nici mintea, nici mîinile mele nu suportă această decădere.

– Ați muncit pe un șantier de corăbii?

Întrebarea îl indignă pe bătrîn.

– Cum îndrăznești să te îndoiești? Orice dulgher adevărat trebuie să treacă neapărat pe acolo.

– Atunci înseamnă că ați luat parte la construirea multor corăbii.

– Mari, mici, de mărfuri... Cînd întîmpinau greutăți de netrecut, pe mine mă chemau toți.

Iker îi arătă jucăria.

– Pe aceasta ați făcut-o după modelul uneia pe care ați văzut-o înălțîndu-se?

Rindea pipăi obiectul.

– Bineînțeles! O corabie mare și minunata, care să plutească și pe mare, nu numai pe Nil. Era atît de solidă, încît putea să reziste multor furtuni.

– Vă amintiți numele ei?

– *Fulgerul.*

Tînărul scrib își înfrînă bucuria. În sfîrșit, o urmă demnă de atenție!

– *Fulgerul,* repetă Rindea. A fost ultima la a cărei construcție am luat parte.

– L-ați întîlnit pe căpitan sau echipajul?

Bătrînul clătină din cap în semn că nu.

– Le cunoașteți numele, cel puțin?

– Deloc și nici nu mă interesa. Ceea ce urmăream eu era să obțin un înveliș atît de trainic, încît să înfrunte orice.

– Știți ce s-a întîmplat cu ea?

– Nicidecum.

– Nu ați auzit vorbindu-se despre ținta călătoriei, Țara Punt?

– Aceasta nu există decît în închipuirea celor care spun povești, fiule! Nici măcar *Fulgerul* n-ar fi fost în stare să ajungă acolo!

– Cine era stăpînul ei?

Bătrînul se miră:

– Faraonul, bineînțeles! A cui vrei tu să fie o asemenea corabie?

– Numele de Ochi-de-Țestoasă și Cuțit-Tăios vă spun ceva?

– Nu i-am întîlnit niciodată pe acești oameni. Nu locuiesc nici în Kahun, nici în împrejurimi. Dar spune-mi, fiule, ce-i cu atîtea întrebări?

– I-am cunoscut pe corăbierii *Fulgerului* și mi-ar fi plăcut să aflu ce s-a întîmplat cu ei.

– E de ajuns să cercetezi arhivele. Mi-a venit în minte un amănunt. Ultima mea muncă n-am îndeplinit-o pe un șantier de corăbii, ci chiar aici. Era vorba de un cufăr din lemn de salcîm pe cît de frumos, pe atît de rezistent. Cumpărătorul îmi făcuse o

comandă foarte precisă, mi-am dat toată osteneala să-i respect cererile. Un obiect de o asemenea lucrătură nu putea să fie sortit decît unui templu! Totuși, cînd omul a venit s-o ia, mi-a destăinuit că îi trebuia pentru o călătorie lungă. M-am gîndit la *Fulgerul,* dar m-am înșelat, fără îndoială.

– Cine era acest om?

– Un necunoscut aflat în trecere pe aici. Deoarece m-a plătit cu generozitate înainte de terminarea lucrării, nu am cerut alte lămuriri.

– L-ați putea recunoaște?

– Nu, vederea îmi slăbește de la o zi la alta. Era înalt, cred.

– Ar fi mai bine să nu pomeniți nimănui despre discuția noastră, îi sugeră Iker.

– De ce?

– Bănuiți că *Fulgerul* a fost amestecat în...

– Nu vreau să bănuiesc nimic și nu vreau să mai aud nimic! Ma îndoiesc că întrebările tale sînt nevinovate. Sînt bătrîn și doresc să mor liniștit. Pleacă din casa mea și nu te mai întoarce niciodată! De acum înainte, vei găsi ușa închisă!

Iker nu insistă, dar își promise să-i mai pună dulgherului și alte întrebări cu următoarea ocazie. Mai avea multe de aflat de la el.

Iscoada libanezului îl pîndise pe Iker ca să vadă dacă acesta va încerca să ia legătura cu bătrînul meșter din cale-afară de vorbăreț. La început, se gîndise că nu exista nici un pericol, căci cine l-ar fi putut îndrepta pe tînărul scrib pe această cale?

Dar acum era nevoit să recunoască un fapt evident: Iker nu se dusese la Rindea fără o pricină anume.

Oricît părea de îndoielnică, stăpînul său ar fi trebuit să țină seama de această posibilitate, astfel ca iscoada sa să știe cum să acționeze.

56.

– Nu e nimeni pe Nil, remarcă generalul Nesmontu, neîncrezător.

În apropiere de Kis, capitala celei de-a paisprezecea provincii a Egiptului de Sus, flotila lui Sesostris se aştepta la un atac în loc de o primire călduroasă. Dar vasele de luptă ale căpeteniei locale, Ukh, rămaseră la mal şi faraonul coborî fără să întîmpine cea mai mică rezistenţă.

– Cu siguranţă, e o capcană, socoti Sehotep. Lăsaţi-mă să plec în cercetare, Luminăţia Voastră!

Pe chei, nu se vedea nici un soldat. Locul părea pustiu.

– Ideea purtătorului Sigiliului este minunată, aprobă Sobek Păzitorul. Îi voi da o escortă.

– Cine ar respecta un rege fricos? Urmaţi-mă!

Sesostris păşea în frunte. Sobek nu înceta să privească iscoditor prin împrejurimi, încercînd să ghicească de unde ar putea să fie atacaţi.

Pînă la intrarea în oraş, nu se întîmplă nimic.

Pe străzi, nu se vedea picior de om. Uşile şi obloanele erau închise.

– Ce nenorocire s-a abătut peste acest oraş? întrebă Sehotep, îngrijorat.

În cele din urmă, regele îi zări pe primii locuitori.

Nemişcaţi, cu capul pe genunchi, păreau copleşiţi de disperare, incapabili să reacţioneze.

În preajma palatului, pămîntul era acoperit de arme. Trupele guvernatorului își abandonaseră arcurile, sageţile, lăncile și spadele.

În fața porții principale, un ofițer privea în gol.

– Ce se petrece aici? îl întrebă Sobek.

Ofițerul își ridică ochii înroșiți de atîta plîns:

– Guvernatorul nostru tocmai a murit.

– A avut loc o răzmeriță împotriva lui?

– Nu, bineînțeles că nu! Cine ar fi îndrăznit să se răscoale împotriva stăpînului Ukh? A murit pentru că șarpele sacru al provinciei sale a pierit, vasul său sacru a fost spart, ogoarele sînt uscate, iar turmele – bolnave... Și toate acestea s-au întîmplat pentru că simbolul nostru protector nu-și mai îndeplinește funcția.

Sesostris se îndreptă spre templul dedicat lui Hathor. Oamenii de rînd și soldații se strînseseră cu toții în preajma lui, pîndind un semn care să le redea speranța.

– Slăviți-l pe faraon! strigă Nesmontu. El singur poate pune capăt suferințelor voastre.

Toți se întoarseră spre uriașul bărbat. Un preot veni în fuga mare spre el și i se închină:

– Luminăția Voastră, răzvrătirea noastră a fost aspru pedepsită. Cruțați-ne viețile, vă implor!

– Nimeni să nu se teamă de nimic.

Surîsul reveni pe buzele cîtorva locuitori ai Kis-ului. Dacă faraonul accepta să-i protejeze, răul va fi îndepărtat.

– Veniți să vă arăt întregul dezastru, Luminăția Voastră!

Sesostris îl urmă pe preot în interiorul templului. Într-o capelă era păstrat obiectul cel mai sacru al provinciei, un papirus din care ieșeau două pene ce încadrau un disc solar, păzit de-o parte și de alta de două cobre.

O privire îi fu de ajuns faraonului, ca să înțeleagă întreaga nenorocire.

Papirusul se veștejise, discul își pierduse strălucirea, ochii șerpilor nu mai luceau. În acest simbol, ce purta numele de *ukh,* același ca al guvernatorului provinciei, energia era aproape stinsă.

– Vom pieri cu toții, anunță, sumbru, preotul. Locul acesta e blestemat!

– Liniștește-te! îi porunci regele.

Doar cele două pene mai păstrau puțină vigoare. Întruchipări ale aerului luminos care se mișcă prin univers și face să încolțească semințele vieții, ele ofereau o ultimă posibilitate de supraviețuire.

– Boala roade salcîmul și iată aici una dintre urmarile ei! observă regele. Îndreptați-vă gîndurile asupra discului soarelui, trăiți fiecare dintre cuvintele pe care le voi rosti, faceți să renască puterea, împărtășind cu toții Cuvîntul!

Sehotep, Nesmontu și Sobek își uniră vocea cu a regelui, ca să formeze o ființă a cunoașterii.

Vocea lui Sesostris se înălță, recitînd un imn către soarele ce răsare:

– Arată-te în regiunea luminii, înseninează Cele Două Regate! Alungă întunericul, renaște în fiecare zi, ascultă vocea celui care-ți rostește numele! Ești singurul și vei rămîne singurul. Unește-te cu simbolul tău! El îți dezvăluie adevărata față fără să te trădeze. Făurește ce e jos și ce e sus. Flacără trăind înăuntrul ochiului său, fii întemeietorul, pătrunde în sanctuarul tău!

Puțin cîte puțin, papirusul reînverzi. Apoi, ochii cobrelor se înroșiră ca jăraticul. În cele din urmă, discul își recăpătă strălucirea, luminînd capela.

– Du-te să-i cauți pe preoți! îi porunci monarhul generalului Nesmontu.

Cînd văzură simbolul revenit la viață, sacerdoții se înclinară în fața regelui și începură să-l proslăvească.

– Terminați cu trăncăneala! le-o reteză Sesostris. Ritualurile n-au fost celebrate corect și ar fi trebuit să plătiți din greu. În loc să vă plîngeți de milă, îndepliniți cu grijă ritualurile din zori, de la miezul zilei și de la asfințit. La cel mai mic semn de îngrijorare, dați-mi de știre! De acum înainte, această provincie aparține faraonului.

La ieșirea din templu, Sesostris fu întîmpinat cu urale de populație. Dar brusc, veselia încetă și oamenii se îndepărtară.

Apărură vreo treizeci de soldați, ținînd de zgărzi cîini fioroși. Ei alcătuiau trupa de elită a defunctului Ukh și comandantul lor nu părea să aibă cele mai bune intenții.

– Noi nu sîntem pregătiți să ne plecăm frunțile! Această provincie era liberă și tot așa va rămîne.

– Încetează cu prostiile! interveni Nesmontu. Luminăția Sa tocmai a salvat-o de la pieire. De acum înainte, ea îi va da ascultare!

– Nu avem nevoie de o putere venită din afară! se încăpățînă comandantul. Mă proclam noul guvernator al provinciei și-l voi goni pe orice străin de pe pămînturile mele.

– Răzvrătirea împotriva faraonului duce la moarte, îi reaminti Sesostris. Voi uita nebunia ta trecătoare, dar supune-mi-te acum!

– Dacă mai înaintați un pas, dau drumul cîinilor.

– Nu faceți imprudențe, îl sfătui Sehotep pe monarh. Nu sîntem destui ca să le ținem piept. Să ne întoarcem în templu!

Sesostris pași înainte.

Comandantul și oamenii săi sloboziră cîinii care se năpustiră spre rege.

Sobek vru să se așeze în fața suveranului, dar, cu un gest scurt, acesta îl opri.

Cînd ajunseră la mai puțin de un metru de pradă, cîinii începură să se agite, se învîrtiră, își arătară colții, lătrară furioși, apoi se potoliră. Nu mai formau acum decît o haită pașnică, al cărei șef veni să cerșească mîngîierea regelui înainte de a se culca la picioarele lui.

– Aceste animale știu cine sînt. Tu, comandant nedemn, nu meriți să le dai ordine!

Îngrozit, ofițerul încercă să fugă. Doi dintre soldații săi îi zdrobiră capul cu lovituri de baston.

Pe cînd aclamațiile începură iar, Sesostris se gîndi la lupta pe care o avea de purtat. De soarta Salcîmului atîrna cea a întregului Egipt și trebuia să se aștepte la noi dezastre.

De un singur lucru era convins pe deplin: nu Ukh era cel care aruncase blestemul asupra Arborelui lui Osiris. Nu mai rămîneau decît doi suspecţi: Djehuty, stăpînul provinciei Iepurelui, şi Khnum-Hotep, cel al provinciei Gazelei.

O mică încăpere pentru cultul strămoşilor, o sală de primire modestă, un dormitor, o cameră de baie, o bucătărie, o pivniţă şi o terasă; casa destinată lui Iker nu era un palat, dar va fi plăcut să locuiască în ea. Spoită cu var de curînd, avea puţină mobilă. Din fericire, un grajd din apropiere nu adăpostea decît o bătrînă măgăriţă cu care Vînt-de-Miazănoapte se împăcă imediat de minune.

Dat fiind că avea puţine lucruri, scribului nu-i luă mult timp să se instaleze. Tocmai cînd termina de aranjat, un bărbat amărît ciocăni la uşa sa.

Cu părul lung, ras prost, puţin adus de spate, slăbănog, avea o înfăţişare jalnică.

– Sînt servitorul care v-a fost dat de primărie. Voi veni de două ori pe săptămînă cîte două ore.

În prima clipă, Iker avu chef să-l trimită înapoi şi să se descurce singur. Dar această persoană nu-i era necunoscută.

– Nu, e de necrezut... Tu eşti Sekari?

– A... Da, eu sînt.

– Nu mă recunoşti?

Sărmanul om îndrăzni să-şi privească stăpînul.

– Iker... Eşti aşa bine îmbrăcat!

– Ce-ai păţit?

– Obişnuitele necazuri. Acum îmi merge mai bine. Mă primeşti în slujba ta?

– Ca să fiu sincer, mă simt puţin stînjenit!

– Primăria plăteşte. În ceea ce mă priveşte, nu mă descurc prea rău. Fac curat în zece case şi cîte o reparaţie pe ici, pe colo.

– Unde stai?

– Într-o colibă dintr-o grădina, pe care o îngrijesc, avînd, în schimb, dreptul să adun legume.

– Intră să bem ceva împreună!

Cei doi vechi tovarăşi îşi amintira aventurile lor din minele de la Sinai, dar Iker nu dădu amănunte despre ce i se întîmplase de la despărţirea lor.

– Iată-te acum printre scribii de frunte, observă Sekari, cu o frumoasă cariera în faţă.

– Nu te încrede în aparenţe!

– Ai necazuri?

– O să stăm de vorbă mai tîrziu. Aranjează casa după voia inimii, căci va fi şi a ta. Dar acum, iartă-mă, mă aşteaptă o mulţime de treburi.

Doar muncind cu încrîncenare, Iker reuşi să se liniştească. Avea acum dovada că era adevărat, că *Fulgerul* fusese construită de o echipă de meşteri din Kahun şi că această corabie nu putea să aparţină decît faraonului Sesostris.

Nimeni nu voia să creadă în existenţa misterioasei Ţări Punt, dar tînărul cunoştea destinaţia vasului la bordul caruia ar fi trebuit să piara.

Iker se duse din nou la Rindea. De data aceasta, era hotărît să-i povestească tot.

Uşa casei era închisă.

Scribul bătu, dar nimeni nu răspunse. O vecină îl luă la întrebări:

– Ce vrei?

– Aş dori să vorbesc cu Rindea.

– Nu mai e nici o şansă, bietul meu băiat! A murit noaptea trecută. Faci parte din familie?

– Nu, dar ne cunoşteam şi aveam să-i cer unele lămuriri.

– Zgîrcitul acesta bătrîn nu va mai vorbi cu nimeni! În vremea din urmă, povestea tot ce-i trecea prin cap.

– Din ce cauză a murit?

– De bătrîneţe, bineînţeles! Îl dureau plămînii, rinichii, inima... Era pe de-a-ntregul bolnav. Dar nu are de ce să se plîngă, n-a suferit prea mult.

– Îl vedeaţi des?

– Cît mai rar cu putinţă, ca şi ceilalţi vecini. Ne obosea cu poveştile lui de dulgher şi se supăra repede. Dacă nu-l ascultai cu atenţie, devenea arţăgos.

– Gărzile oraşului n-au trecut pe la el, chiar înainte să moară?

– Gărzile? Dar ce-a făcut bătrînul?

– Nimic, nimic... Era doar o întrebare.

Vecina îl privi cu subînţeles.

– Aşadar, era amestecat în ceva necurat! N-oi fi aparţinînd şi tu gărzilor?

– Nu, îi eram doar prieten.

– Eşti prea tînăr ca să fii prietenul lui Rindea!

Iker bătu în retragere. I-ar fi plăcut să intre în casă şi să scotocească, dar ce folos? Scribul nu credea că bătrînul murise de moarte bună. Şi ucigaşii făcuseră să dispară, în mod sigur, orice semn care l-ar fi pus pe urmele lor. Cine putea să acţioneze fără teamă de pedeapsă, dacă nu gărzile supuse unor ordine şi sigure că nu vor avea niciodată motive de nelinişte? Primarul trebuia să fie la curent. Şi deasupra primarului, un ministru. Şi deasupra ministrului, protectorul oraşului Kahun, faraonul Sesostris.

Iker dorea să cunoască adevărul şi să facă dreptate. Datorită mînerului cuţitului, avea dovada existenţei *Fulgerului*. Dar principalul său martor dispăruse şi judecătorii i-ar răspunde că acest biet obiect nu era de ajuns ca să se înceapă cercetările.

Arhivele din Kahun! Acolo şi numai acolo se găseau actele şi dovezile hotărîtoare.

La intrarea în clădire, erau doi paznici.

– Numele şi funcţia?

– Iker, scrib.

– Ai permis scris ca să pătrunzi în aceste încăperi?

– Vreau doar să-l văd pe Păstrător.

– Așteaptă puțin!

Înaltul demnitar acceptă să-l primească pe Iker al cărui renume nu înceta să sporească. Reținut și bănuitor, Păstrătorul se arăta totuși amabil.

– Ce dorești, Iker?

– E o problemă deosebită. Am o misiune... să zicem secretă.

– Pot să înțeleg așa ceva, dar îmi trebuie mai multe informații.

– Mai-marele meu, Heremsaf, m-a trimis să consult arhivele privitoare la șantierele în care se construiesc corăbii. Ar vrea să verifice un amănunt.

– De ce n-a venit el însuși?

– Tocmai pentru că e secret. Prezența mea aici nu va mira pe nimeni, pe cînd a sa...

Păstratorul păru convins. Nu era prima oară cînd se confrunta cu astfel de cazuri în care era important să nu rămînă urme.

– Înțeleg, înțeleg... Dar aș prefera să am un cuvînt scris din partea lui Heremsaf.

– Poate nu e neapărat necesar și...

– Pentru arhivele mele este! Întoarce-te cu acest cuvînt și îți voi ușura munca!

– De cine îți bați tu joc, Iker și ce se ascunde aici? îl luă la întrebări Heremsaf, pradă unei furii stăpînite. Păstrătorul Arhivelor de Stat tocmai m-a prevenit că ai îndrăznit să te folosești de numele meu pentru o cercetare pe furiș! Tocmai tu, în care am avut atîta încredere!

– Îmi veți da un permis care să respecte legea?

Heremsaf îl străpunse cu privirea.

– Nu crezi că e timpul să-mi spui, în sfîrșit, adevărul?

– Vă pun aceeași întrebare.

– Mergi prea departe, Iker! Nu eu sînt cel care a încercat să se strecoare în arhive!

– Dar mi-ați ordonat să sortez obiectele îngrămădite în vechile magazii, insistînd să nu-mi scape nici unul!

– Da! Și ce-i cu asta?

– Nu vă gîndeați la un mîner de cuțit pe care era gravat numele unei corăbii?

Heremsaf păru surprins.

– Principalul șantier de corăbii al regiunii nu se află în grija voastră? continuă Iker.

– Aici te înșeli! Șeful de echipă din Fayyum se ocupă de el.

– Dar în privința mînerului nu mă înșel?

– Ce cauți, mai precis?

– Pe Maat, bineînțeles.

– Nu mințindu-l pe Păstrător o vei găsi!

– Dacă nu vă simțiți vinovat de nimic, permiteți-mi să cercetez arhivele!

– Nu e atît de simplu și eu nu am întreaga putere. Arhiva e împărțită pe bucăți și doar primarul îți poate da voie să intri peste tot. Ascultă, Iker, ești în plină ascensiune, dar nu ai mulți prieteni! Precizia și iscusința pe care le-ai dovedit sînt în favoarea ta, totuși calitatea muncii nu ajunge, doar ea, ca să-ți asigure o carieră strălucită. Nu te poți lipsi de sprijinul meu și eu o să ți-l ofer pentru că am încredere în viitorul tău. Accept să uităm acest moment de rătăcire, cu condiția să nu se mai repete. Ne-am înțeles?

– Nu, nu ne-am înțeles! Nu o carieră strălucită vreau, ci doar adevărul și dreptatea! Oricît m-ar costa, nu voi renunța la această Căutare. Refuz să cred că totul este putred în această țară. Dacă nu, înseamnă că Maat a părăsit-o! Și, în această situație, de ce să trăiesc mai departe aici?

Și fără să fie poftit, Iker părăsi camera de lucru a lui Heremsaf.

Îndrumîndu-l către primar, cu siguranță, complicele ucigașilor dulgherului, mai-marele său își dovedise vinovăția. Dar de ce Heremsaf îl trimisese totuși pe urma cuțitului? Purtîndu-se astfel, îl ajutase. Refuzîndu-i permisul pentru consultarea arhivelor, îl împiedica să înainteze. Cum se explicau aceste atitudini contrare? Fără îndoială, Heremsaf, credincios prieten al primarului, nu știa de existența modestului obiect ce purta pe el numele *Fulgerului.*

Iker era sigur că va fi destituit din toate funcțiile și alungat din Kahun.

Totuși, va reveni aici și va reuși să obțină actele de care avea nevoie. Conștient că sarcina se anunța cu neputință de împlinit, tînărul mergea la întîmplare pe străzile orașului.

– Pari supărat, murmură vocea dulce a frumoasei Bina.

– Întîmpin greutăți în slujba mea!

– Nici nu m-ai observat! N-ar trebui să te mai înveselești puțin?

– Nu am poftă să mă distrez.

– Atunci să stăm de vorbă! Am găsit un loc liniștit, o casă goală, chiar în spatele celei în care muncesc. Ne întîlnim acolo după apusul soarelui. Îți va face bine puțină sporovăială!

57.

În apropierea capitalei provinciei Iepurelui, priveliştile erau luminoase şi încîntătoare. Totul aici îmbia la odihnă, meditaţie şi pace.

Însă la bordul vasului lui Sesostris, oamenii nu se gîndeau decît la înfruntarea cu temutul Djehuty. Veştile pe care tocmai le primise generalul Nesmontu nu erau deloc îmbucurătoare.

– Guvernatorul provinciei dispune de o mică armată, bine plătită şi alcătuită din războinici adevăraţi, îi dezvălui el faraonului. Mai mult decît atît, Djehuty are faima unui strateg iscusit.

– În această situaţie, nu va respinge tratativele! îşi dădu cu părerea Sehotep. Cînd Djehuty va afla despre supunerea guvernatorilor de provincie renumiţi pentru înverşunarea lor, va înţelege că lupta nu are rost. Mă ofer drept mesager.

– Vom continua la fel ca pînă acum, decise Sesostris.

Cei trei membri de la Curte, generalul Nesmontu, purtatorul Sigiliului Sehotep şi Sobek Păzitorul împărtăşeau acelaşi gînd: monarhul nu-şi dădea seama de pericol, Djehuty nu era un oarecare şi nu va depune armele fără să poarte o bătălie crîncenă.

Cu toate acestea, calmul faraonului părea de neclintit. Nu se asemăna oare cu acel meşter între meşteri, capabil să găsească gestul potrivit la momentul potrivit? Cum să nu-i acorzi încrederea acestui uriaş care, de la urcarea pe tronul celor vii, nu făcuse un singur pas greşit?

Khemenu, „orașul lui Ogdoad", confrerie a opt puteri creatoare, era, în același timp, capitală a provinciei Iepurelui și așezare privilegiată a zeului Thot. Stăpîn al hieroglifelor, „cuvintele zeului", el oferea inițiaților posibilitatea de a ajunge la înțelepciune. Arătîndu-se sub forma cornului lunii, simbolul cel mai vizibil al morții și învierii, zeul sugera nevoia gesturilor hotărîte, care lăsau la o parte indiferența și îngăduința. Ciocul ibisului, pasărea lui Thot, nu căuta, ci găsea.

– Luminăția Voastră, interveni Sobek Păzitorul, permiteți-mi să vă însoțesc!

– Nu va fi nevoie.

Pe fluviu, nu se zărea nici o corabie de război. Pe chei, nici un soldat.

– De necrezut, murmură Sehotep. Djehuty ne face și el favoarea să moară?

Manevrele de acostare se desfășurară în liniște, ca și cum nici un responsabil al portului din Khemenu nu avea de ce să se opună sosirii faraonului.

La capătul de jos al scării ce cobora de pe vas, stătea un om slab, cu fața aspră, care desfășură un papirus acoperit de hieroglife așezate pe coloane. Se vedea, de asemenea, și un desen, rar întîlnit: Osiris șezînd, purtînd pe cap coroana reînvierii și ținînd în mîini Sceptrul Puterii și Cheia Vieții. Pe tronul său, era gravat simbolul milioanelor de ani, iar în jur, cercuri de foc care îi împiedicau pe neinițiați să se apropie.

– Generale Sepi... Din fericire, te-ai întors din Asia teafăr și nevătămat.

– Sarcina n-a fost ușoară, Luminăția Voastră, dar m-am folosit de totala lipsă de organizare a triburilor și clanurilor.

– Ar fi fost păcat să te pierdem chiar după intrarea ta în Cercul de Aur din Abydos.

– Datorită acestei inițieri, viața și moartea sînt atît de diferite, încît nu mai înfrunt greutățile în același fel ca pînă acum.

Sub privirile uluite ale corăbierilor din flota regală, faraonul și fratele său într-ale spiritului se îmbrățișară.

– Care sînt concluziile tale, Sepi?

– Asia se află sub control. Trupele noastre instalate la Sichem au înăbușit dorința de răzvrătire a cananeenilor, care acum au parte de dreptate și mănîncă după poftă. Unii mai păstrează încă amintirea unui om ciudat, Prevestitorul, dar dispariția acestuia pare să fi fost urmată și de cea a credincioșilor săi. Totuși, să nu fim prea încrezători! Întregul ținut trebuie să rămînă sub supraveghere severă. Și mai ales, să nu ne retragem trupele, ci să le întărim! Mă tem să nu se ivească o ceată de nemulțumiți care să-i ațîțe uneori pe locuitori la răscoală.

– Părerea ta e prețioasă pentru mine, Sepi! Și acum, spune-mi ce se întîmplă în această provincie?

– M-am întors abia ieri. Pe Djehuty l-am găsit foarte schimbat! E vesel, împăcat cu sine și se bucură din plin de viață.

– A dat ordin să fiu atacat?

– Nu chiar. Mi-a destăinuit că v-a pregătit o surpriză și mi-a cerut să vă întîmpin, singur, fără arme și neînsoțit de soldați.

– Ai reușit să-l convingi să renunțe la o luptă sîngeroasă?

– Nu sînt sigur de acest lucru, Luminăția Voastră! De cînd sînt în slujba lui, m-am străduit, fără încetare, să-l fac să-și dea seama că poziția lui e greșită și nu va trage nici un folos de pe urma ei. Aș fi un îngîmfat dacă aș crede că am reușit.

– De cine ascultă trupele?

– De el, nu de mine!

– Bine, atunci să mergem să vedem surpriza.

Soldații și tinerii înșirați de-a lungul drumului ce ducea la palatul lui Djehuty se închinau faraonului.

La fel de mirat ca și Sesostris, generalul Sepi îl călăuzi pe monarh pînă în sala de audiențe.

Bogat împodobite și machiate cu pricepere, cele trei fete ale lui Djehuty arătară cel mai frumos surîs cu putință și se înclinară înaintea suveranului.

Înfășurat într-o mantie care-i cobora pînă la călcîie, tatăl lor se ridică greoi.

– Luminăția Voastră să mă ierte, am mari dureri de oase și mi-e frig tot timpul. Dar mi-a rămas destulă sănătate ca să prezint omagiul provinciei mele regelui Egiptului de Jos și de Sus.

Trei lectici îi purtară pe faraon, pe guvernatorul provinciei și pe generalul Sepi pînă la marele templu al lui Thot. În fața lui se înălța gigantica statuie.

– Iată incarnarea *Ka*-ului Luminăției Voastre! zise Djehuty. Revărsați asupra lui lumina care îi va da viață pentru totdeauna!

Sepi îi oferi lui Sesostris un baston provenit din Abydos și care fusese sfințit în timpul celebrării misterelor lui Osiris. Regele îl ridică, îndreptîndu-l, pe rînd, spre ochii, nasul, urechile și gura colosului. La fiecare gest al său, o rază de lumină țîșni din capătul bastonului. Piatra fu străbătută de vibrații și fiecare simți că o parte din *Ka*-ul regal avea să fie prezentă, de acum înainte, în orașul lui Thot.

Ospățul fu îmbelșugat: bucate de o finețe deosebită, servitori pricepuți, muzică demnă de Curtea de la Memphis și tinere dansatoare vrednice să execute dansuri neobișnuite. Cea mai frumoasă dintre ele schimbă priviri complice cu purtătorul Sigiliului, foarte sensibil la farmecele ei. Drept veșmînt, fata nu purta decît o centură de perle.

Dar Djehuty observă că faraonul nu se înveselea deloc.

– Îmi place să trăiesc bine, Luminăția Voastră, și sînt mîndru de bunăstarea provinciei mele! Dar aceasta nu mă împiedică să am mintea limpede. Aducîndu-ne revărsarea bogată a apelor, ne-ați arătat că sînteți vrednic să domniți peste un Egipt reunit. Ați dobîndit credința mea, sînt slujitorul vostru devotat. Porunciți și mă voi supune!

– Ai aflat de nenorocirea care ne-a lovit?

– Nu, Luminăția Voastră!

O privire a generalului Sepi îi adeveri lui Sesostris că Djehuty nu mințea.

– Arborele Sacru al lui Osiris este rău bolnav, îi dezvălui regele.

– Arborele Vieții?

– Chiar el, Djehuty!

Pierzîndu-și pofta de mîncare, guvernatorul provinciei împinse la o parte farfuria de alabastru.

– Ce s-a petrecut?

– Un blestem.

– Puteți să-l înlăturați?

– Duc această bătălie în fiecare clipă. Acum, înaintarea răului a fost oprită, dar pentru cît timp, oare? Înălțarea unui templu și a unui locaș de veci va naște o energie însemnată și sînt convins că un Egipt unit ne va ajuta să luptăm. Jură că ești nevinovat și că n-ai luat parte la nici o uneltire pentru distrugerea Salcîmului!

Ca și cum ar fi murit de frig, Djehuty se înfășură strîns în mantie.

– Dacă sînt vinovat, numele meu să fie șters pentru totdeauna, familia mea să dispară, mormîntul meu să fie dărîmat, iar trupul meu, ars! Rostesc aceste cuvinte în fața faraonului, chezaș al lui Maat!

Vocea lui Djehuty tremura de emoție.

– Știu că nu mă minți, zise Sesostris.

– Această provincie vă aparține, la fel ca și bogățiile și soldații săi. Salvați Egiptul, Luminăția Voastră, salvați poporul său, ocrotiți misterul reînvierii!

Privindu-l pe suveran, Djehuty înțelese că nu greșise acordîndu-i încrederea sa. Dacă exista un om, unul singur, capabil să tămăduiască Arborele Vieții, acela era faraonul.

Un mesean luă cuvîntul:

– Sînt preotul care l-a ajutat pe tînărul scrib în timpul transportării statuii și n-a fost treabă ușoară! Se numește Iker și a părăsit provincia noastră. Dar acesta nu e un motiv să uităm

curajul lui și propun să bem în sănătatea sa. Fără el, n-am fi reușit să ducem uriașul pînă la Marele Templu.

Djehuty aprobă și toți cei prezenți goliră cupele în sănătatea lui Iker. Şi pentru ca veselia îi cuprinsese pe toți, urmară multe altele.

Sesostris îi chemase pe Djehuty și pe generalul Sepi să se alăture consiliului său restrîns.

– Prezența voastră printre noi reprezintă o onoare, preciză regele. Aici se iau hotărîri și se trece la fapte. Începînd cu Elephantina, am recucerit provinciile care îmi erau potrivnice fără să fie vărsată o singură picătură de sînge. N-a mai rămas decît una și trebuie să trag o singură concluzie: Khnum-Hotep, guvernatorul provinciei Oryx, este ucigașul care s-a atins de Arborele Vieții.

– Oryx-ul e animalul lui Seth, ucigașul lui Osiris, aminti Sehotep. Din cîte știm, Khnum-Hotep nu se va da în lături de la nimic pentru a-și păstra teritoriul.

– E descendentul unei familii străvechi, preciză Djehuty, și ține cu dinții la libertatea lui. Din convingere, se opune oricăror tratative. Mai mult decît atît, trupele sale sînt cele mai de temut din întreaga țară. Pregătirea soldaților e aspră și îndelungată, armele lor sînt dintre cele mai bune și nu se supun decît stăpînului lor, asupra căruia nimeni nu are vreo înrîurire. Ca să fiu sincer, nu acordă însemnătate nici chiar victoriilor Luminăției Sale. Faptul că se știe singur împotriva tuturor îi va spori încăpățînarea. Şi cum este un adevărat conducător, oamenii săi se vor bate pentru el cu multă îndîrjire.

– În aceste împrejurări, cred e nimerit un atac puternic, socoti generalul Nesmontu.

– Să sărbătorești unirea călcînd pe trupurile egiptenilor morți nu mi se pare cea mai potrivită alegere, obiectă Djehuty.

– Mă tem că nu există alta, insistă Nesmontu. Faraonul nu-l poate lăsa pe Khnum-Hotep să-l sfideze și să slăbească ceea ce el a construit atît de trainic.

Cu inima grea, toți înțeleseseră că trebuiau să se pregătească pentru o luptă a cărui violență urma să lase urme de neșters.

– Deoarece nu e vorba despre o înfruntare cu o țară străină, fu de părere Nesmontu, nu avem de ce să trimitem o declarație de război lui Khnum-Hotep. După părerea mea, e o acțiune a armatei care va aduce din nou ordinea pe pămîntul Egiptului. E limpede că vom ataca prin surprindere.

Nici generalul Sepi, nici ceilalți membri ai consiliului nu ridicară obiecții.

– Să se facă pregătirile necesare, porunci suveranul. În timpul ospățului, cineva a rostit numele unui scrib, Iker. A învățat aici?

– Mi-a fost elev, recunoscu Sepi. De departe, cel mai bun dintre toți!

– De aceea i-am și încredințat rapid anumite sarcini, adăugă Djehuty. A organizat în mod lăudabil transportul statuii și n-ar fi întîrziat să ajungă în fruntea administrației provinciei.

– Și de ce a plecat? întrebă Sesostris.

Djehuty se ridică.

– Nu sînt demn să iau parte la acest consiliu, Luminăția Ta, căci am săvîrșit o greșeală gravă împotriva voastră.

– Explică-mi și lasă-mă pe mine să judec!

Parcă îmbătrînit dintr-o dată, Djehuty se așeză la loc.

– Iker este un băiat muncit de gînduri, care nu încetează să-și pună întrebări, ca urmare a asprelor încercări din care sufletul său nu a ieșit neatins. Căuta doi corăbieri, Ochi-de-Țestoasă și Cuțit-Tăios, care făcuseră popas la Khemenu. O întîmplare ștearsă din arhivele mele, căci corabia lor se folosea de sigiliul regelui pe care eu nu voiam să-l recunosc. Pentru mine, Luminăția Voastră, acești oameni nu puteau fi decît în slujba faraonului și nu i-am ascuns aceste gînduri lui Iker.

– Din cauza ta, observă Sehotep, acest scrib îl socotește acum pe Luminăția Sa drept dușman!

– Adevărat.

– Voia să se răzbune?

– Cu siguranță. Am încercat să-l conving să uite trecutul și să rămînă în provincia mea, dar hotărîrea sa era de neclintit. Baiatul este pe cît de inteligent, pe atît de curajos și ar putea să devină un inamic de temut căci, din pricina mea, își închipuie ca faraonul e răspunzător de nenorocirile sale.

– Ce i s-a întîmplat, de fapt?

– Nu știu. Fără îndoială, cineva a vrut să-l omoare.

– Unde bănuiești că a plecat Iker?

– La Kahun, ca să găsească urme și dovezi ce i-ar permite să dea la iveală adevărul.

– S-a interesat și despre Cercul de Aur din Abydos, preciza generalul Sepi și i-a văzut efectul, fără să-i înțeleagă esența, în timpul unui ritual de înnoire asupra persoanei lui Djehuty.

– Acest băiat este, poate, complicele ucigașului care a lovit Salcîmul lui Osiris, fu de părere Sobek. Avea legături cu Khnum-Hotep?

– Venea din provincia acestuia și lucrase pentru el, dezvălui Djehuty.

58.

Puţinele bagaje ale lui Iker erau pregătite. După apriga ceartă cu Heremsaf, se aştepta să fie dat afară din slujbă dintr-un moment în altul.

Aşa că nu fu surprins să vadă apărînd un scrib cu părul lung, căruia i se dusese faima că aducea numai veşti proaste. Probabil că-i vor urma gărzile care-l vor conduce pe Iker pînă la hotarele oraşului şi-i vor interzice să se mai întoarcă vreodată în Kahun.

– Eu sînt gata, zise Pletosul.

– Şi eu la fel. Eşti singur?

– Astăzi da, din pricină că sînt multe treburi de făcut la primărie. Dar mîine, un scrib îmi va da o mînă de ajutor.

– Mi se mai acordă, aşadar, răgaz o zi!

Pletosul se încruntă.

– Chiar şi zece e prea puţin. Oricum, nu vom reuşi să sfîrşim într-o săptămînă! Nu se poate să ţi se impună un termen atît de scurt, e o greşeală! Avînd în vedere munca pe care o avem de îndeplinit, ne-ar trebui cel puţin o lună, fără să pierdem timpul.

– Despre ce muncă vorbeşti?

– Dar... despre aceea care ţi-a fost încredinţată: inventarul şi descrierea tuturor obiectelor din depozitele vechi.

– N-ai venit... să mă alungi?

– Să te alung pe tine, Iker! De unde de-ai mai scos-o şi pe-asta? Ah, înţeleg! Unul dintre ajutoarele primarului ţi-a făcut o glumă proastă. Să ştii că toţi cei din jurul Marelui Dregător se

cam tem de tine. Să nu ai încredere în ei, se pot transforma în dușmani adevărați. Din fericire, te bucuri de sprijinul lui Heremsaf!

Iker se simți pierdut.

Așadar, nici primarul, nici Heremsaf nu se hotărîseră să-l gonească. Dar acționau împreună sau unul împotriva celuilalt?

Incapabil să răspundă la această întrebare, Iker se concentră asupra muncii sale, alături de Pletos, care nu era obișnuit cu un asemenea ritm susținut. Se oprea de mai multe ori într-o oră ca să bea apă, să mestece o ceapă proaspătă, să-și șteargă fruntea sau din pricina unor nevoi grabnice. În plus, nu înceta să înșire verzi și uscate.

Iker ascultă fără să vrea povești de familie de o înspăimîntătoare banalitate. Urmă apoi un șir lung de bîrfe despre slujbașii primăriei, începînd cu zvonurile îndoielnice și șoaptele neclare.

Cînd soarele asfinți, Pletosul își aranjă uneltele.

– Gata, ziua s-a isprăvit. Îți dau un sfat, Iker: lucrează mai puțin, că altfel o să ți-i ridici în cap pe toți scribii din provincie. Unii, și nu vor fi puțini, se vor simți jigniți, poate chiar umiliți. Ia-o mai încet și vei ajunge repede într-o slujbă însemnată.

Iker se întoarse acasă. Sekari plecase, după ce făcuse curat. Tînărul scrib îi duse nutreț lui Vînt-de-Miazănoapte, apoi plecă la întîlnirea cu Bina. Chiar dacă nu spera la nimic precis, se hotărîse să nu-și respingă singurul aliat.

Prin împrejurimi, nu se vedea nici un om. Iker pătrunse fără zgomot în locuința părăsită.

– Ești aici, Bina?

– În ultima cameră, îi răspunse vocea dulce a tinerei asiatice.

Iker păși printre dărîmăturile de ipsos. În întuneric, ghici silueta fetei și se așeză alături.

– Ce necazuri ai?

– Eu și mai-marele meu nu sîntem de aceeași părere.

– Sînt sigură că e vorba de ceva mai grav.

– De ce crezi asta?

– Pentru că te-ai schimbat. Tulburarea ta este atît de adîncă, încît și omul cel mai nesimțitor își dă seama de ea. O simplă supărare pricinuită de slujbă nu te-ar fi zdruncinat pînă-ntr-atît.

– Nu te înşeli, Bina.

– Şi tu eşti victima unei nedreptăţi, nu-i aşa? Tirania nu cruţă pe nimeni în această ţară, nici chiar pe cei care se cred la adăpost.

– Tirania! Pe cine învinuieşti?

– Eu nu sînt decît o servitoare venită din Asia. Sînt disperată, nu mi se îngăduie să cunosc scrisul şi cititul! Tu eşti învăţat şi ocupi deja o slujbă importantă. Dar şi unul, şi celălalt sîntem la fel de nefericiţi, pentru că viitorul este întunecat de acest Sesostris, care sufocă ţara. Regele este un om rău. Poporului meu care cerea puţină libertate şi dreptate i-a răspuns trimiţînd armatele. Morţi, răniţi, femei necinstite, copii bătuţi; sate întregi aduse în mizerie, în timp ce soldaţii faraonului petreceau şi se îmbătau. Sesostris îi nesocoteşte pe oameni, nu-i plac decît forţa şi violenţa. După cîte se zvoneşte acum, poartă un război cumplit împotriva provinciilor care au îndrăznit să-i pună la îndoială atotputernicia. Această fiară nu se va da înapoi să verse sîngele egiptenilor.

Iker se gîndi la Khnum-Hotep şi la Djehuty, doi guvernatori de provincie care îl ajutaseră. Un război în interiorul ţarii şi recucerirea întregului Egipt de către un monarh capabil de orice pentru a-şi impune puterea, nu erau, oare, acestea cheia misterului? Totuşi, tînărul scrib nu reprezenta o piedică în calea lui Sesostris!

– Dacă regele e duşmanul tău, este şi al meu, i se destăinui el fetei. A poruncit să fiu omorît.

– Din ce pricină?

– Nu ştiu încă, dar voi afla. Vreau să găsesc dovezile care îi arată vinovăţia şi să cer să mi se facă dreptate.

– Visezi cu ochii deschişi, bietul meu Iker! Singurul lucru care se poate face este ca oamenii asupriţi să se unească şi să lupte împotriva tiranului.

– Uiţi că are armată şi gărzi?

– Bineînţeles că nu, dar există şi alte mijloace de a-l înfrunta decît o luptă deschisă.

– La ce te gîndeşti?

– La tine, Iker!

– Lamurește-mă, Bina!

– Ești un scrib foarte priceput, apreciat de primarul din Kahun, orașul preferat al tiranului. Înceteaza să te mai porți ca un băiețandru răzvrătit care urmărește o nălucă. Cere-ți iertare, întoarce-te la slujba ta și încearcă să ajungi tot mai sus!

– O carieră frumoasă nu va înlocui adevărul!

– Cunoști deja acest adevăr: Sesostris vrea moartea ta. Este un distrugător și un ucigaș care calcă în picioare mii de vieți. Avem o singură scăpare: să devii scrib de rang înalt pentru ca să-i fii prezentat.

– Cu ce rost?

– Să-l omori, murmură Bina.

Uluit, Iker încercă să-și închipui cum s-ar putea petrece acest lucru.

– Peste putință! E păzit, nu voi avea timp să fac nimic!

– O asemenea ispravă se pregătește cu multă atenție. Nici nu poate fi vorba să fii nechibzuit și să-ți primejduiești viața, iar apoi să dai greș. Trebuie înlăturată mai întîi garda care-i stă alături ca să lovești în plin.

– Tu ne vezi pe noi doi în stare să ducem la bun sfîrșit această faptă nesocotită?

– Chiar dacă tu ești singur, eu am aliați.

– Pe cine?

– Pe cei asupriți, asemenea nouă, îndrăgostiți de libertate și gata să-și sacrifice viața pentru a scăpa de acest tiran și a-i reda poporului fericirea. Nu există destin mai frumos, Iker, și tu vei fi unealta privilegiata!

Fata se apropie de el, apoi, simțindu-l că era pradă unei mari tulburări sufletești, nu mai schiță nici un gest.

– E o nebunie, Bina!

– Fără îndoială, dar cum se poartă oamenii cu judecată? Își pleacă fruntea, își închid ochii, gura și urechile, cu speranța că doar vecinii lor vor fi loviți! Sesostris a înțeles bine că e ușor să-i stăpînești pe lași! Dacă te numeri printre aceștia, Iker, nu are rost să ne mai întîlnim!

Cînd se întoarse acasă, Iker avea gîtul atît de uscat, încît bău cel puțin un litru de apă. Neputînd să-și regăsească liniștea, strînse în pumn mînerul cuțitului însemnat cu numele *Fulgerului*. Înzestrat cu o lamă lungă și ascuțită, devenea o armă de temut!

Era îndreptățit să se răzbune și să elibereze Egiptul de un asupritor nemilos devenea cel mai măreț dintre idealuri. Iker uită de propria soartă pentru a se gîndi la cea a țării sale și la nefericiții care îndurau jugul lui Sesostris.

Dacă ar fi reușit să-l înlăture, o nouă epocă de înflorire s-ar deschide. Totuși, a da morții un om nu era mai presus de puterile sale? Devenind scrib, tînărul voia să scape de violență și samavolnicie. Ideea de a ucide îl umplea de groază și dezgust.

Poate că părăsirea Egiptului era cea mai bună soluție.

Exilîndu-se, Iker ar fi uitat demonii care îl chinuiau. Datorită cunoștințelor sale, ar fi obținut ușor o slujbă de administrator al unor pămînturi și și-ar fi făurit o nouă viață.

Ca să poată pleca din zori, Iker se apucă să-și facă bagajele. Pe cînd își rînduia pensulele într-o cutie, apăru ea.

Chipul ei era pe cît de luminos, pe atît de sever. În ochii săi, Iker citi următorul mesaj: „Nu fugi! Rămîi în Egipt și luptă pentru ca Legea lui Maat să fie împlinită".

Apoi frumoasa preoteasă se risipi în lumina tremurătoare a lămpii cu ulei.

La capătul puterilor, tînărul scrib se duse să se culce. Înainte de a se întinde în pat, Iker își căută talismanul pentru a-l lipi de pîntece, ca să se bucure de un somn tihnit.

Superbul fildeș era de negăsit.

Iker răscoli toată casa, de pe terasă pînă în pivniță, fără succes.

Prețiosul obiect fusese furat.

Chinuit de un nou coșmar, scribul se trezi tresărind brusc și nu-și dădu seama unde se afla. Se dezmetici puțin cîte puțin și porni din nou să scotocească, fără rezultate mai bune însă.

Deodată, auzi niște sforăituri care îl nedumeriră.

Pe prag, cu picioarele strînse la piept și cu mîinile servindu-i de perna, Sekari dormea adînc.

Iker îl trezi.

– Ce s-a întîmplat?... Ah, tu erai!

– Ești de mult timp aici?

– Nu tocmai... Am fost ocupat, seara și noaptea aceasta m-au istovit, dacă înțelegi ce vreau să zic! Am dat peste o adevărată scorpie, care nu voia să îmi mai dea drumul! Deoarece știa unde se află coliba mea, nu puteam să mă ascund acolo. Singura mea șansă să scap era aici. Dacă-mi ceri să plec...

– Nicidecum, intră! Vei dormi mai bine înăuntru.

Sekari căscă și se întinse.

– Dar nici tu nu pari mai odihnit decît mine!

– Am fost prădat.

– Ce ți-au șterpelit?

– Un fildeș protector la care țineam mult.

– Cumparatori sînt mulți și se vinde scump.

– Iartă-mă, Sekari, am dormit prost și...

– Ți-e greu să mă întrebi dacă eu sînt hoțul? Nu, n-aș fi îndraznit să mai apar în fața ta. Dar ai dreptate sa te îndoiești de toată lumea. După părerea mea, această casă ar trebui să fie mai bine păzită. Un zăvor bun n-ar strica. Iar eu iau asupra mea sarcina de a afla dacă cineva a încercat să vîndă acest fildeș. Ce formă are?

Iker îi făcu o descriere precisă.

– N-ai nici o bănuială? îl întrebă Sekari.

– Nici una.

– Să sperăm că urechile mele mari vor da de o urmă. Ești sigur că nimeni nu încearcă să-ți facă rău?

– Ce-ar fi să mîncăm ceva?

– Mă tem că bucătăria ta e goală. Mă duc să caut cîte ceva.

În timp ce Sekari se îndepărta, Iker reflectă la sfatul său: să nu aibă încredere în nimeni.

59.

Calmul şi buna dispoziţie a libanezului nu erau decît o aparenţă. Ca să şi le păstreze, înfulecase de două ori mai multe prăjituri ca de obicei. Într-o bună zi, va trebui să aibă grijă să slăbească puţin.

De la Kahun primise o veste bună: aşa cum era prevăzut în caz de necesitate, iscoada sa scăpase de un bătrîn dulgher prea vorbăreţ. În schimb, încheierea vînzării, care urma să-i asigure poziţia cheie printre lumea aleasă de la Memphis, întîrzia din cauza unor mijlocitori nepricepuţi pe care îi înlocuise deja.

O minunată încărcătură de lemn de cedru, provenind din Liban, sosise în portul oraşului. Rămînea de văzut dacă vameşii se vor ocupa de ea sau nu.

Libanezul se parfumă pentru a treia oară în dimineaţa aceasta. Peste puţin timp, avea să afle dacă egipteanul cu care se întovărăşise îi era aliat sau duşman.

Dacă acesta îi întinsese o cursă, soarta sa fusese pecetluită: muncă silnică pe viaţă. Această perspectivă îl înspăimînta. Ar fi pierdut casa cu grădină şi traiul bun, şi n-ar fi supravieţuit unei asemenea încercări.

Libanezul se mai linişti gîndindu-se că instinctul său nu-l înşelase niciodată. Acest egiptean era necinstit pînă-n măduva oaselor şi nu-l interesa decît îmbogăţirea.

Dar se îngrijoră din nou, dîndu-şi seama că nu duseseră la nimic cercetările sale în privinţa numelui şi slujbei acestuia.

Întrerupîndu-i gîndurile, portarul îi anunța o vizita. Libanezul înghiți o prăjitură de curmale, din care curgea mierea, și coborî de pe terasă.

Bărbatul care-l cauta era una dintre cele mai bune iscoade ale sale. Ocupîndu-se cu negoțul de apă, batea în lung și-n lat, fără odihnă, cele mai frumoase cartiere din Memphis. Binevoitor, lega iute prietenii și știa să-i facă pe oameni sa vorbească. Reținînd cu ușurință chipuri, îl pîndise din porunca libanezului pe egiptean cînd acesta părăsise ultima dată casa negustorului.

– Ai reușit să afli cine este?

– Cred că da, stapîne.

Judecînd după figura descurajată a iscoadei sale, libanezul se temu de o nenorocire.

– E un pește gras, un pește foarte gras.

– Ești sigur de ce spui?

– Pe de-a-ntregul. Cunosc un mesager care lucrează la palat și cumpără adesea apă de la mine. Ieri a primit poruncă să ducă un decret regal în cîteva cartiere. Tocmai cînd îi terminasem de umplut burduful, trei bărbați au ieșit dintr-o clădire a administrației. „Uite, mi-a spus el, cel din mijloc e stăpînul meu. El întocmește decretele și alte acte din porunca regelui." L-am recunoscut fără greutate. Este chiar cel pe care mi-ați cerut să-l urmăresc.

Libanezului i se făcu rău.

Un pește foarte gras, într-adevăr! Iar el, pescarul, căzuse în plasa unui apropiat al lui Sesostris. Nu-i mai rămînea decît să fugă înainte de sosirea gărzilor.

– Știi... cum îl cheamă?

– Medes. Se zice că e muncitor, ambițios, fără inimă și nemilos cu servitorii săi. E însurat și are doi copii. A făcut carieră ca trezorier înainte să fie numit în această slujbă înaltă. O să sap mai adînc, dar cu băgare de seamă. De un asemenea dregător trebuie să te apropii cu dibăcie.

Portarul apăru din nou.

– A mai sosit un oaspete, stapîne! Susține că are ceva grabnic și însemnat să vă spună.

– Un soldat?

– Cu siguranță, nu! Un bărbat cu fața aspră, cu părul vîlvoi și care vorbește cu greutate.

Libanezul respiră ușurat. Voinicul acesta nu putea fi decît căpitanul vasului ce transportase încărcătura de lemn prețios.

– Să vină! Iar tu, îi porunci el negustorului de apă, ieși prin spate!

Libanezul urma întotdeauna regula ca iscoadele și oamenii săi să nu se cunoască între ei.

Se impunea o cupă cu suc de roșcove, dulce și fin. Peste cîteva clipe, va ști totul.

Căpitanul era întocmai cum părea: un corăbier cu experiență, cu vorbă greoaie și care nu se simțea în largul lui pe uscat.

– Gata.

– Ce înseamnă acest lucru, căpitane?

– Păi... că e gata.

– Marfa a fost descărcată sau oprită la vamă?

– Păi... da și nu.

Libanezului îi venea să-l strîngă de gît:

– Ce anume da și ce anume nu?

– Nu, vameșii n-au văzut-o. Da, marfa a fost descărcată și dusă la locul stabilit.

Medes îi arătă portarului mica bucată de lemn de cedru, pe care era gravată hieroglifa copacului. Servitorul se înclina și îl conduse pe oaspete în sala de primire mult prea încărcată de mobile rare. Pe mesele joase, erau înșirate prăjituri și amfore cu vin. În aer, plutea un parfum amețitor.

Cu obrajii roșii și părul lucind de ulei, libanezul îl întîmpină plin de însuflețire:

– Scumpe prietene! Am o veste nemaipomenită!

– Este ultima noastră întîlnire, i-o întoarse Medes. Dacă tîrgul nu s-a încheiat, n-o să ne mai revedem.

– Tocmai, că este.

– Pe jumătate sau pe de-a-ntregul?

– Pe de-a-ntregul. V-ați îndeplinit sarcina ce vă revenea și eu pe a mea. Marfa e în siguranță.

– În ce loc?

– Nu vreți să gustați din minunățiile preparate de bucătarul meu? Și abia îndrăznesc să vă prezint vinurile pe care am plăcerea să vi le ofer: sînt cele mai alese din întreaga Deltă.

– Am venit aici ca să vorbim despre negoț.

– Vă înșelați, vă asigur!

– Nu mă faceți să-mi pierd timpul! Unde se găsește depozitul?

Libanezul se așeză și-și turnă o cupă de vin alb de Iman, ale cărui arome îl încîntau.

– Nu mai sîntem de mult niște copii. Prima parte a înțelegerii noastre a fost dusă cu bine la capăt și sînt fericit că am jucat cinstit, și unul, și celălalt. Aveți lista cumpărătorilor, dar numai eu cunosc locul depozitului. Dați-mi ca să vă dau, nu credeți că e corect așa?

– Nu te afli într-o poziție din care să poți da ordine. Peste puțin timp, o să-l descopăr singur!

– Desigur. Dar fără mine, nu aveți la dispoziție calea ce duce din Liban la Memphis. Și atunci, de ce să ne înfruntăm în loc să continuăm o înțelegere care a început așa de frumos? Mai mult, am să vă fac o nouă propunere. Între noi doi, eu sînt negustorul. Nu știu ce slujbă anume aveți, dar n-am nici o îndoială că vă numărați printre dregătorii cei mai înalți, deoarece ați ocolit controlul de la vamă. Să vinzi lemn celor bogați, să te tocmești pas cu pas, să obții cele mai bune prețuri, s-ar putea dovedi o adevărată pedeapsă care cred că nu vă încîntă deloc. Riscați chiar să vă compromiteți. Dar eu sînt obișnuit cu acest soi de lucruri și puteți să rămîneți în umbră.

– Ideea nu-mi displace. Presupun că nu e pe degeaba.

Libanezul îşi ridică ochii spre cer.

– Vai! Dar nimic pe lumea aceasta nu e!

– Vrei o nouă reîmpărţire a cîştigurilor, nu-i aşa?

– O pretind chiar.

– Cît?

– Jumătate-jumătate. Eu mă aleg cu grijile, iar dumneavoastră cu liniştea.

– Uiţi legăturile pe care le am cu persoane sus-puse.

– Nici o clipă! Fără ele, nici eu n-aş exista.

Medes cugetă adînc.

– Două treimi pentru mine şi una pentru tine.

– Nu pierdeţi din vedere cheltuielile mele. Nici nu vă închipuiţi cîţi mijlocitori îmi sînt de trebuinţă! Sincer vorbind, cîştigul ce-mi revine nu e de invidiat. Dar îmi face mare plăcere să lucrăm împreună şi sînt convins că nu ne vom opri aici.

– Ai şi alte planuri?

– S-ar putea.

După cum îl informaseră iscoadele sale, Medes ştia că oamenii libanezului se comportaseră lăudabil. Avea deci posibilitatea să lege o relaţie strînsă cu un om atît de priceput şi o şansă ca aceasta se plăteşte scump.

– Ne-am înţeles: jumătate-jumătate.

– Nu veţi fi dezamăgit. Beţi puţin vin?

– Să ne pecetluim înţelegerea.

Amator de vinuri alese, Medes trebui să recunoască faptul că gazda sa nu se lăudase degeaba.

– Doriţi să vă ascundeţi în continuare numele? întrebă libanezul, mieros.

– E de preferat, atît pentru tine cît şi pentru mine. De cît timp ai nevoie ca să vinzi toată marfa?

– De îndată ce îmi înmînaţi lista cumpărătorilor, oamenii mei se vor pune pe treabă.

– Ai cu ce să notezi?

Libanezul îl aprecie pe Medes, care, prevazator, nu-i dadea un act scris de propria mînă. Negustorul își însemnă, după dictare, numele și adresele a cincisprezece persoane de vază din Memphis.

– În patru săptămîni, îi spuse libanezul, putem sa ne bizuim pe încă un transport.

– Ne întîlnim atunci cînd e lună plina. Îți voi aduce o nouă listă.

Libanezul se prăbuși pe pernele moi. Tocmai încheiase una dintre cele mai profitabile înțelegeri din viața sa și acesta nu era decît începutul! Modul de viață egiptean începea să-i placă.

– Nu te pune pe odihnă! îl sfătui o voce gravă.

Libanezul se ridică dintr-un salt.

– Cum ați intrat?

– Crezi că o simplă ușă ar putea să mă oprească? îl întrebă Prevestitorul, al cărui surîs ironic îl cutremură pe negustor. Ai obținut rezultatele la care speram?

– Chiar peste așteptarile noastre, învățătorule, mult peste ele!

– Fără lăudăroșenii, prietene!

– Omul care tocmai a ieșit de la mine se numește Medes. Este însărcinat de faraonul Sesostris să îi întocmească decretele. Cu alte cuvinte, am în mînă una dintre cele mai însemnate persoane de la Curte! Slujba sa, deși importantă, nu-i ajunge. Vrea să se îmbogățească. El este complicele meu în negoțul cu cedru și pin.

– Grozavă treabă! recunoscu Prevestitorul.

– Medes nu știe că am aflat cine e, urmă libanezul. Bineînțeles, a făcut și el cercetări atente despre mine și a tras, cu siguranță, concluzia că oamenii și căile pe care le folosesc sînt fără cusur. De aceea, mi-a dat o primă listă de cumpărători pe care am făgăduit să-i mulțumesc.

– În timpul discuțiilor cu el, n-ai uitat să-ți mărești partea ce ți se cuvine?

– Nu era firesc, învățătorule?

– N-aș putea să te condamn. Contribuția ta la cauza noastră va crește și ea.

– Să nu vă îndoiţi!

– Trebuie sa-i cîştigi încrederea acestui Medes, îi recomanda Prevestitorul. Ca să reuşeşti, ai nevoie de mai multe înţelegeri care să-i fie pe plac.

– Bizuiţi-vă pe mine, îmi cunosc munca. Medes se va îmbogăţi repede.

– Şi întîmplarea neprevăzută de la Kahun?

– Vorbăreţul nu va mai rosti nici un cuvînt.

– Gărzile oraşului i-au pus întrebări?

– Nu, învăţătorule. Dar tîmplarul Rindea începuse să trăncănească vecinilor şi oaspeţilor. Iscoada noastra a socotit că balivernele lui deveneau primejdioase şi a preferat să ia măsuri ferme de siguranţă.

– Minunat, prietene! Continuă să-ţi răspîndeşti iscoadele şi străduieşte-te la fel de mult ca pînă acum!

– Fiţi sigur de acest lucru, învăţătorule!

– Şi mai gîndeşte-te şi la silueta ta! Prea multă mîncare dăunează judecăţii, prea multă băutură – atenţiei!

60.

– Inventarul este terminat, declară Iker.

– Într-o săptămînă? Ai lucrat zi şi noapte! se miră Heremsaf.

Observînd cu atenţie sulul de papirus acoperit cu un scris rapid, dar uşor de citit, nu avu nevoie de prea mult timp ca să-şi dea seama de calitatea extraordinară a muncii lui Iker.

– Pletosul se plînge că s-a îmbolnăvit din pricina orelor de lucru în plus, începu Heremsaf.

– Îl compătimesc. De aceea l-am şi sfătuit să rămînă în camera lui, în timp ce eu am pus la punct ultimele amănunte. Primarul nu se grăbea?

– Desigur, desigur, dar nici el, nici eu nu ţi-am stabilit un termen atît de scurt!

– Am înţeles că...

– Felicitări, fiule! Ai făcut un mare bine oraşului! Acum trebuie să ne gîndim la o nouă sarcină. Ce-ai prefera?

Heremsaf cunoştea răspunsul: „arhivele".

Foarte calm, Iker dădu impresia că stă pe gînduri:

– Mi-ar plăcea să fi fost repartizat la templul lui Anubis.

– Cel al cărui intendent sînt?

– Avînd în vedere multele sarcini ce vă revin, aş putea să vă fiu de folos.

O clipă, Heremsaf se întrebă dacă nu cumva tînărul îşi bătea joc de el. Dar tonul vocii era umil, cuvintele, serioase şi purtarea, plină de respect.

– Ai devenit, în sfîrşit, înţelept, Iker! Îţi repet: dacă uiţi trecutul şi toate nălucirile, ai în faţă o carieră strălucită. În ceea ce mă priveşte, am uitat de cearta noastră.

– Vă sînt recunoscător.

Deşi Heremsaf se mai îndoia încă de sinceritatea lui Iker, totuşi subordonatul sau i se părea schimbat în bine.

– Templul lui Anubis... Nu e o idee rea, cu atît mai mult cu cît biblioteca are nevoie să fie rearanjată cu grijă. Bibliotecarul a murit luna trecută, iar scribul pe care l-am numit temporar în locul lui nu are cunoştinţele necesare ca să aleagă şi să puna în ordine vechile papirusuri, ţinînd cont de însemnătatea fiecăruia.

– Dragostea mea pentru cărţi îşi va găsi, în sfîrşit, împlinirea, rosti Iker.

Construit în partea de sud, aproape de zidul care împrejmuia oraşul, templul lui Anubis era de dimensiuni modeste. Era renumit pentru biblioteca sa pe care învăţaţii din Kahun o vizitau adesea. Scribul care-l înlocuise pe bibliotecar nu se simţi jignit de numirea lui Iker, dimpotrivă, uşurat că un scrib de rang înalt avea să se ocupe de tot, se mulţumi să îndeplinească muncile încredinţate de acesta.

Iker fu încîntat de cantitatea şi calitatea papirusurilor: texte literare, cărţi de drept, tratate de medicină şi matematică, cărţi despre animale. Cele mai multe datau de pe vremea piramidelor. Prea puţine dintre ele fuseseră recopiate în mai multe exemplare şi aceasta fu prima hotărîre a lui Iker.

Să petreacă ore întregi reînviind hieroglifele ca să le transmită generaţiilor viitoare îi oferea o adevărată plăcere. Cu atenţie şi precizie, mîna sa alerga pe papirusul de cea mai bună calitate din care îi fuseseră aduse mai multe suluri. Fără îndoială că primarul şi Heremsaf, presupunînd că erau complici, se bucurau să-l vadă atît de ocupat.

În apropierea bibliotecii era un olar, împreună cu roata şi cuptorul său. Nu se limita, ca şi cea mai mare parte a meşterilor, să facă vase obişnuite, ci modela unele de o rară frumuseţe.

– Pentru cine sînt? îl întrebă Iker.

– Pentru templele din Kahun şi din regiune.

– De ce te-ai aşezat aici?

– Pentru că Anubis este stapînul cuptorului. El, care domneşte peste *Ka*-ul tuturor oamenilor, stăpîneşte adevărata putere, incarnată în sceptrul din Abydos. Noaptea, el plămădeşte luna plină, astfel încît cel cunoscător, asemenea ei, să nu înceteze să se reînnoiască. Cu discul său de argint, ea îi luminează pe cei drepţi. Şi tot Anubis dă formă soarelui, această piatră de aur ale cărei raze pun în mişcare energia. Secretele lui sînt păstrate într-o lada de salcîm pe care un neştiutor n-o poate deschide.

– Şi ea se găseşte tot la Abydos?

– Abydos este pămîntul cel mai sacru.

– Ai fost acolo?

– Anubis mi-a arătat ce trebuia să ştiu. Doar el e călăuza şi hotărîrea sa e de neclintit.

– Aşadar, l-ai văzut?

– Văd soarele, luna şi roadele mîinilor sale. Aceasta e menirea mea. Fiecare trebuie s-o descopere pe-a sa.

Olarul îi întoarse spatele lui Iker şi se apucă să-şi curețe cuptorul înainte de a-l reaprinde.

Gînditor, tînărul scrib se duse să mănînce acasa, unde Sekari frigea nişte prepelițe.

– Am pus un zăvor zdravăn din lemn de sicomor şi am întărit uşa de la intrare, îl anunţă pe Iker. În piaţă, am încercat să vorbesc despre fildeşul tău, dar se pare că nimeni nu ştie nimic. Hoţul este prevăzător, aşteaptă să treacă ceva timp înainte să-l vîndă.

– Şi dacă o să-l păstreze pentru el?

– Se va lăuda, în cele din urmă, că are aşa o comoară! Ce-ar fi să mîncăm?

Iker gustă doar puţin.

– Nu e bună?

– Ba da, dar nu prea mi-e foame.

– De ce te chinui așa? Din cîte-am auzit, pe ici, pe colo, înțeleg că ți-ai făcut deja un renume. O frumoasă carieră de scrib la Kahun te va duce departe.

– Nu sînt atît de sigur.

– Fiecare are mai multe sau mai puține socoteli de încheiat, dar n-ar fi mai bine să tragi o linie peste zilele urîte ca să te bucuri de cele bune?

– Există un punct din care nu mai poți da înapoi, Sekari, și eu l-am atins!

– Dacă pot să te ajut...

– Nu cred.

– Oricum, trebuie să-mi perfecționez modul de preparare al prepelițelor. Sînt cam uscate. Nu sînt încă foarte priceput într-ale bucătăriei. Şi dacă vrei să-ți înfrunți dușmanul, e nevoie să te hrănești bine!

Pe cînd se întorcea la biblioteca templului lui Anubis pentru a copia un tratat despre bolile de ochi, Iker reflecta la cuvintele rostite de olar. Ele îi deschiseseră o altă poartă asupra lumii căreia atîția oameni se mulțumeau să i se supună fără să caute înțelesurile ascunse. Să dezlege hieroglifele nu era de ajuns, sensul cuvintelor nu însemna decît prima parte a drumului. În aceste semne, purtătoare ale puterii, se ascundeau funcțiile creației. Dar ca să urmeze această cale n-ar fi necesară o călătorie la Abydos?

Totuși, soarta lui Iker părea foarte diferită. La ce mai servea Abydos-ul dacă țara era condusă de un tiran? Şi pentru că-și dădea seama de acest lucru, tînărul scrib nu putea să-și ascundă capul în nisip și să trăiască mai departe, prefăcîndu-se.

Ajungînd în fața bibliotecii, văzu un bărbat care discuta cu olarul.

În primul moment, Iker îl privi fără a-i da atenție și își continuă drumul.

Dar memoria tînărului își făcu datoria. Neîncrezător, Iker se întoarse și se uită cercetător la necunoscut.

Nu se înșela: era chiar falsul soldat care îl interogase, în apropiere de Coptos, și care îl abandonase aproape mort într-un desiș de papirus, în provincia Cobrei, după ce-l snopise în bătaie.

– Hei, tu! Cine ești?

Ucigașul se întoarse cu fața spre el.

În ochii săi se citea neîncrederea amestecată cu o spaimă care îl împinse să-și ia picioarele la spinare. Iker porni în urmărirea lui, bizuindu-se pe rezistența sa fizică. Nu prevăzuse însă că fugarul se va cățăra pe fațada unei case cu agilitatea unei pisici. De pe terasă, începu să arunce cu cărămizi în Iker, încercînd să-l doboare. Pînă cînd tînărul urcă, la rîndul său, pe acoperiș, răufăcatorul dispăru.

Casa era pustie. Sekari își petrecea, probabil, noaptea cu una dintre cuceririle sale, dar avusese grijă să-i lase pîine proaspătă, salată de castraveți și mîncare de bob.

Încă marcat de cele petrecute, Iker mîncă fără poftă.

Prezența acestui ucigaș la Kahun nu însemna, oare, că-l urmărise în ultimele luni? Nu, pentru că se arătase uimit să-l revadă pe Iker! Neîndoielnic, îl credea mort. Dar, atunci, ce punea la cale și de ce se afla aici?

Poate că olarul știa mai multe.

Iker se întoarse imediat în cartierul templului lui Anubis. Deoarece meșterul își părăsise atelierul, scribul îi întrebă pe vecini și află unde locuia acesta: în afara orașului. Datorită indicațiilor primite, Iker nu se rătăci.

Olarul frigea o coastă de porc.

– Îl cunoști pe omul cu care ai stat de vorbă mai devreme și pe care l-am urmărit?

– Azi l-am văzut pentru prima dată.

– Ce voia de la tine?

– Să-i povestesc despre oraș, cu obiceiurile și persoanele sale de vază.

– Ce i-ai răspuns?

– Că oamenilor de pe aici nu le prea plac curioşii. Atunci s-a pierdut în nişte explicaţii de neînţeles. Apoi, ai sosit tu. Iar acum, aş dori să mănînc în linişte.

Iker o porni spre oraş, apucînd pe o potecă ce se întindea de-a lungul canalului mărginit de sălcii. Aerul era înmiresmat, iar cîmpia, tăcută.

Atacul falsului soldat îl luă total pe nepregătite. Agresorul îi petrecu un şnur de piele împrejurul gîtului şi-l strînse cu sălbăticie.

Lui Iker îi era cu neputinţă să-şi strecoare degetele între şnur şi piele. Încercă să-l dezechilibreze pe ucigaş cu o lovitură de picior, dar acesta se feri. Obişnuit cu lupta corp la corp, evită ultima încercare a victimei sale de a-l apuca de păr.

Neputînd să mai respire, cu gîtul în flăcări, Iker simţea că îşi dă sufletul. Ultimul său gînd se îndreptă către tînăra preoteasă.

Apoi, deodată, durerea slăbi. Începu să respire din nou şi căzu în genunchi. Îşi duse, încet, mîinile la gîtul umflat.

Un zgomot tulbură pacea cîmpiei. Un zgomot provocat de căderea unui obiect greu în apă.

Cu privirea încețoşată, lui Iker îi veni greu să-şi dea seama că era încă în viaţă. Îi trebui ceva vreme ca să se ridice în picioare şi să înţeleagă unde se afla.

Poteca... Da, mergea pe potecă. La picioarele sale, zăcea şnurul de piele.

Atît rămăsese din falsul soldat pe care salvatorul scribului probabil îl omorîse şi îl aruncase în canal.

Dar cine îl proteja astfel? Fără acest ajutor, Iker n-ar fi supravieţuit.

Clătinîndu-se, tînărul se întoarse acasă.

Sekari dormea pe prag. Alături, se afla un urcior de bere gol. Vrînd să păşească peste el, Iker îi atinse umărul.

– Ah, tu eşti! Ai o faţă ciudată! Iar pe gîtul tău... S-ar zice că e sînge! Te-ai aranjat straşnic.

– Un accident.

Iker își aplică singur un bandaj îmbibat cu ulei și miere.

– Cum ți s-a întîmplat acest accident?

– Ca oricare altul. Iartă-mă, mi-e somn!

Pentru Iker, nu mai existau îndoieli: ucigașul fusese trimis de faraon ca să se descotorosească de el pe ascuns și fără teamă de pedeapsă. Înștiințat de prezența tînărului scrib la Kahun fie de către primar, fie de către Heremsaf, monarhul nu putuse să mai îndure existența acestui acuzator hotărît să-i dovedească josnicia.

Sekari îi oferi lapte proaspăt și o plăcintă caldă, umplută cu bob.

– Înainte să te trezești, am avut timp să hoinăresc puțin prin cartier. Se pare că a fost găsit cadavrul unui necunoscut, în afara zidului de apărare, într-un canal unde gîngăniile roiau deja deasupra lui.

Iker nu reacționă în nici un fel.

– Ar fi de preferat să-ți ascunzi rana sub o fîșie de pînză, nu crezi? O să pretinzi că ai o durere în gît.

Scribul urmă sfatul lui Sekari și porni, apoi, spre bibliotecă.

Olarul nu lucra la roata sa, iar cuptorul era stins.

Iker îi întrebă pe vecini ce se petrecuse. Un brutar îi spuse că meșterul se întorsese în ținutul său de baștină, undeva în partea de miazănoapte, și că un nou olar îl va înlocui cît de curînd.

Această veste neașteptată îi întări, o dată în plus, convingerile lui Iker.

– Ești sigură că n-ai fost urmărită?

– Am fost foarte prudentă, răspunse Bina. Dar tu, Iker?

– Eu știu că nu trebuie să am încredere în nimeni.

– Nici chiar în mine?

– Cu tine e altceva. Sîntem aliați.

Tinerei asiatice îi veni să sară în sus de bucurie.

– Așadar, te învoiești să mă ajuți?

– Tiranul nu-mi lasă altă alegere. O iscoadă tocmai a încercat să mă omoare. Şi cel care m-a salvat e unul dintre prietenii tăi, nu-i aşa?

– Da, desigur, îi răspunse Bina cu însufleţire. Vezi, veghem asupra ta!

Asiatica era tulburată. Nu ştia cine-l atacase pe Iker şi, cu atît mai puţin, cine-l apărase.

– Am o surpriză pentru tine, rosti tînărul.

Şi îi arătă mînerul pe care se afla gravat numele *Fulgerului.* Acum, cuţitul era înzestrat cu o lamă lungă cu două tăişuri.

– Cu această armă îl voi ucide pe faraonul Sesostris, monstrul sîngeros care asupreşte întreaga ţară.

61.

– Sînt pregătit, îl anunţă generalul Nesmontu pe rege. De îndată ce-mi porunciţi, vom ataca dinspre apă şi dinspre deşert. Trupele lui Khnum-Hotep vor fi prinse la mijloc şi, dacă le luăm prin surprindere, ne asigurăm o victorie grabnică.

– Să nu fim prea încrezători, îl sfătui Sehotep. Din cîte am mai aflat, oamenii aceştia se luptă precum fiarele. Dacă prind de veste, vor şti cum să ne întîmpine! În caz că pierderile vor fi mari, va trebui să batem în retragere.

– Tocmai de aceea e neapărată nevoie să pornim la atac fără întîrziere, insistă Nesmontu. Fiecare zi care trece ne primejduieşte planurile.

– Îmi dau seama de acest lucru, recunoscu Sesostris, dar trebuie totuşi să aşteptăm întoarcerea Marelui Trezorier Senankh. Veştile pe care le va aduce ar putea schimba firul întîmplărilor.

Monarhul se ridică, dînd de înţeles astfel că Sfatul se sfîrşise. Nimeni n-ar fi săvîrşit necuviinţa de a mai lua cuvîntul după faraon şi bătrînul general se întoarse la trupele sale, bombănind. Cu prima ocazie, avea să încerce să-l determine pe Sesostris să revină asupra hotărîrii sale şi să îngăduie cît mai repede începerea bătăliei.

După cum îi era obiceiul, Nesmontu îşi alesese drept locuinţă o încăpere din cazarmă, ca să fie permanent în legătură cu oamenii săi. Fiind mereu la pîndă, îi plăcea să audă nemulţumirile şi reproşurile, mai mult sau mai puţin şoptite, ca să poată îndrepta greşelile. După părerea sa, viaţa soldăţească nu trebuia să

cunoască lipsuri care puteau să slăbească dorința de luptă a trupelor. Un soldat care mănîncă pe săturate, doarme bine, primește o plată bună și îi respectă pe mai-marii săi este un învingător căruia nimeni nu-i stă în cale.

Intrînd în sala unde mîncau ofițerii, Nesmontu simți imediat încordarea care plutea în aer. Aghiotantul său îi ieși înainte:

– Generale, berea lipsește și peștele uscat n-a fost adus!

– L-ai chemat pe intendent?

– Aici e problema: a dispărut.

– Guvernatorul Djehuty îi încredințase această sarcină?

– Da.

– Anunță-l de îndată pe Djehuty ca să înceapă cercetările. Cere-i să facă în așa fel încît mîncarea să ne sosească repede. Ah... și un ultim ordin: ofițerii să nu guste nimic din proviziile făcute de intendent.

– Vă temeți că...

– De la un dezertor, poți să te aștepți la orice!

După o masă în cursul căreia savurase un biban fript, o coastă de vacă, vinete cu ulei de măsline, brînză de capră și cîteva prăjituri, totul stropit cu vin roșu datînd din timpul primului an al domniei lui Sesostris al III-lea, Khum-Hotep se îndreptă spre impunătorul său mormînt, căruia îi cerceta cu grijă fiecare detaliu.

Cînd ajunse acolo, un meșter iscusit tocmai sfîrșea de zugrăvit o pasăre în mai multe culori, așezată pe ramurile unui salcîm. În fața gingașei picturi, trupeșul guvernator se emoționă pînă la lacrimi. Grația desenului, căldura și strălucirea nuanțelor, bucuria care răzbătea din această viziune paradiziacă îl fascinau. La fel de plini de admirație, cei trei cîini ai săi se așezară pe labele din spate, ca să privească atent ultima minunăție ieșită din mîinile meșterului.

Khnum-Hotep și-ar fi petrecut, bucuros, după-amiaza privindu-l pe acesta cum lucrează, însă, căpetenia trupelor sale, după îndelungate șovăieli, îndrăzni să-l deranjeze:

– Stăpîne, cred că ar trebui să-l ascultați pe drumețul pe care tocmai l-am arestat.

– Nu mă interesează, ia-l tu la întrebări!

– Am făcut-o deja, dar spusele sale vă privesc în mod direct.

Nedumerit, Khum-Hotep se duse pînă la postul de pază unde fusese închis suspectul.

– Cine ești și de unde vii?

– Am fost intendentul cazărmii principale a provinciei Iepurelui și am venit să vă previn.

Ochii lui Khum-Hotep luciră de furie.

– Mă iei drept un nătărău?

– Trebuie să mă credeți! Faraonul Sesostris a cucerit toate provinciile care îi erau potrivnice, în afară de a voastră. Chiar și Djehuty s-a plecat în fața lui.

– Djehuty? E o glumă!

– Vă jur că nu.

Knum-Hotep se așeză pe un scăunel care ar fi trebuit să se rupă sub greutatea sa și îl privi pe intendent drept în ochi.

– Nu-mi mai înșira toate născocirile astea sau îți crăp capul!

– Nu vă mint! Sesostris se află la Kemenu cu Sfatul și Djehuty a devenit supusul său.

– Ce general comandă armata?

– Nesmontu.

– Netrebnicul acela bătrîn... primejdios ca o cobră! Și cu trupele lui Djehuty ce s-a întîmplat?

– Ascultă de ordinele lui Nesmontu, ca și cele din provinciile ce s-au alăturat de curînd faraonului. Dar cea mai însemnată veste e că Sesostris s-a hotărît să vă atace.

– Să mă atace? Pe mine?

– E adevărat, vă jur!

Khnum-Hotep se ridică, apucă scăunelul și îl făcu țăndări. Soldații se adăpostiră pe lîngă pereți, de teamă să nu-și verse mînia pe ei. Spumegînd ca un taur înfuriat, guvernatorul se întoarse la palat pe jos, fără măcar să se uite la lectică.

Înțelegînd că stăpînul său căzuse pradă unui acces de furie nemaiîntîlnit, doamna Techat amînă prezentarea unor probleme legate de administrarea provinciei pe care dorea să i le aducă la cunoștință.

– Sa-mi facă mie așa ceva! Vrea să năvălească pe pamînturile mele! Acest rege și-a pierdut capul, o să-l ajut eu să-și recapete judecata!

– După parerea mea, Sesostris urmează un plan limpede, cu o hotărîre de neclintit.

Doar doamna Techat îndrăznea să-i vorbească astfel lui Khnum-Hotep care, prefacîndu-se ca n-a auzit observația, intra în sala de primiri unde era o răcoare plăcută.

Un servitor îi aduse îndată bere și apoi se retrase fară zgomot. Techat rămase în picioare într-un colț al încaperii. Prăbușit într-un jilț pe măsura lui, Djehuty le mîngîia pe cele două cațele sprijinite de genunchii săi, în timp ce masculul veghea, culcat la picioarele stăpînului.

– Un plan limpede, deci. Și unde o să-l duca acest plan?

– Spre stapînirea întregului Egipt, dîndu-l la o parte pe ultimul răzvratit care, astăzi, nu mai are nici un aliat. Sesostris a scăpat, pe rînd, de dușmanii săi, știind că aceștia nu erau în stare să se unească.

– Dacă își închipuie că mă voi prosterna înaintea lui, se înșală amarnic.

– Ar fi, totuși, cea mai nimerită alegere, socoti doamna Techat. Regele are mai multă putere.

– Avea, dacă m-ar fi atacat prin surprindere! Acum, ca am aflat, sîntem egali și, pentru mine, lupta nu e pierdută dinainte.

– V-ați gîndit la numarul morților?

– Această provincie aparține familiei mele de nenumărate generații și nu o voi ceda niciodata nimănui. Gata cu vorbaria, doamnă Techat! O să-i pregătesc o primire frumoasă năvălitorului. Vor fi mulți morți, mai ales de partea sa. Și faraonul acesta va face la fel ca toți cei care au vrut să pună mîna pe pămînturile mele: va da înapoi.

Deși ascultase cu atenție argumentele lui Nesmontu, faraonul ramînea neînduplecat. Plin de ciudă, generalul continuă totuși să-și antreneze trupele de atac. Cînd primi vestea cea rea, îl înștiință îndată pe faraon.

– Dezertorul a fost zărit cînd trecea hotarul acestei provincii pentru a pătrunde în cea a lui Oryx. Situația e limpede: l-a prevenit pe Khnum-Hotep asupra intențiilor noastre. Nu ne mai putem bizui deci pe avantajul unui atac-surpriză. Cu cît întîrziem să atacăm, cu atît dușmanul își întărește apararea, iar bătălia va fi grea și izbînda – nesigură. În caz de înfrîngere, autoritatea de care vă bucurați va fi distrusă pentru totdeauna, iar guvernatorii provinciilor își vor recapăta libertatea. Iertați-mi sinceritatea, Luminăția Voastră, dar nu pot îndura gîndul unui dezastru!

– Ce fel de capcane pregătește Khnum-Hotep?

– Din cele știute și din cele prostești.

– Atunci, generale, acomodează-te cu ele și zădărnicește-i șiretlicurile!

Această misiune îl înflăcără pe Nesmontu. În locul unei învălmășeli brutale, va avea loc o înfruntare tactică a armatelor. În aceste împrejurări, experiența sa avea să fie hotărîtoare.

Senankh, aflat la capătul puterilor, sosi la Kahun împreună cu escorta sa. Marele Trezorier slăbise, dar nu voia să-și potolească foamea decît după ce aducea la cunoștința regelui rezultatele călătoriei sale.

Dar judecînd după figura sa abătută, atît de rară la acest om harnic și aparent mereu voios, Sesostris înțelese că ele erau dintre cele mai nefericite.

– Am făcut să ajungă în mîinile Pleșuvului bucăți de aur luate din comorile templelor, Luminăția Voastră! Nici una n-a tămăduit salcîmul.

Sesostris știa deja că aurul folosit în timpul ultimei și îndepărtatei celebrări a misterelor lui Osiris, la Abydos, nu avusese, de asemenea, nici un efect. Golit de energia sa, atins de vrăji, nu mai era decît un metal neînsuflețit.

Ființa stăpînită de demoni, care se atinsese de inima spirituală a Egiptului, dezlănțuise cel mai de temut atac.

Regele începuse să spere că Senankh va găsi aurul salvator și că va putea astfel să le anunțe celor care-i juraseră supunere vindecarea Arborelui. Ei i s-ar fi alăturat atunci fără să mai stea

pe gînduri şi, în faţa unei armate atît de puternice, Khnum-Hotep ar fi cedat.

– Vreau să adaug, continuă Marele Trezorier, că rezervele de aur din templele noastre au scăzut într-un mod îngrijorator. Unele nu mai au nici un strop. Din pricina guvernatorilor, aurul n-a mai fost scos din mine. E posibil chiar ca unul dintre ei sa fi strîns cantităţi însemnate pentru folosinţa proprie.

– Khnun-Hotep?

– Numele lui apare adesea legat de astfel de învinuiri, dar nu am nici o dovadă.

Faraonul îşi strînse consiliul, la care fuseseră chemaţi să se alăture din nou Djehuty şi generalul Sepi.

Nesmontu se aştepta la o declaraţie de război în toată regula împotriva răzvrătitului Khnum-Hotep.

– Viitorul nostru apropiat se întemeiază pe cuvîntul tău, Djehuty!

– Îl cunoaşteţi deja, Luminăţia-Voastră! V-am recunoscut drept rege al Egiptului de Sus şi de Jos, iar provincia Iepurelui se află, de acum înainte, sub stăpînirea faraonului.

– Se pare că înfruntarea cu Khnum-Hotep nu poate fi ocolită. Înainte însă, am o obligaţie sacră de îndeplinit, iar generalii Sepi şi Nesmontu vor trebui să mă însoţească. De aceea, te însărcinez cu comanda trupelor aflate în cazărmile din Kemenu.

Nesmontu se stăpîni cu mare greutate. Să-şi încredinţeze oamenii unui fost duşman? Era nebunie curată!

– Care vă sînt poruncile? îl întrebă Djehuty.

– În aşteptarea întoarcerii mele, vei aşeza trupele la hotarele provinciei pentru a respinge un posibil atac, în care nu cred. Dacă se întîmplă totuşi, mulţumeşte-te doar să-i ţii piept lui Khnum-Hotep.

– Voi face întocmai.

Privirea monarhului se opri asupra celorlaţi:

– Vom pleca de îndată spre Abydos.

62.

Pleșuvul și faraonul se îndreptară către Salcîm.

– Poruncile v-au fost urmate întocmai, Luminăția Voastră!

– Ce ne sfătuiesc ceilalți preoți?

– Sînt atît de deznădăjduiți, încît nu fac altceva decît să-și îndeplinească obligațiile. Nu mai vorbim decît despre lucruri fără însemnătate, apoi fiecare se închide în tăcerea sa.

Reunind prin misterul său cerul, pămîntul și lumea subterană, Marele Arbore continua să lupte împotriva pieirii. În el, Osiris rămînea încă prezent, dar oare cît timp Salcîmul va mai reuși să-și prelungească rădăcinile pînă la Oceanul Începuturilor, ca să soarbă energia necesară supraviețuirii?

– Ai descoperit vreun leac în papirusurile vechi?

– Din nenorocire, nu, Luminăția Voastră! Dar acum sînt ajutat în căutările mele și nu-mi pierd speranța.

Un vînt rece sufla peste Copacul Sacru. Puțin cîte puțin, poarta către Lumea de Dincolo se închidea.

Însoțit de Sobek Păzitorul, Sesostris vizită șantierul ale cărui lucrări, în ciuda tuturor întîmplărilor neprevăzute, continuau să înainteze. Datorită intervenției preoteselor lui Hathor, accidentele se răriseră și uneltele nu se mai rupeau.

Mai-marele meșterilor mărturisi că trecuseră prin clipe grele, dar hotărîrea lor rămînea neclintită. Toți își dădeau seama că iau parte la un adevărat război împotriva forțelor întunecate

şi fiecare piatră pe care reuşeau să o aşeze la locul ei li se parea o victorie.

Prezenţa faraonului îi îndemnă sa lucreze cu şi mai multă tragere de inimă. Siguri de sprijinul său neclintit, constructorii îşi promiseseră să nu cedeze în faţa duşmanului.

– Pregătiţi Cercul de Aur din Abydos! îi porunci Sesostris Pleşuvului.

Într-una din sălile templului lui Osiris, patru mese de ofrande fuseseră aşezate în cele patru puncte cardinale. Semnul hieroglific pentru masa de ofrandă se citea *hotep* şi însemna „pace, deplinătate, seninătate“, noţiuni ce desemnau misiunea Cercului de Aur din Abydos, ai cărui membri, în aceste timpuri înfricoşătoare, se întrebau dacă sînt capabili s-o îndeplinească.

Faraonul şi regina erau aşezaţi în direcţia rasaritului. În faţa lor, spre apus, stăteau Pleşuvul şi generalul Sepi. La miazănoapte, se aflau purtătorul Sceptrului Puterii Sehotep şi generalul Nesmontu, iar la miazăzi, Marele Trezorier Senankh.

– Din pricina unei sarcini ce i-a fost încredinţată, unul dintre noi lipseşte, anunţă monarhul. Bineînţeles, hotărîrile noastre îi vor fi aduse la cunoştinţă.

Toţi membrii Cercului de Aur fuseseră iniţiaţi în marile mistere ale lui Osiris. Între ei se stabiliseră legături trainice. Supuşi secretului total, ca şi înaintaşii lor, îşi închinaseră viaţa măririi şi fericirii Egiptului care se sprijinea tocmai pe transmiterea precisă a iniţierii osiriene.

Aici, moartea era înfruntată pe faţă. Aici, aşa cum se spunea într-un text gravat în piramidele regale ale Vechiului Regat, chiar moartea murea. Cercul de Aur din Abydos menţinea dimensiunea supranaturală a Celor Două Regate unde trăia poporul Cunoaşterii.

– Dacă Salcîmul se usucă, reaminti Sesostris, misterele nu vor mai fi celebrate. Seva care străbate Marele Trup al Egiptului va seca, unirea dintre cer şi pămînt se va rupe. De aceea trebuie

să căutăm fără odihnă pricina acestei vrăji a cărui făptaş este, probabil, guvernatorul Khnum-Hotep.

– Vă mai îndoiţi încă, Luminăţia Voastră? îl întrebă generalul Nesmontu. Nevinovăţia celorlalţi a fost dovedită, nu mai rămîne decît el!

– Vreau să aud din gura lui motivele pentru care a săvîrşit această ticăloşie. Trebuie să ne luptăm cu el şi să-l prindem viu. În aceste vremuri atît de triste şi primejdioase, unirea ţării este mai necesară ca niciodată. Dezbinarea ne-a făcut slabi şi aceasta e una dintre cauzele care au permis unei forţe distrugătoare să atingă Arborele lui Osiris, al cărui trup este format din provinciile cereşti şi pămîntene reunite.

– Cuvintele puterii rostite la Abydos primesc încă un răspuns binevoitor din partea zeilor, declară Pleşuvul, iar corpul preoţilor permanenţi îşi îndeplineşte sarcinile cu multă conştiinciozitate.

– Şi dacă unul dintre preoţi este complice? întrebă Senankh.

– Este o posibilitate ce nu poate fi neglijată, se plînse Pleşuvul, dar nici un semn nu o adevereşte.

– Iertaţi-mi îndrăzneala de a vă adresa această întrebare, Luminăţia Voastră, zise Sehotep cu gravitate, dar e nevoie: dacă veţi muri în timpul înfruntării cu Khnum-Hotep, cine vă va urma la tron?

– Regina va asigura regenţa şi cei care vor scăpa cu viaţă vor alege un nou monarh. Dar lucrul cel mai însemnat este să gasim un mijloc să tămăduim Salcîmul. Pînă acum, Calea căutării aurului a dat greş. Dar nu vom renunţa.

– Cercetarea deşertului, găsirea carierelor şi aducerea de acolo a metalului salvator vor dura mult timp, socoti generalul Sepi. Şi nu mai vorbesc de primejdiile ce se vor ivi de-a lungul călătoriei.

– Fiecare dintre noi are de făcut o muncă ce depăşeşte puterile unui om, îi lămuri Sesostris. Oricare ar fi piedicile şi greutăţile, să jurăm că nu ne vom da bătuţi.

Rînd pe rînd, fiecare dintre cei prezenţi jură.

– A sosit clipa ca discipolul nostru să facă următorii pași pe drumul misterelor, rosti regina. Desigur, nu e încă pregătită sa treacă de Ultima Poartă și e primejdios s-o grabim. Totuși, ea trebuie să încerce să străbată o nouă etapă spre Cercul de Aur.

Tînăra preoteasă se înclină în fața faraonului:

– Urmează-mă!

În toiul nopții, cei doi pătrunseră într-o capelă luminată de torțe. În mijloc, se afla un sipet alcătuit din patru lei așezați spate în spate. Din el se înălța un stîlp în vîrful căruia se vedea o ascunzătoare.

– Iată stîlpul venerabil apărut la originile vieții, îi destăinui monarhul. Prin el s-a ridicat Osiris, învingatorul morții. El, Cuvînt și Spirit, a fost ucis și tăiat bucăți. Dar transmițînd inițierea cîtorva oameni, le-a îngăduit să strîngă la un loc părțile risipite ale lumii și să aducă la viață ființa cerească din care, în fiecare dimineață, Egiptul renaște. Nu există învățătură mai însemnata decît aceasta și tu va trebui să-i stăpînești multele-i secrete. Ești în stare să vezi ce este ascuns?

Preoteasa privi cu atenție sipetul, știind că nu putea rămîne nepăsătoare. O secundă, se gîndi să ridice vălul pentru a descoperi vîrful stîlpului, totuși instinctul îi interzise să săvîrșească o asemenea pîngărire.

Se cuvenea să se adreseze leilor, acestor patru păzitori cu priviri de foc.

Tînăra înfruntă fiarele, una după alta. Ele îi deschiseră Porțile Timpului și Spațiului, și o ajutară să călătorească prin ținuturi uriașe, pline de capele, coline, cîmpuri acoperite de grîu auriu, canale și grădini încîntătoare. La capătul lor, se găsea un cerc de foc în mijlocul căruia trona un vas pecetluit.

Apoi, priveliștea își pierdu conturul și tinerei preotese îi apăru iar imaginea sipetului.

– Ai văzut secretul, își dădu seama regele. Vrei să înaintezi pe această cale?

– Vreau, Luminăția Voastră!

– Dacă zeii îți vor îngădui, într-o zi, să ajungi la vasul pecetluit și să descoperi ce se află înăuntru, vei cunoaște o bucurie ce nu aparține acestei lumi. Dar mai întîi te așteaptă încercări de temut. Ele vor fi mai severe și mai crude decît cele la care au fost supuse pînă acum preotesele inițiate, căci niciodată noi n-am cunoscut o asemenea primejdie. Dar mai este timp, poți încă să renunți. Să te gîndești bine la hotărîrea pe care o vei lua. În ciuda tinereții tale, poartă-te cu înțelepciune și nu te încrede prea mult în puterile tale! Calea apei nimicește ființele, calea pămîntului le înghite, cercul de foc este de netrecut. Dacă pornești în această călătorie, vei fi singură în cele mai grele clipe, măcinată de teamă și îndoială.

– Fericirea omenească nu este, oare, trecătoare, Luminăția Voastră? Ați vorbit despre o bucurie ce nu aparține acestei lumi. Tocmai pe ea o caut. Dacă slăbiciunile mele mă vor împiedica să o trăiesc, eu voi fi singura vinovată.

– Uite arma cu ajutorul căreia vei reuși să abați unele lovituri ale ursitei rele.

Sesostris îi înmînă tinerei preotese un mic sceptru din fildeș:

– Se numește *heka*, magia născută din lumină. În el este gravat Cuvîntul care naște energie. Doar în el se găsește vorba pătrunzătoare, pe care nu va trebui s-o folosești decît cu bună-credință. Acest sceptru a aparținut faraonului primei dinastii, Scorpionul. Se odihnește aici, după ce și-a legat soarta de Osiris. De cînd Egiptul este pămîntul iubit de zei, Cercul de Aur din Abydos a dovedit că moartea nu este fără întoarcere. Dar astăzi, Salcîmul piere și poarta către Lumea de Dincolo se închide. Dacă nu vom reuși s-o păstrăm deschisă, viața însăși ne va părăsi.

Strîngînd sceptrul la piept, preoteasa știu că nu avea să dea înapoi. Într-un fel surprinzător, gîndurile o purtară spre tînărul scrib care, din ce în ce mai des, îi bîntuia nopțile. Într-un astfel de moment solemn, fata își reproșă această slăbiciune. Nu era oare un semn care îi arăta cît de plin de primejdii îi era drumul?

Dar defectele şi duşmanii din inima sa contau prea puţin şi cel mai bine era să-i găsească şi să se lupte cu ei fără întîrziere. Totuşi, ceea ce simţea pentru Iker nu părea nici să-i slăbească forţele, nici s-o abată de la drumul său. Dar oare înţelepţii nu susţin că pasiunile oamenilor sfîrşesc în rataciri şi disperare, departe de bucuria cerească?

Dar multele emoţii o tulburară prea tare pe tînăra preoteasă, ca să mai fie capabilă să gîndească limpede. Strîngînd cu putere sceptrul, de parcă ar fi fost o cîrmă, îl însoţi pe faraon şi ieşi din capela sipetului.

– Voi celebra ritualurile din zori, o anunţă el, şi o voi oferi pe Maat lui Maat. Fie ca judecata dreaptă să te călăuzească!

Singură în faţa templului lui Osiris, tînăra femeie privi cum soarele se năştea din nou. Încă o dată, faraonul biruise întunericul.

Dacă Salcîmul se va stinge, astrul zilei n-ar mai fi fost decît un disc uscat, ce avea să pîrjolească întreaga natură.

Tînăra se bucură de sfîrşitul acestei nopţi, în care destinul său se schimbase, şi de primele licăriri ale zorilor din care speranţa nu dispăruse.

În curînd, împreună cu Pleşuvul, va vărsa apa şi laptele la rădăcina Arborelui Vieţii, în timp ce pămîntul sacru din Abydos se va acoperi de lumină.

CHRISTIAN JACQ

Seria *Misterele lui Osiris*

☥ Arborele vieții
☥☥ Uneltirile Răului
☥☥☥ Calea de Foc
☥☥☥☥ Marele Secret

- ❑ JOSEPH FINDER
  Puteri excepționale
- ❑ IAN FLEMING
  Doar pentru ochii tăi; Operațiunea Thunderball; În Serviciul Secret al Maiestății Sale; Spionul care m-a iubit; Trăiești numai de două ori; Bărbatul cu pistolul de aur (seria James Bond)
- ❑ FREDERICK FORSYTH
  Fantoma din Manhattan; Dosarul Odessa
- ❑ JOHN GRISHAM
  ... Și vreme e ca să ucizi; Firma; Cazul Pelican; Campionul din Arkansas; Clientul; Moștenitorii; Maestrul; Camera morții
- ❑ THOMAS GIFFORD
  Puterea destinului; Assassini
- ❑ CHUCK HOGAN
  Încercuirea
- ❑ CHRISTIAN JACQ
  Nefer cel Tăcut; Femeia Înțeleaptă; Paneb cel Zelos
- ❑ TIM LAHAYE, JERRY B. JENKINS
  Supraviețuitorii; Armata pătimirilor; Nicolae (seria Supraviețuitorii)
- ❑ JOHN KATZENBACH
  Ziua răfuielii; Omul din umbră; Războiul lui Hart
- ❑ BERNARD KNIGHT
  Dincolo de liman
- ❑ DEAN KOONTZ
  Șoapte; Unicul supraviețuitor
- ❑ WILLIAM KOTZWINKLE
  E.T., extraterestrul
- ❑ JOHN LESCROART
  Justiție exemplară
- ❑ DAPHNE DU MAURIER
  Rebecca
- ❑ TONY PARSONS
  Copil și bărbat
- ❑ ANNE RICE
  Diavolul Memnoch; Vampirul Armand; Vampirul Lestat
- ❑ ROBERT ROSENBERG
  Camera de montaj
- ❑ KENNETH ROYCE
  Președintele a murit
- ❑ JOHN SAUL
  Umbră
- ❑ WILBUR SMITH
  Războinicii Nilului; Magul; Ultimul papirus
- ❑ NICHOLAS SPARKS
  Nopți în Rodanthe; Jurnalul unei iubiri
- ❑ PAUL SUSSMAN
  Armata lui Cambyses
- ❑ MICHAEL TEITELBAUM
  Aventurile Omului-Păianjen; Bărbații în negru II
- ❑ J.R.R. TOLKIEN
  Silmarillion; Trilogia *Stăpînul Inelelor; Hobbitul*
- ❑ SCOTT TUROW
  Erori judiciare

PROZĂ ROMÂNĂ CONTEMPORANĂ

- ❑ RĂZVAN IOAN BOANCHIȘ
  Portocaliu
- ❑ ANA CALINA GARAȘ
  Masca norocului
- ❑ NICOLAE ROTARU
  Îngerii de oțel; Trilogia de lut
- ❑ DINU SĂRARU
  Ciocoii noi cu bodyguard
- ❑ ALEX MIHAI STOENESCU
  Misiunea dominicană

NON-FICȚIUNE

- ❑ CARLOS CASTANEDA
  Călătorie la Ixtlan; Învățăturile lui Don Juan; Cealaltă realitate
- ❑ ERNEST VOLKMAN
  Spionaj

RAO ISTORIE

- ❑ MIHAI RETEGAN
  1968 – din primăvară pînă în toamnă
- ❑ ROLAND JACQUARD
  În numele lui Usama bin Laden

MILLENIUM

- ❑ LEWIS GANNETT
  Gheena
- ❑ ELISABETH HAND
  Francezul

DIVERSE

- ❑ *Lanțul slăbiciunilor*
- ❑ *Vrei să fii miliardar?*

- J.M. BARRIE
  Peter Pan; Peter Pan în Grădina Kensington
- MICHAEL BOND
  Un urs pe nume Paddington; Mai multe despre Paddington; Paddington în străinătate; Paddington sare în ajutor
- ROALD DAHL
  Matilda; Vrăjitoarele
- LAURA HUNT
  Noile aventuri ale lui Stuart Little
- ERICH KÄSTNER
  35 Mai
- C.S. LEWIS
  Călătorie pe mare cu „Zori de Zi"; Calul și băiatul; Prințul Caspian; Jilțul de argint; Ultima bătălie
- ASTRID LINDGREN
  Pippi Șosețica; Pippi Șosețica se îmbarcă
- MADONNA
  Trandafirii Englezești; Merele Domnului Peabody
- MARÍA ELBA SOTILLO PANTIN
  Maeba
- A.A. MILNE
  Ursulețul Winnie-Puh; Cartierul Winnie-Puh
- LOUIS PERGAUD
  Războiul bumbilor
- LYNNE REID BANKS
  Indianul din dulap; Indianul se întoarce; Secretul indianului; Misterul dulapului
- ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY
  Micul prinț
- R.L. STEVENSON
  Răpit de tîlhari
- R.L. STINE: Seria GOOSEBUMPS:
  Bun venit în Casa Morților!; Nu coborîți în pivniță; Sînge de monstru; Zîmbește și mori; Blestemul mumiei; Să devenim invizibili!; Fetița care a strigat: Monstrul!"; Bun venit în tabăra de coșmar!; Noaptea păpușii; Fantoma din vecini
- P.L. TRAVERS
  Mary Poppins; Mary Poppins se întoarce
- KAYE UMANSKY
  Pongwiffy
- ARIPIOARE
  Bufnița; Papagalul; Pinguinul
- CĂRȚI JUCĂRIE
  Leul Lester; Ciuș Măgăruș; Kami Cămila; Rățușca Marușka
- CRANȚ! CE MAI POVESTE!
  Edwin, vulturul artist; Lucy își ascute cleștii; Sammy, un piton de treabă
- GÎZUȚE CU ANTENUȚE
  Nuța Albinuța; Nicușor Melcușor; Olguța Omiduța; Rița Gărgărița
- ȘTIU EU CUM!
  Șiretul; Fermoarul; Capsa; Nasturele
- POVEȘTI CU „LIPICI"
  Bucle-Aurii; Cei trei purceluși; Cenușăreasa; Albă-ca-Zăpada; Frumoasa-din-Pădurea-Adormită; Jack și vrejul de fasole; Bambi; Motanul-încălțat; Cartea Junglei; Mica Sirenă; Pinocchio; Scufița-Roșie
- ENGLEZA CU „LIPICI"
  Animale mari și mici; A venit vacanța!; Hai la masă!; În jurul casei
- MULTIPLAN
  Corpul omului; Sistemul solar; Mumiile egiptene; Broaștele fantastice
- NU ȘTIAM CĂ...
  Nu știam că rechinii își schimbă mereu dinții; Nu știam că unii șerpi scuipă otravă; Nu știam că unele vase au aripi; Nu știam că poți sări mai sus pe Lună
- CĂRȚI ILUSTRATE
  Ursulețul Paddington; Paddington la carnaval
- ÎNVĂȚĂM SĂ DESENĂM
  Animale de companie; Animale sălbatice; De la A la Z; E ușor să desenezi; În culori; Natura; Oameni în mișcare; Primii pași
- LOGICO RONDO – ÎNVĂȚĂM JUCÎNDU-NE
  Primăvara, vara, toamna și iarna – set; *Primăvara, vara, toamna și iarna; Colorăm, meșterim și construim* – set; *Colorăm, meșterim și construim; Numărăm și comparăm* – set; *Sărbătorile copiilor; Mulțimi și numere; Culori și forme; Cum ne îmbrăcăm; O zi cu Ioana și Vlad; La Grădina Zoologică*
- LUMEA BASMELOR (2 vol.)
- BASMELE COPILĂRIEI
  Aladdin și lampa fermecată; Cenușăreasa; Cartea Junglei; Frumoasa-din-Pădurea-Adormită; Iepurele și broasca țestoasă; Petrică și lupul; Tom Degețel

 RAO PENTRU TINERI

- ANN BRASHARES
  Pantalonii Călători (vol. 1)
- EOIN COLFER
  Artemis Fowl
- JAMES FENIMORE COOPER
  Ultimul mohican
- ANTHONY HOROWITZ
  Stormbreaker; Academia Point Blanc (seria Alex Rider, Superspionul adolescent)
- KATHERINE ROBERTS
  Prădarea Marii Piramide

SCIENCE FICTION

- RAY BRADBURY
  Fahrenheit 451
- JOHN BRUNNER
  Rețelele infinitului; Oile privesc în sus
- DAVID COPPERFIELD
  La limita imposibilului
- WILLIAM GIBSON
  Chrome; Contele Zero
- WALTER M. MILLER JR.
  Cantică pentru Leibowitz

DOSARELE X

- KEVIN J. ANDERSON
  Anticorpii
- CHRIS CARTER
  Înfruntă viitorul

seria GARFIELD, Jim Davis

- *Garfield pe larg*
- *Garfield se îngrașă*
- *Garfield ia proporții*
- *Garfield mai mare decît viața*
- *Garfield ia cireașa de pe tort*
- *Garfield – supărare mare*
- *Garfield stă acasă*
- *Garfield păcălește cîntarul*
- *Garfield își pierde picioarele*

CADOURI DE RÎS

- *Bolnav de dragoste*
- *La bine și la rău*
- *Munca și alte ocupații care te pot ucide*
- *Bătrînețe, haine grele*

BIBLIOTECA RAO

- CHARLES DICKENS
  David Copperfield (2 vol.)
- DIDEROT
  Nepotul lui Rameau
- F.M. DOSTOIEVSKI
  Crimă și pedeapsă
- ILF ȘI PETROV
  Vițelul de aur; Douăsprezece scaune
- STENDHAL
  Roșu și negru; Mănăstirea din Parma
- L.N. TOLSTOI
  Cazacii și alte povestiri
- ALBERT CAMUS
  Carnete; Teatru
- ANDRÉ GIDE
  Fructele pămîntului; Falsificatorii de bani/Porumbelul
- HERMANN HESSE
  Cele mai frumoase povestiri; Jocul cu mărgele de sticlă; Knulp / Demian
- FRANZ KAFKA
  Jurnalul; Castelul
- ANDRÉ MALRAUX
  Condiția umană
- THOMAS MANN
  Povestiri; Mărturisirile escrocului Felix Krull
- GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ
  Aventura lui Miguel Littín, clandestin în Chile; A trăi pentru a-ți povesti viața; Generalul în labirintul său; Douăsprezece povestiri călătoare; Incredibila și trista poveste a candidei Eréndira și a bunicii sale fără suflet; Un veac de singurătate; Dragosatea în vremea holerei; Povestea tîrfelor mele triste
- MARIO VARGAS LLOSA
  Conversație la Catedrala
- ERNESTO SÁBATO
  Eseuri (vol. 1)
- JEAN PAUL SARTRE
  Teatru; Cuvintele/Greața
- DAN BROWN
  Îngeri și demoni; Codul lui da Vinci; Fortăreața digitală
- CLIVE CUSSLER
  Aurul incașilor
- JOSEPH FINDER
  Puteri excepționale
- COLIN FORBES
  Conspirația; Rinocerul

În inima Egiptului, un copac stă să moară...
Moartea lui ar atrage după sine dispariția unei întregi civilizații, căci un trădător care rîvnește la putere și glorie vrea să se vîndă forțelor oculte.
Iker, un tînăr scrib, este în mare primejdie deoarece adevărul pe care îl știe îl împiedică să-și urmeze destinul. Vor reuși puternicul faraon Sesostris și tînărul Iker să scape de la moarte Arborele vieții, astfel încît să nimicească forțele Răului și Egiptul să se salveze de la pieire?

Seria MISTERELE LUI OSIRIS

☥ ARBORELE VIEȚII
☥☥ UNELTIRILE RĂULUI
☥☥☥ CALEA DE FOC
☥☥☥☥ MARELE SECRET

rao
international
publishing
company

ISBN 973-576-738-4

9 789735 767389
www.rao.ro
www.raobooks.com